The *New York Times* Bestseller

RACHEL GIBSON

Còn đó đam mê

tiểu thuyết

nhã nam
LĐ NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

CÒN ĐÓ ĐAM MÊ

RACHEL GIBSON

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Giới thiệu nội dung

Georgeanne Howard, một cô gái miền Nam nước Mỹ xinh đẹp đã bỏ trốn khỏi đám cưới khi nhận ra mình không thể lấy một người đáng tuổi ông nội, dù ông ta có giàu đến đâu. John Kowalsy, một cầu thủ khúc côn cầu hấp dẫn đã vô tình giúp cô trốn thoát. Không may thay, John khi ấy không phải một hiệp sĩ giáp bạc mà chỉ là một tay chơi có hạng. Nhưng trước mắt họ là một đêm dài - một đêm quá nồng nực để cưỡng lại cám dỗ.

Bảy năm sau ngày lạnh lùng bỏ cô lại ở sân bay, John lại quyết định bước chân vào cuộc đời Georgeanne lần nữa. Liệu cô có để điều đó xảy ra? Một cuộc chiến giành quyền nuôi con sẽ hủy hoại cuộc đời cô, hay chỉ là một thử thách nữa dành cho một Georgeanne giờ đã trưởng thành và mạnh mẽ? Với một cái nhìn sâu hơn vào quá khứ, đó có là cơ hội cho một tình yêu nồng nhiệt bất chấp ý chí của cả hai?

Mục lục

Lời mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Lời Kết

------oOo------

“TÔI CẦN THOÁT KHỎI ĐÂY. ANH CÓ THỂ GIÚP TÔI KHÔNG?”

Một nụ cười kéo trễ khoé miệng John khi anh trượt mình vào trong chiếc Corvette. Anh không hề lường trước việc Hoa hậu Tháng Một[1] tự dưng nhảy vào xe mình. Trông cô ta chẳng khác nào được bọc gọn lại từ nách đến đùi trong lần vải xa tanh. Chân cô dài rám nắng, và cô đi giày cao gót không dây mảnh mai. Anh lái xe ra khỏi lối vòng xe.

“Ồ không,” cô rên rỉ. “Lần này tôi đã làm mọi chuyện rối tung rối mù lên rồi.”

“Tôi có thể đưa cô trở lại.” anh ngỏ lời.

“Quá muộn rồi. Giờ mọi chuyện đã xong. Và Sissy sẽ giết tôi. Tôi đã để cô ấy ở đó một mình. Cô ấy đi lấy bó hoa hồng và uất kim hương, còn tôi thì bỏ chạy! Sissy không thích chú rể. Cô ấy nghĩ ông ta là một gã yêu tinh già khú dâm đãng”.

Một cảm giác thực sự tồi tệ bất chợt rần rật ở gáy John.

“Nhưng chẳng phải Sissy là cô dâu sao?”

“Không”. Hoa hậu Tháng Một nhìn anh chằm chằm với đôi mắt xanh lá mở to và lắc đầu “Là tôi. Và tôi không thể tin mình đã bỏ rơi Virgil tại thánh đường”

Lời mở đầu

Mckinney ,Texas

1976

Môn toán làm Georgeanne Howard đau đầu, còn đọc sách lại khiến mắt con bé nhức mỏi. Nhưng ít ra thì khi đọc, nó có thể di ngón tay theo từng từ rắc rối và thỉnh thoảng giả vờ là đang vào đầu. Nhưng toán thì làm sao giả vờ như thế được?

Georgeanne gục đầu lên bài kiểm tra trên bàn, lắng nghe tiếng lũ bạn cùng lớp bốn đang chơi

đùa ngoài sân trong giờ giải lao dưới ánh nắng ấm áp của Texas. Nó ghét toán, đặc biệt ghét phải đếm hết đống cành củi ngớ ngẩn này. Đôi lúc nó đăm chiêu nhìn chằm chằm vào hình vẽ đám cành củi đến mức cả đầu và mắt đều ong hết cả lên. Nhưng lần nào đếm, nó cũng ra cùng một đáp số - đáp số sai.

Để gạt môn toán ra khỏi đầu, Georgeanne nghĩ về bữa tiệc trà màu hồng mà nó và bà đã định sẽ tổ chức sau khi nó đi học về. Giờ này chắc bà đã làm mấy chiếc bánh nhỏ màu hồng rồi, hai bà cháu sẽ mặc quần áo vải chiffon màu hồng và bày khăn trải bàn, khăn ăn và cốc cũng màu hồng nữa. Georgeanne yêu các bữa tiệc trà màu hồng và con bé cũng rất biết cách bày biện.

"Georgeanne!"

Con bé giật mình. "Dạ, thưa cô."

"Bà đã đưa em đi khám chưa?"

Con bé gật đầu. Tuần trước, suốt ba ngày liền nó đã phải đọc truyện cho một ông bác sỹ có đôi tai to nghe. Nó trả lời các câu hỏi của ông và viết truyện. Nó làm toán và vẽ tranh. Nó thích vẽ tranh, nhưng những việc còn lại thì đúng là ngớ ngẩn.

"Em đã làm xong chưa?"

Georgeanne nhìn xuống trang giấy viết lem nhem trước mặt. Nó đã tẩy đi tẩy lại đáp số nhiều lần đến nỗi mấy cái ô bé xíu điền kết quả giờ nhuốm một màu xám ảm đạm, và làm rách toạc vài vết hình tam giác cạnh đám hình vẽ cành củi. "Chưa ạ," nó nói, và lấy tay che.

"Để cô xem em đã làm được gì rồi nào?"

Nỗi sợ hãi đè nặng lên nó, con bé đứng dậy, và bằng một điệu bộ khoa trương nó đẩy ghế gọn vào sát bàn. Đế giày da bóng loáng hầu như không gây ra tiếng động nào khi nó chậm chạp đi tới bàn cô giáo. Dạ dày nó nôn nao.

Cô Noble nhận tờ giấy nham nhở từ tay Georgeanne rồi xem bài làm của con bé. "Em lại làm thế nữa rồi," cô nói, cáu kỉnh dằn từng tiếng. Sự bực dọc khiến đôi mắt nâu của cô nheo lại và cái mũi nhỏ của cô phát nhức lên. "Em còn định viết kết quả sai bao nhiêu lần nữa đây?"

Georgeanne liếc qua vai cô tới chỗ cái bàn dành cho môn khoa học xã hội nơi hai mươi căn lều tuyết nhỏ xíu được dựng lên từ những viên đường hình lập phương. Lẽ ra phải có hai mươi mốt căn, nhưng vì kém môn tập viết, Georgeanne vẫn chưa được làm căn lều của mình. Có thể là ngày mai.

"Em cũng không biết nữa," nó lí nhí.

"Cô đã nói với em ít nhất bốn lần rằng kết quả của bài toán thứ nhất không phải là mười bảy. Vậy sao em còn viết vào?"

"Em không biết". Con bé đã đếm đi đếm lại từng cành củi. Có hai bó, mỗi bó bảy cành , cộng

thêm ba cành riêng ở ngoài. Vậy là thành mười bảy.

"Cô đã giảng cho em bài này mãi rồi. Nhìn vào bài đi."

Khi Georgeanne nghe lời nhìn xuống, cô Noble chỉ vào bó củi thứ nhất. "Bó này có mười cành," cô oang oang nói, và chỉ tay sang cạnh. "Bó này cũng có mười cành, và chúng ta có thêm ba cành nữa. Mười cộng mười bằng bao nhiêu?"

Georgeanne mường tượng các con số trong đầu "Hai mươi"

"Cộng thêm ba?"

Con bé ngừng lại, nhẩm tính "Hai mươi ba"

"Đúng rồi! Kết quả là hai mươi ba." Rồi cô giáo tống lại tờ bài làm cho nó "Giờ thì về chỗ làm nốt đi."

Khi nó trở lại chỗ ngồi, Georgeanne nhìn vào bài toán thứ hai. Nó nhìn kỹ ba bó củi, cẩn thận đếm từng cành một, rồi điền kết quả là hai mươi mốt.

Ngay khi tiếng chuông giải thoát vang lên, Georgeanne chộp lấy cái áo ponsô mới màu tía mà bà nó đan cho, và gần như chạy một mạch về nhà. Vừa bước vào cổng sau, con bé đã thấy mấy chiếc bánh nhỏ màu hồng trên chiếc bàn bếp bằng đá cẩm thạch màu xanh trắng. Căn bếp tuy nhỏ, giấy dán tường màu vàng và đỏ đã bong ở vài chỗ, nhưng lại là nơi Georgeanne yêu thích. Gian bếp toả ra mùi hương của những thứ hấp dẫn và dễ chịu, như bánh ngọt và bánh mì, nước tẩy rửa Pine-Sol và nước rửa tay Ivory.

Bộ đồ uống bằng bạc đã đặt sẵn trên bàn trà, và khi nó định cất tiếng gọi bà thì nghe thấy giọng đàn ông vọng ra từ phòng khách. Trừ khách quan trọng ra, không ai được phép lui tới căn phòng đặc biệt ấy, nên Georgeanne bước nhẹ dọc theo hành lang tới trước nhà.

"Có vẻ như cháu gái bà không nắm được chút nào các khái niệm trừu tượng. Con bé toàn dùng từ ngược nghĩa hoặc đơn giản là không thể nghĩ ra từ nó muốn diễn đạt. Chẳng hạn như, khi được xem tranh về quả đấm cửa, con bé gọi: "Cái đó là thứ cháu xoay để mở cửa vào nhà". Vậy nhưng con bé lại nhận biết được chính xác một cái thang máy, cuốc chim, và gần đủ năm mươi bang" người đàn ông giải thích, và Georgeanne nhận ra đó là ông bác sĩ có đôi tai to đã cho nó làm những bài kiểm tra ngớ ngẩn tuần trước. Nó dừng lại ngay gần ngưỡng cửa, lắng nghe. "Tin tốt lành là cháu đạt điểm khá cao trong bài kiểm tra đọc hiểu", ông tiếp tục. "Điều đó có nghĩa là cháu hiểu những gì cháu đọc".

"Sao có thể thế chứ?", bà nó hỏi. "Con bé xoay nắm đấm cửa hàng ngày, và theo tôi được biết thì nó chưa bao giờ động tới cái cuốc chim. Sao nó có thể nhầm từ này với từ kia mà vẫn hiểu được những gì nó đọc chứ?"

“Chúng tôi vẫn chưa rõ tại sao một vài đứa trẻ lại mắc chứng rối loạn chức năng não, thưa bà Howard. Chúng tôi cũng không biết nguyên nhân gây ra chứng bệnh này, và cũng không có cách chữa trị”.

Georgeanne áp sát người vào tường nấp. Má nó bắt đầu nóng ran, một khối cưng cứng nổi lên trong dạ dày. Rối loạn chức năng não ư? Nó đâu ngốc đến nỗi không hiểu người đàn ông kia muốn nói cái gì. Ông ta nghĩ nó bị thiểu năng.

“Tôi có thể làm gì cho cháu gái Georgeanne của tôi đây?”

“Có lẽ vài bài kiểm tra nữa sẽ giúp chúng tôi xác định rõ cháu đang gặp vướng mắc gì lớn nhất. Thuốc có thể giúp điều trị cho một số đứa trẻ.”

“Tôi sẽ không để Georgeanne dùng thuốc.”

“Rồi cho con bé vào học ở một trường dạy cách cư xử lịch thiệp,” ông ta khuyên “Cháu là một cô bé gái dễ thương và hẳn là khi lớn lên sẽ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Con bé sẽ chẳng khó khăn gì mà không kiếm được một tấm chồng chăm lo được cho nó.”

“Một tấm chồng? Georgeanne của tôi mới chỉ chín tuổi, thưa bác sỹ Allan.”

“Tôi không có ý bất kính, thưa bà Howard, nhưng bà là bà của cháu. Bà còn có thể chăm sóc con bé bao nhiêu năm nữa đây? Tôi cho rằng đầu óc Georgeanne sẽ không bao giờ thực sự sáng láng được.”

Khối cưng cứng trong dạ dày Georgeanne bắt đầu nóng ran lên khi con bé bước ngược hành lang ra cửa sau. Nó đá một chiếc hộp cà phê khỏi bậu cửa và ném kẹp phơi quần áo của bà bay khắp cái sân nhỏ ngăn nắp.

Ngự trong lối xe bụi bặm là chiếc El Camino mà Georgeanne luôn cho là có màu giống hệt màu nước xả xị. Chiếc xe nằm yên trên bốn cái bánh xẹp lép và chẳng có ai đi đến kể từ khi ông con bé mất hai năm trước. Bà nó lái chiếc Lincoln, vì vậy Georgeanne coi chiếc El Camino là của mình, và vẫn thường dung chiếc xe để chở mình đi tới những miền đất xa xôi như London, Paris, và Texarkana trong tưởng tượng.

Hôm nay nó không cảm thấy muốn đi đâu cả. Ngay khi ngồi vào chiếc ghế bọc vinyl, nó vòng tay ôm quanh cái vô lăng lành lạnh và đăm đăm nhìn vào biểu tượng Chevrolet ở giữa còi ô tô.

Mắt con bé mờ đi, tay siết chặt lại. Có thể mẹ Billy Jean của nó đã biết điều này. Có thể mẹ đã biết từ đầu rằng Georgeanne sẽ không bao giờ “thực sự sáng láng”. Có thể đó là lý do tại sao mẹ vứt bỏ nó ở nhà bà và không bao giờ trở lại. Bà vẫn bảo Billy Jean chưa sẵn sàng để làm một người mẹ, và Georgeanne luôn tự hỏi nó đã làm gì để mẹ nó phải bỏ đi. Có lẽ giờ thì nó đã hiểu.

Khi Georgeanne đăm chiêu nghĩ tới tương lai, những giấc mơ thời thơ ấu trôi tuột đi cùng những giọt nước mắt lắn dài trên đôi má nóng bừng, và nó đã nhận ra vài điều. Nó sẽ không bao giờ được nghỉ ra chơi hay được dựng một căn lều tuyết như tất cả các bạn cùng lớp. Hy vọng trở thành y tá hay nhà du hành vũ trụ của nó vỡ tan tành, và mẹ sẽ chẳng bao giờ quay lại với nó nữa.Bọn trẻ ở trường có thể sẽ biết chuyện và cười nhạo nó.

Georgeanne ghét bị cười nhạo.

Hoặc có thể chúng sẽ chế giễu nó như đã chế giễu thằng Gillbert Whitley. Gillbert đái dầm ra quần hồi học lớp hai, và không đứa nào cho phép thằng bé quên đi chuyện đó. Bây giờ, chúng gọi cậu ta là Gillbert Đái Dầm. Georgeanne thậm chí còn chẳng muốn nghĩ tới chuyện bọn chúng sẽ gọi mình là gì nữa.

Kể cả phải chết đi nữa nó cũng quyết không để ai phát hiện ra mình không bình thường. Nó đã quyết không để ai nhận thấy Georgeanne Howard mắc chứng rối loạn chức năng não.

Chương 1

1989

Đêm trước đám cưới của Virgil Duffy, một cơn bão mùa hè tràn tới tàn phá eo biển Puget. Nhưng đến sáng hôm sau thì mây xám đã tan, nhường chỗ cho quang cảnh vịnh Elliot và bóng dáng kỳ vĩ in trên nền trời của những toà nhà ở khu trung tâm Seattle .Vài vị khách tới dự đám cưới của Virgil ngước mắt lên nhìn bầu trời trong xanh, tự hỏi liệu có phải ông ta đã điều khiển được Mẹ thiên nhiên như cái cách ông điều khiển đế chế vận tải của mình. Họ băn khoăn phải chăng ông ta cũng điều khiển được cô dâu trẻ ấy, hay cô ta chỉ là một món đồ chơi như đội khúc côn cầu của ông ta.

Trong khi chờ đợi nghi lễ bắt đầu, các vị khách nhấp sâm panh trong những chiếc ly chạm khắc hoa văn và ước đoán xem cuộc hôn nhân chênh lệch tuổi tác này sẽ kéo dài được bao lâu. Không lâu – ý kiến chung là thế.

John Kowalsky tảng lờ tiếng xôn xao tầm phào quanh mình. Anh còn đang có những mối bận tâm bức thiết hơn. Đưa chiếc cốc pha lê lên môi, anh nốc cạn rượu whisky một – trăm – năm mà cứ như

uống nước. Cơn váng vất dội thình thịch vào đầu anh không ngớt. Hốc mắt anh đau rát, còn răng thì nhức buốt. Hẳn là đêm qua anh đã có một đêm tuyệt cú mèo. Anh chỉ ước giá có thể nhớ được.

Từ chỗ đang đứng trên sân thượng, anh nhìn xuống những trảng cỏ xanh mướt như ngọc được xén thành hình kẻ ô, những luống hoa tinh khôi, và đài phun tí tách nước chảy. Các vị khách mặc đồ Armani và Donna Karan bước chậm rãi tới những hàng ghế trắng nhìn về phía chiếc cổng kết hoa lá, ruy băng và vài thứ đồ nhỏ xinh màu hồng .
Ánh mắt John chuyển hướng sang đám đồng đội trông lạc lõng và gò bó trong những chiếc áo khoác thể thao màu xanh hải quân và giày da mòn đế cùng màu. Trông họ không có vẻ gì là muốn bị kẹt giữa đám người thượng lưu ở Seattle hơn anh.

Bên tay trái anh, một phụ nữ gày nhom mặc chiếc váy xuông màu hoa oải hương và đi giày cùng tông ngồi xuống bên chiếc đàn hạc, tì đàn vào vai, và bắt đầu gảy những âm thanh chỉ hơi to hơn những tiếng rì rào đến từ Puge. Cô ngước lên nhìn anh, và trao cho anh nụ cười nồng ấm mà John nhận ra ngay tức thì. Anh không ngạc nhiên khi thấy cô để mắt tới mình và cố ý đưa mắt nhìn xuống một lượt cơ thể cô, rồi lại nhìn lên. Ở tuổi hai mươi tám, John đã cặp với phụ nữ thuộc đủ kiểu hình thể và gia cảnh giàu nghèo, đủ loại trình độ nhận thức khác nhau. Anh chẳng ngại gì mà không nhào vào hẹn hò với một cô trong biển người si mê mình, nhưng anh đặc biệt không thích đám phụ nữ gầy trơ xương. Dù đồng đội của anh cũng có người hẹn hò với đám người mẫu, John vẫn thích những đường cong mềm mại hơn. Khi chạm vào một người phụ nữ, anh thích được cảm nhận da thịt, chứ không phải khung xương.

Nụ cười của nghệ sĩ đàn hạc trở nên tình tứ hơn, nhưng John quay đi. Không phải chỉ bởi cô ta quá gầy, mà còn vì anh ghét tiếng đàn hạc cũng nhiều như ghét các đám cưới. Anh đã trải qua hai đám cưới của chính mình, mà chẳng lần nào có được hạnh phúc thật sự. Thực tế thì dịp gần đây nhất anh ở trong tình trạng váng vất này là ở Vegas sáu tháng trước khi anh tỉnh dậy trong một phòng khách sạn hạng sang phủ đầy thảm nhung đỏ dành cho các đôi nghỉ trăng mật mà không hiểu thế nào đã kết hôn với một vũ nữ thoát y tên là DeeDee Delight[2] lúc nào. Cuộc hôn nhân ấy kéo dài không lâu hơn đêm tân hôn. Và điều khốn nạn nhất là, anh không thể nhớ được DeeDee có tuyệt như cái tên của cô không nữa.

“Cảm ơn vì đã tới dự, con trai”. Ông chủ của đội Seattle Chinooks từ phía sau bước tới vỗ vai anh.

“Tôi không nghĩ bất kỳ ai trong số chúng tôi có lựa chọn nào khác” anh nói, nhìn xuống gương mặt nhăn nheo của Virgil Duffy.

Virgil cười và tiếp tục bước xuống những bậc thang gạch rộng, sự giàu có hiện rõ trên bộ lễ phục màu xám bạc. Dưới ánh mặt trời đầu giờ chiều, Virgil xuất hiện đúng như con người ông ta :một

nhân vật nằm trong top 500 người giàu nhất do tờ Fortune xếp hạng, ông chủ của một đội khúc côn cầu nhà nghề, và một người có thể mua cho mình một cô vợ chiến lợi phẩm trẻ trung.

"Tối qua anh có thấy ông ta đi với cô vợ sắp cưới không?"

John liếc ngang bên vai phải nhìn Hugh Miner, đồng đội mới nhất của anh. Các phóng viên thể thao so sánh Hugh với chàng tài tử James Dean ở vẻ bề ngoài cùng lối cư xử ngang tàng ở trên cũng như ở ngoài sân băng. John thích tính cách đó ở một người đàn ông. "Không", anh đáp lại khi lần vào bên dưới áo khoác lôi ra chiếc kính Ray-ban từ túi ngực chiếc áo phông vải oxford "Tôi về khá sớm mà."

"Ừm, cô ta khá trẻ. Khoảng hai mươi hai."

"Tôi cũng nghe nói vậy". Anh đứng hẳn sang một bên nhường đường cho một nhóm các bà lớn tuổi đi xuống cầu thang. Vốn là một gã lăng nhăng, John không bao giờ tự nhận là một nhà đạo đức mẫu mực, nhưng anh thấy có cái gì đó thống thiết, chút gai mắt trong việc một người đàn ông ở tuổi của Virgil kết hôn với một phụ nữ trẻ hơn mình gần bốn mươi tuổi.

Hugh huých khuỷu tay vào bên sườn John "Và có bộ ngực có thể khiến một gã đàn ông ngồi dậy mà van xin được bú sữa nữa chứ."

John đẩy kính râm lên trên sống mũi và mỉm cười với mấy bà đang quay lại liếc xéo Hugh. Gã đã không được nhỏ nhẹ lắm khi miêu tả về vị hôn thê của Virgil. "Cậu được nuôi dạy ở một trại sản xuất bơ sữa đấy hả?"

"Ừa, cách Madison chừng năm mươi dặm", tay thủ môn trẻ nói với vẻ tự hào.

"Ừm, nếu là cậu tôi sẽ không oang oang đến thế khi nói đến cái thứ bơ sữa ấy. Đám đàn bà sẽ bỏ đi ngay khi cậu so sánh họ với lũ bò."

"Ừ". Hugh lắc đầu cười. "Anh nghĩ cô ta tìm thấy thứ gì ở một lão già đáng tuổi bố cô ta chứ? Ý tôi là cô ta không xấu xí hay béo ú hay gì khác. Thực tế là cô ta rất ưa nhìn."

Ở tuổi hai mươi tư, Hugh không những trẻ hơn John mà rõ là còn ngờ nghệch. Gã đang dần trở thành tay thủ môn số dzách nhất giải Khúc côn cầu nhà nghề quốc gia[3] nhưng lại có thói quen cực xấu là chặn bóng bằng đầu. Cứ nhìn cách đối đáp vừa rồi của gã thì biết, rõ ràng là gã cần một cái mũ bảo vệ dày hơn. "Nhìn quanh xem", John đáp . "Vào lần gần đây nhất tôi nghe tin thì Virgil đáng giá hơn sáu trăm triệu cơ đấy."

"Ừ, nhưng mà tiền không thể mua được mọi thứ", gã thủ môn làu bàu khi bắt đầu bước xuống cầu thang. "Anh có xuống không, Bức Tường?" .Gã dừng bước ngoái lại hỏi.

"Không", John đáp. Anh hút một viên đá vào miệng rồi quăng cái cốc vào chậu cây dương xỉ,

cho thấy thái độ coi thường của mình đối với trò đánh bạc bacara cũng như với cốc rượu whisky. Tối hôm trước anh đã đến trình diện tại bữa tiệc, hôm nay anh cũng đã ló mặt qua. Anh đã làm việc mình phải làm, nhưng anh không ở lại. "Chết tiệt, tôi đang chuếnh choáng vì rượu mất rồi", anh vừa nói vừa bước xuống cầu thang.

"Anh định đi đâu?"

"Về nhà ở Copalis."

"Ông Duffy sẽ không thích chuyện này đâu."

"Thế thì quá tệ", anh hờ hững bình phẩm khi bước vòng qua ngôi biệt thự gạch ba tầng về phía chiếc Corvette đời 1966 đậu trước nhà. Chiếc ô tô bỏ mui này là món quà anh tự thưởng cho mình một năm về trước khi anh được bán sang đội Chinooks và ký hợp đồng trị giá nhiều triệu đô la với đội bóng khúc côn cầu này. John yêu quý chiếc Corvette cổ điển ấy. Anh yêu động cơ và sức mạnh vượt trội của nó. Anh tính sẽ mở mui ngay khi xe đi tới xa lộ.

Khi anh cởi chiếc áo khoác xanh, một bóng hồng thấp thoáng phía đầu cầu thang gạch rộng khiến anh chú ý. Anh quăng áo khoác vào trong chiếc xe đỏ bóng loáng và dừng lại quan sát người phụ nữ mặc váy hồng nhạt lướt qua cái cửa hai cánh đồ sộ. Chiếc vali nhỏ màu be va vào cửa gỗ cứng, và một làn gió nhẹ thổi những lọn tóc xoăn thẫm màu dập dờn quanh đôi vai trần. Trông cô như thể bị bó gọn lại từ nách đến đùi trong lần vải xa tanh. Cái nơ bướm to màu trắng được may trên đỉnh thân trên không che bớt được bộ ngực lồ lộ là mấy. Chân cô dài rám nắng, và cô đi giày cao gót không dây mảnh mai.
"Này, anh, xin đợi cho một chút", cô gọi anh, giọng hổn hển đặc sệt chất miền Nam. Đế đôi giày lố bịch khẽ gõ nhịp lạch cạch khi cô lao xuống các bậc thang. Chiếc váy quá chật, cô phải bước nghiêng xéo, và mỗi lần cô bước vội, bộ ngực lại căng lên và trồi ra khỏi vành áo váy.

John nghĩ tới chuyện bảo cô ta ngừng chạy trước khi làm chính mình bị đau. Nhưng rồi anh chỉ đứng đó, dồn trọng tâm sang một chân, khoanh tay đợi cho tới khi cô ta dừng lại ở phía bên kia chiếc xe. "Lẽ ra cô không nên chạy như thế", anh khuyên.
Dưới làn lông mày cong hoàn hảo, đôi mắt xanh lá nhạt nhìn anh chằm chằm, "Anh là cầu thủ trong đội khúc côn cầu của Virgil phải không?"cô hỏi, tháo giày ra rồi cúi xuống nhặt chúng lên. Vài lọn tóc xoăn thẫm màu óng ả trượt qua đôi vai trần rám nắng cọ cọ vào phần trên bầu ngực và cái nơ bướm trắng.

"John Kowalsky", anh tự giới thiệu. Làn môi đầy đặn kiểu hôn-em-đi-cưng và đôi mắt xếch của cô gợi cho anh nhớ tới Rita Hayworth, nữ thần tình dục mà ông anh yêu thích.

"Tôi cần thoát khỏi đây. Anh có thể giúp tôi không?"

“Chắc chắn rồi. Cô đi về phía nào?”

“Bất kỳ nơi nào không phải nơi này”, cô trả lời, rồi quăng chiếc va li du lịch cùng đôi giày xuống sàn xe.

Một nụ cười méo xệch kéo trễ khoé miệng John khi anh khẽ trượt vào trong chiếc Corvette. Anh không định có bạn đồng hành, nhưng để Hoa hậu Tháng Một nhảy vào xe mình thì cũng đâu mất mát gì. Ngay khi cô vừa ngồi vào ghế, anh liền cho xe chạy ra khỏi lối vòng xe. Anh tự hỏi cô là ai và tại sao cô lại vội vàng như thế.

“Ôi, chết tôi rồi”, cô rên rỉ ,và quay lại nhìn ngôi nhà của Virgil đang mất hút rất nhanh phía sau. “Tôi bỏ Sissy ở lại một mình rồi. Cô ấy đi lấy bó hoa hồng và uất kim hương, còn tôi thì bỏ chạy!”

“Sisy là ai thế?”

“Bạn tôi.”

“Cô định dự đám cưới à?” Anh hỏi. Cô gật đầu, anh đoán cô là phù dâu hay đại loại là khách đến dự. Khi họ phóng xe qua những bức tường phủ kín dây leo, các khu đất trang trại và những bụi đỗ quyên hồng, anh liếc nhìn cô thật kỹ qua khoé mắt. Một màu rám nắng khoẻ khoắn phủ trên làn da mềm mại của cô, và trong lúc nhìn như thế, John nhận ra cô xinh đẹp hơn lúc đầu anh tưởng - cũng trẻ hơn nữa .

Cô lại quay mặt về phía trước, và gió thổi tung tóc cô, khiến chúng dập dờn quanh mặt và vai cô .”Ôi, Chúa ơi. Lần này tôi đã làm mọi chuyện rối tung hết cả lên rồi”, cô rên rỉ, kéo dài các nguyên âm .

“Tôi đưa cô quay lại nhé”, anh đề nghị, băn khoăn tự hỏi chuyện gì đã xảy ra mà khiến cô ta bỏ rơi mất bạn mình.

Cô lắc đầu, và viên ngọc trai trên đôi hoa tai dài thõng dụi dụi vào làn da mịn màng ngay dưới quai hàm cô. “Không, quá muộn rồi. Giờ thì tôi đã làm chuyện đó. Tôi muốn nói trước đây tôi cũng đã làm thế rồi…nhưng lần này thì…vụ này nghiêm trọng hơn tất thảy.”

John quay qua nhìn đường. Nước mắt đàn bà thực sự không khiến anh bận lòng cho lắm, nhưng anh ghét những cơn kích động, và anh thực sự có cảm giác tồi tệ rằng cô đang sắp trút cơn kích động của mình lên anh. “À…tên cô là gì nhỉ?” anh hỏi, cố tránh một trận cãi lộn.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng thở ra từ từ, và chộp một tay vào chỗ dạ dày. “Georgeanne, nhưng mọi người gọi tôi là Georgie.”

“Ồ, Georgie, họ của cô là gì?”

Cô đặt lòng bàn tay lên trán. Những móng tay tỉa tót của cô sơn màu be nhạt ở phía dưới và màu

trắng ở phía trên. "Howard."

"Cô sống ở đâu, Georgie Howard?"

"McKinney"

"Ngay phía nam Tacoma ư?"

"Trời đất quỷ thần ơi," cô rền rĩ, thở gấp. "Thật không thể tin được. Đúng thật là không thể tin được."

"Cô say xe à?"

"Tôi không nghĩ vậy". Cô lắc đầu và hớp hớp không khí vào phổi. "Nhưng tôi không thể thở được."

"Cô mắc chứng tăng thông khí phổi à?"

"Ừ…à không…mà tôi cũng không biết nữa!".Cô nhìn anh bằng đôi mắt ướt nhẹp, lo lắng. Ngón tay cô bắt đầu bấu vào lần vải xa tanh hồng trên mạng sườn, và gấu váy cô trượt lên cao hơn trên cặp đùi mịn màng. "Không thể tin được. Thật không thể tin được," cô rền rĩ giữa những tiếng thở, tiếng nấc nghẹn ngào.

"Để đầu kẹp giữa hai đầu gối đi", anh hướng dẫn, liếc vội nhìn đường.

Cô hơi nhoài người về phía trước, rồi ngả ngược ra phía sau ghế. "Tôi không thể."

"Vì cái quái quỷ gì mà lại không thể chứ?"

"Áo nịt ngực của tôi quá chật…Chúa ơi!" Giọng kéo dài âm kiểu miền Nam của cô lại cất lên. "Lần này tôi lại thắt rõ chặt chứ. Không thể tin được…" Cô lại tiếp tục cái điệp khúc mà giờ đã quen thuộc như một bản cầu kinh.

John bắt đầu nghĩ rằng giúp Georgeanne không phải là ý hay nhất. Anh đạp ga thật mạnh, lái chiếc Corvette chạy thẳng qua cây cầu bắc ngang một đoạn hẹp của eo Puget, nhanh chóng bỏ thành phố đảo Bainbridge lại phía sau. Bóng cây lướt qua nhanh khi chiếc Corvette phóng vút trên đường cao tốc 305.

"Sissy sẽ không bao giờ tha lỗi cho tôi."

"Nếu tôi là cô, tôi sẽ không lo lắng cho cô bạn ấy làm gì," anh nói, thoáng thất vọng khi nhận ra người phụ nữ ngồi trong xe mình mong manh dễ vỡ như một cái bánh sừng bò. "Virgil sẽ mua cho cô ấy thứ gì đó hay ho, và cô ấy sẽ quên hết mọi chuyện thôi."

Lông mày cô nhíu lại. "Tôi không nghĩ thế," cô nói.

"Chắc chắn ông ta sẽ làm thế",John phản bác. "Ông ta còn có thể đưa cô ấy tới những nới đắt

tiền hơn nhiều nữa cơ.”

“Nhưng Sissy không thích Virgil. Cô ấy nghĩ ông ta là một gã yêu tinh già khú dâm đãng.”

Một cảm giác thực sự tồi tệ bất chợt rần rật ở gáy John. “Sissy không phải là cô dâu à?”

Cô nhìn anh chằm chằm với đôi mắt xanh lá mở to và lắc đầu. “Là tôi.”

“Chuyện này chẳng hài hước tí nào đâu, Georgeanne.”

“Tôi biết”, cô rên rỉ. “Tôi cũng đâu có tin được rằng mình đã bỏ rơi Virgil ngay trước bàn thờ Chúa.”

Cơn rần rật ở gáy John chạy thẳng lên đầu, gợi anh nhớ tới những cơn say váng vất của mình. Anh giậm mạnh lên phanh, chiếc xe đột ngột lạng sang phải rồi dừng lại bên lề đường cao tốc. Georgeanne ngã nhào vào cửa, hai tay chụp lấy tay nắm cửa.

“Lạy chúa Jesus!” John cho xe đỗ hẳn lại, với tay tìm chiếc kính râm trên mặt. “Hãy nói là cô đang đùa đi!”, anh nghiêm giọng, ném chiếc kính Ray-ban lên mặt đồng hồ xe. Anh thậm chí còn chẳng muốn nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra nếu bị phát hiện ở cùng cô dâu bỏ trốn của Virgil. Nhưng rồi thực sự anh cũng chẳng phải nghĩ nhiều nữa, anh biết chuyện gì sẽ xảy ra. Anh biết mình sẽ bị bán sang một đội đang thua nào đấy ngay khi còn chưa kịp dọn xong ngăn tủ của mình. Anh thích chơi cho Chinooks. Anh thích sống ở Seattle. Anh không bao giờ muốn bị chuyển nhượng.

Georgeanne ngồi thẳng dậy và lắc đầu.

“Nhưng cô đâu có mặc váy cưới”. Anh cảm thấy bị lừa và chỉ ngón tay buộc tội vào cô. “Loại cô dâu gì mà lại không mặc một cái váy cưới chết tiệt nào đó chứ?”

“Đây là váy cưới”.Cô nắm chặt gấu váy, e lệ cố kéo cái váy xuống dưới đùi. Nhưng cái váy không được may cho kiểu cô dâu nhu mì. Cô càng kéo váy xuống, phần trên thân váy càng trượt xuống thấp nơi ngực, “Nó chỉ không phải là váy cưới truyền thống thôi” cô giải thích khi nắm lấy chiếc nơ bướm trắng và kéo lại phần thân trên. “Đằng nào thì Virgil cũng đã cưới năm lần, và ông ta nghĩ một chiếc váy lễ phục màu trắng thì thật nhạt nhẽo.”

Hít một hơi thật sâu, John nhắm mắt và đưa tay vuốt mặt. Anh phải tống khứ cô - thật nhanh. “Cô sống ở miền Nam Tacoma phải không?”

“Không, tôi là người McKinney – thành phố McKinney, bang Texas. Cho tới ba ngày trước tôi chưa từng đặt chân tới miền Bắc Oklahoma.”

“Chuyện này càng lúc càng hay đấy”. Anh cười khô khốc và quay sang nhìn cô đang ngồi đó, như một món quà được bọc tặng riêng anh. “Gia đình cô cũng tới đây dự đám cưới chứ?”

Cô lại lắc đầu.

John cau mày, "Cũng phải thôi."

"Tôi nghĩ mình sắp nôn."

John nhảy ra khỏi xe, chạy ngay sang phía bên kia. Nhỡ cô ta có nôn, John không thích cô làm vậy trên chiếc Corvette cổ điển mới coóng của mình. Anh mở cửa phía bên cô rồi ôm chặt quanh vòng eo cô, và dù John cao gần hai mét nặng gần trăm ki lô gam chưa kể quần áo và có thể dễ dàng chặn bất cứ cầu thủ nào trong các trận đấu thì việc lôi Georgeanne Howard ra khỏi xe cũng không hề dễ dàng. Cô nặng hơn anh tưởng, và dưới bàn tay anh, cô cảm thấy như thể mình bị đóng trong một hộp súp. "Cô sắp nôn à?" anh hỏi, nhìn xuống đỉnh đầu cô.

"Chắc không đâu," cô đáp, ngước lên nhìn anh bằng ánh mắt nài xin. Anh đã ở cùng nhiều đàn bà tới mức đủ để nhận ra ngay một con mèo nhà khi nó sà vào lòng mình. Anh nhận ra cái giống "yêu em, cho em ăn, chăm sóc em" ấy. Chỉ biết kêu những tiếng dễ thương và dụi dụi âu yếm, và ngoài việc làm cho đàn ông sung sướng thì chẳng được tích sự gì. Anh sẽ giúp đưa cô đến nơi cô cần đến, nhưng anh không bao giờ muốn chăm sóc người đàn bà đã bỏ rơi Virgil Duffy.

"Tôi có thể cho cô xuống ở đâu?"

Georgeanne khó nhọc thở, cảm giác như mình vừa nuốt phải hàng chục con bướm. Cô bó mình trong một chiếc váy nhỏ hơn mình những hai cỡ và chỉ có thể hít được không khí tới cuống phổi. Cô ngước lên nhìn vào đôi mắt xanh thẫm giữa hai hàng mi rậm, biết rằng thà rạch cổ tay mình bằng một con dao cắt bơ còn hơn là nôn trước mặt người đàn ông đẹp trai đến phát sốc này. Hàng mi rậm và khuôn miệng đầy đặn lẽ ra đã phải mang lại cho anh chút dáng vẻ yểu điệu đàn bà, nhưng không phải vậy. Người đàn ông này toát ra chất đàn ông quá đậm đặc để có thể bị nhầm lẫn thành bất cứ thứ gì ngoại trừ giống đực chính hiệu một trăm phần trăm. Georgeanne, cao gần mét bảy và nặng hơn sáu mươi cân – vào những ngày đẹp trời khi trong người không tích nước - chợt cảm thấy nhỏ bé bên cạnh anh.

"Tôi có thể cho cô xuống ở đâu, Georgie?" anh hỏi lại cô. Một món tóc nâu óng mượt rủ xuống trán anh khiến cô chú ý tới vết sẹo trắng ngỏ xíu chạy qua lông mày trái.

"Tôi không biết", cô thì thầm. Nhiều tháng nay cô sống với một gánh nặng khủng khiếp đè trên ngực mình. Một gánh nặng mà cô biết chắc chắn một gã đàn ông như Virgil sẽ không thể cất đi được. Với Virgil, có thể cô sẽ chẳng bao giờ phải lẩn tránh những nhân viên thu tiền điện nước hay đám chủ thuê nhà gắt gỏng nữa. Cô đã hai mươi hai tuổi và cũng đã cố gắng tự chăm lo cho mình, nhưng cũng như với hầu hết những việc khác trong đời mình, cô thất bại - một cách thảm hại. Cô đã luôn thất bại. Cô thất bại ở trường và trong mọi công việc cô từng làm, và cô cũng thất bại khi cố tự thuyết phục rằng mình yêu Virgil Duffy. Chiều hôm đó, khi cô đứng trước tấm gương ngả chăm chú soi mình trong

gương, ngắm nghía chiếc váy cưới mà ông ta chọn cho mình, gánh nặng trong ngực đã chực khiến cô quỵ ngã và cô biết mình không thể lấy Virgil. Kể cả có vì toàn bộ số tiền trong mơ ấy cô cũng không thể lên giường với một kẻ gợi cô nhớ tới nhà tỉ phú H.Ross Perot được.

"Gia đình cô ở đâu?"

Cô nghĩ đến bà. "Ông bà trẻ tôi sống ở Duncanville, nhưng Lolly không thể đi vì đau lưng, vậy là Clyde phải ở nhà chăm sóc bà."

Khoé miệng anh trễ xuống. "Bố mẹ cô đâu rồi?"

"Tôi được bà nuôi nấng, nhưng vài năm trước bà đã mãi đi xa lên thiên đường rồi", Georgeanne trả lời, hy vọng anh không hỏi cô về người bố mà cô chưa bao giờ biết hay người mẹ mà cô chỉ gặp duy nhất một lần trong đám tang của bà.

"Thế còn bạn bè?"

"Cô ấy đang ở chỗ Virgil." Chỉ nghĩ đến Sissy thôi trái tim cô đã đập nhanh run rẩy. Cô ấy đã chu đáo biết bao khi sắp xếp để tất cả khách mời đều ăn mặc hợp với màu của thứ nước uống tím oải hương ấy. Giờ thì váy tông tím và giày nhuộm tím dường như thật vớ vẩn và ngớ ngẩn.

Một vết nhăn đóng ngoặc khuôn miệng anh. "Cố nhiên rồi". Anh bỏ đôi tay lực lưỡng khỏi vòng eo cô rồi lùa những ngón tay vào tóc mình. "Có vẻ như cô không hề có một kế hoạch chắc chắn nào ra hồn nhỉ."

Đúng, cô không có kế hoạch, dù chắc chắn hay không. Cô chộp lấy cái va li nhỏ của mình và chạy trốn khỏi ngôi nhà của Virgil mà không mảy may suy nghĩ mình sẽ đi đâu và tới đó bằng cách nào.

"Ồ, chết tiệt". Anh buông thõng tay và nhìn xuống đường. "Có lẽ giờ cô sẽ muốn nghĩ ra điều gì đó chăng?"

Georgeanne có cảm giác kinh khủng rằng nếu cô không đưa ra ý tưởng nào trong vòng hai phút tới, John sẽ nhảy lại vào xe và bỏ cô lại một mình bên đường. Cô cần anh, ít nhất là trong vài ngày, cho tới khi nghĩ ra mình cần làm gì tiếp theo, và vì thế cô làm điều vốn luôn có hiệu quả với mình. Cô đặt một tay lên cánh tay anh và hơi ngả vào anh, chỉ đủ để anh nghĩ rằng cô có thể làm theo mọi yêu cầu của anh. "Có lẽ anh có thể giúp tôi," cô nói với sắc độ êm ái nhất trong tông giọng khàn khàn của mình, và kết lại bằng một nụ cười anh–đúng–là-gã-giỏi-làm-tình-còn-em-thì-yếu-ớt-vô-chừng. Georgeanne có thể là một kẻ thất bại với hầu hết mọi chuyện trong đời mình, nhưng cô là kẻ tán tỉnh hoàn hảo và là một kẻ thành công đích thực trong việc thao túng đàn ông. Cô thoáng cụp mi e lệ rồi ngước lên đăm đắm nhìn vào đôi mắt đẹp của anh. Khoé miệng cô giữ nghiêng nghiêng cám dỗ hứa hẹn rằng cô không có ý định giữ mình. Cô trượt lòng bàn tay xuống cẳng tay rắn chắc của anh, một cử chỉ chừng như vô tình nhưng chỉ thuần tuý là mánh lới chiến thuật để ngăn lại những đôi tay vội vã.

Georgeanne ghét những khi đàn ông vồ vào ngực mình.

"Cô rất hấp dẫn," anh nói, đặt tay dưới cằm cô và nâng mặt cô lên. "Nhưng cô không đáng để tôi phải trả giá."

"Trả giá?". Một làn gió nhẹ lành lạnh thổi bay vài lọn tóc xoăn dập dờn quanh mặt cô. "Ý anh là gì?"

"Ý tôi là," anh lên tiếng, rồi liếc thẳng vào đôi gò bồng đảo đang ép sát ngực mình, "Cô muốn thứ gì đó ở tôi và cô sẵn sàng dùng cơ thể mình để đánh đổi điều này. Tôi thích làm tình, cũng nhiều như mọi gã đàn ông khác, nhưng, em yêu à, em không đáng để tôi hi sinh sự nghiệp của mình."

Georgeanne xô người khỏi anh và hất tóc cho khỏi vướng vào mắt. Cô từng có vài mối quan hệ tình ái trong đời và theo cô được biết thì tình dục đã được đánh giá quá cao. Đàn ông thì có vẻ thích thú nó thật, nhưng với cô, tình dục chỉ đơn giản là đáng xấu hổ. Điều tốt đẹp duy nhất cô có thể nói về làm tình là nó chỉ kéo dài trong ba phút. Cô hếch cằm lên và nhìn anh như thể anh vừa sỉ nhục và làm tổn thương cô, "Anh lầm rồi đấy .Tôi không phải là loại gái ấy."

"Tôi thấy rồi".Anh nhìn lại cô cơ hồ như biết rõ cô là loại gái nào. "Cô là loại thích đong giai."

Đong giai là từ xấu. Cô hay nghĩ về chính mình như một diễn viên hơn.

"Sao cô không cắt bớt mấy chuyện nhảm nhí đi và chỉ nói cho tôi biết cô muốn gì."

"Được thôi," cô nói, thay đổi chiến thuật. "Tôi cần giúp một chút, và cần nơi nào đó để ở trong vài ngày."

"Nghe này", anh thở dài, chuyển trọng tâm sang một chân. "Tôi không phải loại đàn ông mà cô đang tìm kiếm. Tôi không thể giúp cô."

"Thế sao anh nói với tôi anh sẽ giúp?"

Mắt anh nheo lại nhưng anh không trả lời.

"Chỉ vài ngày thôi," cô nài nỉ, tuyệt vọng. Cô cần thời gian để nghĩ mình sẽ phải làm gì bây giờ - sau khi đã làm rối tung cả cuộc đời mình đến cực điểm. "Tôi sẽ không làm anh thấy phiền đâu."

"Tôi nghi ngờ điều đó," anh giễu cợt.

"Tôi cần liên lạc với bà trẻ tôi."

"Bà trẻ của cô ở đâu?"

"Mãi tận McKinney," cô trả lời thực tâm, dù không mong chờ được nói chuyện với Lolly. Bà đã rất hài lòng với sự lựa chọn chồng của Georgeanne. Mặc dù Lolly chưa từng vô duyên đến độ nói thẳng ra, Georgeanne ngờ rằng bà đã tơ tưởng đến những món quà đắt tiền như ti vi màn hình lớn và

chiếc giường mát xa điều chỉnh được nhiệt độ và độ cao.

Ánh mắt lạnh lùng của John đóng đinh vào cô thật lâu. "Chết tiệt thật, vào xe đi" anh nói và quay lại bước tới trước xe. "Nhưng ngay khi cô liên lạc được với bà ta, tôi sẽ thả cô ở sân bay, bến xe buýt hay bất cứ chỗ quỷ tha ma bắt nào mà cô định đến."

Dù lời đề nghị của anh có vẻ kém-nhiệt-tình, Georgeanne vẫn chớp ngay lấy cơ hội. Cô nhảy lại vào xe và đóng sập cửa.

Ngay khi ngồi sau tay lái, anh lập tức vào số, chiếc Corvette lao thẳng trở ra đường cao tốc. Tiếng lốp xe miết trên mặt đường choán đi sự im lặng ngượng nghịu giữa hai người – hay ít nhất cũng là sự ngượng nghịu về phía Georgeanne. John chừng như chẳng mảy may bận tâm về chuyện đó.

Nhiều năm qua cô theo học tại trường Ballet, Tap, and Charm của cô Virdie Marshall. Mặc dù chưa bao giờ là người múa duyên dáng nhất, cô vẫn toả sáng hơn các cô gái khác nhờ khả năng cuốn hút bất cứ ai, ở bất cứ nơi đâu, vào bất cứ lúc nào. Nhưng hôm nay mọi chuyện có vẻ không được thuận buồm xuôi gió. Có vẻ như John không buồn để tâm đến cô, điều đó khiến Georgeanne bối rối bởi đàn ông luôn luôn thích cô. Từ những điều cô nhận ra ở anh cho tới lúc này, thì anh cũng chẳng phải là một quý ông thanh lịch. Anh nói những lời tục tĩu với tần suất ngang với thói quen, mà cũng chẳng buồn xin lỗi. Những người đàn ông miền Nam mà cô biết cũng chửi thề, dĩ nhiên, nhưng sau đó họ thường xin thứ lỗi. John không khiến cô có ấn tượng rằng anh là loại đàn ông biết xin lỗi vì bất cứ thứ gì.

Cô quay sang nhìn khuôn mặt trông nghiêng của anh và bắt đầu quyến rũ anh. "Anh là người Seattle à?" cô hỏi, quyết tâm rằng cho tới khi họ tới nơi đang đến, anh sẽ thích cô. Nếu vậy mọi chuyện sẽ êm xuôi hơn rất nhiều. Bởi vì, hiện giờ có thể chưa nhận ra, nhưng John sắp phải đồng ý để cô ở lại nhà anh một thời gian.

"Không."

"Thế anh là người ở đâu?"

"Saskatoon."

"Ở đâu?"

"Canada."

Tóc cô vờn bay quanh mặt, và cô đưa tay vén hết tóc sang một bên vai. "Tôi chưa bao giờ đến Canada."

Anh không bình luận.

"Anh chơi khúc côn cầu bao lâu rồi?" cô hỏi, hy vọng sẽ khiến anh nhả ra vài lời dễ chịu.

“Cả cuộc đời tôi.”

“Anh chơi cho đội Chinooks được bao lâu rồi?”

Anh với lấy chiếc kính râm trên bảng đồng hồ xe đeo lên. “Một năm.”

“Tôi đã xem trận đấu của đội Ngôi sao,” cô nói, ám chỉ tới đội khúc côn cầu Dallas.

“Một lũ lại cái ẻo lả,” anh lầm bầm khi cởi cúc ở cổ tay áo màu trắng bên tay cầm vô lăng và xắn cao trên cẳng tay.

Không hẳn là những lời dễ chịu, cô nhận ra là thế. “Anh có học đại học không?”
“Không hẳn.”

Georgeanne không hiểu ý anh lắm. “Tôi từng học đại học Texas,” cô nói dối cốt để gây ấn tượng với anh và làm anh thích mình.

Anh ngáp.

“Tôi đã gia nhập Kappa[4],”cô tiếp tục nói dối.

“Thế ư? Thì sao?”

Không nản lòng trước lời đáp kém-nhiệt-tình của anh, cô tiếp tục, “Anh đã kết hôn chưa?”

Anh nhìn cô chằm chằm qua mắt kính râm khiến cô thoáng ngờ rằng mình vừa động chạm tới một chủ đề nhức nhối. “Cô là cái quái gì thế, một *Nhân viên thẩm vấn quốc gia* khốn khiếp hả?”

“Không. Tôi chỉ tò mò thôi. Ý tôi là chúng ta sẽ ở cùng nhau một thời gian, vì vậy tôi nghĩ sẽ tốt nếu nói chuyện cởi mở với nhau và tìm hiểu về nhau.”

John quay qua để ý tới đường đi và bắt đầu xắn cổ tay áo bên kia. “Tôi không buôn dưa.”

Georgeanne kéo gấu váy. “Tôi có thể hỏi mình đang đi đâu không?”

“Tôi có một ngôi nhà ở khu bờ biển Copalis. Ở đó cô có thể tìm cách liên lạc với bà dì cô.”

“Chỗ đó có gần Seattle không?” Cô nghiêng người sang một bên và tiếp tục giật mạnh gấu váy cho thấp xuống.

“Không. Chúng ta đang đi về phía Tây, phòng khi cô không nhận ra.”

Nỗi sợ hãi dâng tràn trong lòng cô khi họ tăng tốc đi ra khỏi mọi cảnh thân thuộc. “Quỷ tha ma bắt, làm thế quái nào tôi biết được điều đó chứ?”

“Có thể nhờ mặt trời đang ở sau lưng chúng ta chăng?”

Georgeanne đã không để ý, mà ngay cả khi để ý, cô cũng không nghĩ có thể phán đoán hướng đi bằng việc nhìn vào mặt trời. Cô luôn luôn rối tinh rối mù cả lên với mấy cái thứ Đông-Tây-Nam-Bắc

này. “Tôi đoán là anh có điện thoại ở ngôi nhà bên bờ biển?”

“Tất nhiên rồi.”

Cô sẽ phải gọi vài cú điện thoại đường dài tới Dallas. Cô phải gọi cho Lolly, và cô cần gọi cho bố mẹ của Sissy để kể với họ chuyện gì đã xảy ra và họ có thể liên lạc với con gái mình bằng cách nào. Cô cũng phải gọi tới Seattle để hỏi xem có thể gửi trả nhẫn cưới cho Virgil tới địa chỉ nào. Cô liếc nhìn chiếc nhẫn nạm viên kim cương năm cara trên tay trái và muốn oà khóc. Cô yêu chiếc nhẫn này, nhưng cũng biết mình không thể giữ nó. Cô sống buông thả, và thậm chí có thể là kẻ thích đong giai, nhưng cô cũng có đạo đức. Chiếc nhẫn kim cương sẽ phải trả về cho chủ của nó, nhưng không phải lúc này. Lúc này cô cần giữ mình bình tâm trước khi gục ngã. “Tôi chưa bao giờ tới Thái Bình Dương.” Cô nói, cảm thấy nỗi sợ hãi phần nào lắng dịu.

Anh không bình luận.

Georgeanne luôn tự cho mình rất giỏi trong việc hẹn hò với người chưa từng quen biết, bởi cô có thể nói miên man đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, nhất là khi cảm thấy căng thẳng. “Nhưng tôi đã tới vịnh Mexico nhiều lần rồi.” cô bắt đầu. “Một lần, khi tôi mười hai tuổi, bà đã lái chiếc Lincoln to đùng chở tôi và Sissy ra đó. Trời ơi, con thuyền bọn tôi mới bé đến kỳ cục chứ. Nó mà nặng ba mươi gam thôi thì chắc là chiếc Lincoln này phải nặng đến cả chục tấn mất. Sissy và tôi vừa mua được mấy bộ bikini thật dễ thương. Đồ bơi của cô ấy trông như lá cờ Mỹ còn bộ của tôi thì bằng chất vải mềm mượt in hoa sặc sỡ. Tôi sẽ không bao giờ quên được lần ấy. Chúng tôi đã lái xe ngần ấy đường đất tới Dallas chỉ để mua bộ bikini ấy ở hiệu J.C.Penney. Tôi đã xem trong catalog và thèm mua nó đến chết đi được. Dù sao Sissy cũng là người nhà Miller, theo đằng mẹ cô ấy, mà phụ nữ họ Miller thì nổi tiếng khắp hạt Collin vì vòng hông rộng và hay đi tất có hoạ tiết đàn piano – không quá hấp dẫn, nhưng dù sao đi nữa cũng là một gia đình dễ thương. Một lần…”

“Có điểm kết thúc cho toàn bộ câu chuyện này không?” John cắt ngang.

“Thì tôi đang đến đấy đây,” cô nói, vẫn cố tỏ ra dễ chịu.

“Nhanh chứ?”

“Tôi chỉ muốn hỏi là nước ở ngoài khơi bờ biển Washington có lạnh không?”

John mỉm cười và đánh mắt sang cô. Lần đầu tiên cô nhận thấy cái lúm đồng tiền lộ ra trên má phải của anh. “Cô sẽ làm đông cứng cái mông miền Nam của mình đấy,” anh nói trước khi nhìn xuống bảng điều khiển ngăn cách giữa hai người và nhặt một cái băng cassette lên. Anh thảy nó vào ổ, tiếng đàn acmônica than vãn đặt dấu chấm hết cho mọi cố gắng tiếp tục câu chuyện.

Georgeanne quay sang nhìn phong cảnh núi đồi với những nét chấm phá của lá thông và tổng quán sủi, điểm tô lốm đốm màu xanh da trời, đỏ, vàng và dĩ nhiên, màu xanh lá. Cho tới giờ, cô vẫn

đang khá thành công trong việc lẩn trốn những suy nghĩ trong mình, sợ rằng chúng có thể xô lấn choán ngợp lấy cô, khiến cô tê liệt. Nhưng khi chẳng còn gì khác để làm xao nhãng những ý nghĩ ấy, chúng lại ùa về xâm chiếm lấy cô như một đợt sóng kéo dài ở Texas. Cô nghĩ về cuộc đời mình và về những gì mình đã làm hôm nay. Cô đã bỏ rơi một người đàn ông ngay tại bàn thờ Chúa, và ngay cả nếu cuộc hôn nhân này có là thảm hoạ đi chăng nữa thì ông ta cũng không đáng phải chịu như thế.
Tất cả đồ của cô gói ghém đều chất trong bốn chiếc va li để trong chiếc Rolls-Royce của Virgil, ngoại trừ chiếc va li nhỏ xíu trên sàn xe của John. Tối qua cô đã đóng gói những đồ dùng thiết yếu vào chiếc va li du lịch này để chuẩn bị cho chuyến đi hưởng tuần trăng mật của cô và Virgil.

Giờ thì tất cả những gì cô có bên mình lúc này là một cái ví với bảy đô la và ba cái thẻ tín dụng đã tiêu quá hạn mức, một số kha khá mỹ phẩm, một bàn chải đánh răng và bàn chải tóc, lược, một lọ keo vuốt tóc Aqua Net, sáu chiếc quần lót kiểu Pháp với áo lót có ren cùng tông màu, thuốc tránh thai, và một gói kẹo sô cô la Snicker.

Cô đang ở thời điểm tồi tệ nhất từ trước tới giờ, thậm chí là đối với Georgeanne.

Chương 2

Ánh nắng mặt trời màu lam ngọc, thảm tảo biển dợn sóng, và làn gió mặn mòi nồng nàn đến mức có thể nếm được chào đón Georgeanne tới bờ biển Thái Bình Dương. Cánh tay cô bỗng nổi da gà khi cô nhướng mắt lướt nhìn đại dương xanh thẳm dâng lên cuồn cuộn và những con sóng bạc đầu tung bọt trắng xoá.

Tiếng kêu náo loạn của đám mòng biển đâm thủng bầu không trung khi John lái chiếc Corvette ngược lên lối xe của một ngôi nhà màu xám chẳng có gì nổi bật với những cánh cửa chớp màu trắng. Một người đàn ông đứng tuổi mặc áo phông không tay, quần cộc polyester màu ghi xám, đi tông cao su rẻ tiền đứng bên hiên nhà.

Ngay khi xe dừng bánh, Georgeanne với lấy tay nắm, mở cửa và bước ra. Cô không đợi John giúp mình - đằng nào cô cũng chẳng tin anh sẽ giúp cô. Sau khi ngồi trong xe một tiếng rưỡi đồng hồ, với chiếc áo nịt không dây cọ vào người, cô đau đến mức đã nghĩ rốt cuộc mình cũng sắp nôn.

Cô kéo gấu váy hồng xuống dưới đùi, rồi với lấy va li và giày. Gọng sắt của áo nịt chọc vào sườn khi cô cúi xuống nhét chân vào đôi giày hồng.

"Chúa ơi, con trai" người đàn ông đứng trên hiên lầm bầm gọi bằng giọng gay gắt. "Lại một vũ nữ nữa hả?"

John nhăn trán cau có khi dẫn Georgeanne tới cửa trước. "Ernie, cháu muốn giới thiệu với ông, cô Georgeanne Howard. Georgie, đây là ông tôi, Ernest Maxwell."

"Chào ông ạ." Georgeanne chìa tay ra bắt rồi nhìn vào khuôn mặt già nua giống diễn viên Burgess Meredith đến kì lạ.

"Dân miền Nam…hmmm." Ông quay người dợm bước vào nhà.

John giữ cánh cửa kính mở cho Georgeanne bước vào ngôi nhà toàn đồ vàng nhạt, xanh lá và xanh lam tươi sáng, tạo ấn tượng rằng cả khung cảnh rộng lớn ngoài kia đang ùa cả vào phòng khách. Mọi thứ dường như đều được lựa chọn cho phù hợp với đại dương và bờ cát - mọi thứ trừ chiếc ghế sofa Naugahyde màu đen dán băng dính vải màu bạc và hai cây gậy chơi khúc côn cầu đã gãy đặt nghiêng thành hình chữ X trên chiếc tủ trưng bày chật đầy cúp lưu niệm.

John với lấy chiếc kính râm rồi quẳng xuống bàn cà phê bằng gỗ có mặt kính. "Có một phòng dành cho khách ở cuối hành lang, phòng cuối cùng bên tay trái. Phòng tắm ở bên phải," anh nói khi đi ngang phía sau Georgeanne để bước vào bếp. Anh chộp lấy một lon bia trong tủ lạnh và bật nắp. Đưa lon bia lên miệng, anh đứng tựa vai vào cửa tủ lạnh đã đóng. Lần này anh đã làm mọi thứ bát nháo cả lên rồi. Lẽ ra anh không bao giờ nên giúp Georgeanne, và mẹ kiếp, dứt khoát là anh không bao giờ nên đưa cô ta đi theo. Anh đã không muốn giúp, nhưng lúc ấy cô ta cứ nhìn anh chằm chặp, trông sợ hãi và cô cùng yếu đuối, và thế là anh đã không thể bỏ mặc cô lại bên đường. Anh chỉ còn biết đặt hết hy vọng vào việc Virgil sẽ không bao giờ phát hiện ra chuyện này.

Anh đẩy mình khỏi tủ lạnh rồi trở lại phòng khách, Ernie đã thả mình xuống chiếc ghế thư giãn yêu thích của ông, chăm chú nhìn Georgeanne. Cô đứng bên lò sưởi với mái tóc rối tung vì gió và chiếc váy hồng bé xíu nhăn nhúm. Cô có vẻ kiệt sức, nhưng ánh mắt của Ernie cho anh thấy cô còn ngon lành hơn cả một bữa tiệc Buffet cho phép ăn thoả thích.

"Có chuyện gì à, Georgie?" John hỏi, và đưa chai bia lên miệng. "Sao cô còn chưa thay đồ?"

"Tôi có chút rắc rối," vẫn giọng kéo dài kiểu miền Nam, rồi nhìn anh. "Tôi chẳng có bộ quần áo nào cả."

Anh đưa chai bia lên chỉ. "Thế trong va li kia có gì?"

"Mỹ phẩm."

“Mỗi thế thôi?”

“Không.” Cô liếc vội Ernie. “Cả đồ lót và ví.”

“Quần áo của cô đâu?”

“Trong bốn cái va li để sau chiếc Rolls-Royce của Virgil.”

Có vẻ như anh sẽ không chỉ phải cho cô ta ăn, cho cô ta ở, mà còn phải cho cô ta mặc nữa. “Trời ạ,” anh nói, rồi để chai bia lên bàn cà phê và dẫn cô tới cuối hành lang vào phòng mình. Anh bước tới tủ quần áo, lôi ra một chiếc áo phông cũ màu đen và một chiếc quần soóc dải rút màu xanh lá trong ngăn tủ. “Đây,” anh nói, quẳng chúng lên trên tấm chăn màu xanh da trời phủ trên giường trước khi quay người đi thẳng ra cửa.

“John?”

Tiếng cô mấp máy gọi khiến John dừng bước, nhưng anh không quay lại. Anh không muốn thấy cái nhìn sợ hãi trong đôi mắt xanh lá của cô. “Gì thế?”

“Tôi không thể tự mình cởi cái váy này. Tôi cần anh giúp.”

Anh quay lại thấy cô đang đứng trong dải nắng vàng tràn vào phòng từ ô cửa sổ.
“Có mấy cái cúc nhỏ xíu phía trên.” Cô ngượng nghịu chỉ.

Cô ta không chỉ muốn quần áo của anh, mà còn muốn anh cởi đồ cho cô ta.

“Chúng trơn tuột,” cô giải thích.

“Quay người lại,” anh yêu cầu, giọng sắc lẹm khi anh bước thẳng tới chỗ cô.

Cô không nói gì, quay nghiêng sang anh, đối diện với tấm gương tủ. Giữa đôi vai mịn màng của cô, bốn cái cúc nhỏ xíu cài chặt phần thân trên váy. Cô hất tóc sang một bên, để lộ những sợi tóc tơ loăn xoăn mới nhú ngay bên dưới đường viền chân tóc. Làn da cô, tóc cô, giọng nói miền Nam của cô, tất cả những gì thuộc về cô đều mềm mại.
“Làm thế nào cô chui vào được thứ này?”

“Tôi có người giúp,” cô nhìn anh qua tấm gương. John chẳng nhớ nổi có lần nào mình từng giúp một phụ nữ cởi đồ mà sau đó lại không đưa cô ta lên giường, nhưng anh cũng không định đụng chạm vào người cô dâu bỏ trốn của Virgil nhiều hơn mức cần thiết. Anh đưa tay lên giật mạnh cho tới khi một chiếc cúc nhỏ tuột khỏi khuyết áo.

“Tôi không thể hình dung được những gì tất cả bọn họ đang nghĩ lúc này, Sissy đã cố cảnh báo tôi đừng cưới Virgil. Tôi cứ ngỡ mình có thể vượt qua được chuyện này, nhưng rồi tôi lại thấy mình không thể.”

“Cô không nghĩ là lẽ ra mình nên đi đến kết luận đó trước ngày hôm nay sao?” anh hỏi, và đưa tay xuống thấp hơn.

“Có mà. Tôi đã bảo với Virgil là tôi đang nghĩ lại. Tôi đã cố nói với ông ta chuyện này tối qua, nhưng ông ta không nghe. Rồi tôi đã thấy bộ đồ ăn bằng bạc đó.” Cô lắc đầu và một lọn tóc xoăn mềm mại rủ xuống lưng cọ cọ vào làn da mịn màng của cô. “Tôi cực kỳ mê đồ bạc Francis I[5], và bạn bè ông ta liền gửi tặng tôi cả một lô xích xông,” cô nói, mơ màng cứ như thể anh hiểu cô đang kể chuyện khỉ gì vậy. “Ôi…chỉ cần trông thấy những hoạ tiết hình quả trên cán dao thôi cũng đủ khiến tôi run lên xúc động rồi. Sissy nghĩ tôi nên chọn loại rập nổi đơn giản, nhưng tôi vẫn luôn là một cô gái Francis I. Thậm chí hồi còn nhỏ…”

John vốn không mấy kiên nhẫn với những chuyện tán gẫu của phụ nữ. Lúc ấy anh chỉ mong có cái máy nghe nhạc và băng cassette của Tom Petty. Nhưng vì không có, anh đành tảng lờ cô. Anh vẫn thường bị kết tội là một tên khốn chính hiệu, một danh tiếng mà anh vẫn xem như vốn quý. Như thế anh chẳng phải lo chuyện đám phụ nữ sẽ nảy ra ý gây dựng mối quan hệ dài lâu với anh.

“Dù sao thì cũng đang đứng đấy, anh có thể cởi khoá giúp tôi không?” cô nói tiếp. “Tôi gần như đã sướng phát khóc khi dán mắt nhìn những chiếc nĩa nhỏ, thìa với hoạ tiết quả bưởi chùm và…”

John cau có nhìn cô trong gương, nhưng cô không bận tâm. Ánh mắt cô còn bận hướng xuống chiếc nơ lớn màu trắng đính trên thân trước của chiếc váy. John với tới chiếc khoá, và khi kéo xuống anh hiểu ngay tại sao Georgeanne lại thở khó khăn đến vậy. Giữa khe khoá đang mở là mấy cái móc bạc nối với loại đồ lót mà ngay tắp lự John nhận ra là một cái áo nịt không dây. May bằng vải xa tanh hồng, có ren và gọng, chiếc áo nịt lằn sâu vào làn da mềm mại của cô.

Cô đưa một tay lên chiếc nơ, ép chặt vào bộ ngực tròn căng để giữ chiếc váy khỏi tụt xuống. “Việc trông thấy bộ đồ ăn bằng bạc yêu thích đã khiến tôi u mê, và có lẽ vì thế tôi đã để mình bị Virgil thuyết phục rằng đó chỉ là những bồn chồn lo lắng trước đám cưới. Tôi thực lòng muốn tin ông ta…”

“Xong,” John tuyên bố khi xong việc với cái khoá.

“Ồ.” Cô ngước nhìn anh qua tấm gương , rồi vội cụp mắt xuống. Má cô đỏ lựng lên khi cô nói, “Anh có thể cởi luôn cái…đó…đó giúp tôi không?”

“Áo nịt của cô ư?”

“Vâng, xin anh.”

“Tôi có phải con hầu của cô,” anh lầm bầm, rồi đưa tay lên giật mạnh cho mấy cái móc tuột hỏi lỗ. Khi loay hoay tháo mấy cái móc tí hin, các khớp ngón tay anh cọ cọ tạo thành những vết hồng trên da cô. Cơn run rẩy chạy qua người cô khi một hơi thở dài chầm chậm hắt ra từ sâu trong cổ họng.

John ngước lên nhìn vào gương, và tay anh bất động. Lần duy nhất anh từng thấy cái vẻ ngất ngây ấy trên gương mặt đàn bà là khi anh đang ở rất sâu bên trong cô ta. Cơn ham muốn thoáng rạo rực ở thấp dưới bụng anh. Phản ứng của cơ thể anh trước mắt và môi cô khiến anh phát cáu.

"Ôi chúa ơi." Cô thở sâu. "Tôi không thể nói cho anh cảm giác ấy tuyệt đến thế nào được đâu. Tôi chỉ định mặc cái váy này không quá một giờ đồng hồ, vậy mà giờ đã ba tiếng rồi đấy."

Cơ thể anh có lẽ đã phản ứng trước một người đàn bà đẹp - thực ra thì anh sẽ lo nếu không thế - nhưng anh không định làm gì cả. "Virgil là một lão già," anh nói, chẳng buồn giấu giếm vẻ bực bội trong giọng nói. "Thế quái nào mà cô lại hy vọng ông ta lôi được cô ra khỏi thứ này chứ?"

"Nói thế thật không tử tế," cô thì thầm.

"Đừng mong chờ sự tử tế ở tôi, Georgeanne," anh cảnh báo cô, và kéo mạnh vài cái móc. "Nếu không, tôi sẽ buộc phải làm cô thất vọng đấy."

Cô nhìn anh, và buông tóc rủ xuống ngang vai. "Tôi nghĩ nếu muốn anh có thể tử tế đấy."

"Đúng vậy," anh đáp, và đưa tay lên định xoa bớt những vệt hồng trên lưng cô, nhưng rồi lại buông thõng xuống trước khi kịp ve vuốt làn da cô. "Đấy là nếu tôi muốn," anh nói, rồi rời khỏi phòng, đóng cửa lại phía sau.

Ngay khi bước vào phòng khách, anh lập tức cảm thấy cái nhìn đầy dò xét của Ernie, John giật lấy chai bia từ trên bàn, ngồi xuống đi văng kê đối diện chiếc ghế ngửa cũ của ông, và đợi Ernie bắt đầu bắn ra loạt câu hỏi. Anh không phải đợi lâu.

"Anh đón con bé ấy ở đâu?"

"Đó là một câu chuyện dài," anh đáp. Rồi giải thích không bỏ sót chi tiết nào.

"Trời ạ, anh mất trí rồi sao?" Ernie nhoài người về phía trước, gần như nhổm người hẳn khỏi ghế. "Anh nghĩ xem Virgil sẽ làm gì? Theo lời anh kể thì gã đó đâu phải loại người khoan dung, còn anh thì gần như đã đánh cắp cô dâu của ông ta vậy."

"Cháu không đánh cắp cô ta." John để chân lên bàn cà phê và lún mình sâu hơn vào lớp nệm. "Cô ta đã bỏ ông ấy."

"Phải." Ernie khoanh tay trước khuôn ngực lép kẹp và nhìn John giận dữ. "Ngay tại bàn thờ Chúa. Một người đàn ông sẽ khó mà quên đi và tha thứ cho những chuyện như thế."

John tì khuỷu tay lên đùi rồi đưa chai bia lên miệng, "Ông ta sẽ không biết đâu," anh nói, và nốc

một hơi dài.

"Anh nên hi vọng là ông ta không biết. Chúng ta đã phải làm việc mửa mật để tiến xa được đến thế này," ông nhắc nhở.

"Cháu biết," anh nói, ông đâu cần nhắc nhở anh. Để được như ngày hôm nay, anh đã mang ơn ông rất nhiều. Sau khi bố mất, mẹ con anh đã phải chuyển đến ở ngay cạnh nhà Ernie. Mùa đông nào Ernie cũng đổ nước đầy sân sau để anh có chỗ trượt băng. Chính Ernie là người đã luyện tập cùng anh ở ngoài trời trên cái sân băng lạnh giá đó cho tới khi họ rét tới tận xương tuỷ. Chính Ernie là người đã dạy anh chơi khúc côn cầu, đưa anh tới những trận thi đấu, và ở lại cổ vũ anh. Chính Ernie là người đã luôn hàn gắn mọi thứ khi cuộc sống trở nên thực sự tồi tệ.

"Anh định *xử* con bé thế nào?"

John ngước lên nhìn ông già. "Gì ạ?"

"Đó chẳng phải là điều mà ngày nay bọn trẻ các anh vẫn thường nói sao?"

"Lạy chúa Jesus," anh nói, dù cũng chẳng sốc lắm "Ernie à, không, cháu sẽ không *làm* gì cô ta đâu."

"Ta cũng hy vọng thế." Ông bắt một chân xương xẩu lên chân kia, tiếng khớp xương kêu răng rắc. "Nhưng nếu Virgil phát hiện ra con bé ở đây, ông ta sẽ nghĩ anh đã làm thế đấy."

"Cô ta không phải loại cháu thích."

"Cô ta chắc chắn là loại anh thích," Ernie bác lại. "Cô ta gợi ta nhớ tới cái cô vũ nữ thoát y mà anh đã hẹn hò dạo trước, Cocoa Ladude."

John liếc nhìn hành lang, ơn Chúa vì hành lang trống. "Tên cô ta là Cocoa Laduke, và cháu không *hẹn hò* với cô ta." Anh lại nhìn ông rồi nhíu mày. Ngay cả khi Ernie chưa bao giờ nói ra, John vẫn có cảm giác ông không tán thành lối sống của anh. "Cháu không nghĩ sẽ được gặp ông ở đây đâu đấy," anh đổi chủ đề.

"Vậy ta nên ở đâu khác đây?"

"Ở nhà."

"Mai là ngày mồng sáu."

John quay cái nhìn trân trân ra phía ô cửa lớn hướng ra biển. Anh dõi mắt theo những con sóng bạc đầu chồm lên rồi cuộn tròn mình lại. "Cháu không cần ông dắt tay."

"Ta biết, nhưng ta nghĩ anh sẽ thích có bạn uống bia cùng."

John nhắm mắt lại. "Cháu không muốn nói đến Linda đâu."

“Chúng ta không phải làm thế. Mẹ anh lo lắng cho anh. Anh nên chăm gọi điện cho bà ấy.”

John búng búng ngón cái vào nhãn chai bia. “Vâng, cháu nên làm như vậy,” anh đồng ý, dù biết mình sẽ không làm thế. Chắc chắn mẹ anh sẽ lại cằn nhằn về chuyện bia rượu và bảo rằng anh đang tự dẫn mình vào con đường tự hủy hoại bản thân. Bởi đã biết bà nói có phần có lý rồi, nên anh cũng chẳng cần phải nghe thêm nữa. “Khi lái xe qua thị trấn, cháu thấy Dickie Marks bước ra từ quán bar ruột của ông,” anh nói, lại lái sang chủ đề khác.

“Trước đấy ta cũng gặp ông ấy rồi.” Ernie đẩy người tới trước rồi chậm chạp đứng lên khỏi ghế, nhắc John nhớ rằng ông anh đã bảy mươi mốt tuổi. “Bọn ta định đi câu cá vào buổi sáng. Cháu nên dậy sớm cùng đi.”

Nếu là vài năm trước, hẳn John sẽ là người có mặt ở tàu sớm nhất, nhưng gần đây anh luôn thức dậy với cái đầu đau như búa bổ. Anh đã không còn hứng thú với việc dậy từ sớm tinh mơ rồi ngồi đến tê cả mông nữa. “Cháu sẽ suy nghĩ về chuyện này,” anh trả lời, biết mình sẽ không tham gia.

Georgeanne cài chiếc áo lót màu nâu hạt dẻ, với lấy chiếc áo phông rồi trùm qua đầu. Một chiếc mũ lưỡi trai Seahawks, một chiếc đồng hồ bấm giờ, một cuộn băng cứu thương của hãng Ace, và một tầng bụi dày đang ngự trên chiếc tủ quần áo trước mặt cô. Cô nhìn trân trân vào chiếc gương lớn trên tủ mà co rúm người lại. Cái áo vải cotton đen thui chật căng ở ngực cô còn ở mọi chỗ khác thì thùng thình. Trông cô chẳng khác nào một cơn ác mộng của ngành thời trang, vì thế cô nhét đuôi áo vào trong cái quần soóc dải rút lùng nhùng, mà như thế thì chỉ làm nổi bật mỗi bộ ngực và cặp mông bự của cô – hai phần cô thà không nhấn vào còn hơn. Cô lại giật giật cái áo ra khỏi cạp quần và để nó buông thõng trên hông, ném đôi giày vào chiếc va li du lịch rồi chộp lấy gói sô cô la Snicker. Ngồi bên mép giường, cô bóc lớp giấy gói màu nâu sẫm, rồi cắn ngập răng vào thanh sô cô la béo ngậy. Tiếng thở hắt ra khoan khoái buột khỏi môi khi cô nhai kẹo. Duỗi người nằm trên chiếc chăn màu da trời, cô nhìn chằm chằm vào ngọn đèn gắn trên trần nhà. Hai con ngài chết khô nằm dưới đáy hộp đèn thủy tinh trắng đục. Vừa ngấu nghiến nhai kẹo, cô vừa lắng nghe câu được câu mất trong cuộc nói chuyện của John và Ernie vọng qua chiếc cửa gỗ. Biết John chẳng ưa gì mình, cô thấy thật kỳ quặc khi âm sắc trầm ấm trong giọng nói của anh lại xoa dịu làm cô bình tâm trở lại. Có lẽ bởi anh là người duy nhất cô quen biết ở nơi xa xôi này, hoặc cũng có thể do cô cảm thấy anh không phải là gã ngốc mà anh đang vờ tỏ vẻ. Vả lại, thân hình to như con bò mộng của người đàn ông ấy gần như có thể khiến bất cứ phụ nữ nào cảm thấy an toàn lắm chứ.

Cô vùi đầu trên gối của John, chân vắt ngang qua cái váy cưới vứt chỏng chơ ở cuối giường. Chén sạch sô cô la xong, cô nghĩ tới việc gọi điện cho Lolly, nhưng rồi lại lần chần. Cô chẳng vội vàng muốn nghe phản ứng của bà làm gì. Cô định ngồi dậy, nhưng rồi lại nhắm mắt. Cô nghĩ tới lần đầu tiên gặp Virgil tại ngôi nhà ướp hương thơm ngát ở Neiman-Marcus, Dallas. Vẫn thật khó tin là

chỉ hơn một tháng trước đây thôi cô còn đang làm nhân viên bán nước hoa, đi phát các sản phẩm mẫu của hãng Fendi và Liz Claiborne. Có lẽ cô sẽ chẳng để ý tới Virgil nếu ông ta không tiến lại gần cô. Có lẽ cô sẽ không nhận lời mời ăn tối của ông ta ngay từ lần đầu tiên nếu ông ta không mang theo hoa hồng và cùng chiếc limousine đỗ bên đường đợi cô tan giờ làm. Tội gì mà không chui vào chiếc limo bật điều hòa mát rượi để trốn cơn nóng bức ngột ngạt, nhớp nháp, và khói xe buýt cơ chứ. Nếu không cô đơn đến thế, và nếu tương lai của cô không bất an đến thế thì có lẽ Georgeanne sẽ không đồng ý cưới một người đàn ông mà cô chỉ mới quen chừng ấy thời gian.

Đêm qua cô đã cố nói với Virgil rằng cô không thể lấy ông ta. Cô đã cố hủy hôn, nhưng ông ta không chịu nghe. Cô cảm thấy thật tồi tệ trước việc mình làm, nhưng cô không biết phải sửa chữa thế nào.

Để mặc nước mắt tuôn rơi, những giọt nước mắt mà cả ngày hôm nay cô đã phải kìm nén, cô vùi mặt vào gối của John lặng lẽ sụt sùi. Cô khóc cho mớ ngổn ngang rối nùi mà cô đã gây ra cho cuộc đời mình, và cho cảm giác trống rỗng bên trong. Tương lai lừng lững trước mắt cô, đáng sợ và bất trắc. Người thân duy nhất của cô là hai ông bà họ xa đã già sống nhờ Trợ cấp An sinh Xã Hội và cả đời chỉ xoay quanh những lần chiếu lại bộ hài kịch truyền hình *I love Lucy*.

Cô chẳng có gì và chẳng biết ai ngoài người đàn ông đã bảo cô đừng trông mong lòng tử tế ở anh ta. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình chẳng khác nào nhân vật Blanche Dubois trong phim *Chuyến tàu mang tên dục vọng****[6]***. Cô xem tất cả các bộ phim mà Vivien Leigh từng đóng, và cô nghĩ có chút gì hơi mê tín, hơn cả trùng khớp ngẫu nhiên, khi John mang họ Kowalsky[7].

Sợ hãi và cô đơn, nhưng cô cũng cảm thấy thoáng nhẹ lòng khi không còn phải sống trong ngụy tạo. Cô sẽ không phải vờ vịt thích gu thẩm mỹ ngớ ngẩn của Virgil trong việc chọn quần áo và những thứ rác rưởi mà ông ta muốn cô khoác lên mình.

Kiệt sức, cô khóc miết rồi ngủ thiếp đi. Mãi tới khi giật mình thức giấc và ngồi bật dậy trên giường, cô mới nhận ra mình đã ngủ quên.

“Georgie?”

Một bên tóc rủ qua mắt trái khi Georgeanne quay người về phía ngưỡng cửa ngập nắng và nhìn thẳng vào khuôn mặt mà cô tin chắc mình mơ màng hình dung ra từ khuôn mặt của một trong những anh chàng dũng mãnh in trên lịch kia. Hai tay anh bám vào khung cửa ở ngay trên đầu, và chiếc đồng hồ màu bạc được chỉnh sao cho mặt đồng hồ áp đúng vào mạch đập nơi cổ tay anh. Anh đứng nghiêng người sang một bên, và trong vài khoảnh khắc cô nhìn anh đăm đắm, mất phương hướng.

“Cô có đói không?” Anh hỏi.

Cô chớp mắt vài lần trước khi mọi thứ bình thường trở lại. John đã thay đồ, anh mặc chiếc quần

Levi's sờn te tua ở một bên đầu gối. Chiếc áo ba lỗ màu trắng của đội Chinooks căng ra trên khuôn ngực nở nang, và làn lông nam tính phủ tối hai bên nách. Cô không thể không tự hỏi liệu có phải anh đã thay đồ ở đây trong khi mình ngủ thiếp đi không.

"Nếu cô đói thì Ernie đang dọn món xúp hải sản sô đơ đấy."

"Tôi đang chết đói đây," cô nói, rồi buông chân qua thành giường xuống đất.

"Mấy giờ rồi?"

John đưa một tay xuống, liếc nhìn vào cổ tay. "Gần sáu giờ."

Cô đã chợp mắt được hai tiếng rưỡi, và cảm thấy còn mệt hơn lúc trước. Cô nhớ ban nãy có đi qua phòng tắm, bèn với lấy chiếc va li ở trên sàn cạnh giường. "Cho tôi vài phút," cô nói, tránh nhìn vào chính mình trong gương khi đi qua tủ quần áo. "Sẽ không lâu đâu," cô nói thêm khi đi tới ngưỡng cửa.

"Tốt. Chúng tôi sắp ăn tối," John thông báo, dù trông anh không có vẻ gì là vội rời đi. Vai anh gần như chặn hết khung cửa nên cô buộc phải dừng lại.

"Xin lỗi." Nếu anh nghĩ cô sẽ cố nép người lách qua anh thì anh nên đổi kế hoạch đi là vừa. Georgeanne nhận ra trò này hồi lớp 10. Cô mơ hồ thất vọng rằng John hẳn phải thuộc hạng đàn ông bất hảo, những kẻ vốn cho mình cái quyền sán vào người đàn bà và nhòm xuống qua cổ áo họ, nhưng khi cô ngước lên nhìn vào đôi mắt màu lam của anh, cảm giác nhẹ nhõm tràn qua người cô. Hàng lông mày sẫm sượt cau lại và mắt anh nhìn đăm đắm vào miệng, chứ không phải ngực cô. Anh đi về phía cô và quẹt ngón tay cái qua môi dưới cô. Anh đang ở quá gần, đến độ cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa Obsession, và sau một năm làm việc với hương thơm và nước hoa, Georgeanne biết mùi hương mình yêu thích.

"Gì thế này?" anh hỏi, chìa ngón cái dính sô cô la trước mặt cô.

"Bữa trưa của tôi," cô đáp, thoáng thấy dạ dày mình nao nao. Ngước nhìn vào đôi mắt xanh thẫm của anh, cô nhận ra anh không cau mày với cô giận dữ. Cô dùng đầu lưỡi liếm môi một lượt và hỏi, "Ổn hơn chưa?"

Anh từ từ đưa tay xuống và nhìn cô chằm chằm. "Ổn hơn cái gì?" anh hỏi, và đúng lúc Georgeanne nghĩ có lẽ anh sẽ cười và lại cho cô thấy má lúm đồng tiền của anh thì anh quay người đi ra hành lang. "Ernie muốn biết liệu cô muốn uống bia hay nước lạnh trong bữa tối," anh ngoái lại nói. Đít quần jeans của anh xanh bạc hơn những phần khác, và cái ví làm một bên túi phồng lên. Chân anh đi đôi tông cao su rẻ tiền giống hệt ông mình.

"Nước," cô đáp, dù thích trà đá hơn. Georgeanne đi tới phòng tắm để trang điểm lại. Khi tô lại

son môi màu vang đỏ, một nụ cười nở trên môi cô. Cô đã đúng về John. Anh chàng này không phải một kẻ khó chịu.

Khi cô sửa lại các lọn tóc buông bên bờ vai xong và bước vào phòng ăn nhỏ, John và Ernie đã ngồi ăn bên chiếc bàn gỗ sồi. "Xin lỗi vì cháu tới trễ quá," cô nói, nhận ra họ đã cư xử tệ đến mức đã bắt đầu dùng bữa mà không có cô. Cô ngồi bên kia bàn với John, với lấy khăn ăn trong hộp giấy ăn màu xanh ô liu. Cô để lên đùi, tìm thìa, và thấy nó được đặt không đúng chỗ bên cạnh bát.

"Hạt tiêu ở ngay kia." Ernie đưa thìa chỉ vào chiếc lọ màu đỏ trắng ở giữa bàn.
"Cám ơn ông." Georgeanne nhìn ông. Thực lòng cô không thích hạt tiêu, nhưng sau khi cắn miếng sô đơ trắng đầy kem đầu tiên cô hiểu ngay Ernie thì có. Món xúp sền sệt béo ngậy, tuy có nhiều hạt tiêu nhưng vẫn rất ngon. Cô lấy cốc nước lọc đá được đặt sẵn bên bát ăn. Cô nhấp một ngụm, liếc nhìn khắp căn phòng và nhận thấy cách bài trí khá sơ sài. Thứ duy nhất trong phòng đặt cạnh bàn ăn là một chiếc tủ chất đầy cúp lưu niệm. "Ông sống ở đây quanh năm hả ông Maxwell?" cô hỏi, tự cho mình quyền mở đầu cuộc trò chuyện quanh bàn ăn tối.

Ông lắc đầu khiến cô chú ý tới mái tóc bạc húi cua đang thưa dần của ông. "Đây là một trong những ngôi nhà của John. Ta vẫn đang sống ở Saskatoon."

"Chỗ đó có gần đây không ạ?"

"Đủ gần để xem các trận đấu ta có vé mời."

Georgeanne đặt cốc lên bàn rồi bắt đầu ăn. "Các trận khúc côn cầu ấy ạ?"

"Dĩ nhiên rồi, hầu như trận nào ta cũng xem cả." Ông đưa mắt nhìn John chăm chú. "Nhưng ta vẫn đang dằn vặt muốn chết vì đã bỏ lỡ cú hat trick hồi tháng Năm vừa rồi đây."

"Đừng bận lòng về nó nữa ông," John nhắc nhở ông.

Georgeanne hầu như chẳng biết tí gì về khúc côn cầu. "Hat trick là gì ạ?"

"Đó là khi một cầu thủ ghi ba bàn thắng trong một trận đấu." Ernie giảng giải. "Và ta cũng bỏ lỡ cả trận đấu chết tiệt với đội Kings[8] nữa chứ." Ông ngừng lại để hất đầu về phía cháu trai, ánh mắt ngập tràn niềm tự hào. "Tay Gretzky ẻo lả đó đã phải nằm cáng cả mười lăm phút ròng sau khi anh xô gã ngã dúi vào đống biển quảng cáo đấy," Ông nói với vẻ sung sướng ra mặt.

Georgeanne chẳng hiểu Ernie đang nói chuyện mô tê gì, nhưng với cô "bị xô ngã dúi vào đống biển quảng cáo" nghe có vẻ đau đớn. Cô sinh ra và lớn lên ở một bang nơi người ta sống vì bóng bầu dục, nhưng cô ghét bóng bầu dục. Đôi lúc cô tự hỏi liệu có phải cô là người Texas duy nhất ghét cay ghét đắng các môn thể thao bạo lực hay không.

"Chẳng phải chuyện đó thật tồi tệ sao?" cô hỏi.

“Ồ không, khỉ thật!” ông nổi xung. “Gã đó dám chiến lại Bức Tường nên phải sống mà hối tiếc chứ còn gì.”

Một bên khóe miệng John cong lên, và anh bẻ vụn vài miếng bánh nữa cho lên món sô đơ của mình. “Thế này thì chắc còn lâu nữa cháu mới giành được giải Lady Bying.”

Erinie quay sang Georgeanne. “Đó là giải trao cho người có phong cách chơi lịch lãm, nhưng hãy quẳng nó đi.” Ông đấm tay xuống bàn, tay kia đưa thìa lên miệng.
Về phần mình, Georgeanne không nghĩ ai trong hai ông cháu nhà này có nguy cơ giành được giải phong cách lịch lãm. “Món sô đơ này thật tuyệt,” cô nói, cố chuyển sang chủ đề nào đó dễ thở hơn. “Ông đã làm món này ư?”

Ernie với lấy chai bia cạnh bát “Chắc chắn rồi,” ông trả lời, rồi đưa chai bia lên miệng.

“Ngon thật.” Với Georgeanne chuyện người ta có thích mình không bao giờ cũng quan trọng, và lúc này chuyện đó quan trọng hơn hết thảy. Cô phát hiện ra rằng khúc dạo đầu thân thiện với John chỉ phí công, vì vậy cô chuyển hướng sang lấy lòng Ernie. “Đầu tiên ông cho nước sốt trắng vào ạ?” cô hỏi, nhìn vào đôi mắt màu lam của ông.

“Phải, chắc chắn rồi, nhưng bí quyết để có được món sô đơ ngon lành nằm trong nước cốt trai cơ,” ông bật mí, rồi vừa ăn vừa chia sẻ công thức nấu cho Georgeanne. Cô tỏ vẻ đón đợi từng lời ông nói, chăm chú lắng nghe ông, và chỉ trong vài giây, ông đã rơi gọn vào lãnh địa của cô như một quả mận chín. Cô hỏi và bàn luận về sự lựa chọn gia vị của ông, mà vẫn luôn dõi theo ánh nhìn xoáy thẳng vào mình của John. Khi nào anh cắn miếng sô đơ, khi anh đưa chai bia lên miệng, hay khi anh dùng khăn ăn lau miệng, cô đều biết cả. Cô để ý khi anh hết nhìn cô chằm chặp rồi lại nhìn Ernie rồi lại từ ông chuyển ngược sang cô. Khi đánh thức cô dậy trước đó anh đã khá thân thiện. Nhưng lúc này anh lại đang có vẻ thờ ơ.

“Ông có dạy John làm món sô đơ không ạ?” cô hỏi, cố gắng kéo anh vào cuộc.
John ngả người ra sau ghế và khoanh tay trước ngực. “Không,” là tất cả những gì anh nói.

“Khi ta không có đây, John thường ra ngoài ăn. Nhưng khi ở đây, ta luôn đảm bảo cho căn bếp của nó thật ngon lành và đầy đồ ăn. Ta thích nấu nướng,” Ernie nói thêm. “Nó thì không.”

Georgeanne mỉm cười với ông. “Cháu hoàn toàn tin người ta thích hoặc không thích nấu nướng đều là do bẩm sinh, và cháu chỉ có thể nói rằng” – cô dừng lại chạm vào cẳng tay nhăn nheo của ông – “ông có tài năng thiên bẩm. Không phải ai cũng làm được món nước xốt kem tuyệt thế đâu ạ.”

“Để ta dạy cháu nhé,” ông mỉm cười đề nghị.

Dưới cái chạm tay của cô, làn da ông âm ấm ram ráp như giấy vuốt sáp làm ùa về nơi trái tim cô những ký ức tuổi thơ đầy thương mến. “Cám ơn ông, ông Maxwell, nhưng cháu biết cách làm rồi. Cháu

đến từ bang Texas, nơi người ta phủ xốt kem lên mọi thứ, kể cả cá ngừ. ” Cô liếc nhìn John, nhận thấy cái cau mày nơi anh, nhưng quyết định phớt lờ. “Cháu có thể làm nước xốt từ hầu hết mọi thứ. Bà cháu từng nổi tiếng với món rượu whisky rẻ tiền của mình, và cháu không định nói về một chuyến bay đêm[9], nếu ông hiểu cháu muốn nói gì. Khi ai đó, bạn bè hay người thân của hai bà cháu lên thiên đường, bà sẽ lại mang giăm bông và nước xốt tới. Xét cho cùng bà lớn lên từ một trang trại nuôi lợn ở Mobile, và người ta vẫn hay nhắc đến bà với món đùi lợn tẩm mật ong trong các dịp tang lễ. Cuộc đời Georgeanne chỉ loanh quanh bên người già, nên nói chuyện với Ernie cô thoải mái đến mức nghiêng người gần hơn về phía ông và nụ cười của cô bừng sáng tự nhiên. “Giờ đây, bà Lolly của cháu cũng nổi tiếng, nhưng không may là không phải theo cách được người khác ngợi khen. Người ta nhắc tới bà với món thạch chua loét bởi bà sẽ ném bất cứ thứ gì vào khuôn làm thạch Jell-O. Bà tiều tụy hẳn đi sau khi ông Fisher trút hơi thở cuối cùng. Họ vẫn kháo nhau về chuyện ấy ở nhà thờ First Missionary Baptist, chứ không phải nhà thờ First Free Will Baptist đâu nhé, nhưng cháu không nghĩ họ lại là tín đồ Baptist…”

“Chúa Jesus ơiiii,” John cắt ngang. “Có điểm kết cho chuyện này không?”

Nụ cười của Georgeanne tan biến, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ bình thản. “Thì tôi sắp kể xong rồi đây.”

“Ồ, thế thì có lẽ cô nên kết thúc nhanh đi bởi Ernie sẽ chẳng trẻ ra được thêm tí nào đâu.”

“Dừng lại ngay,” Ernie cảnh cáo.

Georgeanne vỗ vỗ cánh tay ông Ernie và nhìn vào đôi mắt nheo lại của John.

“Thật quá thô lỗ.”

“Cháu tồi quá.” John đẩy cái bát không sang bên rồi nhoài tới trước. “Mấy chiến hữu trong đội của tôi chỉ muốn biết, liệu Virgil có còn dựng nổi cái của ông ta lên không, hay đó hoàn toàn chỉ là chuyện tiền bạc?”

Georgeanne có thể cảm thấy mắt mình đang trợn lên còn hai má thì nóng bừng. Cái ý nghĩ mối quan hệ của mình với Virgil bị đưa ra bàn tán trong phòng thay đồ của đội với cô còn hơn cả nhục nhã.

“Đủ rồi đấy John,” ông Ernie nhắc. “Georgie là một cô gái ngoan.”

“Vậy ư? Chậc, gái *ngoan* đâu có ngủ với đàn ông vì tiền.”

Georgeanne mở miệng, nhưng không thốt lên được lời nào. Cô cố gắng nghĩ về chuyện gì đó cũng đớn đau như thế nhưng không thể. Cô biết chắc rằng đòn phản công thông minh hoàn hảo rồi cũng sẽ đến, có điều phải rất lâu sau khi cô cần nó. Cô hít một hơi thật sâu và cố gắng giữ bình tĩnh. Có một sự thật buồn bã trong đời Georgeanne, đó là khi cô luống cuống, ngôn từ sẽ bay sạch ra khỏi đầu cô -

những từ đơn giản như *cửa, lò vi sóng,* hay - như trong cái lần cô nhờ John giúp trước đó - *áo nịt.* "Tôi không biết mình đã làm gì để khiến anh buông ra những lời nghiệt ngã ấy," cô nói, đặt khăn ăn lên bàn. "Tôi không biết liệu có phải là do tôi, hay do anh vốn dĩ đã căm ghét đàn bà, hay chỉ là do bản tính cáu gắt cố hữu của anh, nhưng mối quan hệ của tôi với Virgil không phải là chuyện của anh."

"Tôi không ghét đàn bà," John quả quyết với cô, rồi cố ý dò ánh mắt xuống ngực áo cô.

"Đúng vậy đấy," Ernie chen vào. "Mối quan hệ của cháu với Virgil không phải là chuyện của chúng ta." Ông Ernie với lấy tay cô. "Thủy triều gần rút hẳn rồi. Sao cháu không xuống tìm vài vũng đọng gần những phiến đá lớn dưới kia nhỉ. Biết đâu cháu lại tìm được thứ gì đó từ bờ biển Washington này để mang về Texas."

Georgeanne được dạy phải kính trọng người già nhiều đến mức cô không tranh luận hay hỏi lại về lời gợi ý của Ernie. Cô liếc nhìn hai người đàn ông, rồi đứng dậy.

"Cháu thật sự rất tiếc, ông Maxwell. Cháu không có ý gây phiền phức cho mối quan hệ của hai ông cháu ông."

Mắt vẫn nhìn thẳng cháu chằm chặp, Ernie đáp, "Không phải lỗi của cháu. Chẳng liên quan gì tới cháu đâu."

Rõ ràng là cứ như mình có lỗi vậy, cô nghĩ khi bước ra khỏi chỗ rồi đẩy ghế vào trong. Khi Georgeanne bước qua căn bếp nhỏ màu xanh nhạt đi tới cửa sau, cô nhận ra mình đã để vẻ ngoài cuốn hút của John làm hỏng nhận định của mình. Anh ta không vờ là một kẻ khó chịu. Anh ta đúng là một kẻ khó chịu!

Ernie đợi cho tới khi nghe thấy tiếng cửa sau đóng lại mới nói, "Cháu thật không phải khi trút giận lên cô gái bé bỏng đó." Ông dõi mắt nhìn một bên mày nhướng lên trên trán cháu trai.

"Bé bỏng?" John tì khuỷu tay lên bàn. "Trí tưởng tượng nào lại có thể chắp cánh làm ông nhầm tưởng Georgeanne là một 'cô gái bé bỏng' chứ."

"Ồ, thế nó già lắm ư?" Ernie tiếp tục. "Còn anh thì thô lỗ và chẳng coi ai ra gì. Mẹ anh sẽ vặn tai anh nếu mẹ anh ở đây."

Một nụ cười kéo trễ khóe miệng John. "Có lẽ vậy," anh nói.

Ernie nhìn trân trân vào khuôn mặt cháu mình, tim ông thắt lại đau nhói. Anh nhếch miệng cười nhưng mắt vẫn lạnh tanh – gần đây mắt anh chẳng bao giờ cười nữa. "Thế là không tốt đâu, John – John." Ông đặt tay lên vai John và cảm nhận được cơ bắp săn chắc của một người đàn ông. Trước mắt mình, Ernie không nhận thấy điều gì ở cậu bé hạnh phúc ông từng dẫn đi săn và đi câu, cậu bé ông từng dạy chơi khúc côn cầu và lái xe, cậu bé ông từng dạy mọi thứ nên biết khi làm một người đàn ông.

Người đàn ông trước mặt ông không phải là cậu bé ông từng nuôi dạy. "Cháu phải xả chuyện đó ra. Cháu không thể giữ nó mãi trong lòng, rồi cứ thế sống mà tự trách mình được."

"Cháu chẳng phải xả ra chuyện gì hết," anh nói, nụ cười cũng tan biến theo. "Cháu đã bảo ông rồi: cháu không muốn nói về chuyện đó."

Ernie nhìn nét mặt muốn chấm dứt câu chuyện của John, nhìn vào đôi mắt màu lam rất giống đôi mắt của chính ông trước khi mờ đi vì tuổi tác. Ông không bao giờ thúc ép John nói về chuyện cô vợ đầu tiên của anh. Ông hiểu rồi đây Johnn cũng sẽ tự mình chấp nhận được những gì Linda đã gây ra. Dẫu John từng ngờ nghệch mà cưới cô vũ nữ thoát y đó sáu tháng trước, Ernie vẫn hy vọng anh sẽ suy nghĩ sáng suốt trở lại. Nhưng mai là giỗ đầu của cô ta, và dường như John vẫn đang giận dữ như cái ngày anh chôn cất cô. "Chậc, ta nghĩ cháu cần nói chuyện với ai đó," Ernie nói, ông nghĩ cần hối thúc anh vì chính bản thân anh. "Cháu không thể sống mãi với nó, John ạ. Cháu không thể vờ như chẳng có gì, nhưng lại uống để quên chuyện đã thực sự xảy ra" Ông ngừng lặng cố nhớ lại điều hôm trước ông đã nghe trên ti vi. "Cháu không thể tự chữa bệnh cho mình bằng những cơn say. Uống rượu chỉ là triệu chứng của một căn bệnh lớn hơn," ông nói, hài lòng vì đã nhớ được.

"Ông lại vừa xem *chương trình Oprah* đó hả?"

Ông Ernie nhíu mày. "Điều đó không quan trọng. Chuyện cũ đang ăn mòn thành vết thương lòng trong cháu, và cháu đang trút lên đầu một cô gái vô tội."

John ngả người ra sau ghế và khoanh tay trước ngực. "Cháu chẳng trút gì lên đầu Georgeanne cả."

"Vậy sao cháu lại thô lỗ như thế?"

"Cô ta làm cháu phát điên." John nhún vai. "Cô ta cứ lải nhải mãi toàn những điều vô nghĩa."

"Đó là bởi cô ấy là người miền Nam," Ernie giải thích, bỏ lửng chuyện về Linda. "Cháu chỉ cần tĩnh tâm và thoải mái với một cô gái miền Nam."

"Giống như ông ư? Cô ta đã điều khiển ông với thứ nước xốt kem và mấy chuyện tang lễ vớ vẩn."

"Anh đang ghen đấy," Ernie cười. "Anh ghen với một lão già như ta." Ông vỗ tay xuống bàn rồi chậm rãi đứng dậy. "Ta đến tổn thọ mất thôi."

"Ông điên rồi," John giễu, nắm lấy chai bia khi đứng dậy theo.

"Ta nghĩ cháu thích cô ấy đấy," ông nói, và quay thẳng về phòng khách. "Ta đã thấy cái cách cháu nhìn con bé khi nó không biết cháu đang nhìn. Có thể cháu không muốn mình thích con bé, nhưng cháu đã bị con bé hấp dẫn, và chuyện đó làm cháu phát điên." Ông bước vào phòng ngủ, nhét vài thứ

vào túi vải.

"Ông định đi đâu thế?" John hỏi từ ngưỡng cửa.

"Ông sẽ đến ở chỗ Dickie vài ngày. Ông chỉ ở quanh đây thôi."

"Không, ông sẽ không làm thế."

Ông Ernie liếc nhìn cháu trai. "Ta bảo cháu rồi, ta hiểu cái cách cháu nhìn con bé."

John nhét một tay vào túi trước quần Levi's và tì vai vào khung cửa. Anh bồn chồn vỗ chai bia vào đùi mình bằng tay kia. "Còn cháu thì đã nói với ông rồi, cháu không định làm tình với vợ sắp cưới của Virgil."

"Ta hy vọng cháu đúng ta sai." Ernie kéo khóa chiếc túi vải lại, tay trái với tìm dây túi. Ông không rõ việc rời đi thế này có đúng hay không. Bản năng đầu tiên của ông mách bảo ông ở lại để đảm bảo rằng cháu trai mình sẽ không làm gì để phải hối tiếc vào sáng hôm sau. Nhưng Ernie đã làm xong việc của mình. Ông đã giúp John khôn lớn. Giờ đây chẳng còn gì ông có thể làm nữa. Chẳng có gì ông có thể làm để cứu vớt John khỏi chính anh. "Bởi vì cuối cùng cháu cũng sẽ làm cô gái ấy tổn thương và làm hỏng sự nghiệp của mình."

"Cháu cũng không định làm gì thế."

Ernie ngước lên mỉm cười buồn bã. "Ta hy vọng là thế," ông nói, hoài nghi, và sải bước thẳng tới cửa trước. "Ta chắc chắn mình rất hy vọng thế."

John dõi nhìn theo dáng ông bước đi, rồi bước trở lại phòng khách. Đôi chân trần lún sâu trên tấm thảm dày màu be khi anh bước tới ô cửa sổ rộng bằng kính. Anh có ba ngôi nhà, trong đó hai nhà ở bờ biển Tây. Anh yêu đại dương, âm thanh và hương vị của biển. Anh có thể đắm mình trong nhịp điệu đều đều của sóng. Ngôi nhà này của anh là thiên đường giữa trần gian. Ở đây, anh không phải lo nghĩ về hợp đồng hay xác nhận hay bất cứ thứ gì liên quan đến chuyện anh là một trong những ngôi sao sáng nhất giải NHL. Ở đây, anh tìm thấy sự bình yên mà anh không thể tìm thấy ở bất kỳ nơi nào khác.
Cho tới ngày hôm nay.

Anh hướng mắt ra ngoài khung cửa sổ lớn, đăm đăm nhìn người phụ nữ đứng bên mép sóng, gió táp mạnh thổi tung mái tóc sậm màu. Georgeanne rõ ràng đã làm xáo trộn thế giới đang yên lành của anh. Anh đưa chai bia lên môi và tu một hơi dài.

Bất chợt anh nhếch mép cười khi nhìn cô thận trọng nhón chân bước vào vùng sóng lạnh. Chẳng nghi ngờ gì nữa, Georgeanne Howard đúng là một giấc mơ bằng xương bằng thịt. Nếu không phải vì cái thói quen lảm nhảm đến khó chịu của cô, và nếu cô không phải là hôn thê của Virgil, John nghĩ mình sẽ chẳng vội vàng tống khứ cô đi như thế.

Nhưng Georgeanne vướng vào chuyện tình ái với ông chủ của đội Chinooks, và John phải tống cô khỏi thị trấn này càng sớm càng tốt. Anh nghĩ sáng mai mình có thể đưa cô ra sân bay hay bến xe buýt nào đấy, nhưng vẫn còn đó là cả một đêm dài phía trước.

Anh ngoặc ngón cái vào cạp quần jeans đã bạc và hướng ánh mắt sang hai đứa bé đang thả diều dọc bờ biển. Anh không hề lo lắng rằng cuối cùng mình sẽ lên giường với Georgeanne. Bởi trái với điều Ernie tưởng, anh suy nghĩ bằng đầu, chứ không phải bằng cái của nợ kia. Nhưng khi đưa lại chai bia lên miệng, lương tâm anh liền chớp ngay lấy cơ hội gợi nhắc anh về cuộc hôn nhân ngu ngốc với DeeDee.

Anh chầm chậm bỏ chai bia xuống và lại nhìn Georgeanne tiếp. Hẳn là anh sẽ không bao giờ làm điều gì ngớ ngẩn như cưới một cô gái anh chưa quen biết nhiều hơn vài giờ nếu anh không uống say, dù thân hình cô ta có tuyệt đến cỡ nào. Mà thân hình DeeDee thì quả là tuyệt.

Cơn cáu kỉnh sa sầm mặt mày lại kéo miệng anh trễ xuống. Mắt anh không dời khỏi Georgeanne khi cô giỡn đùa với sóng, rồi môi lầm rầm chửi rủa, anh lao vào bếp nốc cạn lon bia.

Anh không đời nào muốn thức dậy vào buổi sáng với cái đầu váng vất đau và cưới vị hôn thê của Virgil.

Chương 3

Georgeanne ngại ngần chùn lại mỗi lần con sóng lạnh lẽo dâng cao lên đùi cô. Cơn rùng mình khiến vai cô run lên, nhưng dù lạnh, cô vẫn vùi chân mình trong cát, tay bám vào một tảng đá lớn có hình dạng như ổ bánh mì. Hơi cúi mình tới trước, cô chống tay lên phiến đá lởm chởm. Trong thoáng chốc, như bị mê hoặc, cô nhìn không chớp mắt vào vô số những con sao biển màu cam tía đang bám vào đá. Rồi giống như một người đang đọc chữ nổi, cô lần ngón tay lên các đường nét ở mặt lưng cưng cứng thô ráp của chúng. Chiếc nhẫn kim cương năm cara bên tay trái bắt nắng cối chiều hắt lên những tia sáng xanh đỏ khắp các đốt ngón tay.

Tiếng sóng vỗ vang vọng trong tai cô và cảnh biển trước mắt đã giúp đầu óc cô thanh sạch – giúp cô rũ bỏ mọi thứ - mọi thứ trừ niềm vui giản dị của lần đầu trải nghiệm Thái Bình Dương.

Trong khi Georgeanne bước những bước đầu tiên dọc theo bãi biển, những ý nghĩ đen tối lăm le

xâm chiếm lấy cô. Cảnh không xu dính túi của cô, thảm họ của một đám cưới bất hạnh ngày hôm nay, và việc phải dựa vào một kẻ như John, một kẻ dường như không mảy may có lấy nổi hai gam lòng trắc ẩn, tất cả đè nặng lên vai cô. Nhưng tồi tệ hơn cả chuyện tiền bạc, John, hay Virgil, là cái cảm giác đơn độc tột độ trong thế giới rộng lớn mênh mông này, nơi chẳng có gì gợi cảm giác quen thuộc. Vây quanh cô là cây và núi, khiến mọi thứ đều có màu xanh lá. Quang cảnh nơi đây thật khác, cát thô hơn, nước lạnh hơn, và gió dữ dội hơn.

Khi đứng đó trân trân nhìn đại dương, cảm giác mình là người duy nhất còn sống, cô đấu tranh với nỗi sợ hãi đang dâng trào tự bên trong, nhưng đành chịu thua. Giống như một tòa nhà chọc trời sắp phụt tắt hết đèn, Geeorgeanne cảm thấy và nghe thấy những tiếng vo vo quen thuộc của bộ óc đang dần ngừng hoạt động. Theo những gì cô còn nhớ được thì đầu óc cô vẫn luôn tự trở nên trống rỗng mỗi lần có quá nhiều chuyện ồ ạt xảy đến với mình. Cô ghét mỗi lần như thế, nhưng không đủ sức ngăn cản. Những sự kiện trong ngày cuối cùng cũng bắt kịp cô, khiến cô quá tải, và để những ngọn đèn bật sáng trở lại thì sẽ mất nhiều thời gian hơn lệ thường. Khi chúng ùa đến, cô nhắm mắt, hít thật sâu những hơi thở trong lành, rồi tống mọi ưu phiền khỏi đầu.

Georgeanne rất biết thanh lọc tâm trí rồi tập trung trở lại vào một điểm nhất định. Cô đã có nhiều năm luyện tập. Cô đã có nhiều năm học cách đối mặt với một thế giới nhảy theo một nhịp khác với mình – một nhịp điệu mà cô không lúc nào biết hay hiểu được. Nhưng là một nhịp điệu mà cô mà cô đã học được cách giả dối để bắt chước theo. Ngay từ hồi lên chín cô đã chăm chỉ rèn luyện để có được cái vẻ như mình cũng đang cất bước hoà nhịp hoàn hảo với mọi người khác.

Kể từ buổi chiều mười hai năm về trước, khi bà bảo cô mắc chứng rối loạn chức năng não, cô và bà đã cố che giấu khuyết tật ấy với cả thế giới. Cô được đăng ký vào học tại các ngôi trường nơi người ta dạy cô nấu nướng và cư xử lịch thiệp, nhưng cô chưa bao giờ được đưa đi học văn hoá. Cô hiểu rõ các hoạ tiết thiết kế và nhắm mắt cũng có thể cắm được những lọ hoa đẹp đẽ, nhưng khả năng đọc lại chẳng vượt quá trình độ của học sinh lớp bốn. Cô giấu những dị biệt của mình sau sự duyên dáng và những cuộc tình phút chốc, sau khuôn mặt xinh đẹp và thân hình gợi cảm. Giờ đây dẫu đã biết mình mắc chứng khó đọc chứ không phải là bị thiểu năng trí tuệ, cô vẫn che dấu điều đó. Và dù cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm với phát hiện này, cô vẫn quá xấu hổ để có thể tìm kiếm sự giúp đỡ.

Một con sóng lớn đập vào trước đùi cô, nhấm ướt gấu quần soóc. Cô giạng hai chân rộng hơn và vùi chân sâu hơn dưới cát. Rất gần phía trên trong danh sách quy tắc sống của Georgeanne, ngay dưới quy tắc đảm bảo chắc chắn mọi người thích mình, ngay trên quy tắc phải là một bà chủ tiệc nồng hậu, là quyết tâm tỏ ra giống với mọi người. Chính vì thế, cô đã cố gắng học và nhớ hai từ mới mỗi tuần. Cô thuê đĩa phim dựng theo các tác phẩm văn học kinh điển, và sở hữu một đĩa video của thứ mà cô cho là bộ phim hay nhất từng được dựng, *Cuốn theo chiều gió*. Cô cũng có sách, nhưng chưa bao giờ

đọc. Tất cả các trang sách ấy và tất cả các con chữ ấy đơn giản là đều quá sức với cô.

Cô đưa tay chạm tới một ngọn cỏ chân ngỗng màu xanh ngả vàng, nhẹ nhàng vuốt ve mép lá. Những tua dinh dính cuốn quanh ngón tay cô. Giật mình, cô nhảy lui lại. Một con sóng lớn khác đập vào đùi cô, đầu gối cô khuỵu xuống, và cô ngã chúi ra sau, nước bắn tung tóe vào con sóng vỗ. Một con sóng lớn ùa vào bờ, đẩy cô xa khỏi tảng đá, xô cô đi đôi lần, rồi đẩy cô thẳng về phía bờ biển. Đại dương buốt giá ập vào ngực cô, nuốt chửng hơi thở của cô. Nước muối trộn lẫn cát tràn vào miệng cô khi cô vùng vẫy để giữ đầu mình không bị ngụp dưới nước. Một cọng tảo biển nhơn nhớt cuốn quanh cổ cô và một con sóng lớn hơn nữa xô tới hất cô lên bờ như thể một cuộc tấn công bằng ngư lôi. Tới khi cô vững lại được thì con sóng đã lùi lại, tan ra, gặp con sóng mới. Cô chống một tay nâng mình dậy và lồm cồm bò lên bờ. Khi lên tới bờ an toàn, cô khuỵu gối quỳ xuống, chống tay và hít thở sâu. Cô khạc cát khỏi miệng, giật túm tảo biển khỏi cổ vứt sang bên. Răng cô bắt đầu va lập cập, và khi cô nghĩ tới tất cả những sinh vật phù du mình vừa nuốt phải thì dạ dày chợt cồn lên như biển Thái Bình Dương sau lưng. Cô có thể cảm thấy sạn cát khó chịu ở khắp mọi chỗ trong cơ thể và nhìn thẳng về phía ngôi nhà của John, thầm mong không ai thấy tai nạn bất ngờ vừa xảy ra.

Nhưng không. Kính râm che ngang mắt và đôi tông cao su đá tung cát lên, John thong dong tản bộ về phía cô, trông hoàn hảo từ đầu đến chân. Georgeanne muốn bò lại xuống biển mà chết.

Nổi lên trên tiếng sóng vỗ và tiếng kêu của đám chim mòng biển, tiếng cười trầm vang của anh vang tới tai cô. Trong phút chốc, cô quên đi cái lạnh, cát và tảo biển. Cô quên đi bộ dạng của mình và quên mất mình muốn chết. Cơn giận bừng bừng vọt qua huyết quản, châm ngòi cho cơn tam bành phụt lên như một ngọn lửa đèn hàn. Cô đã luyện tập cả đời mình để không bị chế giễu, và chẳng có gì cô *ghét hơn* là bị *cười nhạo*.

"Đó là trò buồn cười nhất mà tôi từng được xem kể từ lâu lắm rồi," anh nói, cười khoe hàm răng trắng bóng tăm tắp sáng lóa.

Cơn giận dữ của Georgeanne bùng nhùng trong tai, thậm chí lấn át cả tiếng sóng biển. Hai nắm bàn tay siết chặt quanh hai nhúm cát ướt thành nắm đấm.

"Chết tiệt, lẽ ra cô nên nhìn thấy chính mình," anh nói với cô, lắc đầu. Làn gió thổi rối bù mái tóc sậm màu quanh tai và trán anh khi John cười rú lên.

Georgeanne nhổm dậy, ném tung nắm bùn cát vào ngực anh với một tiếng bụp hả hê. Chưa bao giờ cô là người đặc biệt hoạt bát nhanh nhẹn, nhưng lúc nào cô cũng là một tay ném cừ khôi.

Tiếng cười của anh lập tức vụt tắt. "Cái quái gì thế?" anh chửi thề, rồi cúi nhìn vạt áo trước. Khi anh nhướng mắt lên sửng sốt, Georgeanne nhắm vào trán anh. Nắm cát bùn sượt qua chiếc kính Ray-Ban trước khi rơi xuống chân anh. Phía trên gọng kính đen, đôi mắt màu lam của anh nhìn cô trừng

trừng, lăm le đòi trả đũa.

Georgeanne mỉm cười, với lấy một nắm cát khác. Còn lâu cô mới sợ bất cứ chuyện gì John có thể sẽ làm. "Sao anh không cười nữa đi, đồ cầu thủ ngu ngốc?"

Anh tháo kính ra chỉ vào cô. "Tôi sẽ không ném thứ đó."

Cô đứng dậy và, bằng một cái hất đầu, hất một mảng tóc ướt ra khỏi mặt. "Một tí bẩn cũng sợ à?"

Một bên mày anh nhướng lên trán, nhưng anh vẫn đứng im.

"Anh sẽ làm gì nào?" cô chế nhạo người đàn ông bỗng trở thành hiện thân của nỗi bất công và những lời thóa mạ từng chĩa vào cô. "Thứ gì đó thực sự nam tính chăng?"

John mỉm cười, rồi trước khi Georgeanne kịp hét lên, anh di chuyển chẳng khác nào một vận động viên – anh chính là vận động viên – và hạ đo ván cô. Cát bay từ tay cô. Kinh ngạc, cô chớp mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt anh chỉ đang cách mặt mình vài phân.

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với cô vậy?" anh hỏi, nghe có vẻ ngờ vực hơn là tức tối. Một món tóc sậm màu rủ xuống trán anh, chạm vào vết sẹo trắng chạy ngang hàng lông mày.

"Tránh xa tôi ra," Georgeanna hét lên, và đấm vào cẳng tay trên của anh. Bên dưới nắm đấm siết chặt của cô, làn da ấm áp và cơ bắp săn chắc của anh mang lại cảm giác thật dễ chịu, rồi cô lại tiếp tục đấm anh xả giận. Cô đánh anh vì đã cười nhạo cô, vì đã móc máy rằng cô lên kế hoạch cưới Virgil chỉ vì tiền, và vì anh đã đúng. Cô đánh anh vì bà mình, người đã ra đi bỏ cô lại một mình đơn độc – đơn độc đưa ra những lựa chọn sai lầm.

"Quỷ tha ma bắt, Georgie," John rủa, nắm lấy cổ tay cô và giá mạnh xuống đất gần đầu cô. "Thôi đi."

Cô ngước nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của anh, và cô ghét anh. Cô ghét chính mình, và cô ghét làn hơi ẩm phả ra làm mờ tầm nhìn của cô. Cô hít một hơi thật sâu đê ngăn mình không bật khóc, nhưng tiếng nấc nghẹn ngào đã nức lên trong cổ họng.

"Tôi ghét anh," cô thì thầm, rồi đưa lưỡi liếm khắp đôi môi mặn chát. Ngực cô căng phồng lên khi cố kìm lại những giọt nước mắt trong mình.

"Trong khoảnh khắc này," John nói, khuôn mặt anh gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh trên má mình, "tôi cũng không thể nói là tôi thực sự thích cô."

Hơi ấm từ người John thấm vào cơn giận dữ trong cô, và ngay lập tức Georgeanne nhận thức rõ vài chuyện. Cô nhận ra chân phải anh đang kẹp gọn giữa hai chân cô và háng anh áp vào mặt trong của đùi cô. Khuôn ngực nở nang của cô che kín ngực cô, dù sức nặng của anh thì không hoàn toàn dễ chịu.

Người anh rắn chắc và ấm áp lạ thường.

"Nhưng sẽ vui vẻ hơn nếu cô không gợi cho tôi ý tưởng," anh nói, một nụ cười khẽ nhếch nơi khóe môi. "Những ý tưởng ngu ngốc." Anh lắc đầu như đang cố gắng thuyết phục chính mình điều gì đó. "Vô cùng ngu ngốc." Anh dùng ngón cái vuốt ve mặt trong cổ tay cô trong khi ánh nhìn mê đắm lướt khắp mặt cô. "Cô không nên trông tuyệt thế này. Trán dính bẩn, tóc tai bù xù, còn người thì ướt nhoẹt như chuột lột."

Lần đầu tiên trong suốt chuỗi ngày dài Georgeanne có cảm giác đáp xuống một miền đất thân thuộc. Một nụ cười thỏa mãn hé nở trên môi. Dù John có cư xử ngạo ngược thế nào chăng nữa thì rốt cuộc anh cũng thích cô. Và với chút mánh lới nho nhỏ, biết đâu anh sẽ sẵn lòng để cô lưu lại cho đến khi cô biết phải làm gì với cuộc đời mình. "Xin anh buông tay tôi ra."

"Cô định đấm tôi tiếp à?"

Georgeanne lắc đầu, thầm nhẩm tính xem chính xác cần dùng bao nhiêu trong số sức hút đáng kể của cô để hấp dẫn được anh.

Một bên mày anh nhướng lên. "Hay là ném cát?"

"Không."

Anh buông tay nhưng vẫn không nhấc người khỏi cô.

"Tôi có làm cô đau không?"

"Không." Cô đặt lòng bàn tay lên vai anh, bên dưới tay cô những bó cơ săn chắc cuồn cuộn vạm vỡ khiến cô không khỏi nghĩ tới sức mạnh nơi anh. Với cô John không có vẻ gì là loại đàn ông sẽ đè ngửa một phụ nữ ra, nhưng cô *đang ở* trong nhà anh. Chỉ điều đó thôi cũng đủ mang lại cho bất kỳ người đàn ông nào những ý nghĩ lầm lạc. Trước đấy, khi anh thậm chí còn tỏ vẻ không ưa gì cô, cô chẳng mảy may nghĩ đến chuyện John có thể đòi hỏi ở cô điều gì hơn cả lòng biết ơn. Giờ thì cô đã nghĩ đến.

Rồi cô nghĩ tới Ernie và một nụ cười nghe rõ cả hơi thở bật khỏi cổ họng. "Tôi chưa bao giờ bị đè xuống thế này. Anh vẫn hay làm thế này khi tiếp cận một phụ nữ à?" John chắc chắn sẽ không mong cô ngủ với anh trong khi Ernie ở phòng bên. Cơn nhẹ nhõm bất chợt ào qua cô.

"Có vấn đề gì với cách đó à? Cô không thích sao?"

Georgeanne mỉm cười nhìn sâu vào mắt anh. "Ừm, tôi có thể gợi ý cách khác."

Anh quỳ nhỏm dậy, nhìn cô. "Tôi cá là cô có thể."

Bất chợt cảm thấy hơi ấm cơ thể anh không còn sưởi ấm cho mình, cô cố gắng ngồi dậy. "Hoa. Tinh tế hơn, mà vẫn chuyển tải được thông điệp của anh."

John chìa tay về phía Georgeanne, giúp cô đứng dậy. Anh đã thôi gửi hoa cho phụ nữ kể từ cái ngày anh ta đặt cả tá hoa hồng để trên nắp quan tài màu trắng của cô vợ đầu.

Anh buông tay Georgeanne ra, và gạt bỏ ký ức trước khi nó làm anh đau đớn. Anh dồn hết chú ý vào Georgeanne, nhìn cô quay lại phủi cát phía sau. Anh cố ý đưa ánh mắt lướt xuống người cô. Tóc cô rối nùi, đầu gối vấy cát, và bộ móng sơn đỏ tương phản lạ kỳ với đôi chân bẩn. Chiếc quần soóc màu xanh lá dính bết vào đùi, còn cái áo phông cũ màu đen của anh thì trông như bị dát mỏng dán vào ngực cô. Đầu núm vú của cô cứng lên vì lạnh, lồ lộ dưới làn áo như những quả dâu tây nhỏ. Nằm dưới anh, cô cảm thấy thật tuyệt – quá tuyệt là đằng khác. Và anh đã nằm thế thật lâu, ép chặt vào cơ thể mềm mại và nhìn đăm đắm vào đôi mắt xanh lá xinh đẹp.

"Cô đã liên lạc với bà chưa?" anh hỏi khi cúi người nhặt chiếc kính dưới đất lên.

"À… vẫn chưa."

"Thế thì, cô có thể gọi lại ngay khi chúng ta về nhà." John đứng thẳng người lên, rồi bước dọc bãi biển về phía nhà mình.

"Tôi sẽ thử gọi," cô nói, chạy theo anh và bước những sải chân dài sánh bên anh. "Nhưng tối nay Lolly ra ngoài chơi bingo, trong vài tiếng nữa chắc bà ấy không có nhà đâu."

John liếc nhìn cô, rồi đeo kính Ray-Ban vào. "Bình thường bà ấy chơi đến bao giờ mới về?"

"Ồ, cái đó còn tùy xem bà ấy mua bao nhiêu số. Nếu chơi trong phòng hội trường lớn cũ ấy thì Lolly sẽ không chơi lâu vì ở đó cho phép hút thuốc, mà Lolly thì cực ghét khói thuốc, và dĩ nhiên là Dorelle Hofferman cũng chơi ở hội trường ấy. Lolly và Doralee có một mối bất hòa lớn kể từ năm 1979 khi Doralle ăn cắp công thức làm kẹo lạc của Lolly rồi cứ cãi là của mình. Hai người từng là bạn tốt nhất của nhau, anh biết đấy, cho tới khi…"

"Lại thế rồi đấy," John thở dài, cắt ngang cô. "Nghe này, Georgie," anh nói, rồi dừng lại nhìn cô. "Chúng ta sẽ không bao giờ qua được đêm nay nếu cô không thôi làm thế."

"Thôi làm gì?"

"Lải nhải."

Khuôn miệng hờn dỗi của cô chợt há hốc, cô đặt lòng bàn tay thơ ngây lên giữa ngực. "Tôi mà lải nhải ư?"

"Đúng thế đấy, và nó khiến tôi phát ốm. Tôi cóc quan tâm đến thạch Jell-O, mấy người Baptist nhìn đâu cũng thấy tội lỗi ấy, hay kẹo lạc. Cô không thể nói chuyện như một người bình thường sao?"

Ánh nhìn của cô hạ xuống, tất nhiên là sau khi anh nhận ra vẻ tổn thương trong mắt cô. "Anh không nghĩ tôi đang nói chuyện như một người bình thường ư?"

Cảm giác tội lỗi cắn rứt lương tâm anh. Không muốn làm tổn thương cô, nhưng anh cũng không muốn phải nghe hàng giờ đồng hồ những chuyện linh tinh vặt vãnh của cô. "Thực sự thì không phải thế, không hề. Nhưng khi tôi hỏi cô một câu thì cô nên trả lời ngắn gọn trong ba giây thôi, vậy mà tôi lại cứ phải nghe tới ba phút về những chuyện ngớ ngẩn chả cái gì liên quan tới cái gì."

Cô cắn môi dưới, rồi nói, "Tôi không ngốc, John ạ."

"Tôi chưa bao giờ có ý bảo cô ngốc," John cãi lại, dù anh không nghĩ cô lại là sinh viên tiêu biểu được chọn để đọc diễn văn trong lễ tốt nghiệp ở trường đại học mà cô kể đã theo học. "Nghe này, Georgie," anh nói thêm khi thấy cô khổ sở đến thế, "thế này nhé, nếu cô thôi lải nhải, tôi sẽ cố thôi làm một con lừa."

Khóe miệng cô nhăn lại ngờ vực.

"Cô không tin tôi sao?"

Cô lắc lắc đầu, giễu cợt. "Tôi đã bảo tôi không ngu ngốc."

John cười. Khốn nạn thật, anh đang bắt đầu thích cô. "Thôi nào." Anh lắc đầu chỉ thẳng về ngôi nhà. "Trông cô có vẻ sắp đông cứng rồi."

"Thì đúng thế," cô thú nhận, rồi bước bên cạnh anh.

Họ im lặng bước dọc theo dải cát lạnh trong khi tiếng sóng vỗ ầm ào và tiếng chim biển rít lên trong gió. Khi họ đi tới những bậc thềm dãi dầu mưa nắng dẫn tới cửa sau nhà John, Georgeanne bước lên bậc đầu tiên, rồi quay lại đối diện với anh. "Tôi không lải nhải," cô nói, nheo mắt vì ánh hoàng hôn.

John đứng lại, nhìn vào gương mặt cô ngang tầm với mặt mình. Mấy lọn tóc xoăn đã dần khô và bắt đầu dập dờn đùa giỡn quanh đầu cô. "Georgie, cô có lải nhải." Anh đưa tay lên kéo kính trễ thấp xuống sống mũi. "Nhưng nếu cô có thể kiểm soát được mình, chúng ta sẽ hòa hợp được với nhau đấy. Tôi nghĩ trong một đêm thì chúng ta có thể là" – anh ngập ngừng, nhấc cặp kính Ray-Ban ra đeo lên mặt cô – "bạn", anh kết thúc câu nói bởi đó là từ hay nhất anh có thể tìm ra, dẫu biết đó là điều bất khả.

"Tôi sẽ thích thế, John ạ," cô nói, và nở một nụ cười quyến rũ. "Nhưng tôi nhớ anh từng bảo rằng anh chẳng phải người tử tế."

"Thì đúng thế." Cô đang gần anh, ngực cô gần như chạm vào ngực anh – gần như chạm, và anh tự hỏi có phải cô lại đang khiêu khích anh.

"Làm sao chúng ta có thể làm bạn khi anh không cư xử tử tế với tôi?"

John lướt ánh mắt lên cặp môi cô. Anh thèm được chứng tỏ cho cô thấy anh có thể *tử tế* đến thế

nào. Anh thèm được ngả người tới trước chỉ một chút thôi, chạm môi vào môi cô, nếm vị ngọt của môi cô và khám phá ra những gì đang đợi chờ anh sau nụ cười mê đắm của cô. Anh thèm được đưa tay lên một chút thôi, chạm tới hông cô và ôm cô thật chặt, thèm được tìm hiểu xem cô sẽ để tay anh dò dẫm tới đâu trước khi ngăn anh lại.

Anh bị cám dỗ, nhưng không bị mất trí. "Dễ thôi." Anh đặt lòng bàn tay mình lên vai cô rồi đẩy cô sang bên. "Tôi sẽ ra ngoài," anh tuyên bố, rồi bước qua cô lên cầu thang.

"Cho tôi đi cùng nhé," cô nói khi bước sát ngay sau anh.

"Không." Anh lắc đầu. Không có chuyện anh để mình bị trông thấy đi cùng Georgeanne Howard. Không có chuyện đáng nguyền rủa ấy.

Nước ấm mơn man dê thịt tê buốt vì giá lạnh của Georgeanne khi cô từ từ xoa dầu gội lên đầu. Mười lăm phút trước, khi cô bước vào phòng tắm hoa sen, John đã bảo cô tắm nhanh bởi anh muốn dùng vòi hoa sen trước khi đi chơi tối. Georgeanne đã lên kế hoạch khác.

Nhắm mắt lại, cô ngả đầu về phía sau để xả trôi bọt xà phòng và lo lắng nghĩ tới chuyện dầu gội rẻ tiền sẽ tác động thế nào lên đuôi tóc uốn xoăn của mình. Cô nghĩ tới loại dầu gội xịn Paul Mitchell cất trong va li để sau chiếc Rolls-Royce của Virgil, và mừng muốn khóc khi xé toang miệng gói dầu xả hàng mẫu tìm thấy dưới bồn tắm. Mùi hương thảo mộc dễ chịu thấm đẫm làn hơi nước chảy từ vòi hoa sen trong khi những suy nghĩ của cô trôi từ dầu gội và dầu xả tới vấn đề lớn hơn trước mắt.

Ernie đã đi chơi tối, và John cũng định làm thế. Georgeanne làm sao thuyết phục được anh cho cô ở lại vài ngày trong khi anh thậm chí chẳng thèm ở nhà chứ. Khi anh nói họ có thể là bạn, cô đã thoáng thấy nhẹ người trong giây lát, để rồi lời tuyên bố rằng anh sẽ ra ngoài như gáo nước lạnh dội vào lòng cô.

Georgeanne cẩn thận xoa dầu xả lên tóc trước khi bước trở lại vào dưới làn nước ấm. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi cô đã nghĩ tới chuyện dùng tình dục cám dỗ John để anh ở nhà tối nay, nhưng rồi lại vội vàng gạt bỏ ý nghĩ ấy. Hoàn toàn chẳng phải vì cô thấy ý tưởng ấy không phù hợp với luân thường đạo lý, mà bởi vì không *thích sex*. Đôi ba lần cho phép đàn ông gần gũi với mình, để rồi chỉ cảm thấy ngượng ngùng bối rối. Bối rối ngượng ngùng đến mức không thể cảm thấy thích thú.

Khi cô bước ra khỏi vòi tắm, nước đã bắt đầu lạnh và Georgeanne rất lo người mình có mùi như một bánh xà phòng dành cho đàn ông. Cô vội lau khô người, rồi mặc quần lót có ren màu lục tươi và áo lót cùng màu. Cô đã mua bộ đồ lót đắt tiền này cho tuần trăng mật, nhưng không thể nói mình thực sự tiếc cho Virgil vì ông ta sẽ không bao giờ được thấy cô mặc chúng.

Mặc cho quạt hút gió hút hơi nước trong phòng tắm, chiếc áo choàng tắm bằng lụa mượn của John vẫn dính sát vào làn da mướt ẩm của Georgeanne khi cô thắt đai quanh eo. Dẫu chất vải có mềm mại, chiếc áo vẫn là đồ của đàn ông và sực mùi nước hoa cologne. Chất lụa đen thẫm dài vừa qua đầu gối cô, sau lưng áo là hình thêu biểu tượng đỏ trắng của nước Nhật.

Cô lùa chiếc lược răng lớn vào chải tóc và gạt bỏ hình ảnh lọ kem dưỡng ẩm và phấn Estée Lauder cất trong xe của Virgil. Kéo mở các ngăn tủ, cô lục tìm bất cứ thứ gì có thể dùng để chăm sóc sắc đẹp. Cô tìm thấy vài bàn chải đánh răng, một tuýp kem đánh răng Crest, một lọ phấn khử mùi chân, một lọ kem cạo râu, và hai chiếc dao cạo.

"Thế thôi sao?" Cô nhăn trán, quay đi rồi lục tìm trng va li du lịch của mình. Cô gạt hộp nhựa đựng thuốc tránh thai kê đơn mà cô đã bắt đầu uống ba ngày trước sang bên và lôi hết mỹ phẩm ra. Cô cảm thấy thật bất công làm sao khi John chẳng mất công cố gắng mà vẫn có thể đẹp trai ngời ngời đến thế trong khi cô phải đổ cả đống tiền của và thời gian vào chăm sóc cho vẻ ngoài của mình.

Cô đưa khăn tắm lên, lau khô một vết bẩn trên gương và ngắm nghía chính mình. Cô dùng tay lau nước bám trên gương thành hình vòng tròn rồi nhìn vào đó đánh răng, bôi mascara lên lông mày và phớt phấn hồng lên má.

Tiếng gõ của phòng tắm khiến cô giật nảy mình đến nỗi suýt chút nữa đã kẻ một đường trên mặt bằng một thỏi son Luscious Peach.

"Georgie?"

"Gì thế, John?"

"Tôi cần vào đó, nhớ chứ?"

Cô nhớ, chắc chắn rồi. "Ồ, tôi quên béng đi mất." Cô lấy tay giũ giũ làn tóc xòa quanh mặt rồi cẩn trọng ngắm nghía vẻ ngoài của mình. Người cô sặc mùi đàn ông và trông không được những khi xinh đẹp nhất.

"Cô có định chui ra khỏi đó vào tối nay không đấy?"

"Chờ tôi một lát," cô nói, và quẳng đống mỹ phẩm của mình vào cái va li đang chễm chệ trên nắp bồn cầu đóng. "Tôi vắt quần áo ướt lên giá để khăn tắm nhé?" cô vừa hỏi vừa gom chúng từ sàn phòng tắm lót vải sơn màu đen trắng.

"Ừ. Được chứ," anh trả lời qua cửa. "Cô còn định ở trong đó lâu không đây?"

Georgeanne cẩn thận vắt đồ lót ướt lên giá nhôm, rồi vắt áo phông và quần soóc xanh lá lên trên. "Xong rồi," cô nói khi mở cửa.

"Có chuyện gì với việc tắm nhanh thế?" Anh giơ hai tay lên như đang hứng mưa.

“Thế còn chưa nhanh sao? Nhanh thế còn gì.”

Hay tay anh buông thõng xuống. “Cô ở lì trong đó, tôi ngạc nhiên là da cô lại không nhăn nheo như quả nho khô California cơ đấy.” Rồi anh làm đúng điều cô đã thầm mong vào cái khoảnh khắc mở cửa ra. Anh cho ánh mắt dạo bước xuống cơ thể cô, rồi lại dạo bước lên. Một ánh nhìn thích thú lóa lên từ mắt anh, và cô cảm thấy nhẹ nhõm. Anh thích cô. “Cô dùng hết nước nóng rồi à?” nét mặt anh sa sầm lại khi anh quắc mắt hỏi.

Georgeanne mở to mắt. “Chắc thế.”

“Đằng nào thì giờ cũng chả quan trọng gì nữa, mẹ kiếp,” anh chửi thề khi đưa tay lên nhìn đồng hồ. “Dù tôi có đi ngay bây giờ thì quán bar ấy cũng đã hết sạch lườn gà trước khi tôi kịp đến đó.” Anh quay người, bước dọc hành lang vào phòng khách. “Chắc là tôi sẽ lại chén bỏng ngô và đậu phộng thôi.”

“Nếu anh đói, tôi có thể làm món gì đó cho anh.” Georgeanne theo ngay sau anh.

Anh liến nhìn cô qua vai. “Tôi không nghĩ vậy.”

Cô không định để cơ hội gây ấn tượng với anh trôi vuột khỏi tầm tay. “Tôi là đầu bếp cừ khôi đấy. Tôi có thể nấu cho anh một bữa tối ngon lành trước khi anh ra ngoài.”

John dừng lại giữa phòng khách và quay lại đối diện với cô. “Không.”

“Nhưng tôi cũng đói mà.” Cô nói, đù không hẳn thế.

“Ban nãy cô ăn chưa đủ sao?” Anh nhét hai tay vào túi trước quần jeans, lút tới tận khớp ngón tay và chuyện trọng tâm sang một chân. “Thỉnh thoảng Ernie lại quên mất là không phải ai cũng ăn ít như ông. Cô nên nói ra chứ.”

“Chà, tôi đã đủ phiền nên không muốn làm phiền thêm nữa,” cô nói, rồi mỉm cười ngọt ngào với anh. Cô có thể thấy sự lưỡng lự nơi anh nên lấn tới. “Hơn nữa tôi không muốn làm hỏng cảm xúc của ông, nhưng cả ngày hôm nay tôi chẳng có gì vào bụng nên sắp chết đói rồi. Dù vậy, tôi hiểu người già họ thế nào. Họ ăn xúp hay xa lát và cho đó là bữa chính trong khi những người còn lại trong chúng ta gọi đó là món khai vị.”

Anh thoáng nhếch môi lên.

Georgeanne coi nụ cười thoáng qua ấy là dấu hiệu tỏ ý bằng lòng nên đi qua anh vào bếp. Đối với một gã chơi khúc côn cầu tự nhận mình không thích nấu nướng, căn bếp này hiện đại đến ngạc nhiên. Cô mở cửa tủ lạnh màu quả hạnh rồi thầm kiểm kê đồ ăn trong đầu. Ernie từng bảo trong bếp chất đủ đồ ăn thức uống, và ông đã không nói đùa.

“Có thật là cô có thể làm xốt cá ngừ không?” anh hỏi từ ngưỡng cửa.

Các công thức nấu ăn vụt qua đầu cô nhanh như điện khi cô mở chạn đầy ắp các loại mì sợi và gia vị. Cô liếc nhìn John đang đứng tựa vai vào khung cửa. "Đừng bảo anh thích cá ngừ xốt kem đấy nhé? Có người thích món này, nhưng nếu như không bao giờ phải nhìn hay ngửi thấy nó lần nào nữa, thì tôi sẽ hạnh phúc lắm đấy."

"Cô nấu được một bữa điểm tâm hoành tráng chứ?"

Georgeanne đóng cửa chạn rồi quay qua nhìn anh. Cái đai lụa đen nơi eo cô tuột lỏng ra. "Dĩ nhiên là được rồi," cô vừa nói vừa thắt đai lại thành hình nơ bướm. "Nhưng tại sao anh lại muốn ăn điểm tâm trong khi anh có tất cả những món hải sản tuyệt thế kia trong tủ lạnh?"

"Hải sản tôi ăn lúc nào chẳng được," anh trả lời với một cái nhún vai.

Georgeanne đã tích lũy được vô khối kỹ năng nấu nướng từ những năm học nấu ăn và nóng lòng muốn được gây ấn tượng với anh. "Anh có chắc muốn ăn điểm tâm không? Tôi làm món nước xốt pesto của Ý ngon tuyệt cú mèo, còn món mì trộn xốt hàu của tôi thì đáng thèm đến chết đi được đấy."

"Thế bánh quy và nước xốt thịt thì sao?"

Cô hỏi với vẻ thất vọng, "Anh đang đùa đấy à?"

Georgeanne không thể nhớ từng được học làm bánh quy và nước xốt thịt, đơn giản nó là món gì đó cô luôn biết phải làm thế nào. Cô ngờ là nó cứ thế được gieo vào đầu cô. "Tôi lại tưởng anh muốn ăn lườn gà cơ đấy."

Anh lại nhún vai. "Tôi thích một bữa điểm tâm hoành tráng, béo ngậy. Một bữa ra trò kiểu miền Nam, gồm toàn những chất kiểu dễ làm tắc động mạch ấy."

Georgeanne lắc đầu mở tủ lạnh lần nữa. "Thế thì chúng ta sẽ rán tất cả số thịt lợn tìm được."

"Chúng ta ư?"

"Ừ." Cô đặt miếng đùi lợn muối lên bàn, rồi mở ngăn đá. "Tôi muốn anh thái lát mỏng miếng đùi lợn này trong khi tôi làm bánh quy."

Anh mỉm cười, lúm đồng tiền hằn trên gò má rám nắng, rồi đẩy mình khỏi ngưỡng cửa. "Cái đó tôi làm được."

Nụ cười dễ chịu của anh làm lòng cô xốn xang. Khi đặt một gói xúc xích vào chậu rửa và tưới nước nóng lên, cô hình dung với nụ cười như thế, sẽ chẳng khó khăn gì mà anh không thể khiến bất kỳ người phụ nữ nào làm bất cứ việc gì vào bất cứ lúc nào anh muốn. "Anh có bạn gái chưa?" cô hỏi khi tắt nước nóng và bắt đầu lôi bột mì và gia vị trong chạn ra.

"Tôi sẽ thái bao nhiêu đây?" anh hỏi thay vì trả lời.

Georgeanne liếc nhìn anh qua vai. Một tay anh giữ miếng đùi lợn, tay kia lóng ngóng cầm dao. "Anh nghĩ mình ăn được bao nhiêu thì cắt bấy nhiêu," cô đáp lại. "Anh có định trả lời câu hỏi của tôi không đấy?"

"Không."

"Tại sao?" Cô đổ bột mì, muối và bột nở vào bát mà không cần đong.

"Bởi vì," anh nói, thái rời một khoanh to đùi lợn, "đó không phải việc của cô."

"Nên nhớ chúng ta là bạn đấy," cô nhắc anh, thèm khát được biết rõ về cuộc sống riêng của anh. Cô xục thìa Crisco vào bát bột rồi nói thêm, "Bạn bè thì nên tâm sự với nhau."

Anh ngừng tay dao thớt và ngước đôi mắt xanh lam lên nhìn cô, "Tôi sẽ trả lời câu hỏi của cô nếu cô trả lời thắc mắc của tôi."

"Đồng ý," cô nói, tự nhủ mình luôn có thể nói dối một chút nếu cần.

"Không. Tôi không có bạn gái."

Có điều gì đó trong lời tự bạch của anh khiến lòng cô còn xốn xang hơn nữa.

"Giờ đến lượt cô." Anh nhét một lát thịt muối vào miệng, rồi hỏi, "Cô biết Virgil bao lâu rồi?"

Georrgeanne trầm tư suy nghĩ trong khi đi qua John để tới lấy sữa trong tủ lạnh. Mình nên nói dối, nói thật, hay có lẽ là nửa đùa nửa thật nhỉ? "Hơn một tháng trước," cô trả lời thật lòng, và đổ thêm sữa vào bát.

"Àà," anh nói, hơi nhếch mép lên. "Tình yêu sét đánh."

Nghe cái giọng kẻ cả mỉa mai ấy, cô chỉ muốn đập cái thìa gỗ vào người anh. "Anh không tin vào tình yêu sét đánh ư?" Cô tì bát vào hông trái và khuấy như hàng ngàn lần cô vẫn thấy bà mình làm vậy, và cũng như chính cô đã làm thế nhiều đến mức không đếm xuể.

"Không." Anh lắc đầu và bắt đầu tiếp tục thái lát miếng đùi lợn muối. "Nhất là tình yêu sét đánh giữa một người phụ nữ như cô và một lão già như Virgil."

"Một người phụ nữ như tôi? Điều đó nghĩa là sao?"

"Cô hiểu ý tôi mà."

"Không," cô nói, dù đã loáng thoáng đoán ra. "Tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Thôi nào." Anh nhíu mày nhìn cô. "Cô trẻ trung, hấp dẫn và rất sung ma-ãã…" Anh ngừng lại, chĩa dao vào cô. "Chỉ có một lý do duy nhất mà một cô gái như cô lại đi kết hôn với gã đàn ông rẽ ngôi trái rồi chải tóc che kín đỉnh đầu như Virgil."

"Tôi thích Virgil," cô bào chữa, và khuấy bột thành một khối sền sệt.

Anh nhướng một bên mày hoài nghi. "Thích tiền của ông ta, ý cô là thế chứ gì?"

"Không phải thế. Có thể ông ta thực sự có duyên."

"Ông ta cũng có thể *thực sự* là một gã chó đẻ đấy, nhưng nếu chỉ mới biết ông ta một tháng, có lẽ cô không biết điều đó thật."

Thận trọng để tránh không nổi nóng mà ném thứ gì đó vào anh và phá hỏng cơ hội được mời ở lại vài hôm, Georgeanne từ tốn đặt bát bột lên bàn.

"Điều gì khiến cô bỏ trốn khỏi đám cưới?"

Tất nhiên cô không định xưng tội với anh. "Đơn giản là tôi đổi ý."

"Hay bởi cuối cùng thì đầu óc cô cũng hé rạng mà hiểu ra rằng suốt quãng đời còn lại cô sẽ phải làm tình với một lão già bằng tuổi ông cô?"

Georgeanne khoanh tay dưới ngực và quắc mắt nhìn anh giận dữ. "Đây là lần thứ hai anh nhắc tới chuyện này. Sao anh lại có hứng với mối quan hệ của tôi với Virgil thế?"

"Không phải là có hứng. Chỉ là tò mò thôi," anh đính chính, rồi cắt thêm vài lát thịt nữa trước khi bỏ dao xuống.

"Đã bao giờ anh nghĩ có thể tôi chưa làm tình với Virgil chưa?"

"Chưa."

"Chậc, tôi chưa từng làm vậy."

"Cứt thật."

Hai tay cô buông thõng, nắm lại thành một nắm đấm. "Anh có một cái đầu dơ dáy và một cái mồm tục tĩu."

John thờ ơ nhún vai và tựa một bên hông vào mép bàn. "Virgil Duffy không kiếm được hàng triệu đô bằng cách để mặc mọi thứ cho số phận đâu. Ông ta sẽ không trả tiền cho một người tình chăn gối trẻ trung ngọt ngào mà không thử xơi tái trước."

Georgeanne muốn hét vào mặt John rằng Virgil không trả tiền cho cô, nhưng ông ta đã trả. Chỉ có điều ông ta chưa nhận được lời lãi trong vụ đầu tư này. Trừ phi cô kết hôn với ông thật. "Tôi không ngủ với ông ta," cô cãi cố khi những cảm xúc trong cô trào dâng chuyển từ giận dữ sang đau đớn. Giận dữ vì anh đã phán xét cô và đau đớn vì anh đã phán xét cô thật không ra gì.

Khóe miệng anh thoáng nhích lên và một vạt tóc dày lòa xòa cọ vào lông mày khi anh lắc đầu. "Nghe này, cưng, tôi không quan tâm cô có ngủ với Virgil hay không."

"Vậy sao anh cứ nhai đi nhai lại chuyện này mãi thế?" cô hỏi, tự dặn lòng dù anh có chọc tức

đến đâu cô cũng không thể để mình mất bình tĩnh lần nữa.

"Vì tôi không nghĩ cô nhận ra mình đã làm gì. Virgil là một người đàn ông giàu có và quyền lực. Vậy mà hôm nay cô đã sỉ nhục ông ta."

"Tôi biết." Cô cụp mắt nhìn xuống trước ngực áo trắng ba lỗ của anh. "Tôi nghĩ mai mình sẽ gọi điện xin lỗi ông ta."

"Ngớ ngẩn."

Cô lại ngước lên nhìn vào mắt anh. "Quá sớm ư?"

"Ôi, phải đấy. Năm sau có lẽ cũng còn quá sớm đấy. Nếu là cô, tôi sẽ nhanh chóng cuốn gói khỏi cái bang này. Càng sớm càng tốt."

Georgeanne bước tới trước một bước, dừng lại vài phân trước ngực John, và ngước lên nhìn anh như thể cô đang rơi vào cơn khiếp đảm, trong khi, thực lòng mà nói Virgil Duffy chẳng hề mảy may làm cô sợ hãi. Cô cảm thấy tồi tệ trước việc mình đã gây ra cho ông ta hôm nay, nhưng cô biết ông ta sẽ vượt qua được thôi. Ông ta không yêu cô. Ông ta chỉ muốn có cô, và cô không định day đi day lại mãi chuyện về ông ta tối nay. Nhất là khi cô còn một mối bận tâm khác bức thiết hơn, chẳng hạn như làm sao gạ John để nhận được lời mời ở lại cho-tới-khi-cô-ổn-định-lại-cuộc-đời-mình. "Ông ta sẽ làm gì chứ?" cô dài giọng. "Thuê người giết tôi ư?"

"Tôi không chắc ông ta sẽ đi xa đến vậy." Ánh mắt anh đưa xuống miệng cô. "Nhưng ông ta có thể khiến cô thành một con bé khốn khổ."

"Tôi không phải con bé," cô thì thầm, và nhích lại gần hơn. "Hoặc có lẽ anh không nhận ra."

John đẩy mình khỏi mép bàn rồi nhìn xuống khuôn mặt cô. "Tôi không mù mà cũng không ngớ ngẩn. Tôi biết chứ," anh nói, và lướt tay quanh hông lên eo cô. "Tôi nhận ra nhiều thứ ở cô, và nếu cô cởi bỏ áo choàng tắm ấy ra, tôi chắc cô có thể làm tôi hạnh phúc và mỉm cười nhiều giờ đấy." Những ngón tay anh trôi dần lên phía trên xương sống cô và ve vuốt giữa đôi vai cô.

Georgeanne không cảm thấy e sợ dù John đang đứng gần đấy. Khuôn ngực nở nang và đôi cánh tay vạm vỡ nhắc cô nghĩ tới sức mạnh của anh, nhưng bản năng cô mách bảo cô rằng chắc chắn cô có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, "Cưng này, tôi mà cởi áo choàng tắm bây giờ thì có lẽ anh phải đến chỗ bác sĩ phẫu thuật cắt bỏ nụ cười khỏi khuôn mặt anh đấy, cô bỡn cợt, giọng miền Nam rủ rỉ gợi tình.

Anh đưa tay xuống mông cô, và áp lòng bàn tay vào má cô. Ánh mắt anh thánh thức cô ngăn anh lại. Anh đang thử cô, chỉ để xem cô sẽ để anh đi xa tới đâu. "Chết tiệt, có lẽ cô cũng đáng để chịu một cuộc tiểu phẫu thuật nhỉ," anh nói, và kéo cô lại gần. Georgeanne ngây lịm đi trong phút chốc, cảm nhận xúc cảm từ cái ve vuốt của anh. Dẫu tay anh đang sờ soạng mông cô, và đầu ngực cô đang chạm

vào ngực anh, cô không hề cảm thấy bị vồ lấy và nghiến ngấu như một chiếc kẹo mềm. Cô hơi thả lỏng người và lần lòng bàn tay lên ngực anh, cảm nhận

"Nhưng cô không đáng để tôi phải hy sinh sự nghiệp," anh nói khi những ngón tay anh ve vuốt khắp lần lụa trên mông cô.

"Sự nghiệp của anh?" Georgeanne kiễng chân, và đặt lên khóe môi anh những nụ hôn thật khẽ. "Anh đang nói chuyện gì vậy?" cô hỏi, sẵn sàng tự giải thoát mình khỏi vòng ôm siết của anh nếu anh làm điều gì đó cô không mong đợi.

"Cô," anh đáp lại dưới làn môi cô. "Cô đích thực là một bạn tình tuyệt vời, nhưng cô không có lợi cho một người đàn ông như tôi."

"Như anh?"

"Tôi đang phải trải qua quãng thời gian thật khó khăn, từ chối bất cứ thứ gì thừa thãi, hào nhoáng, hay tội lỗi."

Georgeanne mỉm cười. "Tôi là cái nào trong số đó?"

John khẽ cười, môi chạm miệng cô. "Georgie, tôi tin cô là cả ba thứ đó, và tôi rất muốn biết cô có thể hư hỏng đến mức nào, nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

"Cái gì không xảy ra?" cô cảnh giác hỏi.

Anh lùi lại phía sau đủ xa để có thể nhìn vào mặt cô. "Cái thứ hoang dã ấy."

"Cái gì chứ?"

"Tình dục."

Cảm giác vô cùng nhẹ nhõm tràn qua cô. "Chắc hôm nay không phải ngày may mắn của tôi," cô dài giọng nói qua nụ cười rộng ngoác mà dù đã cố cô vẫn không thể kìm lại.

Chương 4

John liếc nhìn chiếc khăn ăn gập bên chiếc nĩa của mình và lắc đầu. Anh khó mà nói được nó có

hình chiếc mũ, con thuyền, hay một loại nắp đậy nào đó. Nhưng vì Geogeanne đã thông báo với anh rằng cô dọn bàn ăn với thông điệp Nam – Bắc – gặp – gỡ nên anh đoán nó là cái mũ. Những bông hoa dại màu vàng, trắng xòe ra từ cổ 2 chai bia rỗng. Giữa bàn là một dải cát mỏng với những vỏ sò vỡ len lỏi quanh co qua 4 cái móng ngựa may mắn vẫn hay treo trên lò sưởi đá. John không nghĩ Ernie sẽ phiền lòng khi cô dùng mấy cái móng ngựa nhưng anh không thể hiểu tại sao Geogeanne lại lôi mấy thứ bẩn thỉu ngớ ngẩn ấy bày trên bàn ăn.

"Anh ăn một chút bơ nhé?"

Anh đưa mắt qua bên kia bàn nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lá quyến rũ của cô, rồi nhét một miếng bánh quy nóng chấm nước sốt thịt vào miệng. Geogeanne Howard đúng là kẻ lẳng lơ, nhưng khốn thật, cô ta đúng là đầu bếp giỏi. "Không."

"Anh tắm thế nào?" cô hỏi và trao cho anh một nụ cười dịu dàng như những chiếc bánh quy mềm cô làm.

Từ lúc anh ngồi xuống bàn ăn mười phút trước, cô đã cố hết sức lôi kéo anh tham gia vào câu chuyện với mình, nhưng lúc này anh không có tâm trạng. "Cũng được," anh trả lời.

"Bố mẹ anh sống ở Seattle à?"

"Không".

"Canada ư?"

"Chỉ mẹ tôi thôi."

"Bố mẹ anh ly hôn à?"

"Không." Khe hở trên ngực áo choàng tắm đen của cô kéo ánh mắt anh vào đó.

"Bố anh đâu?" cô hỏi khi với lấy ly nước cam. Khe hở mở bung ra, để lộ viền áo lót xanh thêu ren và phần da thịt dồn lên trắng muốt mịn màng.

"Mất khi tôi lên 5."

"Tôi rất tiếc. Tôi hiểu cảm giác mất bố hay mẹ. Hồi còn bé tí tôi đã mất cả bố lẫn mẹ".

John đưa mắt nhìn khắp khuôn mặt cô, thẫn thờ. Cô đẹp lộng lẫy. Hấp dẫn và dịu dàng theo kiểu choáng ngợp và nghẹt thở. Chân cô thon dài quyến rũ, và đích thực cô là loại đàn bà mà anh muốn lột trần ở trên giường cùng. Trước đó anh đã chấp nhận thực tế rằng mình không thể có Geogeanne. Chuyện đó không khiến anh bận tâm nhiều lắm, nhưng quỷ tha ma bắt, anh phát điên lên trước ý nghĩ cô chỉ vờ thèm được đặt đôi bàn tay nhỏ nhắn nóng bỏng của mình lên khắp cơ thể anh. Khi anh bảo rằng họ không thể làm tình, cái miệng nhỏ phụng phịu của cô ta ô ô, a a thất vọng nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ nhẹ nhõm tột cùng. Thực lòng mà nói anh chưa từng thấy vẻ nhẹ nhõm ấy trên gương mặt đàn bà.

"Đó là một tai nạn trên thuyền," cô kể lại khi anh hỏi. Nhấp một ngụm nước cam cô nói thêm, "Ngoài khơi Florida".

John chọc mạnh vào một miếng thịt muối, rồi với lấy cà phê. Đàn bà thích anh. Họ nhét số điện thoại vào quần áo lót, vào túi anh. Họ không bao giờ nhìn anh như thể làm tình với anh chẳng khác gì lấy tủy răng.

"Thật đúng là một phép màu khi tôi không đi cùng họ. Tất nhiên bố mẹ ghét phải bỏ tôi lại, nhưng tôi bị thủy đậu. Họ đành miễn cưỡng để tôi ở nhà với bà, Clarissa June. Tôi nhớ…"

Bỏ ngoài tai câu chuyện của cô, John đưa mắt chăm chăm nhìn vào cái hõm mềm mại nơi cổ họng cô. Anh không phải loại đàn ông ngạo mạn, hay ít nhất anh cũng không nghĩ về mình như thế. Nhưng cái thực tế rằng Geogeanne thấy anh hoàn toàn *có thể cưỡng lại được* khiến anh cáu tiết nhiều hơn anh muốn thừa nhận. Anh đặt cốc café lên bàn và khoanh tay ngang ngực. Sau khi tắm xong anh đã thay đồ, mặc một chiếc quần Jean sạch sẽ và một chiếc áo phông trắng trơn, Anh vẫn định đi ra ngoài. Tất cả những gì anh phải làm là xỏ giầy và bước đi.

"Nhưng Lovett lạnh lùng như một chiếc tủ lạnh Frigidaire," Geogeanne tiếp tục, để mặc John băn khoăn tự hỏi thế quái nào chuyện bố mẹ cô lại nhảy sang chuyện tủ lạnh được. "Và tẻ nhạt nữa….Trời đất quỷ thần ơi, bà ta siêu tẻ nhạt. Khi LouAnn White kết hôn, bà ta tặng cô ấy" – Geogeanne ngừng lại, đôi mắt xanh lá lấp lánh khi hình dung lại – "một cái máy nướng xúc xích. Anh có tin được không chứ? Không chỉ tặng một đồ dùng làm bếp bình thường, bà ta còn tặng cả một cái máy nhỏ chạy điện chỉ để nướng xúc xích!"

John lấy chân đẩy ghế nghiêng ra sau. Anh còn nhớ như in đã nói với cô về tật lải nhải. Anh ngờ là cô không thể tự ngăn mình lại. Cô ta là một kẻ lẳng lơ đồng thời là một kẻ lắm mồm.

Geogeanne đẩy đĩa ăn của mình sang bên rồi cúi người tới trước. Cổ áo cô mở bung khi cô tiết lộ, "Bà tôi thường nói Margaret Lovett đơn giản là quá nhạt nhẽo để xem phim màu."

"Cô đang cố ý làm thế à?" anh hỏi.

Mắt cô tròn xoe. "Làm gì?"

"Phơi ngực cho tôi nhìn."

Cô nhìn xuống, quay người ra khỏi bàn, rồi khoác chặt áo choàng tắm tới cổ họng. "Không."

Hai chân trước của chiếc ghế chạm xuống sàn khi John đứng dậy. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt mở to của cô mà muốn nổi điên, Chìa tay ra, anh bảo, "Tới đây nào." Khi cô đứng trước anh, anh vòng tay quang eo cô rồi kéo cô sát lại gần mình. "Tôi ra ngoài đây," anh nói, đắm mình trong những đường cong mềm mại của cô. "Hôn tạm biệt tôi đi nào?"

“Anh sẽ đi bao lâu?”

“Nhanh thôi,” anh trả lời, cảm thấy cơ thể mình trở lên nặng nề.

Giống như một con mèo đang duỗi mình trên bậu cửa sổ ấm áp Geogeanne ngả đầu ra sau, người vẫn tựa vào anh và vòng tay quàng quanh cổ anh. “Tôi có thể đi cùng anh mà,” cô rủ rỉ.

John lắc đầu. “Hôn tôi đi và hãy thật lòng đấy.”

Cô kiễng chân làm theo lời anh. Cô hôn như một người phụ nữ biết việc mình đang làm. Đôi môi cô hé mở dịu dàng áp lên môi anh. Cô cảm thấy vị nước cam và thứ gì đó ngọt ngào hơn đang chờ đón mình. Lưỡi cô chạm khẽ, cuộn lại, mơn trớn và khiêu khích. Cô luồn ngón tay vào tóc anh trong khi co chân ve vuốt cao lên trên bắp chân anh. Cơn ham muốn mãnh liệt rần rật chạy lên bắp chân anh, xâm chiếm lấy anh, khiến anh khó lòng dứt ra được.

Cô thật tuyệt, và anh lùi lại sau đủ xa để nhìn vào gương mặt cô. Môi cô lấp lánh, hơi thở thoáng xáo trộn, và nếu ánh mắt cô cho thấy dù mơ hồ nhất một nỗi khao khát như anh đang cảm thấy, thì anh sẽ quay người bước ra khỏi cửa. Thỏa mãn.

Ánh mắt John lướt tới những lọn tóc xoăn mềm mại màu gụ sẫm đang dập dờn quanh mặt cô. Ánh đèn hắt sáng lung linh trên từng lọn tóc lụa là khiến anh muốn lùa tay mình vào tóc cô. Anh biết mình nên đi, đơn giản là quay mặt bước đi nhưng anh lại chỉ nhìn vào đôi mắt cô lần nữa.

Anh không thỏa mãn. Vẫn chưa. Anh đưa một tay ra sau gáy cô, xoay mặt cô nghiên sang bên và hôn cô – nụ hôn kiểu Pháp. Trong khi miệng anh vẫn còn say sưa trên miệng cô, anh đẩy cô lùi lại cho tới khi đằng sau cô chạm vào mép tủ bày bát đĩa sứ kiêm đựng cúp lưu niệm. Anh vẫn tiếp tục hôn cô, lên khắp má cô và dọc quai hàm cô. Môi anh trượt tới cổ cô và anh vuốt tóc cô ra sau. Người cô phả ra hương thơm của hoa và cùa làn da phụ nữ ấm áp, và anh cởi chiếc áo lụa tuột khỏi vai cô. Nhưng rồi anh cảm thấy cô ngây lịm trong vòng tay mình, bèn tự nhủ nên dừng lại. “Cô rất thơm,” anh nói qua môi hôn nơi cổ họng cô.

“Tôi có mùi như đàn ông ấy,” cô cười ngượng nghịu.

John mỉm cười. “Cả đời tôi đã loanh quang chán bên đàn ông rồi. Tin tôi đi cưng ạ, cô không có mùi như đàn ông đâu.” Anh dò dẫm đầu ngón tay lên dây áo màu lục bảo của cô, hôn lên làn da cổ họng cô mềm mại.

Bất giác cô lấy tay ngăn anh lại. “Tôi tưởng mình sẽ không làm tình?”

“Mình sẽ không làm thế.”

“Vậy anh đang làm gì, John?”

“Đùa chút thôi.”

“Cái đó không dẫn mình tới sex ư?” Cô chụp tay lên vai, đan chéo tay trước ngực.

“Không phải lần này. Thư giãn đi.” John đưa tay ra sau bắp đùi cô trơn mượt, tóm lấy rồi nâng lên. Trước khi cô có lời cự tuyệt, anh đẩy cô ngồi lên nóc tủ thấp rồi bước vào giữa cặp đùi láng mượt.

“John?”

“Hmmm?”

“Hãy hứa anh sẽ không làm tôi đau.”

Anh ngẩng đầu lên nhìn sâu vào gương mặt cô. Cô đang nghiêm túc. “Tôi sẽ không làm cô đau, Georgie ạ.”

“Hay không làm bất cứ chuyện gì tôi không thích.”

“Đương nhiên là không rồi.”

Cô mỉm cười, đưa lòng bàn tay mình áp lên vai anh.

“Cô thích thế này chứ?” anh hỏi, bàn tay vừa mơn trớn lên phía trên đùi cô, vừa đẩy chiếc áo choàng tắm lên cao.

“Umm,” cô đáp, liếm nhẹ dái tai anh, đầu lưỡi lướt xuống cổ anh. “Anh thích thế này chứ?” cô ghé sát vào cổ anh, hỏi. Rồi cô khẽ vập miệng vào vùng da nhạy cảm của anh.

“Tuyệt,” anh khẽ bật cười. Bàn tay anh vuốt ve đến đầu gối rồi ngược lên cho tới khi ngón tay anh chạm tới chun ren đồ lót. “Mọi thứ ở cô đều rất tuyệt.” John nghiêng đầu sang bên, nhắm mắt lại. Anh không thể nhớ có bao giờ từng chạm tay vào người đàn bà nào mơn mởn như Geogeanne hay chưa nữa. Những ngón tay anh thọc vào giữa cặp đùi nóng bỏng, tách chúng sang hai bên. Trong khi miệng cô làm điều kỳ diệu nơi cổ họng anh, anh lần tay vào bên dưới lần áo choàng sờ soạng mông cô. “Cô có làn da mềm mại, đôi chân tuyệt đẹp, và cặp mông gợi tình,” anh vừa nói vừa kéo cô áp vào khung xương chậu mình. Máu nóng dồn tới háng anh, và anh biết nếu không cẩn thận, anh sẽ đi vào Geogeanne và ở trong đó một lát.

Geogeanne ngẩng mặt lên. “Anh đang đùa giỡn tôi đấy hả?”

John nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của cô. “Không”, anh đáp, tìm kiếm ánh phản chiếu của cơn ham muốn đang trào dâng trong lòng mình nhưng không thấy. “Tôi không bao giờ đùa giỡn với một người đàn bà ở trần phân nửa.”

“Anh không nghĩ tôi béo ư?”

“Tôi không thích phụ nữ gầy trơ xương,” anh trả lời trơn tuột rồi lần bàn tay xuống hông cô,

xuống đầu gối cô, rồi lại lướt ngược lên.. Một ánh nhìn thích thú thoáng lóe lên trong mắt cô và cuối cùng là ánh nhìn khao khát.

Geogeanne nhìn thẳng vào đôi mắt mơ màng của anh để tìm kiếm dấu hiệu cho thấy anh đang nói dối. Từ khi bắt đầu dậy thì cô đã luôn phải chiến đấu với cân nặng của mình và đã thử không biết bao nhiêu thực đơn ăn kiêng. Cô đưa tay lên áp vào mặt anh rồi hôn anh. Không phải nụ hôn hoàn hảo và điêu luyện cô trao cho anh trước đó mà là một nụ hôn thách thức và khiêu khích. Lần này cô nuốt trọn anh. Cô muốn cho anh hiểu những lời nói của anh có ý nghĩa thế nào với một cô gái luôn tự cho mình là quá béo. Cô để mặc mình trôi xuôi theo cảm xúc, để mặc mình tan chảy trong cơn khát khao cuồng nhiệt đến choáng váng. Nụ hôn ấy trở lên dữ dội khi tay anh mơn trớn, lấn lướt, vồ vập khiến các ngón chân cô run lên. Cô cảm thấy đai lụa lơi lỏng và chiếc áo choàng tách ra. Anh đưa tay ve vuốt bụng cô, rồi ngược lên eo cô. Lòng bàn tay ấm áp của anh dò lên sườn cô, và ngón tay cái của anh mân mê bên dưới gò đồng bảo căng tròn. Cơn rùng mình mạnh mẽ bất chợt khiến cô choáng váng. Lần đầu tiên trong đời cái chạm ngực của một người đàn ông không gợi cho cô cảm giác như bị tấn công. Cô thở khẽ, thổi sự ngạc nhiên vào miệng anh qua nụ hôn nồng nàn.

John ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô. Anh mỉm cười cơ hồ như những gì anh nhìn thấy trong đôi mắt ấy khiến anh thích thú, rồi anh kéo chiếc áo choàng tắm tuột khỏi vai cô.

Geogeanne hạ thấp tay xuống để mặc cho chiếc áo choàng đen chơi vơi trên đùi. Trước khi cô nhận ra ý định của anh, John đã luồn tay ra sau lưng cô để cởi áo lót. Hoảng hốt trước hành động vồ vập của anh, cô giơ tay lên giữ hai quả áo lót xanh kết ren. “Tôi béo,” cô hấp tấp nói để rồi muốn chết đi cho xong vì đã nói điều gì đó quá đỗi hiển nhiên và ngớ ngẩn.

“Tôi cũng vậy”, anh trêu chọc trong một nụ cười toét khiêu khích.

Tiếng cười căng thẳng bật ra từ cổ họng cô khi một bên dây áo tụt xuống cánh tay.

“Cô định cứ ngồi vậy cả đêm nay sao?” anh hỏi, lướt các đốt tay theo mép ren áo ngực.

Cái chạm nhẹ của anh khiến da cô râm ran như kim châm. Cô thích những lời anh nói và cách anh tạo cảm giác cho cô, và chưa muốn anh dừng lại. Cô thích John và muốn anh thích mình. Cô nhìn sâu vào đôi mắt gợi tình của anh rồi hạ tay xuống. Chiếc áo nịt ngực từ từ rơi xuống đùi cô, cô nín thở chờ đợi anh đưa ra những lời nhận xét thô thiển về bộ ngực của mình – dù trong lòng vẫn thầm mong anh sẽ không làm thế.

“Chúa ơi, Goergie,” anh nói. “Vậy mà cô lại bảo mình béo. Lẽ ra cô nên cảnh báo tôi trước rằng cô thật hoàn hảo mới phải chứ.” Bàn tay anh ôm trọn bầu ngực cô rồi anh hôn môi cô, nụ hôn dài cuồn nhiệt. Ngón tay cái anh mân mê núm vú cô. Chưa ai từng âu yếm cô như cách John đang làm trong khoảnh khắc này. Cái vuốt ve thật khẽ khiến cô có cảm giác mình là thứ gì đó thật mong manh. Anh

không kéo cô, không vần vò hay cấu véo cô. Anh cố túm lấy cô bằng đôi tay thô bạo rồi mong đợi cô sẽ thích thú trước lối yêu đương kiểu ấy.

Nỗi khát khao, niềm cảm kích và tình yêu cùng ùa tới ào qua mạch máu tới trái tim cô, râm ran giữa đôi chân cô. Khi cô hôn anh, đùi cô khép chặt quanh hông anh, kéo anh gần hơn cho tới khi cảm thấy phần cơ đang cương lên của anh chạm vào đũng quần lót của mình. Tay cô túm mạnh lấy áo anh, rồi cô kéo mình ra khỏi môi hôn anh để giật mạnh cái áo qua đầu anh. Đám lông sẫm sượt loăn xoăn rậm rì phủ kín khuôn ngực nở nang, chạy xuống vùng bụng phẳng lì của anh,vây quanh rốn anh rồi biến mất trong cạp quần Jean của anh. Cô ném cái áo sang bên, lướt tay lên ngực anh rồi lại trượt xuống bụng anh. Những ngón tay cô lùa qua đám lông ngắn mềm mại phủ trên những múi cơ cuồn cuộn và vùng da thịt nóng bỏng. Cô cảm thấy trái tim anh đập rộn và hơi thở anh gấp gáp.

Anh van vỉ gọi tên cô chỉ trước khi khóa môi cô trong một nụ hôn nóng bỏng nữa. Đầu ngực cô cọ vào ngực anh khiến cơn khao khát mãnh liệt lan tỏa khắp người cô. Mỗi chỗ anh chạm tới đều run run trong cơn đam mê cháy bỏng mà trước đây cô chưa từng nếm trải. Cứ như cơ thể cô đã biết, đã chờ đợi suốt cả cuộc đời khoảnh khắc khi John đến yêu cô. Cô lướt tay khắp tấm lưng mịn màng săn chắc của anh, dọc theo sống lưng anh và quanh bụng anh. Anh như ngạt thở khi ngón tay cô cong lại luồn vào trong cạp quần anh. Khi cô cởi chiếc khuy sắt khỏi khuyết, anh vòng tay quanh eo cô, bước lùi một bước rồi đờ đẫn nhìn cô. Trán anh nhíu lại và đôi má rám nắng đỏ lừ lên. Trông anh chẳng khác nào một gã đói khát vừa được người ta đưa cho món ăn ưa thích nhưng lại không có vẻ quá đỗi sung sướng. Trông anh giống như sắp chối từ.

"Thôi, quên bà nó đi," (Hehe, anh John đã đầu hàng rùi) cuối cùng anh chửi thề rồi lần tới chun quần lót. "Đằng nào mình chả chết."

Geogeanne đưa tay ra sau chống lên tủ rồi nhấc mông lên khi anh kéo quần lót của cô tuột xuống chân. Lần này, khi bước vào giữa cặp đùi cô, anh đã ở trần toàn bộ. *Nó* đúng là quá cỡ. Anh không hề giỡn với cô về chuyện đó. Trong bàn tay cô, anh rắn chắc và nóng bỏng đến không ngờ.

Anh nhìn tay họ, rồi nhìn cặp đùi giạng ra của cô. "Cô có đang uống thuốc tránh thai không?" anh hỏi, rồi đưa bàn tay rảnh lên khung xương chậu của cô.

"Có" cô thở hắt khi những ngón tay anh vuốt ve làn da mềm mượt nơi đang căng tức của cô, đánh thức cơn hưng phấn trong cô cho tới khi cô nghĩ mình có thể vỡ tan thành từng mảnh.

"Vòng chân cô quanh thắt lưng tôi," anh ra lệnh, và khi cô làm theo, anh khoan vào trong cô. Đầu anh ngẩng phắt lên và ánh mắt anh gặp ánh mắt cô. "Ôi chúa ơi, Goergie," anh thốt lên từ cuống họng. Những chiếc cúp va vào nhau loảng xoảng trong tủ trưng bày, mỗi lần anh thúc mạnh, Geogeanne lại cảm giác như anh đang đẩy cô tới một bờ vực tăm tối. Mỗi cú thúc da cô lại nóng hơn và niềm

khao khát anh lại thêm cồn cào. Mỗi cái đẩy của cơ thể anh vừa đau đớn vừa ngọt ngào đến đê mê.

Cô không ngớt kêu tên anh khi đầu cô đập ngược vào tủ trưng bày, còn mắt nhắm nghiền. "Đừng dừng lại," cô hét lên khi cảm thấy mình như bị quăng sang bên kia cái bờ vực tăm tối ấy. Cảm giác nóng bừng ran lên khắp da thịt và các cơ bên trong cô cứ thế thắt lại khi cô chìm đắm trong cơn cực khoái nóng bỏng thật lâu. Cô thốt lên những lời mà bình thường sẽ khiến cô bị sốc. Cô không quan tâm, John khiến cô cảm giác được nhiều thứ, những thứ kỳ lạ mà trước đây cô chưa bao giờ được biết, và mọi cảm giác và suy nghĩ của cô đều xoay mòng mòng quang người đàn ông cô đang ôm thật chặt ấy.

"Lạy chúa Jesus," John rít lên khi mặt anh trượt xuống yết hầu cô. Tay anh siết chặt nơi hông cô và trong một tiếng rên trầm từ cổ họng, anh thúc mạnh vào trong cô lần cuối.

Bóng tối bủa vây quanh cơ thể ở trần của John, ào vào tâm trạng chán chường trong anh. Ngôi nhà im ắng, quá im ắng. Nếu lắng tai, anh có thể thoáng thấy hơi thở đều đều của Geogeanne. Nhưng cô đang ngủ trong phòng anh và anh biết không thể nào nghe thấy tiếng cô thở.

Trời đã vào đêm, bóng tối, sự im lặng. Tất cả thông đồng chống lại anh, quấy rầy anh và thổi đầy khí quản anh những ký ức.

Đưa chai Bud lên miệng, anh tu cạn ¼. Anh đi tới khung cửa sổ lớn đăm đắm nhìn mặt trăng vàng tròn vành vạnh và những con sóng đen bạc đầu. Nhìn hình ảnh của mình trên kính, anh chỉ có thể thấy một hình bóng nhạt nhòa. Bóng hình lờ mờ cuả một người đàn ông đánh mất linh hồn của mình nhưng cũng chẳng buồn bận tâm tìm lại.

Hình ảnh người vợ đầu của anh, Linda bỗng hiện lên trước mắt anh trong đêm tối. Lần cuối cùng anh trông thấy cô – trong bồn tắm đầy nước hòa lẫn máu, trông cô khác xa với cô gái có khuôn mặt tươi tắn mà anh biết ở trường trung học.

Tâm trí anh quay mòng mòng tìm về khoảng thời gian ngắn ngủi khi anh hò hẹn với cô hồi còn đi học. Nhưng sau khi tốt nghiệp, anh chuyển đi cách xa cô hàng trăm dặm, để chơi trong các đội khúc côn cầu trẻ. Cuộc sống của anh chỉ còn xoay quanh với môn khúc côn cầu. Anh chơi chăm chỉ và rồi ở tuổi 20, anh là cầu thủ đầu tiên được Toronto maple Leafs tuyển mộ vào đội hình năm 1982. Vóc dáng đem lại cho anh sức mạnh vượt trội và biệt hiệu "Bức tường". Kỹ năng trên sân băng biến anh thành ngôi sao đang lên. Kỹ năng ngoài sân băng biến anh thành ngôi sao trong lòng người hâm mộ, những người vốn xem anh như Mark Spitz giữa biển các cô gái cuồng mộ. John chơi cho đội Map Leafs bốn mùa giải trước khi đội New York Ranger mời anh ký một bản hợp đồng hốt bạc, và anh trở thành một trong những cầu thủ được trả cao nhất giải NHL. Anh đã hoàn toàn quên bẵng Linda.

Sáu năm đã trôi qua cho tới khi anh gặp lại cô. Hai người trạc tuổi nhau nhưng cách biệt nhau hẳn về trải nghiệm sống. John đã nếm trải nhiều thứ trên đời này. Anh còn trẻ, giàu có và đã làm được nhiều điều mà những người đàn ông khác chỉ có thể ước vọng. Nhiều năm trôi qua anh đã vô cùng đổi khác trong khi Linda hầu như chẳng thay đổi chút nào. Cô gần như vẫn là cô gái anh đã từng chở đi dạo trong chiếc Chevy của Ernie. Vẫn là cô gái từng soi vào gương chiếu hậu tô son đỏ để sau đó anh lại làm phai hết.

Anh tình cờ gặp lại Linda trong một kỳ nghỉ của mùa khúc côn cầu. Anh đưa cô ra ngoài thị trấn. Anh dẫn cô tới khách sạn, và ba tháng sau khi cô nói đã mang bầu anh lấy cô làm vợ. Con trai anh, Toby chào đời sau 5 tháng vợ anh mang thai. Trong 4 tuần sau đó, khi nhìn con vật lộn với từng hơi thở, anh đã mơ ước được dạy Toby về tất cả những thứ anh đã được dạy về cuộc sống và về khúc côn cầu. Nhưng những ước mơ của anh về một bé trai hiếu động đã chết đi đầy đau đớn cùng con trai anh.

Trong khi John đau buồn trong thinh lặng, nỗi đau cuả Linda lại đập vào mắt tất cả mọi người quanh cô. Cô than khóc triền miên và trong một thời gian ngắn trở lên bị ám ảnh với việc phải sinh thêm một đứa con khác. John biết anh là lý do đằng sau nỗi ám ảnh của cô. Anh cưới cô bởi cô mang bầu chứ không phải bởi anh yêu cô.

Hồi ấy lẽ ra anh nên bỏ đi. Lẽ ra anh nên đi tới một miền đất khác nhưng anh không thể bỏ mặc cô. Không thể trong khi cô đang đau khổ và không thể trong khi anh cảm thấy có trách nhiệm với nỗi đau của cô. Cả năm sau đó anh ở lại bên cô. Anh ở lại trong khi cô tìm hết bác sĩ này đến bác sĩ khác. Anh ở lại trong khi cô chịu đựng hết lần sảy thai này đến lần sảy thai khác. Anh ở lại bởi đôi lúc nào đó anh cũng mong muốn có một đứa con khác. Anh ở lại trong khi cô lún sâu vào trong tuyệt vọng.

Anh ở lại nhưng anh không làm một người chồng tốt . Nỗi ám ảnh về việc sinh con của cô trở lên điên rồ. Trong vài tháng cuối đời cô, anh không thể chịu nổi việc chạm vào người cô. Cô càng nắm chặt anh càng đẩy cô xa hơn. Anh trắng trợn qua lại với những người đàn bà khác. Trong tiềm thức anh mong cô sẽ rời bỏ mình.

Nhưng thay vào đó cô đã chọn cách tự tử.

John đưa chai bia lên miệng tu một hơi dài. Cô muốn anh tìm thấy cô và anh đã tìm ra. Một năm sau anh vẫn còn có thể nhớ chính xác máu cô nhuộm màu nước trong bồn tắm như thế nào. Anh có thể thấy khuôn mặt trắng bợt bạt và mớ tóc vàng ướt nhẹp. Anh có thể ngửi thấy mùi dầu gội cô đã dùng và nhìn thấy vết cắt cô rạch nơi cổ tay kéo dài chỉ chút nữa là đến khuỷu. Giờ anh vẫn có thể cảm thấy cảm giác nôn nao kinh khủng đó trong lòng.

Ngày lại ngày anh sống với cảm giác tội lỗi khủng khiếp. Ngày lại ngày anh lảng tránh những ký ức của mình và vai diễn anh từng đóng trong đó.

John bước vào phòng ngủ nhìn cô gái bốc lửa ấy bọc mình trong tấm chăn, Ánh sáng từ hành lang hắt vào rọi lên giường, lên những lọn tóc sẫm màu lõa xõa quanh đầu cô.

Anh nhận ra mình nên cảm thấy có lỗi vì đã cướp mất đêm tân hôn của Virgil. Nhưng không. Anh không hối tiếc về việc mình đã làm. Anh đã có một khoảng thời gian quá tuyệt và lại nếu ai đó phát hiện ra cô qua đêm ở nhà anh thì đằng nào họ cũng nghĩ anh đã ngủ với cô, "Vậy thì việc quái gì lại không cơ chứ?"

Cơ thể cô sinh ra là để làm tình, nhưng anh nhận ra rằng cô không dạn dày kinh nghiệm như vẻ khiêu khích bên ngoài. Anh đã phải chỉ cho cô làm thể nào để có thể trao đi và nhận lại niềm khoái cảm. Anh hôn cô và mơn trớn cơ thể cô bằng lưỡi và rồi anh lại dạy cô làm gì với cái miệng luôn có vẻ như hờn dỗi của cô. Cô khêu gợi mà ngây thơ và anh nhận ra cô gợi tình đến kỳ lạ.

John đi tới bên giường, khẽ kéo tấm chăn trắng lên tới eo cô. Trông cô cứ như thể mình trần như thế mà rơi vào một khối kem đánh trứng khổng lồ. Anh cảm thấy mình lại đang cứng lên và áp người mình lên cô. Đưa tay tới ngực cô, anh cúi mặt xuống giữa hai bầu rồi dịu dàng hôn lên nó. Ở nơi này với da thịt cô ấm áp mịn màng bên dưới anh, anh chẳng phải nghĩ tới bất cứ chuyện gì nữa. Tất cả những gì anh phải làm là cảm nhận sự nồng say. Khi nghe thấy tiếng cô rên khe khẽ, anh ngước lên nhìn vào khuôn mặt cô. Đôi mắt xanh mơ màng của cô nhìn lại anh đầy mê đắm.

"Tôi làm cô thức giấc à?" anh hỏi.

Georgeanne nhìn núm đồng tiền hằn sâu bên má phải mà anh cảm thấy tim mình như cồn lên. "Chẳng phải anh cố ý sao?" cô hỏi, yêu anh nhiều đến mức cảm nhận điều đó ngay trong sâu thẳm đáy lòng mình, và dẫu anh không nói yêu cô, cô vẫn biết hẳn anh đang cảm thấy điều gì đó. Anh liều lĩnh với cơn giận dữ của Virgil khi ở bên cô. Anh mạo hiểm với sự nghiệp của mình, và Georgeanne có thể thấy canh bạc mà anh chấp nhận vì giấc mộng yêu đương cuồng nhiệt của cô.

"Tôi có thể làm chủ được đôi tay mình để cho cô ngủ tiếp. Nhưng chuyện đó thật chẳng dễ dàng gì," anh nói khi lòng bàn tay anh lướt lên cặp đùi trần của cô.

"Tôi còn lựa chọn nào khác không?" cô hỏi, lùa tay qua mái tóc ngắn nơi thái dương anh.

Anh trượt tới trước cho đến khi mặt anh ở trên mặt cô. "Tôi có thể lại khiến cô hét to lên vì hưng phấn."

"Ưmm." Cô vờ như đang cân nhắc. "Tôi có bao nhiêu lâu để đưa ra quyết định nhỉ?"

"Thời gian vừa kết thúc."

John trẻ trung và bảnh bao và trong vòng tay anh cô cảm thấy được an toàn và che chở. Anh là người tình tuyệt vời có thể chăm sóc cô, và quan trọng nhất cô đang điên cuồng phải lòng anh.

Anh đặt môi lên môi cô, rồi hôn cô ngọt ngào và đam mê và cô cảm thấy thèm được hát bài ca miền Tây đồng quê xưa cũ ấy. Cô là "cô gái hạnh phúc nhất trên cả nước Mỹ này".

Cô cũng muốn làm John hạnh phúc, kể từ mối tình đầu tuổi 15, Georgeanne đã luôn thay đổi như một con tắc kè hoa để trở thành bất cứ kiểu người nào mà ngươi tình khi ấy của cô mong muốn. Trước đây cô đã làm mọi thứ từ việc nhuộm tóc màu đỏ khả ố tới chuyện làm mình thâm tím bởi một gã hùng hục thô bạo. Georgeanne đã luôn bước trật khỏi đường ra để làm hài lòng những gã đàn ông bước vào cuộc đời mình, và đổi lại họ yêu cô vì lẽ đó. Có lẽ giờ thì chưa nhưng rồi John sẽ yêu cô.

CHƯƠNG 5

Georgeanne đưa tay lên chỗ đau nơi ngực mình. Những ngón tay cô túm chặt lấy cái nơ bướm xa tanh màu trắng may vào thân váy, trong khi sâu kín trong ngực cô, tình yêu và sự thù hận đang đâm vào nhau như quả cầu thép trên máy cẩu đập vào các công trình xây dựng cần phá vỡ làm trái tim cô tan nát. Quấn mình trong chiếc váy cưới màu hồng và chênh vênh trên đôi giày cao gót, cô cố vật lộn với cảm giác cay cay nơi đáy mắt. Nhưng khi nhìn chiếc Corvette đỏ của John lùi lại hòa vào dòng xe cộ, cô biết mình không thể kìm nén được nữa. Mọi thứ trước mắt cô trở lên nhạt nhòa, nhưng nước mắt rơi cũng chẳng khiến lòng cô khuây khỏa.

Ngay cả khi dõi nhìn bóng John khuất dần, cô cũng không thể tin được anh đã vứt bỏ cô bên vỉa hè trước sân bay Quốc tế Seattle-Tacoma. Không chỉ bỏ rơi cô, anh còn bỏ đi không buồn ngoái lại.

Xung quanh cô là những người vận đồ công sở hay những bộ quần áo mỏng mùa hè đang hối hả bước qua. Đám tài xế taxi dỡ hành lý xuống trong khi khói xả làm ngột ngạt bầu không khí vốn đã oi nồng. Nhân viên khuân vác đồ ở sân bay cười đùa với khách trong khi một giọng đàn ông lạnh lùng nhắc nhở rằng khu vực đánh dấu trước sân bay chỉ dành riêng cho việc xếp dỡ đồ. Những âm thanh hỗn độn quanh Georgeanne hòa trộn với những tiếng lùng bùng rối loạn trong đầu cô. Đêm qua John cư xử với cô khác hẳn với người đàn ông lạnh lùng đã đánh thức cô dậy sáng nay với ly Bloody Mary trong tay. Đêm qua anh không chỉ làm tình với cô một lần và cô chưa bao giờ cảm thấy gần gũi với người đàn ông nào đến nhường ấy. Cô đã tin John cũng cảm thấy gần gũi với cô. Chắc chắn nếu không thích cô, anh sẽ không chuốc lấy mạo hiểm như vậy. Nếu không cảm thấy gì ở cô anh sẽ không liều lĩnh hủy hoại sự nghiệp của mình trong đội Chinooks. Nhưng sáng nay anh đã cư xử như thể đêm qua họ chỉ xem mấy chương trình phát lại trên tivi chứ không phải làm tình. Khi thông báo đã đặt vé cho cô bay tới Dallas, giọng anh như kiểu đang ban cho cô một ân huệ lớn. Khi anh giúp cô mặc áo nịt ngực và váy cưới hồng, cái chạm của anh mới lạnh lùng làm sao. Rất đỗi khác lạ với những ve vuốt nóng bỏng của người tình đêm qua. Trong khi anh giúp cô mặc váy, Georgeanne đấu tranh với những cảm xúc rối bời. Cô đã vật lộn tìm lời thuyết phục để anh cho cô ở lại bên anh. Cô đã bóng gió hứa hẹn sẵn sàng làm bất cứ thứ gì và là bất cứ cái gì mà anh muốn, nhưng anh phớt lờ những gợi ý tế nhị ấy của cô.

Trên đường tới sân bay, anh bật nhạc to đến mức không thể nói chuyện được. Suốt một tiếng đồng hồ ngồi trong xe anh, cô tự dằn vặt mình bằng những câu hỏi. Cô tự hỏi mình đã làm gì và chuyện gì đã xảy ra làm đổi thay mọi thứ như thế. Duy chỉ còn niềm kiêu hãnh ngăn cô không tắt nhạc đòi anh

trả lời. Duy chỉ còn niềm kiêu hãnh giúp cô ngăn lại những giọt nước mắt khi anh giúp cô xuống xe.

"Nửa tiếng nữa chuyến bay của cô mới cất cánh, cô còn nhiều thời gian đến lấy vé ở quầy mà vẫn kịp đáp chuyến bay," John thông báo khi anh đưa cho cô chiếc vali du lịch.

Sự hoảng loạn thắt chặt lấy dạ dày cô. Lỗi sợ hãi đẩy lùi sự kiêu hãnh trong cô, và cô định mở miệng van xin anh đưa cô trở lại ngôi nhà trên bãi biển nơi cô cảm thấy an toàn. Nhưng những từ anh nói sau đó ngăn cô lại: "Với cái váy ấy, hẳn cô sẽ nhận được 2 lời cầu hôn nữa trước khi bay tới Dallas. Tôi không muốn bảo cô nên sống thế nào, Chúa biết tôi đã làm đảo tung đời mình lên như thế nào rồi đấy, nhưng lần sau cô nên suy nghĩ đôi chút trước khi có vị hôn phu tiếp theo."

Cô yêu anh nhiều đến mức đau đớn, vậy mà anh chẳng bận tâm nếu cô có lấy một người đàn ông khác. Cái đêm họ ở cùng nhau chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.

"Tôi rất vui được biết cô, Georgie ạ," anh nói rồi quay mặt đi.

"John!" Tên anh bật ra từ môi cô, vượt qua cả niềm kiêu hãnh.

Anh quay lại và vẻ mặt cô hẳn đã để lộ tất cả những gì cô cảm thấy trong lòng. Anh thở dài kiên nhẫn. "Tôi không bao giờ muốn làm cô tổn thương, nhưng tôi đã nói với cô ngay từ đầu rồi đấy, tôi sẽ không hủy hoại vị trí của mình trong đội Chinooks vì cô đâu." Anh dừng lại, rồi nói, "chuyện này là khách quan thôi." Rồi anh quay bước đi, dọc vỉa hè và ra khỏi cuộc đời cô.

Tay Georgeanne bắt đầu nhức, cô nhìn xuống cái va li du lịch mình đang nắm chặt. Các khớp ngón tay trắng nhợt và cô nới lỏng tay cầm.

Khói xả xe hơi mù mịt khiến cô nôn nao, cuối cùng cô cũng quay người bước vào sân bay. Cô phải rời khỏi nơi này. Cô phải đi xa nhưng không biết phải đi đâu. Cô cảm thấy toàn bộ mạch điện trong mình đều quá tải và cố gạt mọi thứ ra khỏi đầu. Cô tìm thấy quầy bán vé của hãng Delta, và bảo người phụ trách làm thủ tục rằng cô không có hành lý gì để mà kiểm tra. Một tay cầm vé, tay kia xách vali, cô quay đi.

Cô bước qua các gian hàng lưu niệm, nhà hàng và biển báo thông tin chuyến bay. Nỗi đau bủa vây cô, đè nặng như một đám mây đen dày đặc. Cô cụp mắt xuống, tin chắc rằng nỗi đau trong tim cô hiện đang rõ trên mặt, biết chắc chắn rằng nếu người ta nhìn gần cô người ta sẽ thấy sự thật.

Họ sẽ nhận ra chẳng ai sống trên đời này lại đi màng đến Georgeanne Howard khốn khổ. Ở bang nay hay bất kỳ bang nào khác cũng vậy. Cô đã rời bỏ người bạn duy nhất của mình, Sissy và nếu Georgeanne chết sẽ chẳng có lấy nổi một người nào thèm đếm xỉa tới,mà nếu có thì cũng chẳng thật lòng. Ôi dì Lolly có thể sẽ làm như bà đau đớn lắm. Bà sẽ làm món thạch xanh lè ấy cho đám tang của cô và khóc lóc ra chiều không phải mình đang ngấm ngầm nhẹ nhõm khi không phải cảm thấy có trách nhiệm với Georgeanne. Georgeanne thoáng tự hỏi liệu mẹ cô có đau buồn không, nhưng rồi cô biết câu

trả lời trước khi kịp nghĩ xong. Không. Billy Jean sẽ không bao giờ đau buồn vì đứa con mà bà ta không bao giờ muốn có.

Cô bước vào phòng chờ của hãng hàng không Delta vừa đúng lúc không còn kìm nổi lòng mình. Cô ngồi quay mặt ra dãy cửa sổ, gạt tờ Seattle Times sang bên và để chiếc va li du lịch của mình lên chiếc ghế bọc vilny bên cạnh. Khi cô nhìn ra đường băng, hình ảnh của mẹ cô hiện ra trước mắt, nhắc cô nhớ tới lần duy nhất trong đời cô gặp Billy Jean.

Đó là ngày đưa tang bà, và cô ngước mắt từ quan tài nhìn chăm chú vào gương mặt của một phụ nữ thanh lịch với mái tóc nâu hợp thời và đôi mắt xanh lá. Cô sẽ không biết người phụ nữ ấy là ai nếu Lolly không nói cho cô. Bất giác nỗi đau trong cái chết của bà cô hòa trộn lẫn lòng cảm kích, niềm vui, niềm hy vọng và vô vàn những cảm xúc mâu thuẫn trong lòng. Cả cuộc đời mình, Georgeanne đã mong đợi biết bao khoảnh khắc được gặp mẹ.

Lớn lên cô vẫn được kể lại rằng khi ấy Billy Jean còn trẻ và rằng chỉ đơn giản bà chưa muốn có con. Vì vậy Georgeanne đã mơ tới cái ngày mẹ cô đổi ý.

Nhưng đến khi bước vào tuổi niên thiếu, Georgeanne đã từ bỏ giấc mơ đoàn tụ. Cô phát hiện ra rằng bấy giờ Billy Jean Howard đã trở thành Jean Obershaw, vợ của nghị sỹ đại diện cho bang Alabama, Leon Obershaw và là mẹ của 2 đứa bé. Cái ngày cô biết về gia đình khác của mẹ là ngày cô phải đối diện với thực tế nghiệt ngã. Bà đã nói dối cô. Billy Jean thực sự muốn có con, chỉ là bà ta thật sự không muốn có cô.

Tại đám tang của bà, khi rốt cuộc Georgeanne cũng được tận mắt nhìn thấy Billy Jean, cô đã nghĩ mình sẽ không cảm thấy điều gì. Cô kinh ngạc nhận ra rằng trong sâu kín trái tim mình, cô vẫn ấp ủ ảo tưởng về một người mẹ đầy yêu thương. Cô vẫn mơ ước mẹ sẽ lấp đầy những khoảng trống trong lòng cô. Tay Georgeanne run run và đầu gối cô bủn rủn khi cô tự giới thiệu mình với người đàn bà đã bỏ rơi cô ngay sau khi sinh cô. Cô nín thở… chờ đợi… khao khát. Nhưng Billy Jean gần như không thèm để mắt tới cô khi bà ta nói, "Ta biết cô là ai." Rồi bà ta bỏ ra phía sau nhà thờ. Sau tang lễ bà biến mất, hẳn là trở về với chồng con. Trở về với cuộc sống của bà.

Thông báo chuyến bay của hãng Delta đang chuẩn bị cất cánh kéo Georgeanne khỏi miền hoài niệm. Hành khách đã bắt đầu chật kín phòng đợi nên cô chộp lấy chiếc vali đặt lên lòng mình. Một bà lão tóc trắng xoăn búi chặt bận chiếc áo rộng thùng thình vải polyester tìm đường tới chỗ chiếc ghế còn đang trống. Theo thói quen, Georgeanne tự động với lấy tờ Seattle Times rồi bỏ nó khỏi chỗ của bà. Cô để tờ báo lên vali, rồi lại quay ra cửa sổ nhìn xe móc và xe chở hành lý. Bình thường Georgeanne sẽ mỉm cười và có lẽ sẽ trò chuyện vui vẻ với bà. Nhưng giờ cô cảm thấy khó ở. Cô nghĩ về đời mình và việc mình cứ bị hút về phía những người không thể đáp lại tình yêu của cô.

Chưa đầy một ngày cô đã phải lòng John Kowalsky. Những cảm xúc trong cô dành cho anh đến quá nhanh khiến chính bản thân cô cũng khó lòng tin. Nhưng cô biết tình yêu đó là thật. Cô nghĩ tới đôi mắt màu xanh lam của anh và lúm đồng tiền hằn sâu bên má phải mỗi khi anh mỉm cười. Cô nghĩ tới vòng tay mạnh mẽ ôm quanh cô, đem lại cho cô cảm giác an toàn.Nếu nhắm mắt lại cô có thể cảm thấy bàn tay anh nơi mông cô, nhấc cô lên nóc tủ trưng bày đồ sứ tựa như cô nhẹ bẫng. Chưa người đàn ông nào khác cô từng biết, thậm chí cả những người tình cũ mà cô tưởng mình đã yêu, từng đem lại cảm giác như John.

Đáng lẽ ra cô nên báo trước với tôi rằng cô thật hoàn hảo mới phải chứ, anh nói, khiến cô cảm giác như mình là nữ hoàng trong lễ hội San Antonio Fiesta. Không người đàn ông nào từng khiến cô thấy mình được khao khát đến vậy. Không người đàn ông nào từng khiến cô đớn đau như thế.

Mắt cô lại bắt đầu cay, tầm nhìn trở lên nhạt nhòa. Gần đây cô toàn đưa ra những quyết định ngớ ngẩn cho đời mình. Tệ nhất là quyết định kết hôn với người đàn ông đáng tuổi ông cô. Kế đến là chạy trốn khỏi đám cưới như kẻ đớn hèn. Nhưng rơi vào lưới tình với John không phải là quyết định, chỉ là tự dưng thế thôi.

Một giọt nước mắt lăn xuống má và cô lau đi. Lúc này cô phải quên John, cô phải tiếp tục sống cuộc đời mình.

Cuộc đời nào đây? Chờ đợi cô phía trước là cuộc sống không nhà và không việc làm. Cô không có một gia đình thực sự để mà nhắc tới, còn người bạn duy nhất có thể bây giờ đã ghét cô. Tất cả quần áo của cô đều ở chỗ Virgil và trong đầu cô biết rõ ông ta sẽ khinh miệt cô. Người đàn ông cô yêu thì đã bỏ rơi cô bên lề đường mà không ngoảnh lại.

Cô chẳng có gì và chẳng có ai ngoài chính bản thân mình.

"Xin hãy chú ý," một giọng nữ thông báo, "những hành khách mua vé đi trên chuyến bay 624 của hãng Delta, sân bay quốc tế Dallas – Fort Worth xin hãy chuẩn bị lên máy bay trong mười lăm phút tới."

Georgeanne nhìn vào tấm vé trong tay. Mười lăm phút, cô nghĩ. Mười lăm phút trước khi cô lên chiếc máy bay đưa mình trở lại điểm không. Sẽ chẳng có ai ở đó chào đón cô. Cô chẳng có ai. Chẳng ai quan tâm tới cô. Chẳng ai bảo cô phải làm gì.

Chẳng ai ngoài chính bản thân cô. Chỉ có Georgeanne.

Nỗi hoang mang làm lòng cô thắt lại, cô nhìn trân trân vào tờ Seattle Times trên chiếc vali để trên đùi. Cô có thể cảm thấy xúc cảm chất chứa đến quá tải ngay dưới da mình. Cô dán mắt vào tờ báo để ngăn mình không đoản mạch. Đôi môi mấp máy khi cô chậm chạp đọc mục rao vặt.

Tấm biển nhà hàng Ẩm thực Heron xộc xệch lệch hẳn sang phải. Đêm bão hôm thứ ba quăng

quật nó xoay tít cho tới khi một mắt xích treo bật tung ra. Lúc này con chim phượng hoàng to lớn sơn trên tấm biển trông chẳng khác nào đang giữa đà đâm bổ xuống lề đường. Những khóm đỗ quyên trồng hai bên cửa sống sót qua trận cuồng phong, nhưng đám phong nữ đỏ treo rủ phía trên thì hầu như chỉ còn là quá vãng.

Bên trong tòa nhà nhỏ bé, mọi thứ được bài trí theo trật tự hoàn hảo. Văn phòng phía trước nhà hàng từng là một cửa hàng bách hóa này có một chiếc bàn giấy và một chiếc bàn tròn. Trên tường treo một bức tranh lớn hình hai người mặc quần áo cùng màu có khuôn mặt giống hệt nhau. Mỗi người giữ một đầu một tờ đô la. Trong bếp là một máy cắt lát mỏng, máy nghiền công nghiệp và nồi chảo inox sáng bóng. Vài món làm sẵn theo thực đơn để trên khay trong tủ lạnh, trong khi chiếc lò nướng hai tầng chiếm cứ góc đối diện.

Cô chủ nhà hàng đứng trong phòng tắm với chiếc chun buộc tóc màu xanh lam kẹp giữa môi. Ngọn đèn huỳnh quang kêu o o chập chờn hắt chút màu xám nhạt lên khuôn mặt của Mae Heron. Cô dõi đôi mắt nâu nhìn chăm chú vào hình ảnh phản chiếu của mình lên chiếc gương phía trên bồn rửa khi chải những lọn tóc vàng thành bím tóc đuôi ngựa buộc cao.

Mae là hình ảnh tiêu biểu của một cô gái chỉ dùng xà phòng Ivory. Cô không dùng bất cứ loại chất làm sạch da dạng lỏng hay nước hoa hồng hay loại kem dưỡng đắt tiền nào. Cô ghét cảm giác bôi son trát phấn trên mặt. Thỉnh thoảng cô có đánh một chút mascara nhưng vì ít khi làm thế nên không giống như Ray, cô chẳng biết đánh thế nào cho đẹp. Ray thì lúc nào cũng giỏi chuyện ăn mặc, trang điểm.

Mae xoay người nhìn mặt nghiêng của mình trong gương rồi đưa tay vuốt thẳng một chỗ tóc phùng lên trên đầu. Có lẽ cô sẽ tháo cột tóc buộc đuôi ngựa ra nếu không có tiếng chuông cửa trước vang lên báo hiệu người khách Mae mong đợi đã đến. Candace Sullivan là khách hàng thường xuyên của nhà hàng Heron, và bà đã gọi cho Mae về việc tổ chức lễ kỷ niệm ngày cưới lần thứ 50 của bố mẹ bà. Candace là vợ của một bác sĩ chuyên khoa tim đáng kính. Bà ta giàu có và là niềm hy vọng cuối cùng của Mae để giữ cho ước mơ của cô và Ray sống mãi.

Cô nhìn xuống kiểm tra để chắc chắn chiếc áo phông màu lam có cổ đã được nhét gọn trong chiếc quần lửng kaki chưa rồi hít một hơi thật sâu. Trong công việc kinh doanh cô không giỏi lắm phần này. Săn đón để lấy lòng khách và tán gẫu với khách là sở trường của Ray. Cô là kế toán – nhân viên kế toán. Cô không giỏi giao thiệp với mọi người. Cô đã mất cả tối hôm trước và gần như cả ngày hôm nay loay hoay với những con số cho tới khi hai mắt hoa lên, nhưng dù điều chỉnh số liệu thế nào đi nữa, nếu công việc kinh doanh nhận đạt tiệc mà cô và Ray mở ba năm trước không sớm thu được một lượng kha khá tiền mặt để quay vòng vốn, cô sẽ phải đóng cửa. Cô cần bà Sullivan; cô cần tiền của bà ta.

Mae với lấy chiếc bì thư trên bồn rửa có để sẵn thực đơn bên trong rồi ra khỏi phòng tắm. Cô đi qua bếp rồi đứng khựng lại ngay ngưỡng cửa đi vào văn phòng. Người phụ nữ trẻ đứng trong phòng chẳng mảy may có nét gì giống bà Sullivan. Thực ra cô ta trông như một kẻ trốn khỏi Playboy Mansion. Cô ta là tất cả những gì Mae không có: cao, ngực lớn, mái tóc dày màu sẫm và làn da rám nắng tuyệt đẹp.Mae chỉ có thể nghĩ tới mặt trời và rằng cô ta đã tắm nắng đến khi đạt được sắc rám đỏ tuyệt đẹp của món tôm hùm. "À… tôi giúp gì được cô đây?"

"Tôi đến xin việc", cô ta trả lời với giọng đặc sệt miền Nam. "Phụ tá bếp trưởng."

Mae liếc nhìn tờ báo người phụ nữ cầm trong tay, rồi lại đưa ánh mắt chằm chằm nhìn lên chiếc váy xa tanh hồng có chiếc nơ bướm to màu trắng. Hẳn là em trai Ray của cô sẽ yêu chiếc váy ấy lắm. Có khi cậu còn muốn mặc nó. "Cô đã bao giờ làm công việc nhận đặt tiệc chưa?"

"Chưa nhưng tôi là một đầu bếp giỏi."

Nhìn dáng vẻ cô ta thì Mae thật lòng khó tin được là cô ta biết cách đun nước sôi. Nhưng hơn ai hết cô hiểu rằng không nên đánh giá một người qua màu sắc bộ đồ dạ tiệc mà anh ta hay cô ta mặc. Bao năm nay cô đã luôn dang tay bảo vệ cậu em song sinh khỏi những con người thô lỗ từng phán xét cậu một cách nghiệt ngã, trong đó có cả người thân trong chính gia đình cô.

"Tôi là Mae Heron," cô nói.

"Rất hân hạnh, cô Heron." Người phụ nữ để tờ báo lên chiếc ban cạnh cửa, rồi bước thẳng tới chỗ Mae và bắt tay cô. "Tôi là Georgeanne Howard."

"Ồ, Georgeanne, tôi sẽ nhận đơn xin việc của cô," cô vừa nói vừa bước tới sau bàn giấy. Nếu cô nhận được hợp đồng đặt tiệc này của bà Sullivan, cô sẽ cần phụ bếp, nhưng cô thực sự không chắc có nên thuê người phụ nữ này không. Không chỉ vì cô thích tuyển những đầu bếp giàu kinh nghiệm mà còn bởi cô băn khoăn về đầu óc của bất kỳ ai khi đi xin việc bếp núc lại đi mặc một chiếc váy khêu gợi.

Dù không định tuyển Georgeanne, cô vẫn nghĩ nên để cô ta điền vào đơn xin việc rồi sẽ loại sau. Cô đang lục lọi ngăn kéo cuối cùng thì chuông cửa reo lần nữa. Cô ngước lên và nhận ra bà khách giàu có. Giống như phần lớn phụ nữ tham gia câu lạc bộ thể thao ngoài trời, chơi tenis và uống coktail, kiểu tóc của bà Candace Sullivian mô phỏng một chiếc mũ bảo hiểm màu bạch kim. Trang sức của bà là thật, móng thì giả, và bà là điển hình của những phụ nữ lắm tiền nhiều của mà Mae từng phục vụ. Bà ta lái chiếc xe tám-mươi-ngìn-đô-la nhưng lại lèo nhèo mãi về giá quả mâm xôi. "Xin chào, Candace. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho bà cả rồi." Mae chỉ tới chiếc bàn tròn có để ba cuốn album ảnh. "Sao bà không ngồi xuống và chút nữa tôi sẽ tới làm việc với bà."

Bà Sullivian dứt cái nhìn tò mò khỏi cô gái mặc váy hồng rồi mỉm cười với Mae. "Cơn bão hôm

thứ Ba có vẻ đã tàn phá nặng nề bên ngoài nhà hàng của cô nhỉ," bà ta vừa nói vừa ngồi xuống.

"Hẳn vậy rồi." Mae biết là cô phải sửa lại tấm biển và mua thêm cây mới, nhưng ngay lúc này thì cô không có tiền. "Cô có thể ngồi đây," cô nói với Georgeanne, và đặt tờ khai xin việc lên bàn. Rồi, tay cầm bì thư, cô bước sang bên kia căn phòng tới ngồi bên chiếc bàn tròn. "Tôi đã lên vài thực đơn cho bà chọn lựa. Khi nói chuyện điện thoại, chúng ta đã bàn sẽ chọn món vịt làm món khai vị." Cô lôi tờ thực đơn ra khỏi bì thư, đặt chúng lên bàn, và chỉ vào sự chọn lựa đầu tiên. "Với món vịt quay, tôi xin đề nghị món cơm gạo dại với rau trộn hoặc đậu xanh. Một khoanh bánh mì nhỏ sẽ…"

"Ồ tôi không biết nữa," Bà Sullivian thở dài.

Mae đã chuẩn bị cho tình huống này. "Tôi có để sẵn mẫu trong tủ lạnh cho bà thử."

"Không, cám ơn. Tôi vừa ăn trưa rồi."

Nén cơn cáu kỉnh, cô di ngón tay tới lựa chọn tiếp theo cho món ăn kèm. "Có lẽ bà sẽ thích hầm măng tây hoặc Atiso …"

"Không", Candace cắt ngang. "Tôi không nghĩ vậy. Tôi không thích ý tưởng về món vịt nữa."

Mae chuyển sang thực đơn khác. "Không sao. Thế còn sườn bò thượng hạng chấm nước sốt thịt, khoai tây rán, đậu xanh,…"

"Tôi đã đến dự ba bữa tiệc trong năm nay với món sườn bò thượng hạng rồi. Tôi muốn cái gì đó khác lạ. Cái gì đó đặc biệt. Ray thường nảy ra những ý kiến tuyệt vời nhất."

Mae lật đi lật lại các trang giấy trước mặt mình và đưa tờ thực đơn thứ ba lên đầu. Ai cũng biết cô là người ít kiên nhẫn và không có năng khiếu trong chuyện này. Cô không giỏi làm việc với những khách hàng kén cá chọn canh, những người chẳng biết mình muốn gì trừ việc họ không thích bất cứ gợi ý nào mà cô đã làm việc cật lực để đưa ra cho họ. "Vâng, Ray thật tuyệt," cô nói và cồn cào nhớ em trai mình như thể một phần nào đó trong trái tim và tâm hồn cô đã chết sáu tháng trước đây.

"Ray tuyệt nhất," bà Sullivian tiếp tục. "Dù cậu ta là một …ồ … cô biết đấy."

Phải Mae biết và nếu Candace không cẩn thận, bà ta sẽ thấy mình bị tống ra khỏi cửa. Dù Ray không còn có thể bị tổn thương vì bất cứ điều gì nghiệt ngã, Mae cũng sẽ không dung thứ cho điều đó. "Bà đã nghĩ gì tới món bít tết dày chưa?" cô vừa hỏi vừa chỉ vào thực đơn gợi ý thứ ba.

"Chưa," Candace trả lời. Rồi trong vòng chưa đầy mười phút bà ta gạt phăng tất cả các ý tưởng cảu Mae. Mae muốn giết bà ta nhưng lại phải tự dặn lòng rằng mình cần tiền của bà ta.

"Tôi mong đợi điều gì đó độc đáo hơn một chút cho lễ kỷ niệm lần thứ 50 ngày cưới của cha mẹ tôi. Vậy mà cô đã chẳng đưa ra được cho tôi bất cứ món gì đặc biệt cả. Tôi ước gì Ray ở đây. Cậu ấy hẳn sẽ nảy ra được ý tưởng nào đó hay ho."

Tất cả các thực đơn Mae cho bà ta xem đều tuyệt cả. Thực ra thì chúng đều được lấy ra từ tập thực đơn của Ray. Mae cảm thấy mình đang bốc hỏa nhưng vẫn phải dằn lòng hỏi bà ta với vẻ nhã nhặn hết mức, "Trong đầu bà có ý tưởng nào chăng?"

"Ồ tôi không biết nữa. Cô là người chuyên nhận đặt tiệc cơ mà. Cô phải sáng tạo chứ."

Nhưng Mae chưa bao giờ là người sáng tạo.

"Tôi chẳng thấy có món nào đặc biệt cả. Cô còn món nào khác nữa không?"

Mae với lấy một cuốn album rồi mở ra. Cô không nghĩ Candace sẽ tìm được thứ gì đó khiến bà ta thỏa lòng. Cô biết chắc chắn rằng lý do duy nhất đến Sullivian đến đây là làm cô sầu não. "Đây là hình ảnh các món ăn mà chúng tôi phục vụ. Có lẽ bà sẽ thấy cái gì đó bà thích."

"Tôi cũng mong là thế."

"Xin lỗi," cô gái mặc váy hồng ngồi bên bàn giấy chen ngang. "Tôi không thể không nghe hai người nói chuyện. Có lẽ tôi có thể giúp được."

Mae thậm chí còn quên mất là Georgeanne cũng ở trong phòng và quay lại nhìn cô.

"Bố mẹ bà hưởng tuần trăng mật ở đâu?" Georgeanne hỏi từ chỗ ngồi sau bàn giấy.

"Ý", Candace đáp.

"Umm." Georgeanne đặt đầu bút lên vành môi dưới căng mọng của mình. "Bà có thể khai vị với món pappa col Pomodoro," cô tư vấn, Tiếng Ý của cô nghe thật đặc biệt với ngữ điệu miền nam kéo dài tất cả các nguyên âm. "Rồi đến món thịt lợn rán kiểu Florence ăn kèm với khoai tây, cà rốt, cùng một lát dày bành mì nướng dưới dầu ôliu và tỏi. Hoặc nếu bà thích vịt hơn, ta có thể làm theo phong cách Arezzo với mì ống và xa lát tươi."

Candace nhìn Mae rồi lại nhìn người phụ nữ kia. "Mẹ tôi nghiền món mì ống lasagne ăn kèm sốt húng quế."

"Lasagna ăn kèm xalat cải bắp đỏ radicchio sẽ thật hoàn hảo. Rồi bà có thể tráng miệng với chiếc bánh mơ kỷ niệm ngon tuyệt."

"Bánh mơ?" Candace hỏi, giọng nghe có phần kém nhiệt tình. "Tôi chưa bao giờ nghe đến nó cả."

"Món này thì tuyệt vời," Georgeanne xuýt xoa.

"Cô chắc chứ?"

"Hoàn toàn chắc." Cô nhoài người tới trước chống khuỷu tay lên bàn. "Bà Vivian Hammond thuộc dòng họ Hammond ở San Antonio thích món bánh mơ này đến điên lên. Mê nó tới mức trong một

cuộc họp thường niên của CLB Hoa Hồng Vàng, bà ta đã phá vỡ truyền thống một trăm ba mươi năm để mời các quý bà thưởng thức món này đấy," Mắt cô nheo lại và giọng cô hạ thấp xuống như thể cô đang chia sẻ chuyện dưa lê nóng nhất. "Bà thấy đấy, trước Vivian, cái CLB ấy lúc nào cũng phục vụ món bánh chanh trong các cuộc họp, chanh có màu như hoa hồng vàng ấy, đại loại thế." Cô dừng lại, tựa người ra sau ghế rồi nghiêng đầu sang một bên. "Cố nhiên thì mẹ bà ta thì bị bẽ mặt."

Mae nhíu thấp hàng lông mày rồi nhìn trân trân vào Georgeanne. Ở cô có cái gì đó thân thuộc mơ hồ. Cô không thể chỉ ra điều đó rõ ràng, và băn khoăn tự hỏi liệu trước đó họ từng gặp nhau chưa.

"Thật sao?" Candace hỏi. "Sao bà ta không phục vụ cả 2 món nhỉ?"

Georgeanne nhún đôi vai trần. "Ai mà biết được chứ. Vivian là người phụ nữ kỳ lạ."

Georgeanne càng nói, cảm giác thân quen trong Mae càng lớn dần lên.

Candace nhìn đồng hồ rồi nhìn Mae. "Tôi thích ý tưởng về đồ ăn Ý, và tôi sẽ cần một chiếc bánh mơ kỷ niệm đủ lớn cho khoảng 100 người ăn. Cho tới khi bà Sullivian ra khỏi tòa nhà thì Mae đã có kế hoạch lên thực đơn, một tờ hợp đồng đã ký, một tấm sec đặt cọc. Cô đứng tựa vào bàn và khoanh tay dưới ngực.

"Tôi có vài câu hỏi cho cô," cô nói. Khi Georgeanne ngước lên từ tờ đơn xin việc cô đang vờ nghiên cứu, Mae nhìn vào tờ thực đơn đang cầm trong tay. "Pappa col Pompdoro là món gì thế ?"

"Xúp cà chua."

"Cô biết làm món đó chứ ?"

"Tất nhiên rồi. Món này dễ làm thôi."

Mae đặt tờ thực đơn lên bàn cạnh hông phải mình. "Cô đã bịa ra chuyện về chiếc bánh mơ phải không?"

Georgeanne cố trông có vẻ hối hận, nhưng khóe miệng cô hơi nhếch lên thành một nụ cười. Georgeanne cũng là nghệ sỹ nửa mùa và ngoan cố giống như Ray trước đây. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi cô cảm thấy sự trống rỗng trước cái chết của em trai thoáng vơi đi phần nào. Mae đẩy mình khỏi chiếc bàn và bước tới chỗ chiếc bàn giấy chỗ Georgeanne. "Cô đã bao giờ làm phụ bếp hay phục vụ chưa?" cô hỏi và liếc nhìn xuống tờ đơn xin việc.

Georgeanne vội lấy tay che nhưng Mae vẫn kịp nhận ra kỹ năng viết rất kém của cô ta, và ở dòng công việc dự định tuyển cô ta viết là phụ tá bếp *chưởng* thay vì bếp trưởng.

"Tôi từng làm phục vụ ở nhà hàng Luby trước khi làm ở nhà hàng Dillard, và tôi đã học hầu như tất cả các lớp nấu ăn."

"Cô đã bao giờ làm việc gì như là nhận đặt tiệc chưa?"

“Chưa, nhưng tôi có thể nấu bất cứ món nào từ ẩm thực Hy Lạp đến Tứ Xuyên, từ món tráng miệng Trung Đông sang món sushi Nhật Bản, và tôi thật sự giỏi giao thiệp với mọi người.”

Mae nhìn Georgeanne và hy vọng mình không mắc sai lầm. “ Tôi còn một câu hỏi cuối. Cô có muốn một công việc nào đó không ?”

Chương 6

Seattle

Tháng Sáu 1996

Trốn khỏi mớ hỗn độn ngổn ngang trong bếp, Georgeanne bước vào phòng tiệc một lần cuối. Cô đưa đôi mắt khắt khe chăm chú nhìn ba mươi bảy chiếc bàn phủ vải lanh kê cẩn thận khắp phòng. Chính giữa mỗi bàn là một chiếc bát thủy tinh đúc với nhưng bông hồng nhúng sáp, hoa sao baby, và lá lược dương xỉ được xếp khéo léo.

Mae phàn nàn rằng cô quá bị ám ảnh, cầu toàn, hoặc cả ba. Những ngón tay của Georgeanne vẫn còn đau vì tất thảy mấy thứ sáp nóng kia, nhưng khi nhìn vào bát hoa giữa mỗi bàn, cô biết cơn bực tức, cái đau rát, và sự bừa bãi kia thật đáng lắm. Cô đã tạo ra thứ gì đó độc đáo và đẹp đẽ. Cô, Georgeanne Horward, cô gái đã được dạy sống dựa vào người khác để chăm lo cho mình, đã tạo nên một cuộc sống tuyệt vời. Cô đã tự mình làm được điều đó. Cô học những phương pháp giúp mình khắc phục chững khó đọc. Tuy không còn giấu giếm những dị biệt của mình nữa, nhưng cô không nói về chúng một cách cởi mở. Cô đã che giấu chững khó đọc của mình quá nhiều năm nên lúc này cũng đâu dễ gì tuyên bố điều đó với thế giới.

Vượt qua những rào cản từng ngăn bước mình, ở tuổi hai chín, cô sở hữu một nhà hàng kinh doanh nhận đặt tiệc làm ăn khá phất và có một ngôi nhà nhỏ giản dị ở Bellevue. Cô hài lòng quá đỗi về mọi thứ mà cái cô gái nhỏ bé chậm chạp đến từ bang Texas đã đạt được. Cô đã qua thử lửa, bị đốt cháy tới tận tâm hồn, và đã sống sót. Giờ đây cô mạnh mẽ hơn, có lẽ ít cả tin hơn, và nhất là không dễ dãi trao trái tim mình cho một người đàn ông nào nữa, có điều cô không xem hai phẩm chất ấy là rào cản ngăn mình tìm đến hạnh phúc. Cô đã có những bài học đầy cay đắng, và mặc dù thà hiến đi một bộ phận tiết yếu nào đó của cơ thể còn hơn phải sống lại cái cuộc sống trước khi cô bước vào quán Ẩm Thực Heron bảy năm về trươc, thì cô có được như hôm nay cũng là nhờ tất cả những chuyện đã xảy ra

ngày ấy. Cô không thích nghĩ về quá khứ. Cuộc đời cô giờ đang đủ đầy trọn vẹn và ngập tràn những điều cô yêu thích.

Cô sinh ra và lớn lên ở Texas, nhưng lại nhanh chóng yêu mến Seattle. Cô yêu thành phố đồi bao quanh là nước và non này. Mất vài năm cô mới quen được với mưa, nhưng như hầu hết người dân bản địa nơi đây, mưa không còn khiến cô khó chịu nhiều nữa. Cô yêu cái cảm giác rất thật của chợ Pike Place và những sắc màu sống động của vùng Tây Bắc Thái Bình Dương này.

Georgeanne nâng cẳng tay, kéo cổ tay áo lễ phục tuxedo màu đen xuống và liếc nhìn đồng hồ. Đâu đó trong cái khách sạn cũ này, đám nhân viên bồi bàn của cô đang phục vụ món dưa chuột xắt lát phủ cá hồi, nấm nhồi, và sâm phanh cho ba trăm thực khách. Nhưng nửa tiếng nữa, họ sẽ tới phòng dạ tiệc phục vụ món thịt bê tẩm bột rán, khoai tây mới với bơ chanh, cùng xa lát cải xoong và rau diếp quăn.

Cô với lấy một chiếc ly, lôi chiếc khăn ăn nhét bên trong ra. Hai tay cô run rẩy khi cô gấp lần vải lanh thành một bông hồng. Cô đang lo lắng. Hơn mọi lần khác. Trước đây cô và Mae cũng từng tổ chức những bữa tiệc ba trăm người. Chẳng có gì mới. Chẳng đổ giọt mồ hôi nào. Nhưng họ chưa bao giờ tổ chức tiệc cho Quỹ Harrison. Họ chưa bao giờ phục vụ đồ ăn cho một người gây quỹ định giá năm trăm đô la cho một suất ăn của khách. Ồ, thực ra thì cô biết những người khách kia sẽ chẳng trả ngần ấy tiền cho đồ ăn. Số tiền gây quỹ tối nay sẽ được chuyển tới Bệnh viện và Trung tâm Y tế Trẻ em. Tuy vậy, cái ý nghĩ rằng tất thảy những con người ấy trả tất cả số tiền ấy cho một lát thịt bê đơn giản là khiến trống ngực cô đập dồn.

Một cánh cửa bên cạnh phòng mở và Mae trượt vào. “Mình nghĩ sẽ tìm được cậu ở đây,” cô nói khi bước tới chỗ Georgeanne. Trong tay cô là một tập tài liệu màu xanh lá để giấy tờ và đơn đặt hàng, bản danh sách theo dõi thực phẩm còn trong kho, và một đống hóa đơn.

Georgeanne mỉm cười với cô bạn thân và cũng là người đồng chủ khách sạn rồi đặt tờ khăn ăn gấp gọn lại vào trong ly. “Mọi thứ trong bếp thế nào rồi?”

“Ôi, anh chàng phụ bếp mới đã uống sạch loại vang trắng hảo hạng mà cậu mua cho món thịt bê rồi.”

Dạ dày Georgeanne thắt cả lại. “Hãy nói là cậu đang đùa đi.”

“Mình đang đùa đấy.”

“Thật không?”

“Thật đấy.”

“Cái đó chẳng buồn cười đâu,” Georgeanne thở phào khi Mae tới đứng gần cô.

“Có lẽ là không. Nhưng cậu cần tươi tỉnh lên.”

“Mình sẽ không thể tươi tỉnh cho tới khi về tới nhà,” Georgeanne vừa nói vừa quay người chỉnh lại bông hoa hồng cài trên ve áo tuxedo của Mae. Dù hai người bọn họ mặc lễ phục giống nhau, nhưng thân thể họ trông hoàn toàn đối ngược. Mae có làn da mỏng manh mịn màng của một cô gái tóc vàng tự nhiên, và với chiều cao 1m54, cô nàng gầy như một diễn viên ba lê. Georgeanne luôn ghen tị với bộ máy trao đổi chất của Mae, cái bộ máy cho phép cô nàng ăn hầu như bất cứ thứ gì mà chẳng bao giờ bị tăng lấy một cân.

“Mọi thứ đang tiến triển theo đúng kế hoạch. Đừng có lo lắng quá kẻo lại gà gật như trong đám cưới của Angela Everett nhé.”

Georgeanne nhíu mày bước tới cửa bên. “Tớ vẫn thích đặt tay lên con chó xù lông xanh nhỏ xíu của bà cụ Everett.”

Mae cười vang khi bước tới bên cạnh Georgeanne. “Tớ sẽ không bao giờ quên được đêm đó. Tớ đang phục vụ tiệc buffet thì nghe thấy tiếng cậu hét lên từ trong bếp.” Cô hạ thấp giọng một chút, rồi bắt chước giọng của Georgeanne. “Trời đất quỷ thần ơi. Con chó nào ăn mất tinh hoàn của tớ rồi.”

“Tớ đã nói là *thịt viên**[10]*** chứ.”

“Không. Cậu không nói thế. Rồi cậu cứ vậy ngồi xuống, nhìn chòng chọc vào cái khay trống trơn trong mười phút có lẻ.”

Theo Georgeanne nhớ thì chuyện đó không hẳn như thế. Nhưng cô phải thừa nhận rằng mình vẫn chẳng giỏi gì với mấy chuyện làm chủ cơn căng thẳng bất ngờ ùa đến. Dù cô đã kiểm soát mình tốt hơn trước. “Cậu bốc phét vừa thôi, Mae Heron ạ,” cô nói, đưa tay giật giật túm tóc đuôi ngựa của bạn, rồi quay người nhìn khắp căn phòng thêm một lần nữa. Đồ sứ bóng lộn, đồ bạc sáng loáng, và khăn giấy ăn gấp gọn trông như thể hàng trăm đóa hồng trắng đang e ấp ngay trên mặt mỗi bàn tiệc.

Georgeanne thực sự hài lòng với chính mình.

Chút cau mày in nhẹ trên trán John Kowalsky khi anh hơi nhoài người tới trước ghế để nhìn gần hơn chiếc khăn ăn nhét trong ly. Nó trông giống như một con chim hay một quả dứa. Anh cũng không chắc là cái gì nữa.

“Ôi, cái này thật tuyệt,” cô gái tối nay anh hẹn hò, Jenny Lange, nói với một tiếng thở hắt ra. Anh liếc nhìn mái tóc vàng hoa sáng bóng của cô nàng và phải thừa nhận rằng anh thích Jenny hơn nhiều so với cái ngày anh mới mời cô đi chơi. Cô nàng là thợ ảnh, và anh gặp cô hai tuần trước khi cô tới chụp

hình ngôi nhà thuyền của anh cho tờ báo địa phương. Anh không biết về cô rõ lắm. Cô có vẻ giống một quý cô tuyệt vời đến hoàn hảo, nhưng thâm chí cả trước khi họ tới bữa tiệc gây quỹ này anh vẫn còn nhận ra mình không hề bị cô nàng hấp dẫn. Không hề dù chỉ là chút xíu. Đó không phải là lỗi của cô. Đó là lỗi của anh.

Anh lại chăm chú nhìn tờ khăn ăn, lôi nó ra khỏi ly, rồi trải nó ngang gối. Gần đây anh lại bắt đầu suy nghĩ nhiều tới chuyện lập gia đình. Anh cũng đã nói chuyện này với Ernie. Có lẽ bữa tiệc tối nay đã đánh thức điều gì đó đang ngủ yên trong anh. Có lẽ do anh vừa qua sinh nhật thứ ba mươi lăm; nhưng thực lòng anh đã nghĩ lung lắm về chuyện tìm một cô vợ và sinh vài đứa trẻ. Anh miên man nghĩ tới Toby, nghĩ về thằng bé nhiều hơn mọi lần.

John dựa người ra sau ghế, vuốt phẳng thân trước chiếc áo com lê màu than hiệu Hugo Boss, rồi thọc tay vào túi quần xám. Anh muốn lại được làm bố. Anh muốn danh sách tên của anh có thêm từ "Bố yêu". Anh muốn dạy con trai trượt băng như Ernie từng dạy anh. Như mọi người bố khác trên thế giới này, anh muốn thức thật khuya vào đêm Giáng sinh để lắp ráp xe đạp ba bánh, xe đạp hai bánh, và bộ ô tô đua. Anh muốn mặc đồ cho con trai như một con ma cà rồng, hoặc một tên cướp biển, rồi dẫn thằng bé chơi trò trich-or-treat. Nhưng khi anh nhìn Jenny, anh biết cô sẽ không trở thành mẹ những đứa con của anh. Cô khiến anh nghĩ tới Jodie Foster, mà anh thì lúc nào cũng nghĩ Jodie Foster trông nhang nhác một con thằn lằn. Anh không muốn lũ con của mình trông giống đám thằn lằn con.

Một người bồi bàn cắt ngang dòng suy nghĩ của anh và hỏi anh có muốn uống rượu không, John nói không, rồi nhoài người tới trước úp mặt ly xuống bàn.

"Anh không uống gì sao?" Jenny hỏi anh.

"Uống chứ," anh trả lời, rồi bỏ tay khỏi túi, anh với lấy chiếc cốc mình mang theo từ giờ uống cocktail. "Tôi uống soda chanh."

"Anh không uống rượu sao?"

"Không. Không uống thêm chút nào nữa." Anh để cốc xuống khi người phục vụ khác đặt một đĩa xa lát trước mặt anh. Tính cả lần này thì đã được bốn năm rồi anh không uống giọt rượu nào, và anh biết mình sẽ không bao giờ uống nữa. Chất cồn biến anh thành một gã ngớ ngẩn chết bầm chết giập, và rốt cuộc anh cũng thấy mệt mỏi vì nó.

Cái đêm anh đánh tiền đạo Danny Shanaha của đội Philadelphia là cái đêm anh chạm tới điểm thấp hèn nhất đời mình. Nhiều người nghĩ "Danny Bẩn Tính" đáng bị thế lắm. Nhưng John không nghĩ vậy. Khi nhìn xuống cái gã đang nằm úp mặt trên sân băng, anh biết mình đã mất tự chủ. Hai ống quyển của Danny bị rạn và mạng sườn gã bị thụi khuỷu tay vào không ít lần. Đó là một phần của cuộc chơi. Nhưng đêm ấy, cái gì đó trong anh bỗng dưng lên cơn. Thậm chí trước khi kịp nhận ra mình định làm

gì, anh đã ném găng tay xuống và cho Shanahan lãnh trọn một đòn tay không bất ngờ. Danny bị chấn thương sọ và được đưa tới bệnh viện, John bị đuổi khỏi sân và bị cấm thi đấu sáu trận. Sáng hôm sau anh tỉnh dậy trong khách sạn với một chai Jack Daniel cạn sạch và hai cô gái trần truồng trên giường. Khi trân trân nhìn lên trần nhà chạm trổ, ghê tởm chính mình đến cùng cực và cố nhớ lại đêm hôm trước, anh đã biết mình phải dừng lại.

Anh đã không uống rượu kể từ đận ấy. Anh thậm chí không muốn cô gái nào. Và giờ đây khi lên giường với người đàn bà, anh đã biết tên cô ta khi thức dậy vào sáng hôm sau. Thực ra thì anh phải biết nhiều thứ về cô ta trước thì mới lên giường. Giờ anh sống thận trọng hơn. Anh đã may mắn còn được sống và anh biết điều đó.

"Chẳng phải căn phòng này được trang hoàng thật đẹp đẽ hay sao?" Jenny hỏi.

John liếc nhìn vào bàn ăn, rồi nhìn chiếc bục giữa phòng. Tất cả hoa và nến đều có phần quá ngọt ngào với sở thích của anh. "Chắc chắn rồi. Thật tuyệt," anh nói, rồi ăn xa lát. Khi anh ăn xong chiếc đĩa được dọn đi và một chiếc khác được đặt xuống trước mặt anh. Anh đã dự nhiều bữa tiệc lớn và tiệc gây quỹ trong đời mình. Ở đó anh đã ăn rất nhiều thứ đồ ăn tởm lợm. Nhưng đồ ăn đêm nay khá ngon; hơi ít, nhưng vừa miệng. Ngon hơn năm ngoái. Năm ngoái anh ăn món thịt gà mái non nhồi hạt thông dai nhách như cao su. Nhưng anh đâu có mặt ở đây vì đồ ăn. Anh ở đây là để quyên góp tiền. Rất nhiều tiền. Rất ít người biết về những việc làm từ thiện của John, nhưng anh muốn thế. Anh làm vậy là vì con trai anh và đó là chuyện riêng tư.

"Anh nghĩ gì nếu đội Avalanche giành được cúp Stanley?" Jenny hỏi khi đồ tráng miệng được mang tới.

John biết cô nàng hỏi thế chỉ để gợi chuyện. Cô không muốn biết anh thực sự nghĩ gì, nên anh hạ thấp quan điểm của mình và bình thản nói. "Họ có vài tay chơi được lắm, nhưng Claude Lemieux thật cù lần ẻo lả." Anh với lấy đĩa đồ tráng miệng, rồi lại nhìn cô. "Có lẽ họ sẽ lại được tới các trận chung kết trong mùa đấu tới." Và anh sẽ đợi họ, bởi John cũng sẽ có mặt ở đó để tranh cúp.

Anh quay người đưa mắt lục khắp phòng tìm kiếm vị chủ tịch Quỹ Harrison. Rutch Harrison thường lên bục phát biểu trước rồi đưa mọi thứ vào guồng quay. Anh tia thấy bà ở cách anh hai bàn đang ngước lên nhìn người phụ nữ đứng cạnh. Người phụ nữ đứng quay lưng lại phía John, nhưng cô ta thật nổi bật giữa đám đông mặc toàn váy lụa vây quanh. Cô mặc lễ phục tuxedo có đuôi dài và có phần quá quý phái, ngay cả với một bữa tiệc gây quỹ sang trọng. Tóc cô buộc gọn sau gáy bằng một chiếc nơ bướm to màu đen. Từ chỗ chiếc nơ, những lọn tóc mềm mại rủ xuống giữa vai. Dáng cô dong dỏng cao, và khi cô quay mặt nghiêng về phía anh, John bỗng sặc nước quả tráng miệng. "Lạy Chúa Jesus," anh thở hắt.

“Anh ổn chứ?” Jenny hỏi, và dặt tay lên vai áo anh với vẻ quan tâm.

Anh không thể trả lời. Anh chỉ còn biết ngây ra mà nhìn, cảm giác như thể mình bị đối thủ phang cho cả cây gậy khúc côn cầu vào trán. Khi chở cô tới sân bay Sea-Tac bảy năm về trước, anh không bao giờ nghĩ họ sẽ còn gặp lại nhau. Anh nhớ đến lần cuối cùng anh nhìn cô, cô giống như một con búp bê nhỏ gợi tình trong chiếc váy hồng bé xíu. Anh cũng còn nhớ nhiều thứ khác về cô nữa, và những gì anh nhớ về cô vẫn thường đặt một nụ cười lên môi anh. Trong số nhiều lý do mà lúc này anh không thể nhớ được, có một lẽ là đêm ấy ở bên cô anh không hề uống say. Nhưng anh không nghĩ chuyện anh uống hay không lại có gì quan trọng, bởi dù say hay tỉnh, Georgeanne Howard cũng không phải là loại phụ nữ mà một người đàn ông có thể quên.

“Chuyện gì thế John?”

“Àaà… không có gì.” Anh liếc nhìn Jenny, rồi lại quay cái nhìn trân trân tới người phụ nữ đã gây ra một vụ động trời khi cô chạy trốn khỏi đám cưới của mình. Sau cái ngày định mệnh ấy, Virgil Duffy bỏ ra nước ngoài tám tháng. Trại huấn luyện hè của đội Chinooks năm ấy xôn xao đủ loại giả thiết. Vài người cho là cô đã bị bắt cóc trong khi những người khác thì đoán già đoán non là cô bỏ trốn. Còn cả Hugh Miner nữa, anh chàng cho rằng thay vì cưới Virgil, cô đã tự tử trong phòng tắm của ông ta và Virgil đã bưng bít vụ này. Chỉ duy nhất mình John biết sự thật, nhưng anh cũng là người duy nhất trong đội Chinooks không nói gì.

“John?”

Giờ cô đang ở đây, đứng giữa phòng tiệc lớn, trông xinh đẹp như ngày nào anh còn nhớ. Có lẽ còn xinh đẹp hơn thế. Có thể là nhờ bộ tuxedo, dường như bộ lễ phục giúp tôn lên vóc dáng cô hơn là che đậy đi. Có thể là nhờ ánh sáng đèn dìu dịu hát lên mái tóc sẫm màu của cô, hay nét nhìn nghiêng khiến môi cô trông mọng hơn. Anh không biết là nhờ cái nào hay là nhờ tất cả những thứ ấy, nhưng anh nhận ra rằng càng nhìn cô, anh càng thấy tò mò. Anh tự hỏi cô đang làm gì ở Seattle. Cô đã làm gì với cuộc đời cô, và liệu có phải cô đã tìm thấy rồi kết hôn với một người đàn ông giàu có.

“John?”

Anh quay lại nhìn cô gái mình đang hẹn hò.

“Có gì không ổn sao?” cô hỏi.

“Không. Không sao.” Anh lại quay sang nhìn Georgeanne lần nữa và chăm chú dõi xem cô đặt chiếc bóp đen lên bàn. Cô chìa tay ra và bắt tay Ruth Harrison. Rồi cô mỉm cười, cầm lấy cái bóp, và bước đi.

“Xin lỗi, Jenny,” anh vừa nói vừa nhổm người dậy. “Anh sẽ trở lại ngay.”

Anh bám theo Georgeanne khi cô đi quanh qua các bàn, không rời mắt khỏi đôi vai thẳng của cô. "Xin lỗi," anh nói khi xô người qua hai quý ông lớn tuổi. Anh đuổi kịp cô ngay khi cô định mở cánh cửa bên.

"Georgie," anh nói khi tay cô với tới tay nắm cửa bằng đồng thau.

Cô ngừng lại, liếc anh qua vai, và nhìn chằm chằm năm giây trước khi miệng cô từ từ há hốc.

"Tôi nghĩ mình đã nhận ra cô," anh nói.

Cô khép miệng lại. Đôi mắt xanh lá mở to như thể cô bị bắt quả tang khi đang gây trọng tội.

"Không nhớ ra tôi sao?"

Cô không trả lời. Cô chỉ tiếp tục nhìn anh trân trân.

"Tôi là John Kowalsky đây mà. Chúng ta đã gặp nhau khi cô chạy trốn khỏi đám cưới ấy," anh gợi lại, dù lòng thầm hỏi làm cô ta có thể quên cái đêm tan chảy đặc biệt kia cơ chứ. "Tôi đã cho cô đi nhờ và chúng ta…"

"Có," cô cắt ngang. "Tôi có nhớ ra anh." Rồi cô không nói thêm gì nữa, và John tự hỏi liệu có phải trí nhớ của anh có vấn đề gì không bởi rõ ràng anh đã nghĩ về cô như một kẻ huyên thuyên thực thụ kia mà.

"Ồ, hay thật," anh nói để lấp đầy khỏng im lặng ngượng nghịu kéo dài giữa hai người. "Cô làm gì ở Seattle thế?"

"Làm việc." Cô hít một hơi thở sâu, khiến ngực phồng lên, rồi nói với luồng hơi hắt ra, "Thôi, tôi phải đi đây." Cô xoay người nhanh đến nỗi đâm sầm vào cảnh cửa đóng. Cánh cửa kêu rầm lên, và chiếc bóp rơi khỏi tay cô, bắn văng tung tóe những thứ bên trong trên mặt sàn. "Trời đất quỷ thần ơi," cô hổn hển nói, vẫn giọng miền Nam kéo dài các nguyên âm, rồi khom người xuống nhặt đồ.

John quỳ một chân xuống nhặt thỏi son và chiếc bút bi lên. Anh chìa bàn tay xòe ra cho cô. "Của cô đây."

Georgeanne ngước lên, và rồi ánh mắt cô liền khóa chặt với ánh mắt anh. Cô nhìn anh đăm đăm trong khoảng vài nhịp tim nữa, rồi chìa tay lấy thỏi son và bút. Những ngón tay của cô sượt qua lòng bàn tay anh. "Cám ơn," cô thì thầm, và rụt vội tay như chạm phải lửa. Rồi cô đứng lên mở cửa.

"Đợi một chút," anh nói, và với lấy quyển sổ séc bìa hoa. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi anh chộp vội cuốn sổ và đứng thẳng lên thì cô đã đi khỏi. Cánh cửa đóng lại trước mặt anh với một tiếng rầm lớn, bỏ lại John ở đó, cảm thấy mình như một kẻ ngớ ngẩn. Georgeanne cư xử như thể cô sợ. Dù thực sự anh không nhớ rõ mọi chi tiết trong cái đêm họ ở cùng nhau, nhưng anh nhớ mình đã không làm cô tổn thương. Trước khi suy ngẫm về khả năng ấy thì anh đã gạt bỏ nó như gạt bỏ một ý nghĩ vớ vẩn.

Dẫu là trong cơn say nhất đi chăng nữa thì anh cũng không bao giờ làm phụ nữ tổn thương.

Không sao hiểu nổi, anh quay người chầm chậm bước về phía bàn mình. Anh không thể hiểu tại sao cô lại quáng quàng chay trốn khỏi anh như thế. Những ký ức của anh về Georgeanne không chút nào là không dễ chịu. Họ đã có một đêm yêu đương vô cùng cuồng nhiệt, rồi anh mua vé máy bay cho cô về nhà. À, về mặt cảm xúc thì anh biết mình đã làm tổn thương cô, nhưng tại thời điểm ấy trong đời mình, anh không thể làm gì hơn được nữa.

John nhìn quyển sổ séc trong tay rồi bật mở ra. Anh ngạc nhiên khi thấy những tấm séc của cô có những hình bằng màu sáp như trẻ con vẽ. Anh liếc xuống góc bên trái và càng ngạc nhiên hơn khi thấy tên cô vẫn không thay đổi. Cô vẫn là Georgeanne Howard và cô sống ở Bellevue.

Trong tâm trí anh, câu hỏi nối tiếp câu hỏi, nhưng tất cả chúng rồi sẽ chẳng đi đến được lời đáp nào. Dù gì đi chăng nữa thì rõ ràng cô không muốn nhìn thấy anh. Anh đút cuốn sổ séc vào túi áo khoác. Sáng thứ Hai, anh sẽ gửi trả lại cô qua đường bưu điện.

Georgeanne vội vã lướt qua vỉa hè hai bên là những khóm hoa anh thảo sặc sỡ và păng xê hồng. Tay cô run run khi tra chìa khóa vào tay nắm cửa bằng đồng thau. Bụi hoa tú cầu và cúc vạn thọ tây trồng xen lẫn mọc um tùm trước nhà bò lan trên bãi cỏ. Nỗi hoảng sợ bóp nghẹt lấy cô, và cô biết chừng nào chưa vào nhà an toàn thì cô còn chưa trút bỏ được nỗi sợ hãi ấy.

“Lexie,” cô vừa gọi to vừa mở cửa. Cô liếc sang trái, chút bình tâm làm con tim đang đập liên hồi dịu lại. Đứa con gái sáu tuổi của cô đang ngồi trên sofa với bốn chú chó đốm nhồi bông vây quanh. Trên ti vi, Cruella De Vil[11] đang cười độc ác, cặp mắt đỏ lừ lên khi mụ lái chiếc ô tô khỏi phần đường đắp cao ngập tuyết. Ngồi kế mấy con chó đốm, là Rhonda, cô bé hàng xóm đang ngước lên nhìn Georgeanne. Khuyên mũi cô bé sáng lấp lánh, còn mái tóc màu vang đỏ thì óng ả như rượu mạnh. Rhonda trông có vẻ kỳ quặc, nhưng nó là một đứa bé ngoan và là một người giữ trẻ tuyệt vời.

“Mọi thứ tối nay thế nào ạ?” Rhonda vừa hỏi vừa đứng dậy.

“Tuyệt,” Georgeanne nói dối, mở túi rồi lôi ví ra. “Lexie thế nào?”

“Em ngoan lắm. Chúng cháu chơi búp bê Barbie một lát rồi em ăn mì ống và pho mát cùng một ít xúc xích mà cô để sẵn cho em ăn.”

Georgeanne đưa cho Rhonda mười lăm đô la. “Cám ơn cháu đã ngồi đây cả tối giúp cô.”

“Không sao đâu cô. Lexie là một đứa bé rất dễ thương.” Cô bé đưa tay lên. “Hẹn gặp lại cô.”

“Chào cháu, Rhonda.” Georgeanne mỉm cười khi dẫn cô bé bảo mẫu ra ngoài. Rồi cô bước tới

ngồi cạnh con gái trên chiếc sofa bọc vải in hình hoa cỏ màu xanh và hồng đào. Cô hít một hơi thở thật sâu rồi thở ra từ từ. *Anh ta không biết,* cô tự nhủ. *Mà kể cả có biết, anh ta cũng sẽ chẳng thèm bận tâm.*

"Này, con yêu quý của mẹ," cô nói, và vỗ vỗ vào đùi Lexie. "Mẹ đã về rồi đây."

"Con biết. Con thích đoạn này." Lexie nói với cô mà mắt không rời khỏi màn hình. "Đây là đoạn yêu thích của con. Con thích Rolly nhất. Nó béo ú."

Georgeanne vuốt vài lọn tóc của Lexie ra sau vai. Cô muốn túm lấy con gái mà ôm chầm vào lòng; nhưng cô chỉ nói, "Nếu con thơm mẹ một cái thật ngọt ngào, mẹ sẽ để con lại một mình."

Lexie quay ngay người lại, ngẩng mặt lên và chun chun đôi môi đỏ choét.

Georgeanne hôn con bé, rồi giữ cằm Lexie trong lòng bàn tay. "Con lại dùng son môi của mẹ nữa hả?"

"Không đâu mẹ, của con mà."

"Con làm gì có loại son màu đỏ này chứ."

"Ứ ừ, con cũng có."

"Thế thì con lấy ở đâu ra?" Georgeanne đưa ánh mắt đăm đăm nhìn lên lớp phấn mắt màu tía thẫm Lexie bôi lem nhem ở khoảng giữa mí mắt và lông mày. Những vệt hồng sáng tô màu cho má con bé, và người nó đẫm mùi nước hoa Tinkerbell.

"Con tự dưng tìm thấy."

"Đừng nói dối mẹ. Con biết là mẹ không thích con nói dối rồi đấy."

Làn môi dưới quệt đậm son của Lexie run run. "Thỉnh thoảng con lại quên," con bé hét lên rất kịch. "Con nghĩ con phải đi bác sĩ thì mới nhớ lại được!"

Georgeanne cắn má trong để ngăn mình khỏi bật cười. Theo cách nói yêu thích của Mae thì Lexie là nữ hoàng trong việc trầm trọng hóa mọi chuyện. Và theo Mae nói thì cô ấy biết rõ các nữ hoàng. Em trai cô, Ray, cũng từng là một nữa hoàng. "Bác sĩ sẽ tiêm con đấy," Georgeanne dọa.

Môi Lexie hết run, và mắt nó tròn xoe.

"Bởi vậy có lẽ con sẽ nhớ là không được động vào đồ của mẹ mà không cần đến bác sĩ đâu nhỉ."

"Vâng ạ," con bé đồng ý hơi quá dễ dàng.

"Bởi vì nếu con không làm thế, giao kèo sẽ kết thúc," Georgeanne dọa, ám chỉ tới cái giao kèo mà cả hai cùng nhất trí vài tháng trước. Vào dịp cuối tuần, Lexie có thể mặc bất cứ thứ gì con bé muốn và trang điểm đậm bao nhiêu tùy theo trái tim nhỏ bé của con bé mơ ước. Nhưng vào ngày thường, con

bé phải rửa mặt sạch sẽ và mặc những bộ quần áo mẹ chọn cho. Trước giờ có vẻ như giao kèo này vẫn hiệu quả.

Lexie thích mỹ phẩm đến phát điên. Nó yêu chúng và nghĩ càng nhiều mỹ phẩm thì càng tốt. Hàng xóm láng giềng trố mắt nhìn nó khi con bé đạp xe dọc lề đường, nhất là khi nó quàng chiếc khăn lông màu xanh vàng chanh mà Mae tặng. Đưa con bé tới một cửa hàng tạp hóa hay tới khu mua sắm đúng là chuyện dở khóc dở cười, nhưng đó chỉ là vấn đề cuối tuần. Chung sống với giao kèo mà họ đã lập nên dễ thở hơn nhiều so với những trận chiến xảy ra như cơm bữa vào mỗi buổi sáng khi đến giờ Lexie mặc đồ.

Mối đe dọa không được phép dùng mỹ phẩm nữa khiến Lexie chú ý. "Con hứa mà mẹ."

"Được rồi, nhưng chỉ là vì mẹ mê mẩn khuôn mặt của con thôi đấy nhé." Georgeanne nói, thơm lên trán con.

"Con cũng mê mẩn khuôn mặt của mẹ," Lexie đáp lại.

Georgeanne đứng bật dậy khỏi ghế sofa. "Nếu con cần thì mẹ ở trong phòng ngủ nhé." Lexie gật đầu rồi quay lại chăm chú xem những chú chó trắng đốm đen đang sủa trên màn hình ti vi.

Georgeanne bước dọc hành lang, qua phòng tắm nhỏ, rồi vào phòng mình. Cô nhún vai cho chiếc áo khoác lễ phục tuxedo tuột khỏi người và thả nó lên chiếc ghế dài sơn sọc trắng hồng.

John không biết về Lexie. Anh ta không thể biết. Georgeanne đã phản ứng quá dữ dội, và có lẽ anh ta sẽ nghĩ cô bị điên, nhưng gặp lại anh giống như một cú sốc vậy. Cô đã luôn cẩn trọng tránh mặt anh. Cô không bao giờ tham gia vào giới của anh, cũng chẳng bao giờ tới xem bất kỳ trận nào của đội Chinooks, cái này thì chẳng khó khăn gì lắm bởi cô thấy khúc côn cầu bạo lực một cách đáng sợ. Vì sợ phải giáp mặt với anh, nhà hàng Heron không bao giờ nhận đặt các buổi tiệc liên quan tới thể thao, nhưng việc này cũng không khiến Mae bận lòng bởi cô ghét đám vận động viên. Không bao giờ, dù là trong cả triệu năm tới, cô nghĩ sẽ giáp mặt với anh trong bữa tiệc từ thiện nào đó để gây quỹ cho bệnh viện.

Georgeanne buông mình xuống chiếc chăn bông in họa tiết cỏ hoa sặc sỡ trải trên giường. Cô không muốn nghĩ tới John, nhưng quên hẳn anh thì không thể. Đôi khi cô vẫn bước qua cửa hàng tạp phẩm nào đó và bắt gặp khuôn mặt bảnh trai của anh trên trang bìa của một tờ tạp chí thể thao nào đó nhìn cô chằm chằm. Seattle phát cuồng lên vì Chinooks và "Bức Tường" John Kowalsky. Trong suốt mùa khúc côn cầu, anh xuất hiện liên tục trên bản tin tối trong cảnh đang xô đám đối thủ vào mấy tấm biển quảng cáo đặt quanh sân băng. Cô thấy anh trong các quảng cáo sữa cỡ lớn, trên mọi thứ. Đôi khi mùi hương nước hoa cologne, hay tiếng sóng xô bờ, vẫn nhắc cô nghĩ về lần nằm trên bờ cát nhìn sâu vào đôi mắt màu lam thẫm. Những ký ức không còn đớn đau như xưa. Nó không còn là vết đau cắt cứa

trái tim. Nhưng cô vẫn luôn gạt bỏ những hình ảnh của lần ấy và của người đàn ông ấy. Cô không muốn cứ đay đi đay lại những ký ức ấy.

Cô luôn nghĩ Seattle đủ lớn cho cả hai người. Cô nghĩ nếu cứ cố trốn tránh anh, cô sẽ không bao giờ phải thực sự đối mặt với anh. Nhưng ngay cả khi không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra, một phần trong cô luôn tự hỏi anh sẽ nói gì nếu gặp lại cô. Đương nhiên, cô biết mình sẽ nói gì. Cô đã luôn tự mường tượng ra cảnh mình sẽ cư xử một cách dửng dưng. Rồi cô nói, lạnh lùng như buổi sáng tháng Mười hai, "John à? John nào? Tôi xin lỗi, tôi không nhớ ra anh. *Chuyện này là khách quan thôi*."

Chuyện đó đã không xảy ra. Cô nghe tiếng ai đó gọi tên mình, cái tên đã bảy năm nay cô không dùng đến nữa, cái tên đã không còn gắn với người phụ nữ hiện tại là cô nữa, và cô quay lại nhìn người đàn ông đã gọi cô bằng cái tên ấy. Trong khoảng thời gian bằng vài nhịp tim, trí óc cô không thừa nhận cái mắt cô trông thấy. Rồi tiếp đó là cơn choáng váng mạnh mẽ chi phối cô. Bản năng phản-kháng-hoặc-bỏ-chạy lập tức ùa tới và cô bỏ chạy.

Nhưng không phải trước khi cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam của anh và vô tình chạm vào tay anh. Cô cảm thấy lòng bàn tay anh ấm áp bên dưới ngón tay mình, trông thấy nụ cười tò mò trên môi anh, và nhớ lại cái chạm môi của anh trên môi mình. Trông anh vẫn rất giống ngày nào, nhưng hình như anh béo hơn và thời gian đã in những nếp nhăn mờ mờ nơi khóe mắt anh. Anh trông vẫn rất tuyệt, và trong giây lát, cô quên mất rằng mình ghét anh.

Georgeanne bật dậy đi tới tấm gương ngả ở bên kia phòng. Tay cô đưa lên thân thước chiếc áo sơ mi lễ phục và cởi khuy. Cứ nhìn mái tóc sẫm màu và màu da của Lexie, mọi người thường bảo con bé mang nhiều nét của Georgeanne, nhưng Lexie trông giống hệt bố nó. Con bé cũng có đôi mắt màu lam ấy, cũng có hàng mi dài rậm ấy. Mũi con bé mang dáng mũi anh, và khi con bé mỉm cười, trên má nó cũng chúm chím má lúm đồng tiền. Giống hệt John.

Kéo áo khỏi đai lưng quần, cô cởi khuy cổ tay. Lexie là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời Georgeanne. Con bé là trái tim của cô, và ý nghĩ mất con bé khiến cô không sao chịu đựng nổi. Georgeanne sợ hãi. Nhiều hơn nỗi sợ cô từng trải qua suốt một quãng thời gian dài. Giờ thì John biết cô sống ở Seatle, anh có thể tìm thấy Lexie. Tất cả những gì anh phải làm là hỏi ai đó trong Quỹ Harrison, và anh có thể tìm thấy Georgeanne.

Nhưng tại sao John lại muốn tìm mình chứ? Cô tự hỏi lòng. Anh đã vứt bỏ cô lại sân bay bảy năm về trước, chứng tỏ tình cảm của anh đã quá rõ. Và kể cả nếu tìm thấy con gái mình, biết đâu anh cũng chẳng muốn có bất cứ mối liên hệ nào với con bé. Anh là một ngôi sao khúc côn cầu. Anh muốn gì ở một đứa bé gái nào?

Cô đúng là hoang tưởng.

Buổi sáng hôm sau Lexie ăn hết ngũ cốc và cho bát vào bồn rửa. Từ cuối nhà, con bé có thể nghe thấy tiếng mẹ vặn vòi nước, và nó biết sẽ còn phải đợi lâu trước khi cả hai đi tới khu mua sắm. Mẹ nó thích tắm thật lâu dưới vòi hoa sen.

Chuông cửa reo và con bé bước vào phòng khách, kéo lê chiếc khăn lông phía sau. Nó bước tới ô cửa sổ lớn phía trước và kéo rèm ren sang bên. Một người đàn ông mặc quần jeans và áo sơ mi kẻ sọc đứng bên hiên nhà. Lexie nhìn chú ấy trong giây lát, rồi kéo rèm che trở lại. Con bé quàng khăn quanh cổ rồi bước qua phòng tới cửa trước. Nó không được phép mở cửa cho người lạ, nhưng dù người đàn ông đứng ngoài hiên đeo kính râm là ai đi chăng nữa thì chú ấy cũng không phải là người lạ. Nó biết chú ấy là ai. Nó đã thấy chú ấy trên ti vi, và năm ngoái cái chú Bức Tường này cùng đồng đội có đến trường nó ký tên vào áo, vớ và đồ dùng của mấy đứa nhóc. Lúc ấy Lexie ở tận cuối nhà thể chất nên chẳng xin được chữ ký nào vào đồ dùng của mình cả.

Có lẽ bây giờ chú ấy đến để ký tên vào đồ dùng của mình chăng, nó vừa nghĩ vừa mở cửa. Rồi nó ngước mắt nhìn lên.

John tháo kính ra, nhét vào túi áo. Cánh cửa mở và anh cúi mắt – nhìn xuống. Việc thấy một đứa bé trong nhà của Georgeanne cũng gây sốc như việc trông thấy cô bé ấy đang ngước lên nhìn anh trong đôi ủng cao bồi da rắn màu hồng, mặc váy hồng bé xíu, áo phông chấm màu tía, và khăn xanh quàng quanh cổ. Nhưng bộ đồ sặc sỡ đó không là gì so với khuôn mặt của con bé. "À… xin chào," anh nói, ngỡ ngàng bởi đôi mắt xanh phủ phấn mắt, đôi má đánh phấn hồng sáng, và làn môi tô son đỏ bóng nhẫy. "Chú tìm cô Georgeanne Howard."

"Mẹ cháu đang tắm, nhưng chú có thể vào nhà." Con bé quay người bước vào phòng khách. Bím tóc đuôi ngựa lởm chởm buộc cao phía sau tung tẩy với mỗi bước nhảy của đôi bốt.

"Cháu chắc chứ?" John không biết rõ về trẻ con, và hoàn toàn không biết tí gì về mấy đứa bé gái, nhưng anh biết chúng không được phép mời người lạ vào nhà. "Georgeanne có thể sẽ không thích khi biết cháu để chú vào nhà đâu đấy," anh nói, nhưng rồi nhận ra rằng cô vẫn sẽ không thích nhìn thấy anh trong nhà cô dù cô có đang ở trong phòng tắm hay không.

Con bé liếc nhìn qua vai. "Mẹ sẽ không phiền đâu ạ. Cháu sẽ đi lấy đồ của cháu," nó nói, rồi biến mất sau một góc nhà, có lẽ để *lấy đồ* của nó. Dù cái đó nghĩa là gì chăng nữa.

John nhét cuốn sổ séc của Georgeanne vào túi sau và bước vào nhà. Cuốn sổ chỉ là cái cớ. Sự tò mò đưa anh tới đây. Sau khi Georgeanne rời khỏi bữa tiệc tối qua, anh đã không thể không nghĩ về cô. Anh đóng cửa lại sau lưng rồi bước vào phòng khách, và ngay lập tức cảm thấy ngượng nghịu, giống

như khi anh ở trong cửa hiệu Victoria's Secret để mua đồ lót cho cô bạn gái cũ.

Ngôi nhà ngập đầy trong các sắc màu pastel và những bài trí cầu kỳ khiến ngay cả người đàn ông chính hiệu tự tin nhất cũng thấy phát sợ. Trên chiếc sofa bọc vải in hình hoa cỏ đặt nhưng chiếc nệm ren cùng tông màu với rèm cửa. Có vài lọ hoa cúc, hoa hồng và mấy giỏ hoa khô. Những khung ảnh bày quanh có hình thiên thần trên khung bạc. Anh có phần thích cách bài trí ấy và băn khoăn tự hỏi không biết có nên lo lắng cho giới tính của mình hay không.

"Cháu mang tới chút đồ đây," con bé nói khi đẩy một giỏ chở đồ loại nhỏ làm bằng nhựa màu cam vào phòng khách. Con bé ngồi xuống sofa, rồi vỗ vỗ vào chiếc nệm cạnh mình.

Cảm thấy thậm chí còn lạc lõng hơn, anh ngồi xuống cạnh cô con gái nhỏ của Georgeanne. Anh nhìn chăm chú vào mắt con bé và cố đoán xem nó bao nhiêu tuổi, nhưng anh không giỏi đoán tuổi trẻ con. Khuôn mặt trang điểm của nó lại càng chẳng mách bảo được gì cho anh.

"Ở đây ạ," con bé nói, giật giật khỏi cái giỏ một chiếc áo phông không cổ in hình chú chó trắng đốm đen trên thân trước và đưa cho anh.

"Để làm gì cơ?"

"Chú phải ký vào cái áo."

"Chú ký á?" anh hỏi, cảm thấy mình thật to lớn khi ngồi cạnh con bé.

Nó gật đầu rồi đưa cho anh một chiếc bút dạ màu xanh lá.

John thực lòng không muốn ký vào áo phông của một đứa bé. "Mẹ cháu sẽ nổi cáu đấy."

"Không. Đó là cái áo mặc thứ Bảy của cháu mà."

"Cháu chắc không?"

"Có ạ."

"Được rồi." Anh nhún vai rồi tháo nắp bút. "Tên cháu là gì?"

Hàng lông mày nó nhíu thấp trên đôi mắt màu lam thẫm, rồi con bé nhìn anh cứ như anh là một gã ngớ ngẩn vậy. "Lexie." Rồi con bé phát âm lại lần nữa vì sợ anh chưa nghe rõ. "Lexiiiiiiiiie. Lexie Mae Howard."

Howard? Georrgeanne chưa kết hôn với bố của đứa trẻ này. Anh băn khoăn tự hỏi loại đàn ông nào cô đã chung chăn chung gối. Loại đàn ông nào lại đi từ bỏ đứa con gái của anh ta. Anh lật lại mặt kia chiếc áo hồ như đang định ký lên mặt sau. "Sao cháu lại muốn chú làm hỏng cái áo phông đẹp đẽ tuyệt trần đời này cơ chứ, Lexie Mae Howard?"

"Bởi vì bọn nhóc khác có chữ ký của chú trên áo, còn cháu thì không."

Anh không hiểu lắm cô bé muốn nói gì, nhưng anh nghĩ anh nên hỏi Georgeanne trước khi viết bút dạ lên áo của con gái cô. "Brett Thomas có bao nhiêu là đồ. Năm ngoái cậu ta mang cho cháu xem ở trường."Cô bé thở dài nặng nhọc rồi vai nó rũ xuống. "Cậu ra còn có một con mèo nữa cơ. Chú có mèo không?"

"À… không. Không mèo."

"Dì Mae có một con mèo," con bé say sưa kể, làm như anh biết Mae là ai vậy. "Tên nó là Boostie vì chân nó trông như mang bốt trắng. Lần nào cháu đến nhà dì Mae nó cũng trốn cháu. Cháu cứ tưởng nó không thích cháu, nhưng dì Mae bảo nó chạy đi vì nó xấu hổ." Con bé túm lấy một đầu chiếc khăn lông đưa lên trước mặt cho anh nhìn, rồi lắc qua lắc lại. "Dẫu sao thì cháu cũng túm được nó nhờ cái này. Cu cậu đuổi theo chiếc khăn và thế là cháu tóm lấy nó thật chặt."

Kể cả John có không biết trước đứa bé này là con gái của Georgeanne thì càng nghe con bé nói chuyện anh càng thấy điều đó rõ hơn. Con bé thao thao chuyện muốn nuôi một con mèo. Rồi chủ đề nhảy sang chó và chẳng biết thế nào lại đến chuyện vết muỗi cắn. Trong khi Lexie nói, John nhìn nó chăm chú. Anh nghĩ nhất định con bé phải có nét gì đó giống bố bởi anh không nghĩ nó giống hệt Georgeanne. Có lẽ miệng hai mẹ con trông hao hao, nhưng ngoài ra thì không giống nhiều lắm.

"Lexie này," anh cắt ngang khi trong anh lóe lên ý nghĩ rằng biết đâu anh đang nói chuyện với con gái của Virgil Duffy. Anh không bao giờ nghĩ Virgil là loại đàn ông sẽ bỏ rơi con mình. Nhưng Virgil cũng có thể là một tên khốn thực sự. "Cháu bao nhiêu tuổi?"

"Sáu. Cháu vừa sinh nhật vài tháng trước. Bạn cháu đến và bọn cháu ăn bánh. Amy tặng cháu đĩa phim *Babe* nên bọn cháu đã xem phim. Lúc chú lợn Babe bị tách khỏi mẹ cháu đã khóc đấy. Chuyện đó rất rất buồn, cháu buồn chết đi được. Nhưng mẹ bảo nó chỉ đi chơi cuối tuần, nên cháu cảm thấy khá hơn. Cháu muốn một con lợn, nhưng mẹ bảo cháu không được nuôi lợn. Cháu thích đoạn phim khi Babe cắn mấy con cừu ấy," nó nói, rồi bắt đầu cười vang.

Sáu, nhưng anh gặp Georgeanne lần cuối là bảy năm về trước. Lexie không thể là con của Virgil. Rồi anh nhận ra mình quên chưa tính chín tháng cô mang bầu, thêm nữa nếu Lexie sinh nhật vài tháng trước, rất có thể con bé là con của Virgil. Nhưng con bé chẳng mang nét gì của Virgil cả. Anh nhìn bé gần hơn nữa. Tiếng cười vang biến thành một nụ cười thật tươi, và một lúm đồng tiền hõm xuống bên má phải nó. "Mặt chú lợn con ấy trông yêu lắm lắm." Con bé lắc đầu rồi lại bắt đầu cười khúc khích.

Ở chỗ khác trong ngôi nhà, tiếng nước tắt, và trái tim John ngừng đập trong lồng ngực. Anh nuốt khó nhọc. "Chúa ơi, chết tiệt," anh lầm bầm.

Nụ cười của Lexie ngưng bặt trong hơi thở sốc.

"Đó là một từ xấu."

"Chú xin lỗi," anh lẩm bẩm, rồi nhìn xuống bên dưới phấn trang điểm. Hàng mi dài đến cuối đuôi mắt bỗng cong vút lên. Hồi còn bé, John luôn bị chòng ghẹo không ngớt về hàng mi như thế. Rồi anh nhìn thẳng vào đôi mắt lam thẫm của con bé. Đôi mắt giống anh. Một dòng điện kỳ lạ chạy qua người khiến anh có cảm giác như mình nhét ngón tay vào một ổ cắm vậy. Giờ thì anh đã hiểu tại sao tối qua Georgeanne lại cư xử kỳ lạ đến thế. Một bé gái nhỏ.

Con gái anh.

"Chết tiệt."

Chương 7

Georgeanne tháo chiếc khăn tắm quấn quanh đầu rồi ném nó lên cuối giường. Cô với lấy bàn chải tóc trên bàn trang điểm, nhưng bàn tay cứng đờ lại trước khi cô chộp được cán cầm tròn tròn. Tiếng cười khúc khích trẻ con của Lexie trộn lẫn một giọng đàn ông trầm không thể lẫn vào đâu được vang lên từ phòng khách. Nỗi lo lắng xâm chiếm lấy cô. Cô chộp lấy chiếc áo choàng tắm xanh mùa hè và xỏ tay vào tay áo. Lexie biết rõ là không được để người lạ vào nhà. Hai mẹ con đã thảo luận khá lâu về chuyện này vào cái lần gần đây nhất Georgeanne bước vào phòng khách và trông thấy ba tín đồ Nhân chứng Jehovah ngồi trên sofa.

Cô thắc đai lưng quanh eo rồi rảo bước vội về phía cuối hành lang. Những lời trách mắng Georgeanne đã định xả ra chết cứng trên lưỡi cô, và cô đứng khựng lại. Người đàn ông ngồi trên sofa cạnh con gái cô không đến để ban phát sự cứu rỗi siêu phàm.

Anh ta nhướng mắt nhìn cô đăm đăm, và cô nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẫn thờ vẫn thường đến trong các cơn ác mộng khủng khiếp nhất của cô.

Cô mở miệng, nhưng không thể nói bởi cơn choáng váng bít nghẹn cổ họng cô. Trong giây khắc ngắn ngủi, thế giới khựng lại, chao đảo dưới chân cô, và quay mòng mòng không sao chế ngự nổi.

"Chú Bức Tường tới để ký vào đồ của con," Lexie nói.

Thời gian ngưng lại khi Georgeanne nhìn chòng chọc vào đôi mắt màu lam đang trân trối nhìn lại cô. Cô cảm thấy mất phương hướng và không thể chấp nhận sự thật rằng John Kowalsky thực sự đang

ngồi đó trong phòng khách của cô, trông vẫn cao to đẹp trai như bảy năm về trước, như trong các tấm hình tạp chí mà cô từng thấy anh, và như anh tối qua. Anh ngồi trong nhà cô, trên sofa của cô, gần con gái của cô. Cô đặt tay lên cổ họng trần và hít một hơi thở sâu. Bên dưới những ngón tay, cô cảm thấy mạnh đập liên hồi của chính mình. Trông anh lạ lẫm trong tổ ấm của cô, giống như anh không thuộc về nơi này vậy. Mà, cố nhiên rồi, anh đâu thuộc về nơi ấy. "Alexandra Mae," cuối cùng cô cũng cố lên tiếng, có phần luống cuống, và hướng cái nhìn trừng trừng tới con gái mình. "Con biết rõ là không được để người lạ vào nhà rồi cơ mà."

Lexie mở tròn mắt. Cái cách Georgeanne gọi tên đầy đủ của con bé nhắc nó biết nó đang mắc phải một lỗi nghiêm trọng. "Nhưng… nhưng," nó lắp nắp như đang vừa nói vừa nhảy lò cò. "Cơ mà, mẹ, con biết chú Bức Tường. Chú ấy đã đến trường con, mà con chẳng nhận được gì cả."

Georgeanne chẳng hiểu con mình đang nói gì. Cô nhìn lại John rồi hỏi, "Anh đang làm gì ở đây?"

Anh từ từ đứng dậy, và nhét tay vào túi sau chiếc quần mài Levi's. "Cô đánh rơi cái này tối qua," anh vừa nói vừa ném quyển sổ séc về phía cô.

Trước khi bắt được thì cuốn sổ đã đập vào ngực cô rồi rơi xuống sàn. Thay vì cúi xuống nhặt lên, Georgeanne bỏ mặc nó nằm đó. "Anh đâu cần mang nó đến đây." Một thoáng nhẹ lòng làm thần kinh cô dịu lại. Anh ta đến trả quyển séc, chứ không phải bởi anh ta đã biết về Lexie.

"Cô nói đúng," là tất cả những gì anh nói. Sự hiện diện của người đàn ông lấp đầy căn phòng âm thịnh, và bất giác cô nhận thức sâu sắc về thân thể lõa lồ bên dưới lần áo choàng tắm. Cô liếc xuống, thở phào khi biết nó được che kín.

"À, cám ơn," vừa nói cô vừa bước thẳng ra cửa. "Lexie và tôi đang chuẩn bị ra ngoài, còn anh chắc cũng có nhiều nơi quan trọng muốn đến." Cô với lấy nắm đấm cửa bằng đồng thau và mở cửa. "Chào John."

"Chưa đâu." Mắt anh nheo lại làm nổi lên vết sẹo nhỏ chạy qua bên máy trái. "Chừng nào chúng ta chưa nói chuyện."

"Chuyện gì chứ?"

"Ồ, tôi không biết." Anh chuyển trọng tâm cơ thể sang một chân và nghiêng đầu. "Có lẽ chúng ta có thể nói về cái chuyện mà lẽ ra chúng ta nên nói bảy năm về trước."

Cô quan sát anh đầy cảnh giác. "Tôi không hiểu anh đang nói gì."

Anh chăm chú nhìn Lexie đang đứng giữa phòng hết ngó người này lại đến người kia. "Cô biết chính xác tôi đang nói đến *ai* rồi đấy," anh phản pháo.

Trong vài giây dài đằng đẵng, họ nhìn nhau trừng trừng. Hai chiến binh chuẩn bị cho trận chiến. Georgeanne không hứng thứ với cái ý nghĩ phải ở lại một mình với John, nhưng dù hai người có nói gì đi nữa, cô cũng chắc Lexie tốt nhất không nên nghe. Cô ấu ếm nhìn con gái rồi bảo, "Con chạy sang bên kia phố rủ Amy chơi cùng nhé."

"Nhưng mẹ, con không được chơi với Amy một tuần vì chúng con đã cắt tóc con Búp bê Món quà Ngạc nhiên Ngày sinh nhật, mẹ nhớ không?"

"Mẹ đổi ý rồi."

Để bốt cao bồi màu hồng của Lexie léo lê ngang tấm thảm màu đào khi con bé bước thẳng về phía cửa. "Con nghĩ Amy bị cảm lạnh," nó nói.

Georgeanne, thường vẫn luôn cách ly con gái khỏi mầm bệnh càng xa càng tốt, nắm được thóp trò láu cá của Lexie: cố ở lại nghe lỏm chuyện người lớn. "Một lần này thì được."

Khi đi tới ngưỡng cửa, Lexie ngoái nhìn John qua vai. "Tạm biệt, chú Bức Tường."

John chăm chú nhìn con bé trong vài khắc kéo dài trước khi nụ cười khẽ khàng khum khum nở trên môi anh. "Gặp lại sau nhé, bé con."

Lexie quay sang nhìn mẹ và rồi, theo thói quen, chun chun môi.

Georgeanne hôn con bé, để lại vị son dưỡng Cherry Lip trên môi con. "Khoảng một tiếng nữa thì về, con nhé?"

Lexie gật đầu, rồi bước qua cửa và xuống hai bậc cầu thang đầu tiên. Một đầu chiếc khăn quàng lông xanh bị kéo lê phía sau khi nó tản bộ dọc lối đi. Đến vỉa hè, nó dừng chân, nhìn sang hai bên đường rồi chạy vụt sang bên kia phố. Georgeanne đứng bên ngưỡng cửa nhìn theo con cho tới khi Lexie vào nhà hàng xóm. Cô lẩn tránh cuộc chiến đang đợi mình trong vài giây quý giá, rồi hít một hơi thật sâu, bước lùi lại, và đóng cửa.

"Sao cô chưa từng kể cho tôi nghe về con bé?"

Anh ta không thể biết. Chắc chắn không. "Kể cho anh cái gì?"

"Đừng dối quanh dối co nữa, Georgeanne," anh cảnh báo, nét mặt cáu kỉnh trông dữ dội như một cơn lốc xoáy. "Tại sao bao nhiêu lâu mà cô không cho tôi biết về Lexie?"

Cô có thể chối, tất nhiên rồi. Cô có thể nói dối và bảo anh rằng Lexie không phải con anh. Anh có thể tin cô và để mẹ con cô yên. Nhưng cái quai hàm cương nghị của anh và đôi mắt rực lửa của anh cho cô biết anh sẽ không tin cô. Cô ngả người dựa vào bức tường sau lưng, và khoanh tay dưới ngực. "Tại sao tôi phải làm thế chứ?" cô hỏi, không muốn nói thẳng vào chuyện và thừa nhận mọi chuyện ngay từ đầu.

Anh chỉ một ngón tay vào ngôi nhà bên kia phố. "Đứa con bé bỏng ấy là con tôi," anh nói. "Đừng phủ nhận điều đó. Đừng ràng buộc tôi phải chứng minh quyền làm cha bởi vì tôi sẽ làm thế."

Chỉ một xét nghiệm di truyền sẽ khẳng định được tuyên bố của anh. Georgeanne thấy phủ nhận cũng chẳng ích gì. Điều tốt đẹp nhất cô có thể mong chờ là trả lời những câu hỏi của anh và tống khứ anh khỏi nhà cô, và cầu mong là, ra khỏi cuộc đời cô nữa. "Anh muốn gì chứ?"

"Nói cho tôi biết sự thật. Tôi muốn nghe cô nói sự thật."

"Được thôi." Cô nhún vai, cố tỏ vẻ bình thản, như thể sự thừa nhận chẳng lấy đi của cô thứ gì. "Về mặt sinh học thì Lexie là con anh."

Anh nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. "Chúa ơi," anh thì thầm. "Bằng cách nào?"

"Cách thông thường, " cô trả lời khô khốc. "Tôi lại cứ nghĩ một người đàn ông từng trải như anh phải biết trẻ con được sinh ra như thế nào cơ đấy."

Mắt anh chòng chọc nhìn vào mắt cô. "Cô bảo đã dùng thuốc tránh thai."

"Tôi đã dùng." *Chỉ hiển nhiên là chưa đủ lâu thôi*. "Chẳng có gì đảm bảo trăm phần trăm cả."

"Tại sao, Georgeanne?"

"Tại sao cái gì?"

"Tại sao cô không nói cho tôi bảy năm trước hả?"

Cô lại nhún vai. "Đó không phải là chuyện của anh."

"Cái gì?" anh hỏi, kinh ngạc, nhìn cô trân trối cơ hồ anh không thể tin vào điều cô vừa nói. "Không phải là chuyện của tôi ư?"

"Không hề."

Hai tay anh nắm chặt lại, và anh đi vài nước thẳng tới chỗ cô. "Cô có đứa con *của tôi*, và rồi cô lại nghĩ đó không phải là chuyện *của tôi*?" Anh dừng lại chưa đầy nửa mét trước mặt cô và nhìu mày xuống nhìn thẳng vào mặt cô.

Cho dù anh to lớn hơn cô, cô vẫn ngước lên nhìn anh không sợ hãi. "Bảy năm trước tôi đã đưa ra một quyết định mà tôi nghĩ là tốt nhất. Đến giờ tôi vẫn nghĩ như vậy. Và dù sao thì lúc này cũng chẳng thể làm gì khác nữa."

Một bên mày sẫm màu nhướng lên trán. "Thật ư?"

"Phải. Đã quá muộn rồi. Lexie không biết anh. Tốt nhất là anh cứ vậy mà bỏ đi và đừng bao giờ gặp lại con bé nữa."

Anh chống lòng bàn tay lên tường gần đầu cô. "Nếu cô tin chuyện đó sẽ xảy ra thì đúng là cô

chẳng phải hạng sáng dạ gì cho lắm."

Có thể cô không sợ John, nhưng ở gần anh đến vậy thì đáng e ngại. Khuôn ngực nở nang và cánh tay cuồn cuộn của anh khiến cô có cảm giác như bao trọn xung quanh cô là testosterone và cơ bắp rắn chắc. Mùi xà phòng tắm trên da anh và thoang thoảng hương nước hoa cạo râu anh dung đã bịt kín ý thức của cô. "Tôi không phải là một cô bé," cô nói, buông hai tay xuống. "Bảy năm trước tôi còn khờ khạo, nhưng chuyện đó xưa rồi. Tôi đã thay đổi."

Anh cố ý đưa mắt ngó xuống, và với nụ cười chẳng mấy tử tế, anh nói, "Theo tôi thấy thì cô chẳng thay đổi lắm đâu. Cô trông vẫn như hồi ở phong độ đỉnh cao."

Georgeanne dằn lại cơn hối thúc được hạ đo ván anh. Cô liếc xuống nhìn mình và cảm giác nóng ran chạy vụt từ cổ họng lên hai má. Mép áo choàng tắm thùng thình màu xanh lá đã tụt ra ở tới eo, làm hở phần lớn khe ngực và toàn bộ phần trên của ngực phải. Hốt hoảng, cô vội chộp lấy mép áo và thắc lại đai.

"Cứ để thế đi,' John khuyên nhủ. "Nhìn cô như thế tôi càng khiến tôi có tâm trạng tha thứ."

"Tôi không cần sự tha thứ của anh," cô nói khi cúi xuống dưới cánh tay anh. "Tôi đi thay quần áo bây giờ. Tôi nghĩ anh nên đi đi."

"Tôi sẽ ở ngay đây," John hứa khi quay người nhìn cô đang vội vã chạy xuống cuối hành lang. Mắt anh nheo lại khi thấy hông cô đung đưa và gấu áo choàng dập dờn quanh mắt cá chân trần. Anh muốn giết chết cô.

Bước qua phòng khách, anh kéo tấm rèm đính đăng ten sang bên và nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ trước nhà. Anh có một đứa con. Một đứa con gái anh không biết, và không biết anh. Trước khoảng khắc Georgeanne xác nhận mối hoài nghi trong anh, John không dám chắc Lexie là con mình. Giờ anh đã biết, và ý nghĩ về chuyện này khoan một hố sâu nơi ngực.

Con gái anh. Anh kìm lòng để ngăn mình không chạy sang bên kia phố đưa Lexie về. Anh chỉ muốn được ngồi ngắm con. Anh muốn chăm chú nhìn con và lắng nghe giọng trẻ con của con. Anh muốn chạm vào con, nhưng anh biết mình sẽ không làm thế. Lúc trước, khi ngồi cạnh con, anh cảm thấy mình to lớn và vụng về; anh, người đàn ông to lớn vụt bóng khúc côn cầu bằng cao su lưu hoá sang đầu sân băng bên kia với tốc độ chín mươi dặm một giờ và anh, người dùng cơ thể mình như một chiếc lu chuyên đè bẹp đối thủ.

Con gái anh. Anh có một đứa con. Con anh. Anh cảm thấy cơn giận dữ dồn lên và cố dằn nó lại sau sự khiên chế đang ngăn anh không nổi cơn thịnh nộ.

John quay người bước tới bên lò sưởi ốp gạch. Rải khắp mặt lò sưởi là những tấm ảnh lồng trong đủ loại khung. Đặt ở vị trí đầu tiên, tấm hình một cô bé ngồi trên ghế bô, cầm giữ mép gấu áo

phông gập ngược lên trong khi bé đưa ngón tay trỏ mũm mĩm tìm rốn. Anh chăm chú ngắm tấm ảnh, rồi quay sang xem những tấm khác miêu tả từng dấu mốc cuộc đời của Lexie.

Những nét giống anh như tạc ở con bé khiến anh bị mê hoặc, anh lấy tấm hình nhỏ chụp khi con mới chập chững biết đi với đôi mắt to màu lam và đôi má hồng bầu bĩnh. Mái tóc sẫm màu dựng ngược trên đỉnh đầu giống hệt một chiếc chổi long phủi bụi, và đôi môi nhỏ xinh chun chun như sắp hôn người thợ ảnh.

Cánh cửa cuối hành lang mở ra rồi đóng lại. Anh nhét vội tấm hình lồng khung mỏng vào túi, rồi quay người đợi Georgeanne tới. Khi cô bước vào, anh nhận ra cô đã cột tóc cao lên thành đuôi ngựa mượt mà và thay chiếc áo dệt kim mùa hè màu trắng. Chiếc váy mỏng nhẹ tựa như sa rủ xuống tới mắt cá, ôm sát cặp chân dài. Cô đi đôi xăng đan nhỏ màu trắng với dải dây buộc chéo tới bắp chân. Móng chân sơn màu tím thẫm.

"Anh uống trà đá không?" cô hỏi khi bước tới giữa phòng.

Lòng hiếu khách của cô trong cảnh huống này khiến anh sửng sốt. "Không. Không trà đá," anh nói, nhướng mắt nhìn cô. Anh có nhiều câu hỏi muốn được trả lời.

"Sao anh không ngồi xuống nhỉ," cô mời, và khoát tay thẳng tới một chiếc ghế đan liễu gai màu trắng phủ nệm lông may diềm.

"Tôi thích đứng hơn."

"Chà, tôi không thích phải ngước lên nhìn anh. Hoặc chúng ta ngồi xuống nói chuyện, hoặc chúng ta sẽ chẳng nói gì hết."

Cô cương quyết. John không hề nhớ cô từng là người quyết liệt đến thế. Georgeanne mà anh nhớ là người hay huyên thuyên đủ thứ. "Hay đấy," anh nói, rồi ngồi xuống sofa thay vì xuống chiếc ghế mà anh không tin có thể đỡ nổi anh. "Cô đã kể gì về tôi với Lexie?"

Cô ngồi xuống chiếc ghế liễu gai. "Tại sao? Chẳng gì cả," vẫn giọng Texas kéo dài nguyên âm, nhưng không nặng như anh vẫn nhớ.

"Con bé không bao giờ hỏi về bố nó sao?"

"Ồ, chuyện đó." Georgeanne ngồi dựa vào những tấm nệm in hình hoa cỏ và bắt chân lên nhau. "Con bé nghĩ anh đã chết khi nó mới sinh."

Câu trả lời của cô khiến John tức tối, nhưng anh không ngạc nhiên. "Thật ư? Tôi đã chết thế nào nhỉ?"

"Chiếc máy bay F-16 của anh bị bắn hạ ở Iraq."

"Chiến tranh vùng Vịnh ư?"

“Phải.” Cô mỉm cười. “Anh là một người lính rất dũng cảm. Khi nước Mỹ kêu gọi những phi công lái máy bay chiến đấu cừ nhất, anh luôn được gọi đầu tiên.”

“Tôi là người Canada.”

Cô nhún vai. “Anthony là người Texas.”

“Anthony? Anthony là gã quái nào hả?”

“Là anh. Tôi bịa ra tên anh. Tôi luôn thích đàn ông tên là Tony.”

Khi chỉ nói dối về cái chết tương lai và nghề nghiệp của anh, cô còn đổi tên anh. John cảm thấy cơn giận bốc lên, anh chồm tới trước, đặt cẳng tay trên đầu gối. “Còn những tấm ảnh của người đàn ông không tồn tại kia thì sao? Lexie có đòi xem ảnh không?”

“Dĩ nhiên là có. Nhưng tất cả ảnh của anh đã bị đốt trụi trong một trận cháy nhà.”

“Đời mới bất hạnh làm sao.” Anh nhíu mày.

Nụ cười cô bừng sáng. “Chẳng phải thế à?”

Nhìn nụ cười của cô khiến cơn giận của anh nghẹn lại. “Chuyện gì sẽ xảy ra khi con bé phát hiện ra họ thời con gái của cô là Howard? Nó sẽ biết cô nói dối.”

“Cho đến lúc đó thì hẳn nó đã mười mấy tuổi. Tôi sẽ thú nhận rằng Tony và tôi thực sự chưa bao giờ làm đám cưới, dù chúng tôi đã rất yêu nhau.”

“Xem ra cô đã sắp xếp mọi chuyện đâu đấy cả rồi.”

“Phải.”

“Tất thảy những lời nói dối này vì cái quái gì cơ chứ? Cô nghĩ tôi không giúp được gì cho cô sao?”

Georgeanne nhìn vào mắt anh trong giây lát rồi mới nói, “Thành thật mà mói, John ạ, tôi không nghĩ anh sẽ muốn biết hay anh sẽ bận tâm. Tôi không biết anh và anh không biết tôi. Nhưng anh đã cho tôi thấy tình cảm anh dành cho tôi một cách khá rõ ràng vào buổi sáng anh đá tôi ở sân bay mà không thèm ngoái lại.”

John không nhớ chuyện theo cách đấy. “Tôi đã mua vé cho cô về nhà.”

“Anh không buồn hỏi xem tôi có muốn về nhà hay không.”

“Tôi đã giúp cô.”

“Anh chỉ giúp chính bản thân anh.” Georgeanne nhìn xuống đùi, những ngón tay bấu chặt lần vải sa. Thời gian trôi qua lâu đến độ tưởng như việc nhớ lại ngày ấy hẳn sẽ chẳng thể nào khiến cô tổn thương thêm nữa, nhưng hóa ra không phải vậy. “Anh đã không thể nhanh chóng tống khứ tôi được.

Chúng ta đã yêu nhau đêm ấy và rồi…”

“Chúng ta đã yêu nhau nhiều lần đêm ấy,” anh cắt ngang, “rất cuồng nhiệt, tự do, nóng bỏng và nhớp nhúa.”

Ngón tay Georgeanne tê cứng lại, cô ngước lên nhìn John. Lần đầu tiên cô nhận thấy ngọn lửa trong mắt anh.

Anh giận dữ và ra sức bác lại cô. Georgeanne không thể cho phép mình cắn câu, không thể khi cô cần giữ lòng mình bình thản và đầu mình thông suốt. “Chỉ là anh nói thế thôi.”

“Tôi biết thế, và cô cũng vậy.” Anh hơi ngả người về phía trước rồi chậm rãi nói, “Và rồi bởi tôi không tuyên bố tình yêu bất tử vào buổi sáng hôm sau, nên cô giấu tiệt con tôi. Cô trả đũa tôi cũng đáng đòn đấy chứ, không phải vậy sao?”

“Quyết định của tôi chẳng can hệ gì tới việc trả miếng cả.” Georgeanne lại nghĩ tới cái ngày cô biết mình mang thai. Sau khi bình tâm trở lại từ cơn sốc và nỗi sợ hãi, cô đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô cảm thấy như thể cô vừa được tặng một món quà. Lexie là gia đình duy nhất mà Georgeanne có, và cô không sẵn lòng chia sẽ con gái mình. Ngay cả với John cũng không. Đặc biệt không thể với John. “Lexie là của tôi.”

“Cô không chỉ có một mình trên giường của tôi đêm ấy, Georgeanne,” John nói khi đứng dậy. “Nếu cô nghĩ tôi sẽ ra đi khi biết chuyện về con bé thì cô đúng là điên thật rồi đấy.”

Georgeanne cũng bật dậy. “Tôi hy vọng anh sẽ biến đi và để mẹ con tôi yên.”

“Cô đang mơ đấy. Hoặc chúng ta sẽ đi đến một thỏa thuận mà cả hai cùng chung sống với nó được, hoặc tôi sẽ bảo luật sư của tôi liên lạc với cô.”

Anh chỉ đang dọa. Nhất định anh chỉ đang dọa. John Kowalsky là một nhân vật lớn trong làng thể thao. Một ngôi sao khúc côn cầu. “Tôi không tin anh sẽ làm thế. Tôi không tin anh thực sự muốn người ta biết về Lexie. Công khai chuyện kiểu đó sẽ chỉ gây nguy hại đến hình ảnh của anh thôi.”

“Cô nhầm rồi. Tôi chẳng thèm bận tâm đến dư luận,” anh nói khi bước đến đứng rất gần cô. “Chính xác thì tôi đâu phải là biểu tượng của phong trào Cơ đốc cực hữu Moral Majority, vậy nên một cô bé sao có thể làm hỏng chút nào đến hình ảnh vốn-chẳng-sạch-sẽ-tí-nào của tôi chứ.” Anh rút ví ra từ túi quần sau. “Chiều mai tôi sẽ rời khỏi thị trấn, nhưng tôi sẽ trở lại vào thứ Tư.” Anh lôi ra một tấm danh thiếp. “Gọi cho tôi theo số ghi ở cuối danh thiếp. Tôi không bao giờ nhận điện thoại, ngay cả có ở nhà. Máy trả lời tự động sẽ nhận điện, nên hãy để lại lời nhắn, và tôi sẽ gọi lại ngay cho cô. Tôi cũng cho cô cả địa chỉ của tôi,” anh vừa nói vừa viết vào mặt sau danh thiếp, rồi anh nắm tay cô, đặt bút và danh thiếp vào lòng bàn tay. “Nếu cô không muốn gọi, hãy viết cho tôi. Tuy nhiên, nếu đến thứ Năm mà tôi không nhận được tin tức gì của cô thì một trong số luật sư của tôi sẽ liên lạc với cô vào

thứ Sáu.”

Georgeanne nhìn chòng chọc vào tờ danh thiếp trong tay mình. Tên anh in chữ đậm màu đen. Dưới tên anh là ba số điện thoại khác nhau. Đằng sau tấm danh thiếp, anh viết địa chỉ của mình. “Quên Lexie đi. Tôi sẽ không chia sẻ con bé với anh đâu.”

“Hãy gọi trước thứ Năm,” anh cảnh báo, rồi bỏ đi.

John cài số cao cho chiếc Range Rover màu xanh lá rồi nhập vào đường cao tốc 405. Gió lùa qua cửa sổ mở làm một bên tóc rối tinh nhưng chẳng làm mát cái đầu đang rối loạn của anh được bao nhiêu. Anh co duỗi các ngón tay cho đỡ mỏi, rồi thả lỏng vô lăng.

Lexie. Con gái anh. Một đứa bé sáu tuổi trang điểm đậm hơn cả Tammy Faye Bakker, muốn có một con mèo, một con chó và một con lợn. Anh rướn hông phải lên, lục tìm túi sau. Lôi ra tấm hình của Lexie mà anh vừa lấy cắp, anh thảy nó lên hộp bảng đồng hồ. Phía trên đôi môi hồng chúm chím, đôi mắt màu lam mở to của con bé chằm chằm nhìn lại anh. Anh nghĩ đến nụ hôn con bé trao cho mẹ nó, rồi đăm chiêu quay ra nhìn đường.

Lần nào nghĩ tới chuyện có con, anh đều nghĩ tới một cậu bé. Anh không biết tại sao. Có lẽ là vì Toby, đứa con trai mà anh đã mất, nên anh luôn hình dung mình là cha một thằng bé nghịch ngợm. Anh tưởng tượng ra những giải khúc côn cầu dành cho thiếu nhi, sung bắn đạn giấy, và mấy cái ô tô Tonka đồ chơi. Anh luôn hình dung ra những cái móng tay bẩn thỉu, quần jeans thủng lỗ chỗ, và đầu gối sứt sẹo.

Anh biết gì về mấy đứa bé gái đây? Chúng làm gì chứ?

Anh liếc nhìn lần nữa vào tấm ảnh khi tái xe ngang qua đường 520. Các bé gái đeo khăn quàng lông màu xanh lá, đi bốt cao bồi màu hồng và cắt trụi lụi tóc của búp bê. Một bé gái líu lo luôn mồm, cười khúc khích và hôn chào mẹ bằng đôi môi chum chím ngọt ngào.

Mẹ con bé. Khi nghĩ về Georgeanne, bàn tay John siết chặt vô lăng tay lái. Cô ta giữ bí mật về đứa trẻ với anh. Bao năm tháng anh ao ước, đứng nhìn những người đàn ông khác bên lũ trẻ nhà họ, mà không hay biết mình đã có một đứa con.

Anh đã bỏ lỡ quá nhiều. Anh bỏ lỡ sinh nhật con, những bước đi lẫm bẫm đầu đời của con, những từ bi bô bập bẹ đầu tiên của con. Con bé là một phần của anh. Cùng gen ấy và cùng những nhiễm sắc thể ấy, anh là một phần của con bé. Con bé là một phần của gia đình anh, và anh có quyền biết về con bé. Nhưng Georgeanne lại tự quyết rằng anh không cần biết, và anh không khỏi cảm thấy cay đắng trước hành động đó của cô. Georgeanne đã quyết không để anh biết sự tồn tại của con bé, và

anh biết mình không bao giờ có thể tha thứ cho cô. Lần đầu tiên trong bảy năm trời, anh thèm một chai Crown Royal, một ly không đá để không làm hỏng vị whisky nguyên chất. Anh đổ lỗi cơn thèm rượu này là vì Georgeanne, bởi cũng gần nhiều như anh ghét những gì cô đã làm, anh ghét những gì cô khiến anh cảm thấy.

Làm sao anh có thể vừa muốn để tay quanh cổ cô mà siết, lại vừa muốn lướt tay xuống thấp hơn mà sục lòng bàn tay vào ngực cô? Tiếng cười chua cay đùng đục vang lên trong ngực anh. Khi anh ép cô lại sát tường, anh ngạc nhiên vì cô đã không nhận ra phản ứng cơ thể của anh. Một phản ứng mà anh không sao kiểm soát.

Cứ dính tới Georgeanne là cơ thể anh lại mất tự chủ. Bảy năm trước anh thậm chí không *muốn* thích cô. Ngay từ cái giây phút nhảy vào xe anh, cô đã mang tới rắc rối. Nhưng việc anh muốn gì dường như chẳng quan trọng đến thế, bởi đúng sai tốt xấu gì thì anh cũng đã hoàn toàn bị cô hấp dẫn. Bất chấp tất cả, cơ thể anh bị thu hút về phía đôi mắt xanh lá gợi tình, đôi môi của các cô gái trên bìa tập chí và thân hình siêu mẫu của cô.

Câu nói của người xưa, có những thứ không bao giờ thay đổi, quả không sai, bởi anh lại muốn cô, và dường như, khốn nạn thay, chả khác quái gì mấy ngay cả khi cô đã giấu nhẹm Lexie của anh. Anh thậm chí không thích Georgeanne, nhưng anh muốn cô. Anh muốn chạm vào khắp cơ thể cô. Điều anh phát hiện ra biến anh thành một gã bệnh hoạn đáng khinh.

Khi lái xe loanh quanh khu Nam hồ Union tới bờ biển phía Tây, anh cố xua hình ảnh Georgeanne trong chiếc áo choàng tắm mỏng tanh màu xanh lá khỏi tâm trí. Anh lén liếc nhìn tấm hình của Lexie trên bảng đồng hồ, và ngay khi lái chiếc Range Rover vào bãi đỗ, anh chộp lấy tấm ảnh rồi đi thẳng về phía cuối tàu nơi ngôi nhà thuyền hai tầng rộng gần hai trăm mét vuông đang neo đậu.

Anh mua ngôi nhà thuyền năm mươi tuổi đời này hai năm trước rồi thuê một kiến trúc sư ở Seattle cùng một nhà thiết kế nội thất để thiết kế lại từ cái phao trở đi. Khi công việc xong xuôi, anh sở hữu trong tay một ngôi nhà nổi ba phòng ngủ với mái nhà có đầu hồi, ban công, và những ô cửa sổ vòm. Cho tới hai tiếng đồng hồ trước, ngôi nhà thuyền này còn hoàn hảo với anh. Giờ đây, khi tra chìa khóa vào cánh của sổ nặng trịch và đẩy cửa mở ra, anh không nghĩ ngôi nhà này phù hợp với một đứa trẻ.

Lexie là của tôi. Tôi hy vọng anh sẽ biến đi và để mẹ con tôi yên.

Câu nói của Georgeanne vẫn còn văng vẳng trong đầu anh, đâm vào sự phẫn uất và khuấy động cơn giận dữ mà anh giữ sâu tự đáy lòng mình.

Tiếng gót giày của John gõ lách cách trên sàn gỗ cứng mới đánh bóng của lối vào, rồi rơi vào im lặng khi anh bước qua những tấm thảm nhung xa hoa. Anh đặt tấm ảnh của Lexie lên chiếc bàn cà phê

bằng gỗ sồi, giống như sàn nhà, đã được đội dịch vụ dọn dẹp anh thuê đánh bóng hôm qua. Một trong ba chiếc điện thoại đặt trên bàn trong phòng ăn đổ chuông và, sau ba giây, một trong ba chiếc máy trả lời tự động nhận cuộc gọi. John lặng người, nhưng khi nghe thấy người đại diện nhắc nhở về lịch trình bay vào ngày mai, anh lại chìm vào những sự kiện trong hai tiếng đồng hồ vừa qua. Anh đi thẳng tới ô cửa kính kiểu Pháp và nhìn ra sàn tàu đằng xa.

Quên Lexie đi. Giờ thì anh đã biết về con gái mình, và không có chuyện anh quên. *Tôi sẽ không chia sẻ con bé với anh*. Mắt John nheo nheo nhìn một đôi đang chèo thuyền kayak qua mặt hồ lặng sóng, rồi bỗng nhiên anh xoay người đi thẳng vào phòng ăn. Anh với lấy một chiếc điện thoại trên bàn gụ và bấm số điện thoại nhà luật sư riêng, Richard Goldman. Anh giải thích tình hình ngay khi Richard nhận điện thoại.

"Anh có chắc đứa bé là con anh không?" luật sư hỏi.

"Có." Anh liếc mắt vào phòng khách tới tấm ảnh của Lexie trên bàn cà phê. Anh đã bảo Georgeanne rằng anh chờ đến thứ Sáu mới gọi cho luật sư, nhưng anh chẳng thấy đợi chờ còn có ích gì nữa. "Phải, tôi chắc chắn."

"Một cú sốc khá lớn đấy."

Anh cần được biết mình đứng ở chỗ nào về mặt pháp lý. "Hãy nói cho tôi biết chuyện đó."

"Và anh không nghĩ cô ta sẽ sẵn lòng để anh gặp lại con bé nữa?"

"Phải. Cô ta rất dứt khoát về chuyện đó." John nhặt một hòn đá chặn giấy lên, tung lên cao rồi bắt gọn trong lòng bàn tay. "Tôi không muốn tách con gái mình khỏi mẹ nó. Tôi không muốn làm tổn thương Lexie, nhưng tôi muốn được nhìn thấy con bé. Tôi muốn tìm hiểu về nó, và tôi muốn nó biết tôi."

Một quãng im lặng kéo dài trước khi Richard nói, "Tôi chuyên về luật kinh doanh, John ạ. Điều duy nhất tôi có thể làm là cho anh tên của một luật sư giỏi chuyên về luật gia đình."

"Đó là lý do tôi gọi cho anh. Tôi muốn một luật sư giỏi."

"Vậy thì anh muốn Kirk Schwartz. Anh ta là chuyên gia về quyền chăm sóc trẻ, và anh ta giỏi. Thực sự giỏi."

"Mẹ ơi, Amy có một con búp bê Pizza Hut Skipper giống hệt của con, và bọn con chơi giả vờ là hai con Skipper của bọn con làm việc ở quầy Pizza Hut, rồi bọn con cho chúng đánh nhau với Toddd."

"Ừm." Georgeanne xoay xoay cán chiếc nĩa Francis I, quấn mì spaghetti quanh răng nĩa. Cô

xoắn sợi mì vòng quanh khi nhìn đăm đăm vào chiếc giỏ nhỏ đựng bánh mì Pháp để ở giữa bàn. Như một kẻ sống sót sau trận chiến đẫm máu, cô kiệt sức, mà lòng vẫn bồn chồn không yên.

"Bọn con còn làm quần áo cho hai con Skipper bằng khăn giấy Kleenex nữa, mà vì búp bê của con là công chúa, nên con cho nó lái một cái hộp rỗng giống như một chiếc ô tô. Con không cho Todd lái vì trước đó nó bị phạt rồi, đã thế nó còn thích con Skipper của Amy hơn của con."

"Ừm." Georgeanne lại nhớ tới những chuyện xảy ra vào buổi sáng hôm đó. Cô cố nhớ xem John đã nói gì và anh đã nói thế nào. Cô nhớ phản ứng của cô, nhưng cô không thể nhớ hết được. Cô mệt mỏi, và hoang mang, và sợ hãi.

"Mẹ bọn con là Barbie còn bố bọn con là Ken, bọn con vào Khu rừng Vui vẻ rồi đi dã ngoại tới chỗ con suối to tướng ấy. Con có một đôi giày phép thuật và bay được cao hơn cả một tòa nhà to đùng. Con bay tới mái…"

Bảy năm trước đó cô đã có một quyết định đúng đắn. Cô chắc chắn mình đã làm đúng.

"… nhưng bố Ken say nên mẹ Barbie phải lái xe đưa bố Ken về."

Georgeanne ngước lên nhìn con gái khi Lexie vụng về chu môi mút sợi mì lên. Khuôn mặt con bé đã được lau sạch mỹ phẩm và đôi mắt lam thẫm sáng lên khi nó say sưa kể chuyện. "Cái gì? Con đang kể chuyện gì thế?" Georgeanne hỏi.

Lexie liếm mép, rồi nuốt ực. "Amy kể bố nó say bia ở nhà hàng Seahawks nên mẹ nó phải lái xe đưa bố nó về nhà. Bố nó thật đáng bị một vé phạt," Lexie tuyên bố trước khi xoắn thêm mì quanh răng nĩa. "Amy bảo bố nó chuyên mặc quần xịp đi khắp nhà và gãi mông."

Georgeanne nhíu mày. "Các con cũng thế mà," cô nhắc nhở con gái.

"Vâng, nhưng bác ấy lớn rồi, còn bọn con thì bé tẹo." Lexie nhún vai, cắn thêm một miếng mì. Một sợi mì rơi tuột xuống cằm, nó hóp má hút tụt sợi mì vào giữa hai môi.

"Dạo này con có hỏi chuyện Amy về bố bạn ấy không?" Georgeanne thận trọng dò xét. Mỗi lần Lexie hỏi về chuyện về bố và con gái, Georgeanne đều cố trả lời. Nhưng bởi Georgeanne hầu như chỉ một được mình bà nuôi dạy, nên cô thực sự chẳng biết trả lời sao.

"Không," Lexie đáp với cái miệng nhồm nhoàm thức ăn. "Bạn ấy cứ kể cho con nghe thôi."

"Đừng vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói chuyện thế con."

Mắt Lexie nheo lại; con bé với lấy cốc sữa rồi đưa lên miệng. Khi đã đặt ly sữa xuống bàn, nó nói, "Ơ, thế thì mẹ đừng hỏi con khi con nhai chứ."

"À, mẹ xin lỗi." Georgeanne đặt chiếc nĩa xuống đĩa mì và để tay lên tấm khăn trải bàn bằng vải lanh màu be. Dòng suy nghĩ của cô lại trở lại chuyện John. Cô không lừa dối anh về lý do mình giữ kín

chuyện sinh Lexie. Cô thực sự không nghĩ anh sẽ muốn biết hoặc sẽ quan tâm đến. Nhưng chuyện anh có bận lòng hay không không phải là nguyên do chính. Lý do chủ yếu của cô ích kỷ hơn nhiều. Bảy năm trước cô chỉ có một mình và cô độc. Rồi cô có Lexie và bỗng nhiên cô không còn đơn độc nữa. Lexie lấp đầy những khoảng trống trong trái tim Georgeanne. Cô có một đứa con gái yêu thương cô vô điều kiện. Georgeanne muốn giữ tình yêu ấy cho riêng mình. Cô ích kỷ và tham lam, nhưng cô không quan tâm. Cô vừa là mẹ vừa là bố. Một mình cô là đủ. "Lâu rồi mẹ con mình chưa tổ chức tiệc trà màu hồng nhỉ. Mai mẹ sẽ làm một bữa ở nhà mình. Con có muốn uống trà không?"

Nụ cười Lexie kéo nhếch bộ ria sữa nơi khóe miệng, con bé gật đầu hăng hái, cột tóc đuôi ngựa hất lên hất xuống.

Georgeanne mỉm cười đáp lại con khi ngón tay nhỏ nhắn của con bé cấu cấu vào ruột bánh mì. Bảy năm trước cô đã hướng mũi guốc cao gót mảnh mai của mình thẳng tới tương lai, và hiếm khi cô nhìn lại. Cô đã xoay xở khá tốt cho chính mình và Lexie. Cô sở hữu chung một nhà hàng đang phất, trả góp tiền mua nhà, và chỉ vừa tháng trước thôi, cô đã mua một chiếc ô tô mới. Lexie khỏe mạnh và hạnh phúc. Con bé không cần bố. Con bé không cần John.

"Bao giờ ăn xong, con lên xem chiếc váy sa màu hồng coi còn vừa người không nhé," Georgeanne vừa nói vừa cầm đĩa của mình lên mang tới bồn rửa. Cô không bao giờ biết về bố mình nhưng cô vẫn sống tốt đấy thôi. Cô không bao giờ biết cảm giác nằm cuộn tròn trên đùi bố hay nghe nhịp tim bố đập bên dưới tai mình. Cô không bao giờ biết cảm giác an toàn trong vòng tay bố hay âm sắc trong giọng nói bố làm mình vững tin. Cô không bao giờ biết nhưng cô vẫn xoay xở tốt.

Georgeanne nhìn ra cửa sổ phía trên chậu rửa và đăm chiêu nhìn ra sân sau. Cô chưa bao giờ biết, nhưng nhiều lần cô đã cố hình dung.

Cô nhớ đã lén nhìn qua hàng rào xem những người hàng xóm nướng gà trên các thùng nướng cắt dọc. Cô nhớ đã lái chiếc Schwinn màu lam với chỗ ngồi màu bạc hình quả chuối tới trạm sửa của Jack Leanard để xem ông thay lốp xe, bị mê hoặc bởi bàn tay to sù nhớp nháp mà ông luôn lau lên chiếc khăn nhày nhụa dầu mỡ nhét lửng lơ ở túi sau bộ áo liền quần bảo hộ màu xám cáu bẩn. Cô nhớ những đêm ngồi trên hàng hiên cứng, bong tróc vì thời gian ở nhà bà, một cô bé nhỏ nhắn tò mò và bối rối với cột tóc đuôi ngựa màu thẫm và bốt cao bồi, nhìn những người đàn ông hàng xóm trở về nhà sau một ngày làm việc và ước ao mình cũng có bố. Cô đã nhìn, đã đợi và đã băn khoăn. Cô băn khoăn tự hỏi các ông bố sẽ làm gì khi họ trở về nhà. Cô băn khoăn vì cô không biết.

Tiếng đế bốt của Lexie nện trên lớp vải sơn lót sàn bếp kéo Georgeanne khỏi dòng ký ức. "Ăn xong rồi hả con?" cô hỏi khi đi tới lấy chiếc đĩa bẩn và chiếc cốc không từ tay Lexie.

"Vâng. Mai con sẽ bày bánh quy mẹ nhé?"

“Ừ, con ạ,” Georgeanne vừa trả lời vừa cho đĩa và cốc vào bồn rửa. “Và mẹ nghĩ con đã khôn lớn để rót trà được rồi.”

“Đúng rồi mẹ!” Lexie vỗ tay hân hoan, rồi vòng cánh tay mảnh khảnh quanh đùi Georgeanne. “Con yêu mẹ,” con bé bất giác nói.

“Mẹ cũng yêu con.” Georgeanne nhìn xuống đầu con gái và áp lòng bàn tay lên lưng Lexie. Bà yêu cô, nhưng tình yêu của bà chưa bao giờ đủ bù đắp những khoảng trống trong lòng cô. Chưa ai có thể hàn gắn những vết thương trong tâm hồn cô cho tới khi có Lexie.

Georgeanne xoa tay dọc khắp lưng Lexie. Cô rất tự hào về mọi thứ mình đạt được. Cô đã học chung sống với chứng khó đọc chứ không che dấu nữa. Cô đã làm việc chăm chỉ để hoàn thiện bản thân mình, và mọi thứ cô có, mọi thứ cô trở thành, đều do tự cô làm nên. Cô hạnh phúc.

Dẫu vậy, cô vẫn mong mang lại nhiều thứ cho con gái mình. Cô mong nhiều thứ tốt đẹp hơn.

Chương 8

Cơ, xương và lòng quyết tâm sắt đá va vào nhau, những cây gậy khúc côn cầu đập mạnh xuống nền băng, tiếng hò hét của hàng nghìn cổ động viên cuồng nhiệt vang khắp phòng khách của John. Trên chiếc ti vi màn hình lớn, ‘Tên Lửa Nga” Pavel Bure giơ cao gậy đánh vào mặt Jay Wells, cầu thủ phòng ngự của đội Ranger, hạ đo ván anh chàng New York cao to hơn này xuống sàn băng.

“Chết tiệt, các cậu nên thán phục một gã nhỏ thó như Bure khi đương đầu với Wells”. John vừa khẽ mỉm cười ngưỡng mộ vừa liếc nhìn ba vị khách: ‘Kẻ Vũ Phu’ Hugh Miner, ‘Cái Cây’ Dmitri Ulanov, và ‘Người Làm Dịch Vũ Lễ Tang’ Claude Dupre

Ba chàng cầu thủ ghé nhà John chủ yếu để xem đội Dodgers đấu với đội Atlanta Braves trên chiếc ti vi màn hình lớn. Khi hai lượt đấu trôi qua, họ cùng lắc đầu ngụ ý, “Và họ kiếm bộn tiền hơn tôi!” rồi thảy chiếc băng của giải vô địch cúp Stanley 1994 vào đầu máy video.

“Các cậu đã bao giờ nhìn thấy tai của Bure chưa?” Hugh hỏi. “Gã có đôi tai mắc dịch to khủng.”

Khi cái mũi vỡ của Jay Wells bắt đầu chảy máu, Pavel, với đôi vai sụp xuống, trượt khỏi sân băng, bị đuổi khỏi sân vì phạm lỗi.

“Và những lọn tóc xoăn của đám đàn bà,” Claude đế thêm với giọng Pháp – Canada mềm mại. “Nhưng, không tệ bằng Jagr. Gã là một cô em ẻo lả.”

Dmitri dứt mắt khỏi màn hình ti vi khi người đồng hương của anh, Pavel Bure, bị hộ tống tới phòng thay đồ. “Jaromir Jagr mà ẻo lả ư?” anh hỏi, ám chỉ tới ngôi sao chạy cánh của đội Pittsburgh Penguin.

Hugh lắc đầu cười ngoác miệng, rồi ngừng lại nhìn John. “Cậu nghĩ sao, Bức Tường?”

“Không, mạnh tay như Jagr thì khó coi là ẻo lả được,” anh nhún vai đáp. “Gã không phải là một con lừa đồng tính.”

“Phải, nhưng gã quàng cả đống dây chuyền vàng quanh cổ đấy,” Hugh, kẻ nổi tiếng là nói toàn chuyện rác rưởi chỉ để gây sự, cãi lại. “Hoặc Jagr là một em ẻo lả hoặc anh ta là fan của Mr.T.”

Dmitri nổi xung và chỉ vào ba sợi dây chuyền vàng trên cổ mình. “Dây chuyền không có nghĩa là ẻo lả.”

“Mr.T là ai?” Claude muốn biết

“Cậu chưa bao giờ xem The A-Team[12] trên ti vi sao? Mr.T là gã da đen đô con để tóc kiểu Mohawk và đeo cả lô xích xông trang sức bằng vàng ấy,” Hugh giải thích. “Gã và George Peppard làm việc cho chính phủ và thổi phồng mọi thứ.”

“Dây chuyền không có nghĩa là ẻo lả,” Dmitri khăng khăng.

“Có lẽ là không,” Hugh thừa nhận. “Nhưng tôi biết chắc như đinh đóng cột rằng đeo nhiều dây chuyền có gì đó liên quan tới kích thước súng ống của một gã trai.”

“Rác rưởi,” Dmitri phỉ báng.

John cười khùng khục và duỗi tay trên lưng ghế bành bọc da màu be. Sao cậu biết, Hugh? Nhìn trộm rồi à?

Hugh đứng bật dậy, chỉ lon Coca rỗng vào John. Mắt anh ta nheo lại, nhếch mép cười. John hiểu vẻ mặt ấy. Anh đã nhìn thấy vẻ mặt này hàng trăm lần trước khi ‘Kẻ Vũ Phu’ lao lên chặn bóng và dùng võ mồm khiến bất cứ cầu thủ đối phương nào cả gan trượt tới quá gần vạch trắng trước thủ môn đều tức đến lộn ruột. Tôi đã tắm cùng bọn đàn ông cả đời, và chẳng cần phải nhìn trộm tôi cũng biết những gã sụt cả cổ vì dây chuyền vàng toàn là lũ đang cố bù đắp cho những thiếu hụt của đồ nghề

Claude cười phá lên còn Dmitri thì lắc đầu. “Không phải thế” anh nói.

“Là thế đấy Cây ạ.” Hugh cả quyết khi anh ta đi thẳng về phía bếp. “Ở Nga, đeo nhiều dây chuyền vàng có nghĩa là cậu là người hùng chăn gối, nhưng cậu đang ở Mỹ và cậu chỉ không thể cứ đi loanh quanh mà rao toáng lên là cu mình nhỏ. Nhập gia thì phải tùy tục thôi, nếu không muốn làm chính

mình sượng mặt.”

“Hoặc nếu còn muốn hẹn hò với gái Mỹ,” John đế thêm.

Chuông cửa reo khi Hugh đi qua cửa bếp. “Cậu có muốn tôi ra mở cửa không?” anh hỏi

“Chắc chắn rồi. Chắc là Heisler đấy.” John trả lời, có ý nhắc tới tiền đạo mới nhất của đội Chinooks. “Cậu ấy bảo có thể sẽ rẽ qua.”

“John.” Dmitri gọi John rồi trượt tới mép ghế da chỗ anh đang ngồi.”Có đúng thế không? Gái Mỹ nghĩ dây chuyền là cậu em yếu đuối ư?”

John bấm bụng nhịn cười. “Đúng thế đấy, Cây ạ. Là thế đấy. Cậu đang có rắc rối với việc tìm kiếm các em để hẹn hò à?”

Dmitri trông có vẻ lúng túng và trượt tại chỗ của mình.

Không thể kìm lại, John cười phá lên. Anh liếc nhìn Claude, kẻ cũng đang nhận ra sự bối rối của Dmitri thật tức cười.

“À, Bức Tường. Không phải Heisler đâu.”

John liếc nhìn qua vai, và tiếng cười của anh tắt lịm ngay tắp lự khi trông thấy Georgeanne đứng ở ngưỡng cửa phòng khách.

“Nếu làm phiền các anh, tôi sẽ quay lại sau vậy.” Cô chĩa ánh nhìn chằm chằm từ mặt người này sang người kia và bước lùi vài bước về phía cửa

“Không.” John vội đứng bật dậy, choáng váng trước sự xuất hiện bất ngờ của cô. Anh với lấy cái điều khiển từ xa trên bàn cà phê, rồi tắt ti vi. “Không. Đừng đi,” anh vừa nói vừa văng cái điều khiển lên sofa.

“Tôi có thể thấy anh đang bận. Tôi sẽ gọi lại sau.” Cô liếc nhìn Hugh, người đang đứng cạnh mình, rồi nhìn lại vào John. “Thực ra tôi đã gọi, nhưng anh không bắt máy. Rồi tôi nhớ ra anh không bao giờ trả lời điện thoại, vì vậy tôi đánh liều lái xe tới đây, và… ừm, điều tôi muốn nói là…” tay cô vung vẩy bối rối và cô hít một hơi thật sâu. “Tôi biết làm kẻ không mời mà đến thì thật khiếm nhã hết chỗ nói, nhưng liệu tôi có thể xin anh vài giây không?”

Rõ ràng cô đang lúng túng khi nhận ra mình là trung tâm của sự chú ý trước bốn chàng cầu thủ khúc côn cầu cao to lực lưỡng. John thấy thông cảm với Georgeanne. Phần nào. Nhưng anh không thể quên những gì cô đã làm. “Không hề gì,” anh nói khi vòng qua ghế bước thẳng về phía cô. “Chúng ta có thể lên gác xép tầng trên hoặc ra ngoài boong.”

Georgeanne lại nhìn những người khác trong phòng. “Tôi nghĩ ra boong tàu thì hơn”

“Tốt thôi.” John bước tới ô cửa kiểu Pháp bên kia phòng. “Mời cô đi trước,” anh nói, và khi cô đi qua, anh đưa ánh mắt từ từ dạo lướt xuống cơ thể cô.nChiếc váy đỏ không tay cài khuy quanh cổ, để lộ đôi vai mềm, và ôm sát ngực cô. Dài chấm gối, không quá bó hay quá hở hang. Nhưng cô vẫn trông như một tuyển tập những cám dỗ mà anh không sao cưỡng lại, tất cả đóng gói tiện lợi trong lớp giấy gói snack. Cáu bẳn vì không hiểu sao mình lại đi để ý tới vẻ ngoài của cô, anh chuyển cái nhìn đăm đăm từ những lọn to tóc xoăn rủ xuống vai cô sang Hugh. Anh chàng thủ môn đang trân trân nhìn Georgeanne như thể biết cô nhưng chưa thể nhớ từng gặp cô khi nào. Dù đôi khi Hugh làm bộ như mình ngốc lắm, nhưng kỳ thực không phải vậy, và chắc chẳng bảo lâu anh sẽ nhớ ra cô là cô dâu bỏ trốn của Virgil Duffy. Bảy năm trước Claude và Dmitri còn chưa chơi cho đội Chinooks nên không đến dự đám cưới, nhưng họ có lẽ đã nghe chuyện.

John bước tới mở cửa cho Georgeanne. Khi cô bước ra ngoài, anh quay lại phòng khách. ‘Tự nhiên như ở nhà nhé’, anh nói với đồng đội.

Claude đăm đắm nhìn theo Georgeanne với một nụ cười nhếch mép. “Cứ thong thả,” anh chàng đáp.

Dmitri không nói gì; cậu ta chẳng cần phải nói gì. Sự biến mất đáng ngờ của những sợi dây chuyền vàng còn mạnh hơn cả vẻ mặt bỗng đần ra của anh chàng người Nga trẻ tuổi.

“Tôi sẽ không đi lâu đâu,” Joh nhăn trán nói, rồi bước đi và đóng cửa lại phía sau. Một làn gió nhẹ thổi tấm banner in hình cá voi màu xanh lá và xanh dương treo ở ban công phía sau bay phần phật trong lúc những con sóng ì oạp vỗ vào mạn chiếc thuyền máy dài tới bảy mét cột vào boong tàu. Nắng chiều rạng rỡ rọi lung linh trên những con sóng lăn tăn gợn từ chiếc thuyền buồm đang êm ả trôi trên mặt nước. Đám người trên thuyền gọi với John, và theo phản xạ anh vẫy tay lại, nhưng tâm trí anh còn đang dồn vào người phụ nữ đứng gần mép nước với một tay đưa lên trán che bớt nắng mênh mang nhìn ra mặt hồ.

“Đó có phải là công viên Gas Works không?” cô hỏi, chỉ sang bờ bên kia.

Georgeanne xinh đẹp, gợi cảm và độc ác đến độ khiến anh cứ hình dung ra cảnh mình được quẳng cô xuống nước. “Cô đến để ngắm hồ nước sao?”

Cô thõng tay xuống và nhìn qua vai mình. “Không,” cô đáp, rồi quay người đối mặt với anh. “Tôi muốn nói chuyện với anh về Lexie.”

“Ngồi xuống đi.” Anh chỉ vào hai chiếc ghế Adirondack, và khi cô ngồi, anh ngồi vào ghế đối diện cô. Chân xoãi rộng, tay để trên tay ghế, anh đợi cô bắt đầu.

“Thực sự tôi đã cố gọi cho anh.” Cô liếc vội anh, rồi lướt mắt xuống ngực anh. “Nhưng máy trả lời tự động nhận cuộc gọi và tôi không muốn để lại tin nhắn. Điều tôi muốn nói quan trọng đến mức

không thể để lại tin nhắn trên máy trả lời tự động, và tôi không muốn đợi anh trở về từ chuyến đi để nói chuyện với anh. Thế nên tôi lựa dịp có thể anh ở nhà để lái xe tới đây." Cô lại liếc anh, rồi nhìn qua vai trái của anh. "Tôi thực sự xin lỗi nếu cắt ngang chuyện gì quan trọng."

Trong giây lát, John không thể nghĩ ra bất cứ điều gì quan trọng hơn điều Georgeanne phải nói với anh. Bởi dù muốn hay không thì những điều đó cũng ảnh hưởng lớn đến cuộc đời anh. "Cô chẳng cắt ngang cái gì hết."

"Tốt." Cuối cùng cô cũng nhìn vào anh khi một nụ cười rất nhẹ thoáng qua môi cô. "Tôi không nghĩ anh sẽ cân nhắc chuyện để Lexia và tôi yên?"

"Đúng vậy," anh trả lời thẳng thừng

"Tôi cũng nghĩ vậy."

"Vậy sao cô lại tới đây?"

"Bởi vì tôi muốn điều tốt đẹp nhất cho con gái tôi."

"Thế thì chúng ta thích cùng một thứ rồi đấy. Có điều tôi không nghĩ chúng ta nhất trí được chính xác thì điều gì là tốt nhất cho Lexie."

Georgeanne nhìn xuống đùi và hít một hơi thật sâu. Cô cảm thấy hoang mang và lo sợ như một con mèo đang nhìn một con chó Doberman to bự. Cô thầm mong John không nhận ra nỗi bất an trong cô. Cô cần nắm quyền kiểm soát, không chỉ kiểm soát cảm xúc của chính mình mà còn cả tình thế này nữa. Cô không cho phép John và luật sư của anh ta cầm lái cuộc đời cô hay phán điều gì là tốt nhất cho Lexie. Cô không thể để mọi chuyện đi xa đến thế. Georgeanne, chứ không phải John, mới là người có quyền quyết định mọi chuyện. "Sáng nay anh có nói sẽ liên hệ với một luật sư," cô nói, và hướng ánh mắt lên trên chiếc áo Nike không cổ màu xám, liếc vội qua cái cằm thẫm bóng nắng năm giờ chiều, và nhìn sâu vào đôi mắt lam sâu thẳm của anh. "Tôi nghĩ chúng ta có thể đi đến một thỏa hiệp có tình có lý mà không cần tới luật sư. Một cuộc tranh giành tại tòa sẽ chỉ làm tổn thương Lexie, tôi thì không muốn điều đó. Tôi thì không muốn điều đó. Tôi không muốn dính dáng gì tới luật sư cả."

"Vậy hãy cho tôi một sự lựa chọn."

"Được thôi," Georgeanne chậm rãi nói. "Tôi nghĩ nên để Lexie biết về anh như một người bạn của gia đình."

Một bên mày thẫm nhướng lên nơi trán anh. "Và?"

"Và anh cũng có thể biết về con bé."

John nhìn vài giây vào cô trước khi hỏi, "Đó ư? Đó là thỏa hiệp có tình có lý của cô ư?"

Georgeanne không muốn làm thế. Cô không muốn nói vậy và cô ghét John gây sức ép với cô.

“Khi Lexie biết rõ về anh, cảm thấy thoải mái khi ở bên anh, và khi tôi nghĩ thời điểm đó đã tới, tôi sẽ bảo với con bé rằng anh là bố nó.” Và đứa con bé bỏng của tôi có thể sẽ căm ghét tôi vì đã nói dối như thế, cô nghĩ.

John hơi nghiêng đầu sang một bên. Trông anh không có vẻ thỏa mãn với cách giải quyết của cô. “Vậy,” anh nói. “Tôi ngờ rằng sẽ phải đợi cho tới khi cô nghĩ đã đến lúc thích”

“Nói cho tôi hay sao tôi phải đợi, Georgie”

“Chẳng ai còn gọi tôi là Georgie nữa cả.” Gần đây cô không còn tìm cách khiêu khích hay tán tỉnh để có được cái cô muốn nữa. Giờ cô đã không còn là Georgie Howard nữa. “Tôi thích được gọi là Georgeanne hơn.”

“Tôi không quan tâm cô thích cái gì hơn.” Anh khoanh tay trước khuôn ngực nở nang. “Sao cô không nói ngay vì cớ gì tôi phải đợi đi, Georgeanne.”

“Đây hẳn sẽ là một cú sốc lớn đối với Lexie, và tôi nghĩ con bé nên được tiếp nhận chuyện này càng nhẹ nhàng càng tốt. Con gái tôi mới chỉ sáu tuổi, và tôi biết rõ việc tranh giành quyền nuôi đứa trẻ sẽ làm con bé tổn thương và hoang mang. Tôi không muốn con gái tôi tổn thương bằng một phiên tòa…”

“Thứ nhất,’ John cắt ngang, “đứa con gái bé bỏng mà cô luôn mồm ám chỉ là đứa con gái của cô thực ra cũng là con của tôi ngang như cô vậy. Thứ hai, đừng tô bật tôi lên như một gã tồi ở đây. Tôi sẽ không nhắc tới luật sư nếu cô cứ không một mực đòi không cho tôi gặp Lexie.”

Georgeanne cảm thấy cơn oán giận trào lên và hít một hơi thật sâu. “Ồ, thế thì tôi đã đổi ý.” Cô không thể cãi nhau với anh, dù thế nào cũng chưa thể. Chưa thể cho tới khi cô khiến anh nhượng bộ vài bước.

John ngồi lún sâu hơn trong ghế và ngoắc ngón cái vào túi trước quần jeans. Mắt anh nheo lại và miệng trề ra đầy hoài nghi.

“Anh không tin tôi à?”

“Nói thật là không”

Trên đường lái xe chiều nay, cô đã mường tượng trong đầu nhiều cảnh huống nếu-anh-ta-nói-thế-này-thì-mình-sẽ-nói-thế-này, nhưng cô không bao giờ nghĩ anh lại không tin mình. ‘Anh không tin tôi sao?”

Anh nhìn cô cơ hồ như cô bị điên. “Không dù chỉ một giây”

Georgeanne hiểu rằng họ đã hòa nhau, bởi cô cũng đâu tin anh. T”ốt thôi. Chúng ta đâu cần phải tin tưởng nhau, miễn sao hai ta đều muốn điều tốt nhất cho Lexie là được rồi.”l

“Tôi không muốn làm tổn thương con bé, nhưng như tôi đã nói, tôi không nghĩ chúng ta sẽ nhất trí được rằng đâu là điều tốt nhất. Nếu mai tôi chết chắc cô sẽ vui mừng đến tận những cái móng chân miền Nam của cô. Nhưng chuyện đó chẳng vui vẻ gì đối với tôi. Tôi muốn được biết về Lexie và tôi muốn con bé biết về tôi. Nếu cô nghĩ tôi nên đợi dịp nói cho con bé biết tôi là bố nó, thì tốt thôi, tôi sẽ đợi. Cô hiểu con bé rõ hơn tôi mà.”

“Tôi phải là người kể cho con bé biết, John ạ.” cô thầm mong một trận cãi cọ và ngạc nhiên làm sao khi cuộc trò chuyện vẫn cứ êm ả như thế.

“Được”

“Tôi cần anh hứa chuyện này” cô khăng khăng, bởi cô không tin lắm rằng trong vài tháng tới John sẽ không đổi ý mà nghĩ rằng làm một ông bố sẽ tước đoạt đi lối sống của anh. Nếu anh ta lại bỏ rơi Lexie, sau khi con bé biết anh ta là bố nó, chuyện đó sẽ làm trái tim con bé vỡ tan. Và Georgeanne biết từ trải nghiệm của chính mình nỗi đau bị bố mẹ ruồng bỏ còn tệ hơn cả là không biết chút nào về bố mẹ. “Sự thật sẽ do tôi nói ra.”

“Tôi tưởng chúng ta không tin nhau mà. Như thế lời hứa của tôi có ích gì chứ?”

Anh ta có lý. Georgeanne nghĩ về chuyện đó, và nếu còn lựa chọn nào khác, cô nói, “Tôi sẽ tin anh nếu anh hứa với tôi.”

‘Cô sẽ có nó, nhưng đừng mong tôi sẽ đợi lâu. Đừng quanh co lừa dối tôi’, anh cảnh cáo. ‘Tôi muốn nhìn thấy con bé khi tôi trở lại thị trấn’.

‘Đó là một lý do khác đưa tôi đến đây tối nay’. Georgeanne vừa nói vừa đứng lên khỏi ghế. ‘Chủ nhật tới tôi và Lexie sẽ đi picnic ở công viên Marymoor. Anh được mời đi cùng chúng tôi nếu anh không có kế hoạch khác’.

‘Mấy giờ?’

‘Trưa”

‘Tôi nên mang theo thứ gì?’

‘Lexie và tôi sẽ mang mọi thứ trừ đồ uống có cồn. Nếu muốn uống bia thì anh phải tự mình mang đến thôi, dẫu vậy tôi vẫn mong anh sẽ không mang tới’.

‘Cái đó không thành vấn đề’, anh nói, cũng đứng dậy theo.

Georgeanne ngước lên nhìn anh, luôn thoáng ngạc nhiên bởi chiều cao cơ thể và bề rộng đôi vai của anh. ‘Tôi sẽ dẫn theo một người bạn, thế nên chúng tôi cũng sẽ rất vui được chào đón một người bạn của anh’. Rồi cô mỉm cười ngọt ngào nói thêm, ‘Mặc dù tôi sẽ rất mong bạn anh không phải là một em fan cuồng khúc côn cầu nào đấy’.

John chuyển chân trụ và quắc mắt cáu kỉnh. ‘Cái đó cũng không thành vấn đề nốt’.

“Tuyệt”. Cô quay người dợm bước đi, nhưng rồi dừng lại nhìn anh. ‘Ồ, và chúng ta phải giả vờ yêu quý nhau đấy’

Anh nhìn cô chằm chằm, mắt nheo lại, miệng mím thành một đường kẻ chỉ. ‘À, cái đó’, anh nói khô khốc, ‘có thể là vấn đề đấy’

Georgeanne dém tấm chăn in màu hoa cỏ xuống dưới vai Lexie rồi nhìn chăm chú vào đôi mắt mơ màng ngái ngủ của con bé. Mái tóc sẫm màu của Lexie xõa ra khắp gối, và má con bé thì bợt bạt vì mệt rũ. Hồi còn nhỏ xíu, Lexie luôn gợi cho Georgeanne nghĩ tới một món đồ chơi lên giây cót. Một phút trước nó còn đang bò khắp sàn, chỉ một phút sau nó đã nằm xuống giữa bếp ngủ. Ngay cả bây giờ, khi đã mệt rã rời, nó vẫn chạy ra ngoài khá nhanh, và Georgeanne xem đó như một phúc lành. ‘Ngày mai chúng mình sẽ uống trà sau khi xem hết chương trình General Hospital nhé’, cô nói. Đã được hơn một tuần kể từ khi hai mẹ con sắp xếp được thời gian cùng nhau xem một tập trong bộ phim truyền hình yêu thích.

‘Được ạ’, Lexie ngáp

‘Ngọt ngào với mẹ nào’, Georgeanne đòi, và khi Lexie chun môi, cô cúi xuống hôn chúc con gái ngủ ngon. ‘Mẹ mê mẩn khuôn mặt xinh xắn của con’, cô nói, rồi đứng dậy.

‘Con cũng vậy. Mai dì Mae có đến uống trà không ạ?’ Lexie ngọ nguậy người cọ mặt vào tấm ga trải giường Muppet mà nó đã ngủ từ hồi mới sinh.

‘Mẹ sẽ mời dì ấy’. Georgeanne bước qua sàn phòng, qua búp bê cắm trại Barbie và một đống búp bê ở trần. ‘Trời đất quỷ thần ơi, căn phòng này bừa bộn như chuồng heo ấy’. cô nói khi vấp chân vào một que gỗ gắn cờ đuôi nheo màu tía ở hai đầu. Cô liếc qua vai thấy mắt Lexie đã khép. Cô với công tắc điện cạnh cửa, tắt đèn rồi đi xuống hành lang.

Trước khi vào phòng khách, Georgeanne có thể cảm thấy Mae đang sốt ruột đợi mình. Trước đấy, khi Mae tới ngồi cũng Lexie, Georgeanne đã giải thích sơ qua về tình hình với John cho cô bạn kiêm làm ăn của mình. Và khi họ ngồi thần ra đợi giờ Lexie đi ngủ, Mae dường như chỉ chực xổ ra hàng tràng câu hỏi.

‘Con bé ngủ chưa?’ Mae hỏi chừng như chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút khi Georgeanne bước vào.

Georgeanne gật đầu rồi đến ngồi ở đầu kia chiếc sofa. Cô với lấy một chiếc gối thêu hoa và chữ cái trên mình để lên đùi.

‘Mình đang nghĩ mãi chuyện đó’, Mae gợi chuyện khi quay sang đối diện với Georgeanne. ‘Và

giờ thì đã hiểu ra rất nhiều chuyện'

'Những chuyện gì?' Cô hỏi, nghĩ rằng với kiểu cắt tóc ngắn hơn mới cắt, Mae trông hao hao Meg Ryan.

'Chẳng hạn như sao bọn mình lại ghét bọn đàn ông là vận động viên thế. Cậu biết mình ghét đám vận động viên vì bọn họ từng đánh em trai mình nhừ tử. Và mình luôn cho là cậu không thích họ vì bộ ngực của cậu', cô nói khi cạp lòng bàn tay trước ngực như đang chụp hai quả dưa đỏ vậy. 'Mình cứ nghĩ cậu hẳn phải bị cả đội bóng sờ soạng, hoặc cái gì đó khủng khiếp tương tự, và chỉ không muốn kể về chuyện đó'. Cô buông thõng hai tay xuống đùi, ngay dưới chiếc quần sooc bò. 'Mình chưa bao giờ tưởng tượng bố của Lexie chỉ là một tay vận động viên. Nhưng chuyện đó đã sáng tỏ, bởi vì con bé giống vận động viên hơn cậu'.

'Phải, nó giống', Georgeanne tán thành. 'Nhưng điều đó chẳng nói lên gì nhiều'

'Còn nhớ khi cô bé lên bốn tuổi và bọn mình đã tháo hai bánh xe ở trục sau xe đạp của con bé không?'

'Mình không tháo, cậu tháo'. Georgeanne nhìn sâu vào đôi mắt nâu của Mae và nhắc nhở cô bạn, 'Mình muốn gắn vào để con bé khỏi bị ngã'.

'Mình biết, nhưng chúng bị vênh lên và thậm chí còn chẳng chạm đất được nữa kìa. Thứ đó chẳng giúp gì được cho con bé cả'. Mae gạt mối quan ngại của Georgeanne đi bằng một cái xua tay. 'Mình nhớ hồi đó đã nghĩ Lexie hẳn phải kế thừa khả năng phối hợp hành động từ gen của bố nó, bởi vì từ cậu thì chắc chắn là không rồi'.

'Này, xấu tính quá đấy'. Georgeanne phàn nàn, nhưng không thực sự thấy phật ý; đó là sự thật.

'Nhưng cả đến triệu năm nữa mình cũng chẳng ngờ đến John Kowalsky. Lạy Chúa. Georgeanne, người đàn ông này là một cầu thủ khúc côn cầu!' cô nhấn mạnh mấy từ cuối với cái điệu khinh bỉ đáng sợ thường chỉ dành cho những kẻ giết người hàng loạt hay những gã buôn ô tô cũ.

'Mình biết'

'Cậu đã bao giờ xem anh ta chơi chưa?'

'Chưa', cô nhìn xuống chiếc gối trên đùi và nhíu mày khi thấy vết ố màu nâu trên tai gối. 'Dù thỉnh thoảng mình có xem mẩu tin thể thao trên bản tin tối'.

'Chậc, mình thì đã xem anh ta chơi! Cậu còn nhớ Don Rogers không?'

'Đương nhiên là nhớ', cô vừa nói vừa chà tay vào vết ố trên chiếc gối vải lanh. 'Năm ngoái cậu hẹn hò với anh ta vài tháng, nhưng rồi cậu đá anh ta khi nghĩ rằng niềm đam mê anh ta dành cho đội Labrador thật lập dị'. cô ngừng lại rồi ngước lên nhìn Mae. 'Cậu để Lexie ăn trong phòng khách tối

nay đấy à? Mình ngờ là có vết sô cô la dính trên gối'.

'Quên cái gối đó đi', Mae thở dài, rồi lùa ngón tay vào hai bên mái tóc ngắn hoe vàng. 'Don là fan cuồng tín của gã cầu thủ Chinooks ấy, nên mình đã đi xem một trận với anh ta. Mình không thể tin những gã ấy lại nện nhau mạnh tay đến thế, và không ai nện mạnh hơn John Kowalsky. Anh ta cho một gã lộn nhào trên không trung. Rồi sau đó anh ta chỉ nhún vai trượt đi'.

Georgeanne tự hỏi chuyện này không biết rồi sẽ đi đến đâu. 'Cái đó thì liên quan gì đến mình chứ?'

'Cậu ngủ với anh ta! Mình không thể tin nổi. Anh ta không chỉ là một vận động viên, mà còn là một gã điên!'

Georgeanne thầm tán thành, nhưng cô bắt đầu thấy hơi bực. 'Chuyện đã lâu lắm rồi. Vả lại, nếu cùng ở trong một ngôi nhà kính, thì đừng ném đá vào nhau, được chứ?'

'Nghĩa là sao?'

'Nghĩa là bất cứ ai từng ngủ với Bruce Nelson thì không có quyền phán xét người khác'.

Mae khoanh tay trước ngực, lún người vào lưng ghế sofa sâu hơn nữa. 'Anh ta cũng đâu tệ đến thế', cô lầm bầm

'Thật ư? Anh ta là một thằng bé con ẻo lả chỉ biết bám váy mẹ, và cậu chỉ hẹn hò với anh chàng vì cậu có thể xỏ mũi anh ta – như tất cả các gã mà cậu hẹn hò'.

'Ít nhất thì mình cũng có đời sống tình dục bình thường'

Họ từng nhai đi nhai lại chuyện này không ít lần. Mae coi cuộc sống thiếu vắng tình dục của Georgeanne là không tốt cho sức khỏe, còn Georgeanne lại có cảm giác Mae nên tập nói 'không' nhiều hơn.

'Cậu biết đấy, Georgeanne, kiêng khem là không bình thường, rồi một ngày nào đó gần đây thôi cậu sẽ nổ tung', cô đoán. 'Còn Bruce thì không ẻo lả đâu, anh chàng thật dễ thương'.

'Dễ thương? Anh ta ba mươi tám tuổi và vẫn đang sống cùng mẹ. Anh ta khiến mình nhớ tới thằng em họ Billy Earl sống với mẹ nó cho tới khi bà ấy lên thiên đường, và tin mình đi, nó mềm oặt như một cái kẹo dẻo ấy. Nó từng ăn cắp kính đọc chỉ để phòng khi bị cận. Và, đương nhiên, nó chẳng bao giờ bị cận, bởi vì họ nhà mình ai cũng có thị lực hoàn hảo hai mươi trên hai mươi. Bà thường bảo bà cháu mình nên cầu nguyện cho thằng bé. Bọn mình cầu cho thằng bé không bao giờ bị sâu răng, nếu không những người đeo răng giả sẽ chẳng an toàn bên Billy Earl'

Mae cười. 'Cậu toàn bịa chuyện'

Georgeanne đưa tay phải lên. ‘Thề có Chúa, Billy Earl là một thằng mất trí. ‘Cô lại nhìn xuống chiếc gối trên đùi và di di ngón tay trên những bông hoa thêu màu trắng. ‘Dù sao thì, đương nhiên là cậu quan tâm tới Bruce, không thì cậu đã chẳng ngủ với anh rồi. Đôi khi trái tim chúng ta mới là nơi làm công việc lựa chọn’

‘Này”. Mae vỗ tay vào lưng ghế để Georgeanne chú ý. Khi cô ngước lên, Mae nói, ‘Mình chẳng quan tâm gì đến Bruce cả. Mình cảm thấy thương hại anh ta, và lâu rồi mình không ngủ với ai, thật là một lý do tồi tệ hết sức để lên giường với đàn ông. Mình sẽ không cổ xúy cho nó. Nếu mình nói nghe như đang phán xét cậu thì cho mình xin lỗi. Mình không cố ý làm thế, mình thề”

“Mình biết”, Georgeanne nói không chút lăn tăn.

‘Tốt. Nào, kể cho mình nghe. Cậu gặp John Kowalsky lần đầu như thế nào?”

‘Cậu có muốn nghe đầu đuôi câu chuyện không?”

‘Có’

‘Được rồi. Cậu có nhớ lần đầu tiên gặp cậu, mình đã mặc chiếc váy hồng bé xíu không?’

‘Nhớ chứ’. Nhiều năm trước Georgeanne đã kể cho Mae nghe về cái đám cưới hụt với Virgil, nhưng cô bỏ qua đoạn về John. Giờ cô kể hết cho Mae. Cô kể hết mọi chuyện. Tất cả trừ những chi tiết riêng tư. Cô không bao giờ là người cởi mở và tự nhiên khi nói về tình dục. Bà cô đương nhiên chẳng bao giờ thảo luận về chuyện đó, và mọi thứ đều do cô học được, cô học được từ lớp học về sức khỏe ở trường, hay từ những gã bạn trai ngờ nghệch vốn không biết và cũng không quan tâm đến chuyện mang lại khoái cảm cho đối tác.

Rồi cô gặp John, và anh đã dạy cô những thứ mà cô chưa từng nghĩ lại có thể về mặt thể xác cho tới đêm hôm đó. Anh đốt cháy cô bằng đôi tay nóng bỏng và cặp môi khao khát, và cô chạm vào anh theo những cách mà cô chỉ được nghe người ta thầm thì kể lại. Anh khiến cô thèm muốn anh, cô làm mọi thứ anh bảo và hơn thế nữa.

Lúc này cô thậm chí chẳng muốn nghĩ tới đêm hôm đó. Cô không còn nhận ra người phụ nữ trẻ đã trao đi thân thể và tình yêu của mình một cách quá ư dễ dãi. Người phụ nữ ấy không còn tồn tại nữa, và cô không muốn cảm thấy có bất kỳ lý do gì để phải nhắc tới cô ta.

Cô bỏ qua những chi tiết gây sốc, rồi kể cho Mae về cuộc nói chuyện với John vào buổi sáng hôm ấy và về cái thỏa thuận họ đã đạt được trên ngôi nhà thuyền. ‘Mình không biết rồi mọi chuyện sẽ ra sao nữa, mình chỉ cầu mong cho Lexie không bị tổn thương’. Cô kết luận, bỗng cảm thấy kiệt sức.

‘Cậu có định kể với Charles không?’ Mae hỏi

‘Mình không biết’. Cô vừa đáp vừa ôm chặt cái gối vào ngực, ngả đầu ra sau lưng ghế, và nhìn

trân trân lên trần nhà. ‘Mình mới chỉ hẹn hò với anh ta hai lần thôi’

‘Cậu sẽ gặp lại anh ta chứ?’

Georgeanne nghĩ tới người đàn ông cô hẹn hò trong một tháng vừa qua. Cô gặp anh khi anh tới quán Heron đặt tiệc sinh nhật lần thứ mười cho con gái. Ngày hôm qua anh gọi điện và họ hẹn nhau ăn tối ở khách sạn Bốn Mùa, Georgeanne mỉm cười. ‘Mình cũng mong gặp lại’

‘Thế thì cậu nên kể với anh ta’

Charles Monroe đã ly hôn và là một trong số những người đàn ông tuyệt nhất mà Georgeanne từng biết. Anh sở hữu một đài truyền hình cáp ở địa phương, giàu có, và có một nụ cười tuyệt vời làm bừng sáng cả đôi mắt xám. Anh ăn mặc không hào nhoáng. Anh không phải anh chàng sành điệu vẫn suất hiện trên bìa GQ, và những nụ hôn của anh không nhấn chìm cô trong những xúc cảm mãnh liệt. Chúng giống một làn gió ấm nhiều hơn. Dịu dàng. Thư giãn.

Charles không bao giờ xô đẩy hay cấu xé, và nếu có thêm thời gian, có thể Georgeanne sẽ thấy mình đang trở nên gần gũi hơn với anh. Cô rất thích anh, và cũng quan trọng như thế, Lexie đã gặp anh một lần, và con bé cũng thích anh. ‘Mình nghĩ mình sẽ kể cho anh ấy’

‘Mình không nghĩ anh ta sẽ thích tin này chút nào đâu’ Mae đoán trước

Georgeanne quay đầu sang bên trái nhìn bạn. ‘Tại sao?’

“Bởi vì dẫu mình có ghét cay ghét đắng những gã đàn ông bạo lực, thì John Kowalsky cũng là một anh chàng giỏi chăn gối, và Charles chắc chắn sẽ ghen. Anh ta có thể sẽ lo rằng còn có cái gì đó giữa cậu và anh chàng khúc côn cầu”.

Cô thì nghĩ rằng có lẽ Charles sẽ buồn vì cô đã nói dối anh hoàn hảo đến vậy về bố của Lexie, nhưng cô không lo anh sẽ ghen. ‘Charles chẳng có gì phải ghen cả’, cô nói với sự chắc chắn của người phụ nữa biết chắc chắn sẽ chẳng có khả năng dù mờ nhạt nhất rằng cô sẽ lại vướng vào tình ái lãng mạn với John. ‘Vả lại, nếu mình có ảo tưởng mà ngã vào lòng John đi chăng nữa thì anh ta cũng căm ghét mình. Anh ta thậm chí chẳng buồn nhìn mình’. Cái ý tưởng đoàn viên giữa cô và Joh ngớ ngẩn đến nỗi cô chẳng hơi đâu mà nghĩ đến lần nữa. ‘Mình sẽ kể với Charles khi đi ăn trưa với anh ấy vào thứ Năm’

Nhưng bốn ngày sau, khi gặp Charles ở một quán ăn trên phố Madison, cô lại chẳng có cơ hội nói với anh chuyện gì. Trước khi cô có thể giải thích chuyện đã xảy ra với John, Charles đã đưa ra một đề nghị khiến cô không nói lên lời.

‘Em nghĩ gì về chuyện dẫn một show truyền hình trực tiếp của chính mình?’ anh hỏi qua món bánh sandwich kẹp thịt bò tẩm gia vị và xa lát cải bắp. ‘Đại loại như chương trình của Martha Stewart

của vùng Tây Bắc ấy. Bọn anh sẽ đưa em vào chương trình thứ Bảy từ mười hai rưỡi đến một giờ. Chương trình này chỉ sau Margie's Garage và ngay trước chương trình thể thao chiều. Em có quyền tự do làm gì em muốn. Số này em có thể nấu ăn, số sau em có thể cắm hoa khô hai lát tại một căn bếp'

'Em không biết lát bếp', cô thì thào, cơn choáng váng chạy xuống tới tận đôi giày màu be

'Anh chỉ nói thế như một ý tưởng thôi mà. Anh tin tưởng ở em. Em có tài năng trời phú, và trông em rất ăn hình'.

Georgeanne đặt tay lên ngực, và giọng cô lạc cả đi khi cô hỏi, 'Em ư?'

'Phải, em. Khi anh nói với người quản lý, bà ấy đã nghĩ đây là một ý tưởng tuyệt vời'. Charles cười động viên cô, và cô gần như tin rằng cô có thể chạy ra trước một cái máy quay truyền hình nào đó mà dẫn một show của riêng mình. Lời đề nghị của Charles hấp dẫn phần sáng tạo trong cô, nhưng thực tế lại cản bước. Georgeanne mắc chứng khó đọc. Cô đã học bù, nhưng nếu không cẩn thận, cô vẫn sẽ đọc nhầm từ. Nếu chếnh choáng say, cô sẽ phải dừng lại nghĩ đâu là bên trái, đâu là bên phải. Rồi cân nặng của cô nữa chứ. Máy quay thường sẽ làm một người trông béo thêm khoảng hai ký. Mà, Georgeanne đã thừa sẵn vài ký rồi, lại thêm hai ký nữa, và đâu chỉ là cô xuất hiện trên ti vi đọc những từ không có từ điển, mà cô còn trông béo quay nữa. Cả Lexie cũng đáng phải cân nhắc. Hiện tại Georgeanne đã cảm thấy khiếp đảm với khoảng thời gian con bé ở lớp mẫu giáo bán trú hoặc với các cô bảo mẫu lắm rồi.

Cô nhìn vào đôi mắt xám của Charles rồi nói, 'Không, cám ơn anh'.

'Em không suy nghĩ kỹ đã sao?'

'Em nghĩ rồi', cô vừa nói vừa cầm chiếc nĩa lên xiên lá cải bắp trộn. Cô không muốn nghĩ thêm về điều này nữa. Cô không muốn nghĩ về những khả năng hay cơ hội mà cô vừa gạt đi.

'Em không muốn biết sẽ được trả bao nhiêu ư?'

'Không". Đằng nào chính phủ cũng sẽ lấy một nửa, và cô sẽ được vứt lại đấy như một con ngốc béo ú với chỉ một nửa số tiền mà cô đáng được hưởng.

'Em sẽ nghĩ thêm về chuyện này chứ?'

Vẻ thất vọng của anh khiến cô phải nói, 'Em sẽ nghĩ thêm'. Nhưng cô biết mình sẽ không đổi ý

Ăn xong, anh đi cùng cô ra xe, và khi họ đứng bên chiếc Huyndai màu hạt dẻ của cô, anh lấy chìa khóa từ tay cô và tra vào ổ khóa.

'Bao giờ thì anh có thể gặp lại em?'

'Cuối tuần này thì không được rồi', cô nói, thoáng cảm thấy có lỗi khi không nhắc gì tới John. 'Sao tối thứ Ba tới anh không đưa Amber đến nhà em ăn tối cùng em và Lexie nhỉ?'

Charles đưa tay nắm lấy cổ tay cô rồi đặt chìa khóa vào lòng bàn tay cô. 'Tuyệt lắm', anh nói khi lướt tay lên cánh tay cô rồi tới gáy cô. 'Nhưng anh muốn gặp riêng em nhiều hơn'. Rồi anh hôn nhẹ lên môi cô, nụ hôn của anh giống như một điểm lắng dễ chịu trong một ngày bận rộn. Chút thư giãn, hay đầm mình trong bể bơi ấm áp. Chuyện những nụ hôn của anh không khiến cô phát điên thì có sao chứ? Cô không muốn một người đàn ông làm mình mất tự chủ. Cô không muốn cái vuốt ve của bất cứ người đàn ông nào khiến cô trở nên cuồng nhiệt đắm đuối lần nào nữa. Cô đã ở đó, làm thế, và đã hoàn toàn bị thiêu rụi.

Cô chạm lưỡi vào lưỡi anh và cảm thấy nhịp thở gấp gáp của anh. Bàn tay rảnh của anh tìm thấy eo cô, và anh kéo cô áp sát ngực mình. Vòng ôm của anh siết chặt. Anh muốn hơn thế. Nếu không phải họ đang đứng ở bãi đậu xe ở Seattle, có lẽ cô sẽ trao cho anh thứ anh muốn.

Cô thích Charles, và dần dần, có thể cô sẽ thấy mình yêu anh. Đã nhiều năm trôi qua kể từ lần làm tình ấy. Nhiều năm kể từ lần cô trao thân cho một người đàn ông. Khi bước lùi lại và nhìn vào đôi mắt đắm đuối của Charles, cô nghĩ đã đến lúc thay đổi. Có lẽ đã đến lúc thử lại lần nữa.

Chương 9

"Kìa, nhìn con này!"

Mae liếc nhìn lên từ những chiếc khăn ăn gấp cẩn thận trong tay khi Lexie chạy qua kéo lê theo một chiếc diều Barbie màu hồng phía sau. Chiếc mũ bò gắn bông hoa hướng dương to đùng ở phía trước rơi khỏi đầu con bé và đáp xuống mặt cỏ.

"Con giỏi lắm," Mae gọi với. Cô đặt đống khăn ăn xuống rồi bước vài bước ngắn tới săm soi nhìn bàn tiệc dã ngoại. Gấu khăn trải bàn kẻ sọc xanh phất phơ bay trong làn gió nhẹ trong khi con thú đồ chơi Chia Pet của Lexie chễm chệ trên một chiếc bát úp ngược ở giữa bàn. Chú lợn cỏ đeo cặp kính râm bé xíu cắt từ tấm áp phích, và được thắt quanh cổ một chiếc khăn màu hồng nhạt. "Cậu đang cố chứng tỏ điều gì thế?" cô hỏi

"Mình chẳng cố chứng tỏ điều gì cả," Georgeanne đáp, xếp khay cá ngừ măng tây, patê cá lục hun khói, và các khoanh bánh mì ở một đầu bàn. Chẳng hiểu vì vô tình hay hữu ý mà có một con mèo sứ nhỏ ngồi giữa khay liếm chân. Trên đầu con mèo là một chiếc mũ phớt nhọn màu vàng. Mae hiểu Georgeanne đủ rõ để biết rằng cho chuyến dã ngoại này có chủ đề gì đó. Chỉ là cô chưa nhận thấy thôi,

nhưng cô sẽ tìm ra.

Cô đưa mắt từ con mèo sứ sang đủ loại thức ăn mà cô nhận ra từng được phục vụ trong những bữa tiệc tuần trước. Cô nhận ra những chiếc bánh kếp pho mát và ổ bánh mì vừng truyền thống đã được dọn ra trong bữa bar mitzvah[13] của cậu nhóc Michell Wiseman. Những chiếc bánh thịt cua và bánh quy ca rô hình như có trong bữa tiệc làm vườn hàng năm của bà Brody. Còn gà quay và món sườn thăn non rưới nước xốt mận thì mới xuất hiện trong bữa tiệc liên hoan ngoài trời họ tổ chức đêm qua. "Ồ, trong có vẻ như cậu đang muốn chứng tỏ với ai đó rằng cậu biết nấu nướng thì phải."

"Tớ chỉ dọn sạch tủ lạnh ở cửa hàng, có thế thôi," Georgeanne trả lời.

Không, không phải chỉ có thế. Cái tháp quả được chùi bóng một cách kỹ lưỡng và sắp xếp một cách nghệ thuật ấy không phải được lấy từ chỗ làm. Những trái táo, lê, và chuối tươi ngon hoàn hảo. Đào và dâu được xếp cẩn thận từng tí một, và một con chim lông xanh mặc áo choàng có họa tiết cánh hoa nhìn xuống từ chỗ đậu ở cao trên những trái nho tím và xanh bóng loáng. "Georgeanne, cậu không cần phải chứng tỏ với bất kỳ ai rằng cậu là một phụ nữ thành đạt hay là một người mẹ tốt cả. Mình biết cậu như thế và cậu cũng biết vậy mà. Và vì cậu với mình là những người trưởng thành duy nhất ở đây đáng tính đến, sao lại phải vắt kiệt sức mình để gây ấn tượng với một gã chơi khúc côn cầu ngớ ngẩn chứ?"

Georgeanne ngước lên khỏi con vịt pha lê khoác chiếc váy Hawaii được đặt bên cạnh đống bánh quy ca rô. "Mình bảo John đưa theo bạn đến nên mình không nghĩ anh ta sẽ đến đây một mình. Và mình không cố gây ấn tượng với anh ta. Đương nhiên mình chẳng quan tâm đến chuyện anh ta nghĩ gì."

Mae không tranh cãi. Thay vì thế, cô chộp lấy chồng cốc nhựa trong rồi để lên bàn cạnh bình trà đá. Dù cố ý hay không, Georgeanne cũng đã bày biện để gây ấn tượng với gã đàn ông đã bỏ rơi cô ở sân bay Sea- Tac bảy năm về trước. Mae hiểu Georgeanne muốn chứng tỏ những thành công trong đời mình. Mặc dù cô thực lòng nghĩ chiếc bánh sô cô la hạnh nhân mà Georgeanne đã đúc khuôn thành hình những chú chó hơi quá mức cần thiết.

Vẻ ngoài của Georgeanne cũng có phần quá hoàn hảo đối với một ngày ở công viên. Mae tự hỏi có khi nào Georgeanne đang cố thuyết phục John Kowalsky rằng cô cũng hoàn hảo như June Cleaver. Mái tóc sẫm màu của cô được chải cao sang hai bên rồi giữ lại bằng hai cái xược vàng. Đôi hoa tai vàng sáng bóng, và khuôn mặt trang điểm hoàn hảo. Chiếc váy đầm halter[14] màu ngọc xanh hợp tông với màu mắt, còn nước sơn móng tay màu hồng hợp màu với màu nước sơn móng chân. Cô hất đôi xăng đan tuột ra, và chiếc nhẫn vàng mỏng mảnh đeo trên ngón thứ ba sáng lóng lánh trong nắng.

Chỉ là một chút quá hoàn hảo đối với một người phụ nữ không bận tâm xem liệu mình có gây ấn tượng với bố của con mình không.

Những ngày đầu Mae thuê Georgeanne làm việc, cô cảm thấy có phần mờ nhạt khi đứng cạnh Georgeanne, giống như một con chó lai hoang đứng cạnh một con chó xù được nuôi dạy tử tế. Nhưng cảm giác dè dặt của cô nhanh chóng qua đi. Việc Georgeanne không thể không biến thành nữ hoàng quyến rũ cũng tự nhiên như Mae luôn có thể cảm thấy thoải mái với áo phông và quần jeans. Hay với quần bò ngố và áo hai dây như hôm nay.

"Mấy giờ rồi?" Georgeanne hỏi khi tự rót cho mình một cốc trà.

Mae nhìn vào chiếc đồng hồ chuột Mickey buộc dây quanh cổ tay mình. "Mười một giờ bốn mươi."

"Vậy thì mình còn hai mươi phút nữa. Có lẽ bọn mình sẽ gặp may là anh ta không đến."

"Cậu đã nói gì với Lexie?" Mae vừa hỏi vừa thả một viên đá vào cốc.

"Chỉ bảo có lẽ John sẽ đến dã ngoại với bọn mình thôi." Georgeannne đưa tay lên trán chăm chú nhìn Lexie đang thả diều.

Mae với lấy bình đựng trà và rót. "Có lẽ sẽ đến dã ngoại cùng bọn cậu ư?"

Georgeanne nhún vai. "Một đứa bé có thể hy vọng. Và mình không tin John sẽ thực sự muốn trở thành một phần trong cuộc đời của Lexie mãi mãi đâu. Mình không thể không nghĩ rằng sớm muộn gì anh ta cũng chán ngấy việc làm một ông bố. Mình chỉ mong chuyện đó sẽ xảy ra sớm hơn, bởi vì nếu anh ta ruồng bỏ con bé sau khi nó đã bắt đầu quấn quýt với anh ta, điều đó sẽ làm vỡ tan trái tim con bé. Cậu biết mình bảo vệ con bé thế nào rồi đấy, và dĩ nhiên, những chuyện như thế sẽ khiến mình nổi đóa lên. Rồi thì mình sẽ thấy ngộp thở, sẽ cảm thấy phải trả thù".

Mae nghĩ Georgeanne là một trong những phụ nữ thật lòng tốt bụng bậc nhất mà cô biết, trừ những khi Georgeanne nổi cơn tam bành. "Cậu sẽ làm gì nào?"

"Hừm, cái ý tưởng nhét mối vào ngôi nhà thuyền của anh ta cũng hay ho đây chứ."

Mae lắc đầu. Cô luôn hết mực ủng hộ hai mẹ con Georgeanne, và coi họ như gia đình mình. "Quá lâu."

"Đâm xe cho anh ta đo đường thì sao?"

"Cậu đang bắt đầu nóng lên rồi đấy."

"Lái xe qua anh ta rồi bắn chết?"

Mae mỉm cười, và bỏ lửng câu chuyện khi Lexie bước về phía họ, kéo theo chiếc diều đằng sau. Cô bé ngã sấp vào chân mẹ, gấu váy bò hất tung lên tới chiếc quần lót Pocahontas. Đôi xăng đan trong như thạch của cô bé vướng vào cỏ.

“Con không chạy được nữa,” nó hổn hển. Khác với thường lệ, Lexie để mặt mộc mà không trang điểm.

“Con giỏi lắm, cưng yêu của mẹ,” Georgeanne khen, “Con có muốn một hộp nước quả không?”

“Không. Mẹ chạy cùng con và thả cho diều của con bay cao lên nhé?”

“Mẹ con mình đã nói chuyện này rồi mà. Mẹ không chạy được đâu.”

“Con biết,” Lexie thở dài rồi ngồi dậy. “Chạy làm ngực mẹ đau và chạy trông thật không ra làm sao.” Con bé chụp mũ sùm sụp lên đầu rồi ngước nhìn Mae. “Dì chơi với con nhé?”

“Dì sẽ chơi, nhưng dì lại không mặc áo nịt mất rồi.”

“Sao lại không chứ?” Lexie muốn biết. “Mẹ có mặc mà.”

“Ừ, mẹ cần mặc, nhưng dì Mae thì không.” Cô chăm chú nhìn Lexie trong giây lát, rồi hỏi, “Cái thứ nhớp nháp cháu thường bôi lên mặt đâu hết cả rồi?”

Lexie trợn ngược mắt. “Đó không phải là thứ nhớp nháp. Đó là phấn son, và mẹ bảo nếu hôm nay con không đánh phấn, con sẽ được một con mèo bông Kitten Surprise.”

“Dì đã bảo con là dì sẽ mua hẳn một cô miu nhỏ thật cho con nếu con không bôi phấn. Con còn quá bé, chưa thể nào là tín đồ của Max Factor[15] được.”

“Mẹ bảo con không được nuôi mèo con, cún con hay con gì khác.”

“Phải rồi,” Georgeanne nói, và nhìn Mae. “Lexie chưa đủ tuổi để có trách nhiệm với thú cưng, còn mình thì không muốn nhận cái gánh nặng ấy. Dừng chủ đề này ở đây đi trước khi Lexie lại bắt đầu lải nhải.” Georgeanne ngừng lại, rồi hạ thấp giọng. “Mình nghĩ cuối cùng thì con bé cũng qua được cơn ám ảnh về chuyện mình sắp có... à, cậu biết mà. ”

Phải, Mae biết, và cô nghĩ Georgeanne đã thật khôn ngoan khi không to mồm nói ra khiến Lexie chợt nhớ. Trong gần sáu tháng qua, Lexie bị ám ảnh bởi ý nghĩ Georgeanne sẽ sinh cho con bé một cậu em trai hay một cô em gái. Con bé làm mọi người phát điên lên, và Mae thở phào nhẹ nhõm vì sẽ không phải nghe về chuyện em bé nữa. Đứa bé này đã luôn bị ám ảnh về chuyện có một con thú cưng, và được xác nhận là mắc chứng nghi bệnh sau khi sinh, đó là lỗi một trăm phần trăm do Georgeanne bởi lúc nào cô cũng làm như sắp cháy nhà đến nơi từ những xây xước rất đỗi vụn vặt.

Mae với lấy cốc trà, đưa lên gần tới miệng, rồi lại đặt xuống. Bước tới chỗ cô là hai người đang ông to lớn rất có dáng vận động viên. Cô nhận ra người đàn ông mặc áo phông trắng không cổ sơ vin trong chiếc quần jeans bạc là John Kowalsky. Người kia thấp bé hơn một chút, cô chưa từng thấy bao giờ.

Đàn ông cao to lực lưỡng lúc nào cũng khiến Mae bối rối, không chỉ bởi cô cao chỉ hơn mét rưỡi mà còn bởi cô nặng những bốn mươi tám ký. Bụng cô chộn rộn, và cô nhận ra nếu mình mà còn căng thẳng thế này thì chắc Georgeanne phải vô cùng rối loạn. Mae nhìn bạn, nhận thấy vẻ bồn chồn trong mắt Georgeanne.

"Lexie, đứng dậy phủi cỏ khỏi váy con đi," Georgeanne chậm rãi nói. Cô cúi xuống đỡ con gái dậy, hai tay run run.

Mae thấy Georgeanne căng thẳng nhiều lần, nhưng chưa từng thấy cô căng thẳng thế này suốt bao năm nay. "Cậu sẽ ổn chứ?" cô hỏi khẽ.

Georgeanne gật đầu, và Mae đăm đăm nhìn bạn dán một nụ cười lên mặt và bật mở công tắc người chủ tiệc.

"Chào, John," Georgeanne nói khi hai người đàn ông tới gần.

"Tôi hy vọng anh không phải vất vả tìm chúng tôi."

"Không," anh trả lời, đứng ngay trước mặt họ. "Khó gì đâu." Mắt anh giấu sau cặp kính râm đắt tiền. Môi anh mím thành một đường kẻ thẳng tắp, và trong vài giây ngượng nghịu, hai người chỉ nhìn xoáy vào nhau. Rồi Georgeanne bỗng quay sang người đàn ông kia, Mae đoán anh ta cao chừng mét tám. "Chắc anh là bạn của John."

"Hugh Miner." Anh ta mỉm cười và chìa tay ra.

Trong khi Georgeanne đưa hai tay ra bắt, Mae quan sát Hugh. Qua cái liếc vội, cô cho rằng nụ cười của anh ta quá ư dễ chịu so với một người đàn ông có đôi mắt màu hổ phách dữ tợn nhường ấy. Anh ta quá cao lớn, quá bảnh trai, và cổ anh ta quá dày. Cô không thích anh ta.

"Tôi rất vui vì hai anh đã đến đây với chúng tôi hôm nay," Georgeanne nói khi buông tay Hugh ra, rồi giới thiệu hai người đàn ông với Mae.

John và Hugh nói chào cùng một lúc. Vốn không giỏi che giấu cảm xúc như Georgeanne, Mae cố nặn một nụ cười, đại loại thế. Thực ra nó giống một cái giật môi hơn.

"Đây là chú Miner, còn chú Kowalsky thì con biết rồi, phải không Lexie?" Georgeanne hỏi con, vẫn đang đạo diễn màn chào hỏi.

"Vâng. Chào chú."

"Chào, Lexie. Cháu thế nào?" John hỏi.

"À," Lexie bắt đầu vờ thở dài như người lớn, "Hôm qua cháu bị vấp ngón chân vào hàng hiên trước nhà, bị va khuỷu tay rất mạnh vào bàn, nhưng giờ cháu ổn hơn rồi."

John thọc tay vào túi trước quần jeans. Anh nhìn xuống Lexie và băn khoăn tự hỏi các ông bố sẽ nói gì khi đứa con gái bé bỏng bị vấp vào hàng hiên rồi va khuỷu tay vào bàn. "Chú thật vui vì biết cháu đã ổn hơn," là tất cả những gì mà rốt cuộc anh có thể nói ra. Bởi không thể nghĩ ra bất cứ câu nào khác nữa nên anh chỉ biết đăm chiêu nhìn. Anh tự cho phép mình được ngắm nhìn con bé thỏa thích kể từ lần đầu anh nhận ra nó là con anh. Anh nhìn mặt con, không lớp lớp son môi và tầng tầng phấn mắt, lần đầu tiên anh thực sự được nhìn thấy con bé. Anh nhìn đám tàn nhang lấm chấm những chấm nâu nâu bé xíu trên chiếc mũi nhỏ thẳng tắp. Làn da con bé mịn màng như kem thoa, và đôi má bầu bĩnh hây hây hồng như thể nó vừa chạy. Đôi môi cong lên giống hệt Georgeanne, nhưng đôi mắt là của anh, từ màu mắt tới hàng mi anh được thừa hưởng từ mẹ anh.

"Cháu có một cái diều," con bé nói với anh.

Mái tóc nâu thẫm của nó rủ xuống thành từng lọn từ bên dưới chiếc mũ bò đính bông hướng dương to đùng đằng trước "Ồ? Hay quá," anh thốt lên, băn khoăn tự hỏi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với mình. Đồng đội anh từng đưa con tới sân tập, và chưa bao giờ anh thấy khó bắt chuyện với chúng. Nhưng chẳng hiểu sao anh lại không nghĩ ra nổi bất cứ điều gì để nói với chính con đẻ của mình.

"Ồ, đúng là một ngày đáng yêu để đi dã ngoại," Georgeanne nói, và Lexie quay đi. "Chúng ta sẽ ăn trưa cùng nhau. Tôi nghĩ hai quý ông đây đều đói rồi."

"Tôi đang chết đói đây," Hugh thú nhận.

"Anh thì sao, John?"

Khi Lexie bước thẳng tới chỗ mẹ nó, John nhận thấy vết cỏ bẩn dính sau váy bò. "Tôi thì sao?" anh hỏi, rồi ngước lên.

Georgeanne bước vòng tới bên kia bàn và ngước lên nhìn anh. "Anh có đói không?"

"Không."

"Anh có muốn uống trà đá không?"

"Không. Không trà."

"Tốt thôi," Georgeanne nói, nở nụ cười gượng gạo. "Lexie, con đưa đĩa cho dì Mae và chú Hugh trong khi mẹ rót trà nhé?"

Rõ ràng câu trả lời của anh khiến Georgeanne tức giận, nhưng thực lòng anh chẳng bận tâm. Anh cảm thấy đúng cái cảm giác bồn chồn anh thường thấy trước mỗi trận đấu.

Chiết tiệt thật, Lexie làm anh sợ chết khiếp mà anh không biết tại sao.

Trong đời mình, anh từng đối mặt với những hàng thủ lăn xả và dai sức nhất mà giải NHL ném

vào anh. Cổ tay và mắt cá chân từng vỡ toác, xương đòn hai lần gãy răng rắc như cành cây, lông mày trái khâu năm mũi, bên phải đầu khâu sáu mũi, và bên trong miệng khâu mười bốn mũi. Mà đó mới chỉ là những thương tích anh nhớ được lúc này. Sau mỗi lần hồi phục chấn thương, anh lại chộp lấy chiếc gậy và trượt vào sân băng, không sợ hãi.

"Chú Bức Tường, chú có muốn một hộp nước quả không ạ?" Lexie hỏi khi trèo lên ghế.

Anh nhìn vào bắp chân gầy nhẳng và đầu gối khẳng khiu của cô bé, cảm thấy như ai đó huých tay vào bụng mình. "Nước quả gì thế?"

"Nước việt quất hoặc nước dâu."

"Cho chú nước việt quất," anh đáp. Lexie nhảy xuống rồi chạy quanh bàn tới chỗ thùng làm lạnh.

"Này, Bức Tường, cậu nên thử món măng tây cá ngừ này" Hugh nhắc, miệng ngốn ngấu khi bước tới, đối diện John và gần Georgeanne.

"Tôi rất vui vì anh thích nó." Georgeanne quay sang mỉm cười với Hugh, không phải là cái cười giả tạo cô vẫn trao cho John. "Tôi không chắc mình thái lát cá ngừ đủ mỏng đâu. À, mà anh nhớ thử cả món sườn thăn non nữa nhé. Nước xốt mận quả là tuyệt cú mèo." Georgeanne quay sang liếc cô bạn đang đứng cạnh mình bên kia. "Cậu không nghĩ thế sao, Mae?"

Cô bạn thấp lùn tóc hoe vàng nhấm nhẳng nhún vai. "Ừ, chắc chắn rồi."

Mắt Georgeanne mở to nhìn xoáy vào Mae, đoạn cô quay sang nhìn Hugh. "Sao anh không thử món patê trong khi tôi cắt cho anh ít thịt gà nhỉ?" Rồi chẳng đợi câu trả lời, cô chộp lấy con dao to. "Trong lúc tôi cắt thịt gà, sao mọi người không nhìn quanh bàn xem? Nếu nhìn kỹ, mọi người sẽ thấy những con vật bé xíu mặc đồ dã ngoại đấy."

John khoanh tay trước ngực và dán mắt vào con lợn Chia quàng khăn đeo kính râm. Cảm giác gai gai nhồn nhột rộn lên nơi gáy anh.

"Lexie và tôi nghĩ rằng hôm nay sẽ là một dịp tuyệt vời để trưng ra bộ sưu tập trang phục hè cho thú cưng của con bé."

"Ồ, giờ thì mình đã hiểu," Mae vừa nói vừa với lấy chiếc bánh cua.

"Trang phục thú cưng?" Giọng Hugh đầy hoài nghi như cảm giác của John.

"Vâng. Lexie muốn may quần áo cho tất cả các con thú nhỏ bằng thủy tinh hay gốm sứ trong nhà chúng tôi. Tôi biết điều đó nghe có vẻ lạ lùng," Georgeanne nói tiếp trong khi thái thịt gà, "nhưng đúng là con bé có sở thích ấy. Cụ con bé, cụ Chandler, bên đằng nhà ông tôi, từng thiết kế quần áo cho đám gà mái ghẹ. Là người miền Bắc, có lẽ mọi người không biết điều này nhưng gà mái ghẹ là gà mái tơ. Tơ bởi chúng còn chưa kịp già thì đã…" Cô ngừng lại, giơ con dao cách cổ họng chừng chục phân

và giả tiếng cục tác. “Chậc, mọi người biết đấy.” Cô nhún vai rồi lại hạ thấp con dao xuống. “Và gà mái vì, chẳng cần phải nói, sẽ là sự hoài phí thời gian và tài năng ghê gớm khi thiết kế quần áo cho đám gà trống, bởi lũ gà trống sớm muộn rồi cũng sẽ cư xử cục súc thôi. Dù sao thì cụ tôi cũng từng may mấy cái áo choàng bé xíu không tay có mũ trùm đầu cho đám gà mái tơ của gia đình. Lexie được thừa hưởng khiếu thời trang của cụ và đang nối tiếp truyền thống lâu đời của gia đình. ”

“Cô nói nghiêm túc chứ?” Hugh hỏi khi Georgeanne thảy lát thịt gà vào đĩa của anh.

Cô đưa tay phải lên. “Thề có Chúa.”

Cơn nhói buốt trong đầu John chạy thẳng tới não khi cảm giác ngờ ngợ quen thuộc xâm chiếm anh. “Ôi, Chúa ơi.”

Georgeanne liếc qua bàn nhìn anh, và anh thấy cô của bảy năm về trước, một phụ nữ trẻ trung xinh đẹp con cà con kê mãi về món thạch Jell-O và mấy người theo phái Baptist. Anh thấy khuôn miệng gợi tình và đôi mắt xanh sát thủ. Anh thấy cơ thể mời gọi của cô gói gọn trong lần áo choàng lụa đen của anh. Cô từng khiến anh phát điên bằng những cái liếc mắt khiêu khích và giọng nói bọc đường. Và cũng nhiều như anh ghét phải thừa nhận, nhưng anh không thể cưỡng lại cô.

“Chú Bức Tường.”

John cảm thấy ai đó giần giật ở đỉa quần, anh cúi xuống thì nhìn thấy Lexie.

“Hộp nước quả của chú này, chú Bức Tường.”

“Cảm ơn cháu,” anh nói và nhận lấy chiếc hộp nhỏ màu xanh từ tay cô bé.

“Cháu cho cả ống hút vào rồi đấy.”

“Ừ, chú thấy rồi.” Anh đưa hộp nước lên miệng và hút thứ nước xanh qua ống hút.

“Ngon chứ ạ?”

“Ừm,” anh nói, cố không nhăn nhó.

“Cháu mang cả cái này cho chú nữa.”

Con bé chìa cho anh tờ khăn giấy, anh đưa bàn tay rảnh ra bắt. Tờ khăn giấy gấp thành hình thù gì đó mà anh không nhận ra.

“Nó là một con chó.”

“Ừ. Chú cũng thấy thế,” anh nói dối.

“Cháu có một cái diều.”

“Ồ?”

“Vâng, nhưng nó không bay được. Mẹ mặc áo nịt cỡ to rồi, nhưng mẹ vẫn không chạy được.” Con bé lắc đầu buồn bã. “Còn dì Mae thì không chạy được vì dì không mặc áo nịt.”Sự im lặng trùm lên buổi picnic như một tầm rèm u ám. John liếc nhìn hai người phụ nữ ở bên kia bàn. Cả hai đều đứng chết trân như trời trồng. Mae nắm chặt cốc nước ô liu đen trước miệng, còn Georgeanne thì giữ con dao to trong không trung với một miếng vụn thịt gà dính ở mũi dao. Mắt họ mở lớn, và má họ lựng lên những vết đỏ lừ.

John ho vào tờ khăn giấy để cố nhịn cười, nhưng chẳng ai thốt lên được lời nào.

Ngoại trừ Hugh. Anh chàng nhoài người tới trước, nhìn qua Georgeanne tới cô bạn thấp hơn. “Có phải thế không, em yêu?” anh ta hỏi, ngoác miệng cười.

Cả hai người phụ nữ buông tay xuống cùng lúc. Georgeanne lúi húi cắt thịt trong khi Mae quay sang nhíu mày với Hugh.

Hoặc là Hugh không nhận ra vẻ cáu kỉnh của Mae, hoặc là anh chả buồn bận tâm. Đi guốc trong bụng Hugh, John cá là anh ta không bận tâm. “Tôi vẫn luôn khoái một cô nàng phóng đãng,” anh nói tiếp. “Thực ra tôi đang cân nhắc chuyện gia nhập tổ chức NOW.[16]

“Đàn ông không thể tham gia tổ chức này,” Mae gắt gỏng.

“Điểm này thì em sai rồi. Tôi nghĩ Phil Donahue cũng là thành viên đấy.”

“Không phải vậy,” Mae cãi lại.

“Chà, nếu không phải thì ông ta nên tham gia. Ông ta là người ủng hộ nam nữ bình quyền hơn bất cứ người phụ nữ nào tôi từng gặp.”

“Tôi ngờ là nếu có bị một người ủng hộ nam nữ bình quyền cắn cho một nhát vào mông thì anh chả nhận ra cô ta.”

Kẻ Vũ Phu mỉm cười. “Tôi chưa từng bị cô nào cắn vào mông cả, dù có ủng hộ nam nữ bình quyền hay không. Nhưng tôi rất sẵn lòng nếu em làm thế. ”

Mae khoanh tay dưới ngực, nói, “Qua lối cư xử kém cỏi của anh, kích thước cái cổ anh, và cái trán dốc, tôi đoán là anh chơi khúc côn cầu.”

Hugh liếc nhìn John rồi phá lên cười. Buông lời rác rưởi rồi hứng lấy khi bị ném trả lại là một trong những điểm John thích ở Hugh. “Trán dốc”, Hugh khúc khích khi đưa mắt nhìn Mae chằm chằm. “Câu nói của ngày đấy.”

“Anh chơi khúc côn cầu à?”

“Phải. Tôi là thủ môn của đội Chinooks. Còn cô làm nghề gì, đô vật hạng nặng à?”

“Dưa góp nhé?” Georgeanne với lấy chiếc đĩa dính nước xốt rồi chìa nó về phía Hugh. “Tôi tự làm đấy.”

John lại cảm thấy ai đó giần giật ở đỉa quần. “Chú có biết thả diều không, chú Bức Tường?”

Anh cúi xuống nhìn gương mặt ngẩng lên của Lexie, mắt con bé nheo lại dưới ánh nắng. “Chú sẽ thử xem sao.”

Lexie mỉm cười, lúm đồng tiền hằn sâu bên má phải. “Mẹ” con bé vừa hò hét vừa chạy quanh rồi lao nhanh về phía bên kia bàn. “Chú Bức Tường sẽ thả diều với con!”

Ánh mắt của Georgeanne quay ngoắt sang anh. “Anh đâu cần phải làm thế, John”

“Tôi muốn thế.” Anh đặt hộp nước quả lên bàn.

Georgeanne đặt chiếc đĩa đầy nước xốt xuống, và nói, “Tôi sẽ đi cùng cả hai.”

“Không.” Anh cần và muốn có thời gian riêng với con gái. “Lexie và tôi có thể tự lo được.”

“Nhưng tôi không nghĩ đó là một ý hay.”

“Tôi thì lại cho là hay đấy.”

Cô liếc nhanh qua vai mình nhìn Lexie, con bé đang quỳ xuống đất gỡ dây. Cô nắm tay anh kéo anh ra xa vài mét. “Được rồi, nhưng không đi quá xa đâu đấy,” cô nói, khựng lại trước anh. Cô kiễng chân lên nhìn những người khác qua vai anh.

Cô thì thầm điều gì đó về Lexie, nhưng anh chẳng buồn nghe. Cô đang gần sát anh, và anh ngửi thấy mùi nước hoa của cô. Anh đưa mắt nhìn xuống những ngón tay gầy guộc của cô bám vào bắp tay anh. Thứ duy nhất giữ đôi gò bồng đào của cô không cọ vào ngực anh là một khoảng không rất mảnh. “Cô muốn gì?” anh hỏi, ngước mắt lên nhìn đôi cánh tay trần nõn nà và cái hõm mềm mại nơi cổ họng cô. Cô vẫn rất khiêu khích như xưa.

“Chỉ là tôi đã nói với anh.” Cô buông thõng tay, hạ gót chân xuống.

“Sao cô không nói lại với tôi nhỉ, nhưng lần này thì dẹp bộ ngực của cô qua một bên đi.”

Lông mày cô nhíu lại. “Cái gì của tôi? Anh đang nói cái gì thế?”

Trông cô thật sự bối rối, và John gần như tin vào vẻ ngoài ngây thơ đó. Nhưng chỉ gần như thôi. “Nếu cô muốn nói với tôi, thì đừng dùng cơ thể cô làm điều đó. Dĩ nhiên là trừ phi cô muốn tôi chấp nhận lời đề nghị của cô.”

Cô lắc đầu, tỏ vẻ ghê tởm. “Anh là đồ bệnh hoạn, John Kowalsky. Nếu anh có thể bỏ con ngươi anh khỏi thân trước váy của tôi, và dứt đầu óc anh khỏi những thứ cặn bã dơ dáy, thì chúng ta sẽ có cái gì đó quan trọng cần bàn hơn là cái ảo tưởng lố bịch của anh đấy.”

John suýt ngã ngửa, rồi nhìn xoáy vào gương mặt cô. Anh không bệnh hoạn. Ít ra thì anh không nghĩ vậy. Anh không bệnh hoạn như mấy gã anh biết.

Georgeanne nghiêng đầu sang bên. "Tôi muốn anh nhớ lời hứa."

"Lời hứa nào?"

"Không nói với Lexie rằng anh là bố con bé. Nó nên được nghe sự thật từ tôi."

"Được thôi," anh nói, và đưa tay lên cặp kính râm nơi sống mũi. Anh nhét hờ chiếc kính vào túi trước quần bò, để nó lủng lẳng bên hông. "Và tôi muốn cô nhớ rằng Lexie và tôi đang tìm hiểu về nhau. Chỉ riêng hai chúng tôi. Tôi sẽ đưa con bé đi thả diều, và đừng lẽo đẽo theo chúng tôi trong khoảng mười phút đấy."

Cô suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói, "Lexie nhát lắm. Con bé cần có tôi."

John thực sự hoài nghi rằng trong người Lexie lại có dây thần kinh nhút nhát. "Đừng nói nhảm nhí, Georgeanne."

Đôi mắt xanh lá của cô nheo lại. "Đừng có đi đâu xa khỏi tầm mắt của tôi đấy."

"Cô nghĩ tôi sẽ làm gì chứ, bắt cóc con bé à?"

"Không," cô nói, nhưng John biết cô chẳng tin tưởng ở anh hơn anh tin tưởng ở cô. Anh có cảm giác đó chính là điều cô suy nghĩ.

"Chúng tôi sẽ không đi đâu xa." Anh xoay người quay về phía hai người kia. Anh đã kể cho Hugh nghe về Georgeanne và Lexie, và anh biết có thể yên tâm ở sự chín chắn của anh bạn. "Cháu xong chưa, Lexie?" anh hỏi.

"Rồi ạ." Con bé đứng lên với chiếc diều hồng trong tay, rồi cả hai cùng quay đi rời xa khỏi đám người đang chơi trò ném đĩa Frisbees để chạy thẳng tới một khoảng cỏ mênh mông tươi xanh. Sau lần thứ hai Lexie để chân mắc vào đuôi diều, anh cầm lấy chiếc diều từ tay con. Đỉnh đầu nó còn chưa tới thắt lưng anh, và mỗi khi bước đi bên con anh lại cảm thấy mình thật cao lớn. Lại một lần nữa anh không biết phải nói gì và chỉ nói rất ít. Nhưng rồi anh chẳng cần phải nói gì nhiều.

"Năm ngoái, khi còn bé tí, cháu học ở vườn trẻ," con gái anh gợi chuyện, rồi gọi tên từng đứa trong lớp, kể xem chúng có thú cưng hay không rồi mô tả những con thú.

"Và cậu ta *cóa* những ba con chó. " Cô bé giơ ba ngón tay lên. "Thật bất công."

John nhìn qua vai, ước tính hai người đã bước được khoảng sáu mươi mét nên dừng lại. "Chú nghĩ chỗ này tuyệt đấy."

"Chú *cóa* con chó nào không?"

“Không. Chú không có chó.” Anh đưa lại cuộn dây cuốn quanh một cái que cho con bé.

Nó lắc đầu buồn bã. “Cháu cũng không có, nhưng cháu muốn một chú chó đốm,” con bé vừa nói vừa túm lấy hai đầu que. “Một chú chó to với nhiều thật là nhiều đốm.”

“Cầm chặt lấy sợi dây nào.” Anh giữ chiếc diều hồng trên đầu và cảm thấy gió đẩy nhè nhẹ.

“Cháu không phải chạy ư?”

“Hôm nay thì không.” Anh đưa chiếc diều sang bên trái và gió thổi mạnh hơn. “Giờ thì bước lùi lại, nhưng đừng buông dây cho tới khi chú bảo buông ra nhé.” Cô bé gật đầu, nhìn anh với vẻ hệ trọng đến mức anh suýt bật cười.

Sau mười lần thử, chiếc diều bay lên được chừng sáu mét. “Giúp cháu với.” Con bé hốt hoảng, mặt ngước lên trời. “Nó lại sắp rơi nữa rồi.”

“Lần này thì không,” anh bước lại gần trấn an con. “Mà nếu nó có rơi thì chúng ta sẽ lại thả nó bay lên.”

Nó lắc đầu, chiếc mũ bò rơi xuống đất. “Nó sẽ rơi, cháu biết mà. Chú cầm lấy này.” Nó ấn cuộn dây về phía anh.

John ngồi sụp xuống một bên gối cạnh cô bé. “Cháu làm được mà,” anh nói, và khi con bé tựa lưng vào ngực anh, anh cảm thấy tim mình lỡ vài nhịp đập. “Chỉ cần thả dây từ từ thôi.” John nhìn chăm chú khuôn mặt con khi nó dán mắt nhìn chiếc diều bay lượn vút trên cao. Mặt con bé thoắt chuyển từ lo lắng sang vui sướng.

“Cháu làm được rồi,” con bé thì thầm, rồi quay lại nhìn anh qua vai.

Hơi thở dịu dàng của con bé khiến má anh thoáng đỏ và xoáy sâu vào tâm hồn anh. Một khoảnh khắc trước, tim anh còn gần như ngừng đập vậy mà giờ đây đã lại đập dồn. Nó giống như một quả bóng đang được bơm căng bên dưới khung xương ức của anh. Nó căng phồng, đập nhanh và mạnh mẽ, và anh phải quay đi. Anh nhìn những người khác đang thả diều xung quanh mình. Anh nhìn những ông bố, bà mẹ và lũ trẻ. Gia đình. Anh đã lại được làm bố. *Nhưng lần này sẽ là bao lâu đây?* tiềm thức anh lên tiếng.

“Cháu làm được rồi, chú Bức Tường ơi.” Con bé khẽ reo, ngỡ như sợ tiếng nói to sẽ làm cái diều bổ nhào xuống đất.

Anh nhìn con. “Tên chú là John.”

“Cháu làm được rồi, chú John ơi.”

“Phải rồi, cháu làm được rồi.”

Con bé mỉm cười. “Cháu thích chú.”

“Chú thích cháu, Lexie ạ.”

Con bé ngước lên nhìn chiếc diều. “Chú có con không?”

Câu hỏi của cô bé khiến anh ngỡ ngàng, và anh ngừng lại một lát trước khi trả lời, “Có.” Anh sẽ không nói dối con bé, nhưng con bé chưa sẵn sàng đón nhận sự thật ấy, và dĩ nhiên là, anh đã hứa với Georgeanne. “Chú có một cậu nhóc, nhưng cậu bé đã mất từ nhỏ.”

“Sao lại thế được?”

John ngước lên liếc nhìn chiếc diều. “Cháu thả thêm dây ra đi.” Khi Lexie làm theo, anh nói, “Cậu bé ra đời sớm quá.”

“Ôi, mấy giờ ạ?”

“Cái gì?” Anh nhìn vào khuôn mặt bé bỏng rất gần mặt mình.

“Cậu ấy được sinh ra lúc mấy giờ?”

“Khoảng bốn giờ sáng.”Con bé gật đầu cơ hồ như điều đó đã trả lời cho tất cả. “Phải rồi, sớm quá. Lúc ấy bác sĩ nào cũng đang ngủ cả. Cháu thì ra đời muộn.”

John mỉm cười, ấn tượng trước logic của cô bé. Con bé này hẳn là rất sáng dạ.

“Tên cậu ấy là gì ạ?”

“Toby.” *Và anh là anh trai con đấy.*

“Tên gì kỳ quá.”

“Chú thích cái tên ấy,” anh nói, cảm thấy tự nhiên hơn một chút kể từ lúc lái xe vào công viên.

Lexie nhún vai. “Cháu muốn có em bé, nhưng mẹ không đồng ý.”

John thận trọng sửa lại tư thế sao cho cô bé tựa vào ngực anh thật thoải mái và dễ chịu, và mọi thứ dường như trôi vào đúng chỗ của nó, giống như một đường bóng trơn tru: di bóng, đập bóng, ghi bàn. Anh đặt tay lên hai đầu que gần tay con và thư giãn thêm chút nữa. Cằm anh chạm vào thái dương con mềm mại khi anh nói, “Trời, cháu còn bé quá mà, sao có thể có em bé chứ.”

Lexie khúc khích cười và lắc đầu. “Có phải cháu đâu! Mẹ cháu kia mà. Cháu muốn *mẹ* sinh em bé.”

“Và mẹ cháu nói không à?”

“Vâng, vì mẹ không *cóa* chồng, nhưng mẹ có thể kiếm được một tấm chồng nếu cố gắng hơn một chút.”

"Một tấm chồng?"

"Vâng, và rồi mẹ sẽ có thể sinh em bé nữa. Mẹ nói mẹ ra vườn và nhổ cháu lên như nhổ một củ cà rốt, nhưng không phải thế. Trẻ con không mọc ở trong vườn."

"Thế chúng sinh ra từ đâu?"

Cô bé va mạnh vào cằm John lúc ngước lên nhìn anh. "Chú không biết thật á?"

Anh đã biết từ lâu *lắm* rồi. "Sao cháu không kể cho chú biết nhỉ?"

Cô bé nhún vai rồi lại chăm chú nhìn cánh diều. "Ồ, đàn ông và đàn bà lấy nhau, rồi họ trở về nhà và nằm lên giường. Họ nhắm mắt thật chặt, chặt lắm và nghĩ nhiều, nhiều lắm. Thế rồi một đứa bé chui vào bụng của người mẹ."

John cười, không sao nhịn được. "Mẹ có biết cháu nghĩ trẻ con được hình thành là nhờ thần giao cách cảm không?"

"Sao ạ?"

"À, không có gì." Anh đã nghe nói hoặc đọc ở đâu đó rằng bố mẹ nên nói chuyện với con cái về tình dục khi con còn nhỏ. "Có lẽ cháu nên nói với mẹ rằng cháu biết trẻ con không mọc lên ở trong vườn."

Cô bé nghĩ một lát rồi nói, "Không. Thỉnh thoảng mẹ lại thích kể câu chuyện ấy vào ban đêm. Nhưng cháu đã bảo mẹ rằng cháu đã quá lớn để tin vào mấy chuyện như thỏ Phục sinh rồi."

John cố tỏ vẻ như bị sốc. "Cháu không tin có thỏ Phục sinh sao?"

"Không."

"Sao lại không?"

Cô bé quay lại nhìn anh hồ cứ như thể anh ngốc nghếch lắm. "Vì thỏ chỉ có mấy cái chân bé xíu thôi, làm sao nhuộm trứng Phục sinh được."

"À… đúng rồi." Một lần nữa anh lại bị ấn tượng trước logic-sáu-tuổi của con bé. "Thế thì chú cá là cháu cũng lớn rồi và không tin có ông già Noel nữa nhỉ."

Con bé há hốc miệng, choáng váng. "Ông già Noel có thật mà!"

Anh đoán là cái lý lẽ làm con bé tin thỏ không biết nhuộm trứng không áp dụng cho những con tuần lộc biết bay, một ông già béo tròn trượt xuống ống khói nhà cô bé, hay những người lùn nhỏ bé vui vẻ sống để làm đồ chơi suốt ba-trăm-sáu-mươi-tư ngày trong cả năm. "Thả thêm một chút dây ra nữa nào," anh nói, cảm thấy thật thư thái. Anh lắng nghe tiếng con nói không ngớt và nhận ra những chi tiết nho nhỏ về con. Anh nhìn gió thổi bay mái tóc mây bồng quanh nó, nhận ra cái cách nó khom vai

và đặt tay lên môi mỗi khi cười khúc khích. Lexie rất hay khúc khích cười. Chủ đề yêu thích của nó là thú cưng và em bé. Nó có năng khiếu trầm trọng hóa mọi chuyện, và chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nó mắc chứng luôn nghĩ mình có bệnh.

"Đầu gối cháu bị trầy rồi," con bé nói với anh sau khi ngâm nga một danh sách dài dặc những thương tích nó gặp phải trong mấy ngày vừa rồi. Nó kéo váy lên đến cặp đùi gầy nhẳng, đưa một chân ra trước mặt, và chạm ngón tay vào miếng băng cứu thương màu xanh nê ông. "Nhìn ngón chân cháu nữa này," nó nói thêm, chỉ vào miếng băng dán màu hồng lộ ra bên dưới chiếc xăng đan nhựa. "Cháu bị vấp ở nhà Amy. Chú có chỗ nào bị đau không?"

"Chỗ đau à? Ừm…" Anh nghĩ một lát, rồi bịa, "sáng nay chú bị xước cằm."

Mắt con bé nhiu nhíu lại khi săm soi nhìn cằm anh. "Mẹ *cóa* băng gạc. Mẹ *cóa* nhiều nhiều băng gạc trong túi. Cháu sẽ lấy một miếng cho chú."

Anh tưởng tượng ra miếng băng gạc hồng dán dưới cằm mình. "Không. Không mà, cám ơn cháu nhé," anh từ chối, và bắt đầu ghi nhớ những nét đặc biệt của Lexie, như cái cách con bé thường nói "*cóa*" thay vì "có". Anh dồn hết sự chú ý vào bé, làm như chỉ có hai người bọn họ trong công viên. Nhưng dĩ nhiên là không phải thế, và giây phút ấy trôi qua mau khi hai cậu bé bước tới chỗ họ. Bọn trẻ trạc mười ba tuổi, và cả hai đều mặc quần soóc đen rộng lùng nhùng, bơi trong áo phông không cổ rộng thùng thình và đội mũ lưỡi trai bóng chày ngược ra sau.

"Chú là John Kowalsky ạ?"

"Là chú đây," anh vừa nói vừa đứng dậy. Thường thì anh không thấy khó chịu bị đám trẻ, nhất là những đứa trẻ thích trò chuyện về khúc côn cầu, làm phiền. Nhưng hôm nay anh không muốn ai tới gần. Lẽ ra anh phải cẩn thận hơn. Sau mùa khúc côn cầu vừa rồi, đội Chinooks lớn mạnh và nổi tiếng trong cả cái bang này hơn bao giờ hết. Bên cạnh Ken Griffey và Bill Gates, anh là gương mặt nổi tiếng nhất ở bang Washington, nhất là sau vụ chụp hình quảng cáo trên panô cho Hiệp hội Sữa Dairy Association.

Đồng đội ném cho anh cả đống lời bỡn cợt mắc dịch về bộ ria mép sữa trắng, và dù tỏ ra không phải vậy, anh vẫn cảm thấy mình như một gã trai èo uột mỗi khi lái xe đi ngang qua mấy tấm panô quảng cáo đó. Nhưng John cũng đã học được từ lâu rằng chẳng có chuyện gì phải quá bận tâm mấy chuyện không tránh khỏi với một vận động viên-ngôi sao.

"Chúng cháu đã xem chú đấu với đội Black Hawks," một cậu bé nói, trên chiếc áo phông không cổ in hình một người trượt ván tuyết. "Cháu rất kết cái cách chú đẩy hông Chelios ở giữa sân băng. Trời ạ, chú ấy bay vèo vèo."

John cũng nhớ trận ấy. Anh đã bị phạt ra sân hai phút và bị một vết thâm tím cỡ bằng quả dưa đỏ. Đau muốn chết, nhưng đó là một phần của cuộc chơi. Một phần công việc của anh.

"Chú vui khi biết cháu thích," anh nói và nhìn sâu vào những đôi mắt trẻ thơ. Lòng tôn sùng người hùng anh thấy trong đó khiến anh khó chịu. "Cháu có chơi khúc côn cầu không?"

"Chỉ trên đường phố thôi ạ," cậu bé kia trả lời.

"Ở đâu cơ?" Anh quay sang Lexie và nắm lấy tay con để con bé không cảm thấy bị gạt ra ngoài.

"Phía đằng kia ở trường tiểu học gần nhà cháu. Chúng cháu tụ tập cả hội con trai rồi cùng chơi."

Khi hai cậu bé kể lể cho anh nghe về trò khúc côn cầu đường phố, anh nhác thấy một phụ nữ trẻ đang bước thẳng về phía họ. Chiếc quần jeans của cô chật đến phát đau, và chiếc áo dây không chạm nổi đến rốn. Từ cách anh năm mươi bước, John đã có thể điểm mặt chỉ tên ngay đó là một em thỏ cái đang nứng. Các cô em này luôn quanh quẩn bên anh. Đợi trong tiền sảnh khách sạn, chờ ngoài phòng thay đồ, và đứng trấn giữ ngay cạnh chiếc xe buýt của đội. Đám đàn bà thèm muốn được gần gũi với những ngôi sao luôn dễ nhận thấy giữa đám đông. Tất cả hiện rõ ở dáng họ bước đi và cách họ hất tóc. Trong cả cơn ham muốn ánh lên trong mắt họ.

Anh thầm mong em này sẽ đi qua họ. Nhưng không.

"David, mẹ tìm cháu đấy," cô ta nói khi dừng lại gần hai cậu bé.

"Nói với mẹ cháu là chỉ một giây nữa thôi ạ."

"Mẹ cháu bảo bây giờ."

"Chết tiệt!"

"Thật tuyệt được gặp các cháu." John chìa tay ra bắt. "Lần sau có đến xem thì nhớ đợi chú ở ngoài phòng thay đồ nhé, rồi chú sẽ giới thiệu cho vài chú khác."

"Thật không ạ?"

"Thật chứ."

Khi hai đứa trẻ đi khỏi, cô ta vẫn đứng trơ ở đó. John buông tay Lexie ra và liếc xuống chỏm đầu cô bé. "Đã đến lúc thu diều về rồi," anh nói. "Mẹ sẽ thắc mắc không biết chúng ta làm sao rồi cho mà xem."

"Anh là John Kowalsky à?"

Anh ngước lên. "Phải," anh trả lời, giọng tỉnh bơ báo cho cô ta biết một cách rất rõ ràng rằng anh chẳng mặn mà gì trước sự có mặt của cô ta. Cô ta khá xinh đẹp nhưng gầy nhẳng và bộ tóc nhuộm vàng trên đầu khiến cô ta trông chẳng khác nào bị vứt ngoài nắng quá lâu, và John không hiểu cô ta sẽ

khiếm nhã đến mức nào để ép anh lên giường cùng mình.

"Ồ, John," cô ta nói, và từ từ nhếch đôi mép lên thành một nụ cười tán tỉnh. "Em là Connie." Mắt cô ta săm soi John từ đầu đến chân. "Và trông anh khá tuyệt trong chiếc quần jeans ấy."

Anh nhớ mang máng có nghe câu nói ấy trước đây, nhưng cũng lâu lâu rồi nên không nhớ rõ lắm. Cô ta không những xâm phạm vào khoảng thời gian riêng tư của anh với Lexie, mà còn chẳng có gì độc đáo.

"Nhưng em nghĩ em còn tuyệt hơn cơ. Sao anh không cởi ra rồi mình cùng xem thế nào?"

Giờ thì John đã nhớ. Lần đầu nghe câu nói này là hồi anh hai mươi tuổi và mới chỉ vừa ký hợp đồng với đội Toronto. Thuở ấy chắc anh còn khờ khạo nên dễ cắn câu. "Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều cứ nên mặc nguyên quần," anh nói, và tự hỏi tại sao chỉ cánh mày râu mới bị buộc tội hay dùng mấy câu trích dẫn rẻ tiền lỗi mốt. Những lời mời gọi chớt chả của đám đàn bà tệ nào kém gì, mà toàn những lời dâm dục nói toạc móng heo.

"Được rồi. Vậy em chỉ còn biết bò thẳng vào trong thôi." Cô ta lân la đầu móng tay dài sơn đỏ dọc theo cạp quần anh, rồi dò dẫm xuống.

John đưa tay gạt ngón tay cô ta ra khỏi khóa quần, nhưng Lexie đã lo vụ này. Con bé vỗ vỗ xua tay người phụ nữ ra rồi bước vào giữa hai người.

"Đụng chạm như thế là không tốt," Lexie nói khi ngẩng nhìn chằm chặp vào Connie. "Cô có thể sẽ gặp rắc rối to đấy."

Nụ cười của người phụ nữ ngập ngừng khi cô ta liếc xuống. "Con anh đấy à?"

John khẽ cười thầm, thích thú trước phản ứng dữ dội của Lexie. Đương nhiên là trước đây anh cũng cần có vệ sĩ, nhất là ở Thành phố của Tình Anh em[17], nơi đám người hâm mộ sẽ trở nên cực kỳ kích động nếu đội khách làm đau đội nhà của họ. Nhưng anh chưa bao giờ được một cô gái bảo vệ, đặc biệt là một bé gái mới chỉ nhỉnh hơn một mét. "Mẹ cô bé là bạn tôi," anh nói qua nụ cười.

Cô ta ngẩng lên nhìn John lần nữa rồi hất tóc. "Sao anh không gửi trả con bé lại cho mẹ nó, rồi mình lên xe em. Băng ghế sau xe em rộng lắm."

Ngay cả một chuyến tàu nhanh sau chiếc Buick cũng chẳng mảy may khiến anh hứng thú. "Tôi không có hứng."

"Em sẽ làm với anh những thứ chưa người đàn bà nào từng làm."

John thực lòng nghi ngờ lời tuyên bố của cô ta. Anh cho rằng trò gì mình cũng từng làm rồi, ít nhất một lần; và thường thì còn làm lại lần hai cho chắc. Anh đặt tay lên vai Lexie và nghĩ cách đuổi khéo Connie. Con gái anh đang ở gần, anh phải cẩn thận từ chối cô ta.

Georgeanne tiến lại gần, và rắc rối của anh được gỡ bỏ. “Hy vọng tôi không chen ngang chuyện gì chứ,” cô nói với giọng ngọt ngào.

Anh quay sang Georgeanne và quàng tay quanh eo cô. Tay anh đặt trên hông cô, anh nhìn thẳng vào khuôn mặt sững sờ kinh ngạc của cô và mỉm cười. “Anh biết em chẳng thể nào ở đâu xa.”

“John?” cô hổn hển.

Thay vì trả lời câu hỏi chất chứa trong giọng cô, anh nhấc tay khỏi vai Lexie và chỉ vào người phụ nữ tóc vàng.

“Georgie, em yêu, đây là Connie.”

Georgeanne cố nặn ra một nụ cười giả tạo và nói, “Xin chào, Connie.”

Connie vội liếc qua Georgeanne một lượt, rồi nhún vai. “Chắc hẳn đó là một cú đá nhỉ,” cô ta nói với John, và quay gót bước đi.

Ngay khi Connie đi khỏi, John nhìn đăm đăm vào đôi môi căng mọng của Georgeanne đamg mím lại thành một đường kẻ chỉ. Có vẻ như cô muốn cho anh ăn một quả thụi khuỷu tay thật mạnh.

“Em vui không?”

John mỉm cười rồi thầm thì vào tai cô. “Chúng ta đang là bạn của nhau, nhớ chứ? Tôi chỉ đang vào vai thôi mà.”

“Bạn nào anh cũng rờ rẫm thế à?”

John cười. Anh cười cô, với toàn bộ tình huống này, nhưng chủ yếu là cười chính mình. “Chỉ những cô gái xinh đẹp với đôi mắt xanh lá và đôi môi tươi tắn thôi. Có lẽ cô muốn nhớ điều đó đấy.”

Chương 10

Tối hôm đó, sau buổi dã ngoại, Georgeanne vẫn còn chưa hết sượng sùng. Xử lý chuyện của John đã thổi bay chút sức lực cuối cùng của cô, trong khi Mae rõ ràng chẳng giúp được gì. Thay vì hậu thuẫn cô, Mae còn bận lăng mạ Hugh Miner, còn anh chàng này lại có vẻ thích những lời sỉ vả. Anh ta ăn say sưa, cười sảng khoái, và chòng ghẹo Mae cho tới khi Georgeanne lo lắng thay cho sự an toàn của anh ta.

Tất cả những gì Georgeanne muốn lúc này là bồn tắm nước nóng, mặt nạ dưa chuột, và một cái bông tắm. Nhưng cô chưa thể tắm chừng nào chưa nói rõ chuyện với Charles. Nếu muốn có tương lai với anh, cô sẽ phải kể với anh về John. Cô sẽ phải cho anh hay mình đã nói dối anh về bố của Lexie. Cô sẽ phải kể với anh tối nay. Cô chẳng mong đợi gì cuộc đối thoại này, nhưng cô muốn vượt qua nó.

Chuông cửa kêu reng và cô dẫn Charles vào phòng. "Lexie đâu rồi?" anh hỏi, liếc nhìn quanh phòng khách. Trông anh thong dong và thoải mái trong chiếc quần vải chino và áo phông có cổ màu trắng. Cụm tóc xám ở hai bên thái dương tạo vẻ cao quý cho khuôn mặt điển trai của anh.

"Em cho con bé đi ngủ rồi."

Charles mỉm cười và áp tay lên hai má Georgeanne. Anh trao cho cô một nụ hôn dịu dàng thật lâu. Một nụ hôn mang lại nhiều hơn cả niềm đam mê cháy bỏng. Hơn cả cuộc tình một đêm chóng vánh.

Nụ hôn ngưng lại, Charles nhìn sâu vào mắt cô. "Nghe giọng em trong điện thoại có vẻ lo lắng."

"Em có lo lắng, một chút thôi," cô thừa nhận. Cô nắm lấy tay anh và ngồi bên anh trên sofa. "Anh còn nhớ em đã kể với anh về bố của Lexie đã mất không?"

"Nhớ chứ, chiếc phi cơ F-16 của anh ta bị bắn rơi trong chiến tranh vùng Vịnh."

"À, chắc em đã thêm chút mắm chút muối – mà thực ra là cả lọ muối." Cô hít một hơi thở sâu rồi kể cho anh nghe về John. Cô kể với anh về buổi dã ngoại chiều nay. Khi cô kể xong, Charles trông có vẻ không vui, và cô sợ rằng mình đã phá hỏng mối quan hệ của hai người.

"Đáng lẽ em phải nói thật với anh ngay từ đầu chứ," anh nói.

"Có lẽ vậy, nhưng chỉ là em đã quen nói dối chuyện này đến mức chẳng bao giờ dừng lại mà nghĩ về sự thật dù chỉ trong chốc lát. Khi John đặt chân vào cuộc đời em lần nữa, em nghĩ anh ta nôn

nóng và rồi sẽ chán chơi trò làm bố ngay thôi, lúc đó em sẽ không phải kể cho con bé hay bất cứ ai."

"Giờ thì em nghĩ anh ta sẽ không chán Lexie nữa sao?"

"Phải. Hôm nay trong công viên John rất ân cần với con bé, rồi anh ta còn hẹn tuần tới sẽ đưa con bé tới xem triển lãm ở Trung tâm Khoa học Thái Bình Dương nữa." Cô lắc đầu. "Em không nghĩ anh ta sẽ bỏ cuộc đâu."

"Em cảm thấy thế nào khi gặp anh ta?"

"Em ư?" cô vừa hỏi vừa nhìn sâu vào đôi mắt xám của anh.

"Anh ta dự phần vào cuộc đời em. Thỉnh thoảng em cũng sẽ gặp anh ta chứ."

"Đúng vậy. Mà vợ cũ của anh cũng dự phần vào cuộc đời anh đấy thôi."

Anh nhìn xuống. "Chuyện đó thì khác."

"Tại sao chứ?"

Anh thoáng cười. "Vì anh luôn thấy Margaret vô cùng kém hấp dẫn."

Anh không tức giận. Anh đang ghen, đúng như Mae đã đoán trước.

"Còn John Lowalsky thì," anh nói tiếp, "lại là một gã ưa nhìn."

"Anh cũng vậy mà."

Anh với lấy tay cô. "Em phải cho anh biết nếu anh đang cạnh tranh với một cầu thủ khúc côn cầu đấy."

"Đừng ngốc nghếch thế chứ." Georgeanne cười trước vẻ ngớ ngẩn của anh. "John và em ghét nhau. Trên thang điểm từ một đến mười, anh ta được ba mươi điểm âm. Em chỉ thấy anh ta hấp dẫn như một thứ bệnh truyền nhiễm thôi."

Anh mỉm cười và kéo cô lại gần mình. "Em có cách diễn đạt ý mình rất độc đáo. Đó là một trong những điểm anh thích ở em."

Georgeanne tựa cổ vào vai anh và thở phào nhẹ nhõm. "Em đã cứ sợ sẽ đánh mất tình bạn của anh."

"Đó là toàn bộ ý nghĩa của anh với em ư? Một người bạn ư?"

Cô ngước lên nhìn anh. "Không."

"Tuyệt lắm. Anh muốn đi xa hơn tình bạn." Anh áp môi lên trán cô. "Anh có thể phải lòng em."

Georgeanne mỉm cười và đưa lòng bàn tay lướt trên ngực anh, rồi lên cổ anh. "Có lẽ em cũng phải lòng anh mất rồi." cô nói, rồi hôn anh. Charles chính xác là mẫu người đàn ông cô cần. Đáng tin

và chuẩn mực. Cũng bởi công việc bộn bề và cuộc sống bận rộn mà hai người không dành được nhiều thời gian ở riêng bên nhau. Georgeanne thường làm việc cả vào những ngày nghỉ, và nếu có thời gian rảnh buổi tối, cô lại dành cho Lexie. Charles thường không phải làm việc vào buổi tối hay cuối tuần, và bởi thời gian biểu lệch pha như thế nên hai người chủ yếu gặp nhau khi ăn trưa. Có lẽ đã đến lúc thay đổi. Có lẽ đã đến lúc họ gặp nhau vào bữa sáng. Chỉ hai người. Ở khách sạn Hilton, Phòng 231.

Georgeanne đóng cửa phòng làm việc, ngăn tiếng o o của máy trộn và tiếng tán gẫu của đám nhân viên ở bên ngoài. Giống như ở nhà mình, văn phòng của cô và Mae chất đầy hoa và dây nơ. Và các bức ảnh. Có chừng chục bức ảnh ở khắp phòng. Phần lớn là ảnh của Lexie, vài tấm là ảnh chụp chung của Georgeanne và Mae tại các bữa tiệc họ tổ chức. Ba tấm là của Ray Heron. Hai trong số các bức ảnh lồng khung chụp cậu em trai song sinh xấu số của Mae là cậu trong bộ quần áo con gái lòe loẹt, còn trong bức thứ ba thì trông cậu khá bình thường với quần jeans và áo len hai màu trắng đỏ. Georgeanne biết Mae nhớ em và hằng ngày vẫn nghĩ về cậu ta, nhưng cô cũng biết nỗi đau của Mae không còn tê tái như trước nữa. Cô và Lexie đã lắp đầy những khoảng trống mà cái chết của Ray để lại, bản thân Mae cũng trở thành bạn của cô và dì của Lexie. Cả ba người bọn họ là một gia đình.

Georgeanne bước tới bên cửa sổ, vén màn lên để ánh nắng xế trưa tràn vào phòng. Cô đặt bản hợp đồng dài ba trang lên chiếc bàn cổ rồi ngồi xuống ghế. Chiều muộn Mae mới đến, và còn một tiếng nữa mới đến giờ Georgeanne hẹn ăn trưa với Charles. Cô nghiền ngẫm danh sách các yêu cầu được gạch đầu dòng, đọc đi đọc lại để chắc chắn mình không bỏ lỡ thứ gì quan trọng. Khi nhìn xuống dòng cuối, mắt cô mở to, ngón tay xướt vào mép giấy. Nếu bà Fuller muốn bữa tiệc sinh nhật tháng Chín của mình có chủ đề Thời Trung Cổ, bà ta sẽ phải trả một số tiền *lớn*. Cô lơ đãng ngậm ngón tay đứt và đọc lại chi phí của những món ăn hiếm. Thuê người ở Hội Trung Cổ biểu diễn, và biến sân sau nhà bà Fuller thành một hội chợ thời Trung Cổ tất cả sẽ tiêu tốn tiền bạc và công sức.

Georgeanne buông thõng tay và thở khó nhọc khi cô trông thấy tờ thực đơn đặc biệt. Thường thì thách thức khiến cô mạnh mẽ hơn. Cô thích tạo ra những sự kiện tuyệt vời và lên kế hoạch cho những thực đơn khác lạ. Cô yêu cái cảm giác mình vừa đạt được một thành tựu khi cuối cùng mọi thứ được thu dọn và chất lên xe. Nhưng không phải lần này. Cô đang mệt mỏi và không thấy còn đủ sức tổ chức một bữa tiệc ngồi cho một trăm thực khách nữa. Cô thầm mong tháng Chín mình sẽ đủ sức. Có lẽ khi đó cuộc sống của cô sẽ êm ả hơn chăng, nhưng hai tuần nay, kể từ cái ngày John lại bước vào cuộc đời cô, cô cảm giác như mình đang ngồi trên một chiếc tàu lượn siêu tốc. Sau chuyến dã ngoại trong công viên hôm ấy, anh ta gặp cô và Lexie ở Công viên Thủy sinh Seattle, rồi đưa hai mẹ con tới nhà hàng Lexie yêu thích – Nhà hàng Ngựa Sắt. Cả hai cuộc gặp đều căng thẳng, nhưng ít nhất thì trong công viên thủy sinh tối mờ lắm ngóc ngách ấy, Georgeanne không phải nghĩ tới chuyện gì khiến đầu óc mình mỏi mệt ngoài lũ cá mập và rái cá biển. Nhà hàng Ngựa Sắt thì khác. Trong khi ngồi đợi một đoàn tàu nhỏ đưa bánh kẹp tới, họ khổ sở nói chuyện lịch sự với nhau. Suốt quãng thời gian ấy cô cảm giác như

mình đang nhịn thở, đợi xem chuyện gì còn có thể xảy đến được nữa. Lần duy nhất cô cảm thấy mình thở được là khi đám người hâm mộ khúc côn cầu ùa tới bàn mời John chụp ảnh.

Mọi thứ giữa Georgeanne và John đều miễn cưỡng, song Lexie dường như chẳng mảy may để ý. Con bé nhanh chóng gần gũi bố, chuyện này không làm Georgeanne ngạc nhiên. Lexie thân thiện, cởi mở và thích mọi người một cách chân thành. Con bé hay mỉm cười, hay cười thành tiếng, và luôn cho rằng mọi người hiển nhiên đều nghĩ nó là tạo vật nhỏ tuyệt vời nhất sau băng nhóm Velcro. Đương nhiên John cũng nghĩ thế. Anh chăm chú lắng nghe con bé kể đi kể lại những câu chuyện về lũ chó lũ mèo và cười toáng lên khi nghe truyện cười về loài voi của con bé, những câu chuyện tẻ nhạt và chẳng hài hước tí nào.

Georgeanne gạt hợp đồng sang bên rồi với lấy tờ hóa đơn từ tay người thợ điện đã hì hụi hai ngày sửa hệ thống thông gió trong bếp. Cô cố gắng không để chuyện với John làm mình bận tâm. Lexie cư xử với John không khắc gì với Charles. Tuy vậy, với những người đàn ông khác thì không, nhưng với John thì có một mối nguy hại. John là bố của Lexie, và một phần trong Georgeanne lo sợ mối quan hệ ấy. Đó là mối quan hệ cô không thể dự phần vào. Một mối quan hệ cô chưa từng biết, sẽ không bao giờ hiểu, và chỉ có thể đứng quan sát từ xa. John là người đàn ông duy nhất có thể đe dọa tới sự gần gũi giữa Georgeanne và con gái.

Tiếng gõ cửa vang lên khe khẽ đồng thời cánh cửa bật mở ra luôn. Georgeanne ngước lên thấy bếp chính của cô thò đầu vào phòng. Sarah là một cô sinh viên thông minh và là bếp trưởng bánh ngọt tài năng. "Một người đàn ông muốn gặp sếp."

Georgeanne nhận ra ánh nhìn phấn khích hấp háy trong mắt Sarah. Hai tuần qua, cô đã thấy ánh mắt này trên hàng nghìn khuôn mặt nữ nhân viên. Thường thì theo sau ánh mắt ấy là những tiếng cười khúc khích, những lời nịnh nọt lố bịch, và xin được chụp ảnh. Cánh cửa mở toang, cô liếc nhìn Sarah nhìn người đàn ông đã khiến phụ nữ làm những hành động đáng xấu hổ nhường ấy. Trông anh thư thái đến kỳ quặc trong bộ lễ phục trang trọng.

"Xin chào, John," cô nói, rồi đứng thẳng dậy. Anh bước vào văn phòng cô, trám đầy căn phòng nhỏ nữ tính bằng vóc dáng và sự hiện diện đầy nam tính. Chiếc cà vạt lụa đen nới lỏng nơi nếp gấp thân trước áo sơ mi trắng. Chiếc khuy bằng vàng trên cùng để mở. "Tôi giúp gì được cho anh đây?"

"Tôi đang ở gần đây nên ghé qua một lát," anh nói, rồi nhún vai cởi áo khoác.

"Sếp cần gì không ạ?" Sarah hỏi.

Georgeanne bước thẳng tới ngưỡng cửa. "Mời ạnh ngồi, John," cô nói qua vai. Cô nhìn ra, thẳng vào bếp, chằm chặp vào đám nhân viên thậm chí chẳng buồn giấu giếm vẻ háo hức. "Không cần gì nữa đâu, cám ơn cô." cô nói, và đóng cửa lại trước những gương mặt tò mò. Cô quay lại, liếc nhìn vẻ

ngoài của John đầy xét đoán. Áo khoác của anh vắt trên vai, được giữ bằng hai ngón tay ngoắc lại. Nổi bật trên lần áo sơ mi xếp li trắng tinh là hai sợi dây đeo quần màu đen chạy ngược lên trên khuôn ngực vạm vỡ rồi tạo thành chữ Y sau lưng anh. Nhìn anh ngon nghẻ đến mức cô muốn cầm thìa lên mà múc.

"Ai đây?" anh hỏi, cầm một khung ảnh bằng sứ lên. Nhìn chằm chằm lại anh là Ray Heron trông đầy quyến rũ với bộ tóc giả uốn cong phần đuôi và bộ đồ kimomo đỏ. Mặc dù Georgeanne chưa bao giờ gặp Ray, nhưng cô ngưỡng mộ tài kẻ mắt và chọn màu đầy ấn tượng của anh. Không phải mọi phụ nữ, hay đàn ông, có thể mặc đồ màu đỏ với sắc độ đặc biệt ấy mà trông tuyệt đến thế.

"Đó là cậu em song sinh của Mae," cô trả lời và lại bước ra sau bàn làm việc. Cô đợi anh nói câu gì đó đầy khinh miệt và sống sượng. Anh không nói. Anh chỉ nhíu mày rồi đặt lại tấm ảnh xuống bàn.

Một lần nữa Georgeanne lại nhận ra trông anh lạc lõng đến nhường nào trong không gian của cô. Anh không hợp. Anh quá cao lớn, quá đàn ông, và quá đẹp trai đến không ngờ. "Anh đang làm đám cưới à?" cô vừa nói đùa vừa ngồi xuống.

Anh liếc nhìn quanh, rồi quăng chiếc áo trên lưng ghế bành. "Trời ạ, không! Không phải áo của tôi." Anh kéo ghế lên trước rồi ngồi xuống. "Tôi đang có cuộc phỏng vấn ở khu Pioneer Square," anh thân thiện giải thích rồi thọc tay vào túi trước quần vải len.

Khu Pioneer Square cách nhà hàng của Georgeanne khoảng năm dặm. Không gần lắm. "Lễ phục đẹp đấy. Của ai thế?"

"Tôi không biết. Có lẽ tờ tạp chí đã mượn nó ở đâu đấy."

"Tạp chí gì?"

"GQ. Họ muốn có vài ba tấm hình chụp bên thác nước," anh trả lời lãnh đạm tới mức Georgeanne tự hỏi có khi nào anh có ý hững hờ như thế.

"Tôi muốn nghỉ ngơi một chút nên lỉnh đi. Cô có vài phút chứ?"

"Ít phút thôi," cô đáp lại, rồi liếc nhìn đồng hồ trên góc bàn. "Tôi có một bữa tiệc phải tổ chức lúc ba giờ."

Anh nghênh đầu sang bên. "Mỗi tuần cô phục vụ bao nhiêu bữa tiệc?"

Sao anh ta phải moi móc chứ? "Tùy từng tuần," cô lảng tránh. "Sao nào?"

John liếc nhìn quanh văn phòng. "Có vẻ như cô đang làm rất tốt."

Trong thoáng chốc cô không tin anh. Anh ta muốn cái gì đó. "Anh ngạc nhiên à?"

Anh nhìn lại cô chằm chặp. "Tôi không biết. Tôi ngờ là mình chưa bao giờ nhìn thấy ở cô hình

ảnh một nữ doanh nhân. Tôi luôn nghĩ cô đã trở về bang Texas và chộp lấy mình một ông chồng giàu có."

Phỏng đoán thẳng thừng lạnh lùng của anh khiến cô phát cáu, nhưng cô cho rằng anh không hoàn toàn vô lý. "Anh biết đấy, chuyện đó đã không xảy ra. Tôi ở đây và đã chung tay gây dựng nên nhà hàng này." Rồi thì, bởi không thể không khoe đôi chút, cô đế thêm, "Chúng tôi làm rất tốt."

"Tôi thấy rồi."

Georgeanne đăm chiêu nhìn người đàn ông trước mặt mình. Anh ta trông giống John. Anh ta cũng có nụ cười ấy, cũng vết sẹo chạy ngang mày trái ấy, nhưng không cư xử như John. Anh ta cư xử… ừm, khá nhã nhặn. Đâu rồi người đàn ông nhăn nhó cau có chỉ chăm chăm chọc tức cô? "Đó là lý do tại sao anh đến đây ư? Để nói về công việc kinh doanh của tôi ư?"

"Không. Tôi có vài chuyện muốn hỏi cô."

"Chuyện gì?"

"Cô đã bao giờ đi nghỉ chưa?"

"Chắc chắn rồi," cô đáp, lòng nghi ngại tự hỏi những câu hỏi của anh sẽ dẫn tới đâu. Có phải anh nghĩ cô chưa bao giờ đưa Lexie đi nghỉ? Mùa hè năm ngoái hai mẹ con đã đáp máy bay tới thăm Lolly. "Công việc kinh doanh vào tháng Bảy vẫn luôn ì ạch. Vì thế Mae và tôi đóng cửa hàng vài tuần."

"Những tuần nào?"

"Hai tuần giữa tháng."

Anh lại nghiêng đầu và nhìn sâu vào mắt cô. "Tôi muốn Lexie đi cùng tôi tới Bờ biển Cannon vài ngày."

"Bờ biển Cannon, ở Oregon ư?"

"Phải. Tôi có một ngôi nhà ở đó."

"Không," cô trả lời dứt khoát. "Con bé không thể đi được."

"Sao lại không?"

"Vì con bé chưa biết rõ anh để đi du lịch với anh."

Anh nhíu mày. "Đương nhiên là cô sẽ đi cùng con bé."

Georgeanne không thể tin vào tai mình. Cô đặt tay lên mặt bàn và tì người tới trước. "Anh muốn tôi ở trong nhà anh ư? Với anh ư?"

"Dĩ nhiên rồi."

Ý tưởng này không thể nào lại trở thành hiện thực. "Anh đang bị điên đấy à?"

Anh nhún vai. "Có lẽ vậy."

"Tôi phải làm việc."

"Cô vừa bảo sẽ đóng cửa nhà hang hai tuần trong tháng tới kia mà."

"Đúng vậy."

"Thế thì đồng ý đi."

"Không đời nào."

"Tại sao?"

"Tại sao?" cô bật lại, ngạc nhiên khi thậm chí anh còn bảo cô nghĩ tới chuyện ở trong một ngôi nhà khác bên bờ biển với anh. "John, anh không thích tôi."

"Tôi chưa bao giờ nói tôi không thích cô."

"Anh không cần phải nói điều đó. Chỉ cần anh nhìn tôi là tôi *biết* đúng như thế."

Lông mày anh nhíu lại. "Tôi nhìn cô như thế nào?"

Cô ngồi lùi lại. "Anh quắc mắt cau mày nhìn tôi cứ như là tôi đã làm gì đó tồi tệ, như thể tôi gãi ngứa ở chốn đông người vậy"

Anh mỉm cười. "Tệ đến thế cơ à?"

"Phải."

"Vậy nếu tôi hứa không quắc mắt với cô thì sao?"

"Tôi không nghĩ anh có thể giữ lời hứa đó. Anh là loại người ba chặp nắng ba chặp mưa."

Anh bỏ tay khỏi túi rồi đặt tay lên li áo phẳng phiu. "Tôi rất dịu dàng đấy."

Georgeanne trợn mắt. "Thế thì hẳn là Elvis Presley vẫn còn sống và đang nuôi chồn vizon đâu đó ở bang Nebraska rồi."

Anh chặc lưỡi. "Được rồi, thường thì tôi vẫn dịu dàng, nhưng cô cũng thừa nhận rồi đấy, tình huống xảy ra giữa chúng ta thật kỳ quặc."

"Đúng thế," cô đồng ý, dẫu hoài nghi có khi nào anh lại là một gã dễ chịu biết cảm thông.

John tì khuỷu tay lên đầu gối và nhoài người tới trước. Đuôi cà vạt lửng lơ trên đùi anh còn bộ dây đeo căng ra nơi ngực anh. "Chuyện này quan trọng với tôi, Georgie. Tôi không có nhiều thời gian trước khi phải chuyển tới trại huấn luyện. Tôi cần ở bên Lexie ở đâu đó nơi người ta không nhận ra

tôi.”

“Ở Oregon, người ta không nhận ra anh ư?”

“Có lẽ là không, mà nếu họ nhận ra đi nữa thì chẳng mống nào ở Oregon lại màng đến một cầu thủ khúc côn cầu ở Washington đâu. Tôi muốn được hết lòng săn sóc Lexie mà không bị làm phiền. Ở đây tôi không thế làm được. Cô đã đi cùng tôi rồi đấy. Cô đã thấy thế nào rồi đấy.”

Anh không nói dóc, chỉ đang nói sự thật. “Tôi tưởng tượng hẳn là sẽ khó chịu lắm khi suốt ngày bị lẽo đẽo xin chữ ký.”

Anh nhún một bên vai. “Thường thì tôi cũng chẳng khó chịu lắm đâu. Trừ khi tôi đang đứng trước chỗ đi tiểu và cả hai tay tôi đều đang bận cả.”

Cả hai tay. Thật là một gã tinh tướng! Cô cố bấm bụng nhịn cười. “Hẳn đám fan phải hâm mộ anh lắm mới theo anh vào phòng vệ sinh nhỉ.”

“Họ không biết tôi. Họ thích người mà họ nghĩ là tôi. Tôi chỉ là một gã bình thường gắn đời mình với khúc côn cầu thay vì lái xe nâng thôi.” Một nụ cười tự giễu nhếch trên mép anh. “Nếu họ biết rõ về tôi, có lẽ họ cũng sẽ không thích tôi hơn cô mấy đâu.”

Tôi không bao giờ nói tôi không thích cô. Câu nói đó vẫn treo lửng lơ giữa họ, câm lặng và chờ đợi Georgeanne dùng chút khéo léo để nhắc lại. Cô vốn được dạy dỗ để sống dựa vào những lời nói dối lịch thiệp. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt anh màu xanh coban của anh thì cô không chắc có bao nhiêu phần trong lời nói ấy là nói dối. Khi anh ngồi đó giống như một giấc mơ của phụ nữ, quyến rũ cô bằng nụ cười của anh, cô không chắc thật lòng mình có còn không thích anh. Chẳng biết làm thế nào anh đã leo lên từ âm ba mươi lên âm mười điểm. Một sự nâng bậc trong hơn một tiếng qua. “Tôi thích anh nhiều hơn thích vết xước do mép giấy này,’ cô thừa nhận khi giơ ngón trỏ lên. “Nhưng ít hơn một ngày rối mù.”

Anh nhìn cô trong vài khoảnh khắc kéo dài. “Vậy… tôi đang ở đâu đó giữa một vết xước và một ngày rối mù nhỉ.”

“Đúng là thế đấy.”

“Vậy cũng tạm được rồi.”

Georgeanne không biết phải nói gì khi anh dễ chịu đến thế. Tiếng chuông điện thoại đưa cô thoát khỏi tình huống khó xử. “Xin lỗi một chút,” cô nói và nhấc ống nghe. “Nhà hàng Heron chuyên nhận đặt tiệc xin nghe, tôi là Georgeanne.” Giọng nam ở đầu dây bên kia lập tức nói luôn chính xác điều ông ta muốn.

“Không,” cô trả lời câu hỏi của anh ta. “Chúng tôi không làm bánh hình phụ nữ khỏa thân.”

John vừa cười khùng khục vừa đứng lên. Anh liếc nhìn quanh căn phòng, rồi bước tới giá sách dưới cửa sổ. Mặt trời lấp lánh chiếu vào chiếc khuy măng séc bằng vàng nơi cổ tay anh khi anh thò tay ra phía sau chậu dương xỉ xanh um và cầm lên một trong những tấm ảnh Georgeanne không thích nhất. Mae đã chụp bức hình này khi Georgeanne mang bầu tháng thứ tám, đó là lý do tại sao tấm hình này bị giấu sau chậu cây.

"Tôi chắc chắn." cô nói vào điện thoại, "anh đã nhầm lẫn chúng tôi với ai khác rồi." Tay kia nhất quyết cãi rằng anh ta chắc chắn Heron từng phục vụ tiệc chia tay thời độc thân cho bạn anh ta. Anh ta bắt đầu kể chi tiết, và Georgeanne buộc phải trầm giọng xuống mà nói, "Tôi biết chắc chắn rằng chúng tôi chưa bao giờ cung cấp nữ phục vụ ngực trần cho bất kỳ bữa tiệc nào cả. Và tôi thậm chí còn không biết em mông bự nào." Cô nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của anh, nhưng biểu hiện trên gương mặt anh không có vẻ gì là anh nghe thấy cô nói. Anh đang nhíu mày nhìn vào tấm hình chụp Georgeanne trông đồ sộ như chiếc lều của một gánh xiếc trong chiếc váy bầu hồng chấm bi trắng.

Gác điện thoại, cô đứng dậy và bước vòng sang bên kia bàn. "Ảnh này trông khiếp nhỉ," cô nói khi bước tới đứng cạnh anh.

"Cô thật vĩ đại."

"Cảm ơn." Cô chộp lấy tấm ảnh, nhưng anh giữ nó xa tầm tay cô.

"Tôi không có ý nói là béo," anh vừa nói vừa nhìn đau đáu vào tấm ảnh. "Ý tôi là cô chửa rất to."

"Lúc ấy tôi chửa rất to thật." Cô với lấy tấm ảnh lần nữa nhưng lại trượt. "Giờ thì đưa nó cho tôi."

"Cô thèm gì?"

"Anh đang nói về cái gì?"

"Phụ nữ mang bầu thường nghén đồ chua và kem."

"Sushi."

Anh nhăn mặt, và liếc mắt nhìn cô. "Cô thích sushi ư?"

"Giờ thì không. Tôi đã ăn nhiều tới mức không thể chịu nổi mùi cá trong suốt một quãng thời gian dài. Và những nụ hôn. Tôi thèm những nụ hôn vào khoảng chín giờ ba mươi mỗi tối."

Anh hạ ánh mắt xuống, nhìn chằm chằm vào miệng cô, "Từ ai?"

Cô cảm thấy bụng dạ mình hơi sôi lên. Một cảm giác nguy hiểm. "Những nụ hôn của sô cô la."

"Cá sống và sô cô la, ừm." Anh nhìn chòng chọc vào miệng cô thêm vài giây nữa, rồi lại nhìn

vào tấm ảnh. "Lúc ra đời Lexie nặng bao nhiêu cân?"

"Hơn bốn cân."

Mắt anh mở lớn, và anh mỉm cười như thể đang rất hãnh diện về bản thân mình. "Tuyệt thật!"

"Đó là Mae kể vậy khi họ đưa Lexie đi cân". Cô chộp lấy tấm ảnh lần nữa và lần này thì giật được khỏi tay anh đang lăm lăm giữ.

Anh quay sang cô, và chìa tay ra. "Tôi chưa xem xong mà."

Georgeanne giấu nó sau lưng. "Rồi, xong rồi."

Anh buông thõng tay xuống. "Đừng để tôi phải boby check[18] cô."

"Anh sẽ không làm thế."

"Ồ, có chứ, tôi sẽ làm thế đấy," anh nói, và giọng anh thì thầm, ngọt xớt. "Đó là nghề của tôi và tôi là nhà chuyên nghiệp."

Đã lâu rồi Georgeanne không tán tỉnh đong đưa ai. Cô không còn làm cái trò ấy nữa. Cô lùi lại vài bước. "Tôi không hiểu boby check là gì hết. Có phải là khám người không?"

"Không." Anh nghiêng đầu ra và nhìn cô từ dưới mi mắt lên. "Nhưng có thể tôi sẽ sẵn lòng phá luật mà làm thế vì cô."

Mép bàn chặn Georgeanne khựng lại. Căn phòng bỗng có cảm giác nhỏ đi rõ rệt, và anh mắt anh khiến trái tim cô rung rinh như hàng mi giả của cô gái mới lớn.

"Thôi nào, chịu thua đi."

Trước khi cô biết chính xác chuyện đó xảy ra như thế nào, thì bảy năm cải thiện bản thân đã bay ào qua cửa sổ. Cô mở miệng và những lời nói liền tuôn ra như bơ ấm. "Tôi chưa bao giờ nghe những lời ngọt ngào đến thể kế từ hồi trung học," cô dài giọng.

John cười toét miệng. "Cái đó hiệu quả chứ?"

Cô mỉm cười và lắc đầu.

"Cô đang buộc tôi phải thô bạo với cô sao?"

"Cái đó cũng không hiệu quả đâu."

Tiếng cười trầm ấm giòn tan của anh tràn ngập căn phòng cô, và làm mắt anh bừng sáng. Người đàn ông đứng trước cô thật hấp dẫn và đầy ma lực. Đây là John, người làm cô say đắm đến mức trút bỏ áo quần bảy năm trước, rồi vứt bỏ cô nhanh hơn cả vứt bỏ thứ rác rưởi độc hại. "Chẳng phải mấy người của tờ *GQ* đang đợi anh sao?"

Không rời mắt khỏi cô, anh đưa tay kéo cổ tay áo ngược lên. Anh xoay má trong cổ tay rồi liếc nhanh vào chiếc đồng hồ vàng. "Cô đang tống cổ tôi đi đấy ư?"

"Đúng thế đấy."

Anh kéo cổ tay áo xuống rồi với lấy chiếc áo khoác lễ phục. "Nghĩ về Oregon nhé."

"Tôi chẳng cần phải nghĩ về chuyện đó." Cô sẽ không đi. Chấm hết.

Cánh cửa bật mở ra và Charles bước vào, đặt dấu chấm hết cho mọi tranh luận, và mang theo làn gió mới. Lông mày anh nhướng lên, Charles hết nhìn Georgeanne rồi lại nhìn John, rồi ngược lại. "Xin chào," anh nói.

"Anh họp xong sớm nên muốn đến đón em." Anh nhìn John và có cái gì đó lướt qua hai người đàn ông. Một thứ gì đó sơ khai và mang bản chất giống đực. Một ngôn ngữ không phải bằng lời đã được mã hóa mà cô không hiểu. Georgeanne phá vỡ sự im lặng và giới thiệu hai người đàn ông.

"Georgeanne nói với tôi anh là bố của Lexie," Charles nói sau khoảnh khắc căng thẳng.

"Đúng thế." John trẻ hơn Charles mười tuổi. Anh cao to lực lưỡng. Một người đàn ông bảnh trai với thể hình đẹp. Cách suy nghĩ của anh ta thuộc loại không biết đường nào mà lần.

Charles chỉ đứng cao hơn Georgeanne hơn hai phân và gầy chứ không có cơ bắp cuồn cuộn. Ánh mắt của anh toát lên cung cách đường hoàng, giống như một thượng nghị sĩ hay đại biểu quốc hội Hoa Kỳ. Anh là người chuẩn mực, "Lexie là một bé gái tuyệt vời."

"Phải. Con bé thật tuyệt."

Charles lướt vòng tay quanh eo Georgeanne ra chiều sở hữu và kéo cô lại gần mình. "Georgeanne là một người mẹ tuyệt vời, và là một người phụ nữ phi thường." Anh siết nhẹ eo cô. "Cô ấy còn là một đầu bếp tài năng nữa."

"Phải. Tôi nhớ."

Lông mày Charles nhíu lại. "Cô ấy chẳng cần bất cứ thứ gì cả."

"Từ ai?" John hỏi.

"Từ anh."

John hết nhìn Charles lại nhìn sang Georgeanne. Nụ cười tỏ ra hiểu chuyện của anh để lộ hàm răng trắng bóng đều tăm tắp. "Đêm đêm cô vẫn thèm hôn, phải không, búp bê nhỏ xinh?"

Cô cảm thấy thèm được đấm anh một quả trời giáng. Anh đang cố ý chọc giận Charles… Cô không biết có chuyện gì với anh. "Giờ thì hết rồi," cô nói.

"Có lẽ cô đang hôn không đúng người rồi." Anh nhún vai chuội người vào áo khoác rồi kéo

mạnh cổ tay áo.

"Hoặc có lẽ là tôi đã thỏa mãn."

Anh ném một cái nhìn hoài nghi cho Charles trước khi nhìn đăm đắm vào Georgeanne. "Gặp lại cô sau nhé," anh nói rồi rời khoải phòng.

Cô nhìn anh bước đi, rồi quay sang Charles. "Toàn bộ chuyện này là sao vậy? Cái gì đang xảy ra giữa hai người thế?"

Charles im lặng một lát, đôi lông mày vẫn nhíu xuống che kín đôi mắt xám. "Một cuộc đọ sực khốn khiếp kiểu xưa."

Georgeanne chưa bao giờ nghe thấy Charles chửi thề trước đây. Cô sững sờ choáng váng. Cô không muốn anh cảm thấy mình đang chạy đua với John. Hai người đàn ông này thuộc về hai nhóm người khác nhau. John thô lỗ, dâm dục và dùng những từ tục tĩu như thứ ngôn ngữ thứ hai. Charles tế nhị và là một quý ông lịch thiệp. John là một chiến binh thổ bỉ, chiến-thắng-bằng mọi giá. Charles không có cơ hôi đấu lại một gã đàn ông bận rộn cả hai tay ở chỗ đi tiểu.

Charles lắc đầu. "Anh xin lỗi vì đã thốt lên những lời thô tục."

"Không sao mà. Có vẻ như John luôn khiến người khác phải nêu ra phần xấu nhất trong mình."

"Anh ta muốn gì?"

"Nói về Lexie."

"Gì nữa?"

"Thế thôi."

"Vậy sao anh ta hỏi em về chuyện thèm hôn chứ?"

"Anh ra đang chọc tức em. Anh ta rất giỏi chọc tức người khác. Đừng để anh ta làm anh nổi cáu." Cô vòng tay quanh cổ anh, trấn an chính mình. "Em không muốn nói về John. Em muốn nói với anh. Em muốn nói về chúng ta. Em nghĩ có lẽ Chủ nhật này mình nên đón cả hai đứa đi chơi cả ngày, tìm cá voi ở gần San Juans. Em biết thực ra đó là trò câu khách du lịch, nhưng em từng đi rồi, và lúc nào em cũng muốn được đi. Anh thấy thế nào?"

Anh hôn môi cô rồi mỉm cười. "Anh thấy em thật tuyệt và anh sẽ làm mọi thứ em muốn."

"Bất cứ thứ gì ư?"

"Phải."

"Vậy thì đưa em đi ăn nào. Em đang chết đói rồi đây. Cô nắm tay Charles, và khi họ bước ra khỏi phòng, cô nhận thấy bức ảnh chụp cô giống như căn lều gánh xiếc đã không cánh mà bay.

Chương 11

Lần đầu tiên trong 7 năm nay, Mae gần như mừng vì cậu em trai song sinh của cô đã mất. Nhóm bạn của Ray gần như đang chuyển sang bang khác hoặc chết cả đám với nhau, mà cậu ấy thì chẳng bao giờ chịu nổi cảnh bị bỏ rơi. Dù kẻ bỏ rơi cậu ấy cũng không còn lựa chọn nào khác.

Mae đẩy chiếc kính râm lên mũi rồi bước qua hành lang bệnh viện. Nếu Ray còn sống, chắc cậu ấy sẽ không thể chịu đựng nổi khi phải nhìn người tình và cũng là người bạn tốt của mình, Stan, héo hon dần vì căn bệnh ung thư do AIDS. Hẳn cậu sẽ trở nên quá kích động, không thể dấu diếm nỗi đau. Nhưng Mae thì khác, lúc nào Mae cũng mạnh mẽ hơn em mình.

Cô cúi đầu xuống và đẩy mở một trong mấy cánh cửa kính nặng trịch. Cô là một kẻ điềm tĩnh đến bất thường. Thì đã sao chứ. Nếu không thế, có lẽ cô đã không thể đến bệnh viện để nói lời vĩnh biệt cuối cùng với Stan. Nếu không phải nhờ sự tự chủ của cô, có lẽ cô đã không thể cầm lòng được trước khi về đến nhà. Có lẽ cô đã quỵ ngã ngay tại nơi ấy mà khóc than cho người đàn ông đã giúp cô vượt qua nỗi đau trước cái chết của em mình. Người đàn ông luôn yêu những câu chuyện hài hước, yêu cú phát golf sớm, và những vật kỷ niệm của Liberace[19]. Stan có ý nghĩa nhiều hơn một khung xương chờ gia đình tới đưa về nhà an nghỉ. Anh có ý nghĩa hơn nhiều một bệnh nhân AIDS vừa qua đời. Anh là bạn cô và cô yêu mến anh.

Mae hít một hơi thật sâu ngọn gió mát lành buổi sáng và đẩy khỏi phổi cái không khí bệnh viện sặc mùi thuốc khử trùng. Cô dợm bước lên đại lộ Mười lăm dẫn về phía ngôi nhà cô đang sống với con mèo Bootsie.

"Ô kìa, chào em, Mae."

Cô dừng bước sải chân, và ngoái lại, nhìn thẳng vào gương mặt đang cười toe toét của Hugh Miner. Chiếc mũ lưỡi trai màu lam của anh chàng hắt một khoảng râm nơi mắt, và mái tóc màu nâu nhạt loăn quăn như những lưỡi câu nhỏ rải quanh viền mũ. Anh chàng cầm ba cây gậy lớn chơi khúc côn cầu chỉ trong một bàn tay, đầu gậy móc qua bờ vai rộng. Thật ngạc nhiên khi thấy anh ở đâu đó gần nhà cô. Mae sống ở Capital Hill, một khu nằm ở ngay phía Đông thị trấn Seattle vốn được biết tới bởi số người đồng tính luyến ái chiếm tỉ lệ đáng kể. Cả cuộc đời Mae đã sống quanh những người đàn ông

đồng tính, nên cô có thể nhìn ra xu hướng giới tính của một người chỉ sau vài phút gặp gỡ. Lần đầu tiên và duy nhất gặp Hugh, cô đã biết chỉ trong *vài giây* rằng anh là đàn ông một trăm phần trăm. "Anh đang làm gì ở đây vậy?" cô hỏi.

"Mang mấy cái gậy này tới bệnh viện."

"Làm gì chứ?"

"Để đấu giá."

Cô quay mặt nhìn thẳng vào anh. "Thực sự là người ta sẽ bỏ tiền để mua mấy cái gậy cũ rích của anh à?"

"Sao lại không?" Anh nở nụ cười tỏ vẻ ngạc nhiên."Anh là một thủ môn cừ khôi đấy."

Cô lắc đầu. "Anh là gã tự cao tự đại thì có."

"Em nói như thể đó là một tính xấu lắm ấy nhỉ. Nhiều phụ nữ thích tính cách đó ở anh lắm đấy."

Mae chẳng bận tâm xem anh chàng bảnh bao và vênh váo này thuộc loại đàn ông nào. "Thì cũng có nhiều phụ nữ tuyệt vọng mà."

Anh khùng khục cười. "Em định làm gì hôm nay, ngoài việc ban phát ánh nắng cho thế gian?"

"Đi về nhà."

Nụ cười của anh trôi tuột. "Em sống gần đây à?"

"Phải."

"Em bị đồng tính hả, em yêu?"

Cô nghĩ tới chuyện Georgeanne sẽ cười rú lên như thế nào trước câu hỏi ấy. "Chuyện đó có gì quan trọng chăng?"

Anh nhún vai. "Chết tiệt, kể ra thì cũng hổ thẹn đấy, nhưng đó sẽ là lời giải thích tại sao em lại cứng nhắc đến vậy."

Mae không thực sự cứng nhắc với đàn ông. Cô yêu đàn ông. Chỉ không thích dân vận động viên. "Chỉ bởi tôi thô lỗ với anh không có nghĩa tôi bị đồng tính."

"Chậc, thế có bị không?"

Cô ngập ngừng. "Không."

"Vậy thì tốt rồi." Anh chàng mỉm cười và chuyển chân trụ. "Em có muốn đi đâu đó uống một tách cà phê hay một cốc bia không?"

Mae cười khô khốc. "Đừng mơ hão," cô giễu cợt, rồi bấm bụng. Cô liếc trước liếc sau đại lộ

Mười lăm và đợi cho vãn bớt xe.

"Xin lỗi nhé, Ánh Nắng." Hugh gọi với theo cô cơ hồ như cô vừa mời anh ta không bằng. "Nhưng anh chẳng có hứng thú với cái thứ kỳ quặc đỏng đảnh ấy đâu."

Mae vừa nhìn anh vừa bước vào giữa hai chiếc xe đỗ. Anh đang đi ngược về phía cổng bệnh viện và chỉ mấy cái gậy về phía cô. "Nhưng nếu em trông thật hay ho và mặc bộ gì đấy khêu gợi, thì có lẽ anh sẽ đưa em đến rạp Phim người lớn ở cuối đại lộ Một. Ở đó đang chiếu bộ *French Orgy* và anh biết em mê mấy bộ phim ngoại này đến thế nào."

"Đồ bệnh hoạn," cô lẩm bẩm, và bước sang bên kia đại lộ Mười lăm. Cô dễ dàng gạt bỏ hình ảnh Hugh khỏi đầu mình. Còn nhiều thứ quan trọng phải nghĩ tới hơn là một gã vận động viên với cái cổ dày. Số bạn bè của cô càng ngày càng co lại. Chỉ cuối tuần trước thôi cô vừa phải nói lời chia tay với anh bạn hàng xóm chơi thân từ bé, Armando "Mandy" Ruiz. Thậm chí cô còn không hề biết đến anh đã nghĩ tới chuyện chuyển đi cho tới cái ngày cô thấy anh gói ghém đồ lên chiếc Chevy. Anh rời Seattle tới Los Angeles. Chuyển đi để đáp lại tiếng gọi của những ngọn đèn sáng rỡ và theo đuổi ước mơ để trở thanh Rupaul[20] tiếp theo. Mae sẽ nhớ Stan, và cô cũng sẽ nhớ cả Mandy nữa.

Nhưng cô còn có gia đình mình. Cô vẫn còn có Georgeanne và Lexie. Lúc này thì hai người ấy là đủ. Lúc này thì cô hài lòng với cuộc sống của mình.

John mở cửa trước, liếc mắt nhìn nhanh Georgeanne một lượt. Vào lúc mười giờ sáng, trông cô tươi tắn và hoàn hảo. Cô chải mái tóc sẫm màu thành một búi nhỏ ở sau gáy, đôi hoa tai kim cương lấp lánh hai bên tai. Cô mặc một bộ áo váy công sở thể hiện nữ quyền tuyệt đối, giấu kín khe ngực sâu và phủ kín tới đầu gối. "Cô có mang chúng theo không?" anh hỏi, bước sang bên để cô vào bên nhà thuyền. Khi cô đi qua anh, anh hơi nhấc tay lên, thoáng ngửi ngửi. Không đến nỗi bốc mùi quá tệ, nhưng lẽ ra anh nên tắm sau khi chạy. Có lẽ anh nên thay chiếc quần soóc tập thể dục và chiếc áo phông màu lông chuột xám này ra.

"Có, tôi mang theo vài thứ." Georgeanne bước vào phòng khách, và anh đóng cửa lại sau cô. "Chỉ để cầm chắc anh giữ đúng thỏa thuận thôi."

"Cho tôi xem hàng trước." Khi cô lục lọi tìm trong chiếc cặp màu be, mắt anh lướt xuống người cô. Vẻ nghiêm nghị toát lên từ mái tóc và bộ váy kẻ sọc nhỏ màu xanh trắng khiến vẻ ngoài của cô có vẻ như không gợi cảm – có vẻ như. Nhưng đôi mắt của cô hơi có phần quá xanh, khuôn miệng cô hơi có phần quá đầy đặn, và lớp son phủ thì quá đỏ. Còn cơ thể cô thì… chậc, quỷ tha ma bắt, chẳng có thứ quái gì cô khoác lên người có thể che đi được bộ ngực. Chỉ nhìn cô thôi cũng khiến những gã đàn ông nổi lên những ý nghĩ đen tối.

"Đây." Cô giúi cho anh một tấm ảnh lồng khung.

Anh cầm lấy tấm ảnh của Lexie và đi tới chiếc ghế sofa bọc da. Đó là tấm ảnh chụp ở trường, Lexie đang cười khoe răng trước ống kính, bằng cách nói "chesse". "Con bé học lớp nào ở trường?" anh hỏi.

"Người ta không phân lớp mẫu giáo."

Anh ngồi, đôi đầu gối dang rộng ra. "Vậy sao cô biết được liệu con bé có đang học những thứ nó cần hay không?"

"Con bé có hai năm học trước khi đến trường. Ơn chúa, nó đọc và viết được thành thạo những từ đơn giản. Tôi đã cứ sợ có thể nó sẽ chật vật."

Khi cô ngồi cạnh anh, anh nhìn cô. "Tại sao?"

Georgeanne lập tức nhấc hai bên mép lên. "Chẳng sao cả."

Cô đang nói dối, nhưng anh không muốn tranh cãi với cô – chưa phải lúc. "Tôi ghét khi cô làm thế."

"Làm gì?"

"Cười mà không phải cười."

"Tệ quá nhỉ. Ở anh cũng có đầy thứ tôi không thích."

"Như là gì?"

"Như là hôm qua anh ăn cắp tấm ảnh ngớ ngẩn ấy từ văn phòng của tôi rồi giữ lấy đòi chuộc lại. Tôi chẳng đánh giá cao gì cái trò tống tiền ấy."

Anh không định tống tiền cô. Anh lấy tấm ảnh vì anh thích nó. Chẳng có lý do nào khác. Anh thích nhìn gương mặt xinh đẹp với cái bụng bầu của cô, thật to với đứa con của anh bên trong. Mỗi khi anh ngắm ảnh, ngực anh căng tràn niềm tự hào, khiến anh như ngất đi vì lòng tự tôn kiểu cũ của nam giới về khả năng đàn ông của mình. "Georgie, Georgie," anh thở dài. "Tôi cứ nghĩ chúng ta đã xóa bỏ những lời cáo buộc xấu xa này từ hôm qua trên điện thoại rồi chứ nhỉ. Tôi đã bảo cô, rằng tôi chỉ *mượn* tấm ảnh đó thôi mà," anh nói dối. Anh không bao giờ có ý định trả lại, nhưng rồi cô gọi điện và hét thẳng vào tai anh, nên anh quyết định lợi dụng xúc cảm của cô để tạo lợi thế cho mình.

"Giờ thì trả lại tôi tấm ảnh anh lấy cắp đi."

Anh lắc đầu. "Chỉ khi nào cô đưa bù lại thứ gì đó có giá trị như thế hoặc hơn. Tấm ảnh Lexie này có vẻ không tự nhiên," anh nói, và để tấm ảnh mầm non lên bàn cà phê. "Cô còn có gì nữa nào?"

Cô đưa cho anh tấm ảnh chân dung chụp ở một trong những studio lộng lẫy trong khu mua sắm. Anh nhìn chằm chằm vào cô gái bé bỏng của anh, trông như một con bé hư hỏng với lớp phấn dày cộp,

đôi khuyên tai hạt cườm lủng lẳng, và chiếc khăn lông màu tía. Anh nhíu mày, quẳng tấm ảnh lên bàn. "Tôi không cho là vậy."

"Đây là tấm con bé thích."

"Thế thì tôi sẽ cân nhắc. Còn tấm nào nữa?"

Cô quắc mắt cau có và cúi người xuống trước để lục sâu hơn vào trong túi. Một vết xẻ bên váy rẽ ra và co lên đùi cô, ban cho anh một hình ảnh thoáng qua của làn da trần phía trên đôi tất màu rám nắng và chiếc nịt tất ren màu xanh lơ. Lạy Đức Mẹ! "Cô mặc thế này để đi đâu thế?"

Cô ngồi thẳng lên. Nếp xẻ váy khít lại, và màn trình diễn kết thúc.

"Tôi đến gặp khách hàng tại nhà riêng ở Mercer." Cô đưa cho anh một tấm ảnh khác, nhưng anh không nhìn.

"Cô có chắc không phải mình đang đi gặp bạn trai chứ?"

"Charles ư?"

"Cô còn có nhiều bạn trai khác nữa à?"

"Không, tôi chẳng có ai khác nữa, và tôi chắc mình không đi gặp anh ấy."

Anh không tin cô. Phụ nữ không mặc đồ lót như thế trừ khi họ có ý định khoe hàng với ai đó. "Cô có muốn uống cà phê không?" Anh đứng dậy trước khi để trí tưởng tượng vùi mình vào những hình ảnh của cặp đùi nõn nà và đám dây ren xanh lơ.

"Chắc chắn rồi." Georgeanne theo anh vào bếp, lấp đầy căn phòng bằng tiếng gót giày lách cách trên sàn gỗ cứng.

"Charles không thích tôi, cô biết đấy," John vừa nói vừa rót cà phê vào hai chiếc tách màu xanh dương.

"Tôi biết, nhưng tôi cũng không có ấn tượng là anh thích anh ấy."

"Phải, tôi không thích," anh nói, nhưng anh không thích Charles đâu phải vì hiềm khích riêng. Cái gã ấy đích thị là kẻ nhu nhược, chắc chắn thế, nhưng đó không phải là lý do chính của anh. John ghét cái ý nghĩ có bất kỳ gã đàn ông nào đó bước vào cuộc đời của Lexie – chấm hết. "Mối quan hệ của cô nghiêm túc chứ?"

"Đó không phải là việc của anh."

Có lẽ thế, nhưng dù thế nào anh cũng sẽ nhai lại chuyện này. Anh đưa tách cà phê cho cô. "Kem hay đường?"

"Anh có đường Equal[21] chứ?"

"Có." Anh lục tìm trong tủ một gói nhỏ màu xanh và đưa thìa cho cô. "Sẽ là việc của tôi nếu bạn trai cô luẩn quẩn quanh con gái tôi."

Những ngón tay thon của Georgeanne nhón hết số đường thả vào tách cà phê và từ từ khuấy tan. Móng tay cô sơn màu hoa cà, dài, và hoàn hảo. Nắng đổ xuống qua ô cửa sổ phía trên bồn rửa, ánh lên trên mái tóc dài và đôi khuyên tai của cô. "Lexie đã gặp Charles hai lần và con bé có vẻ thích anh ấy. Anh ấy có một cô con gái mười tuổi, cô bé và Lexie chơi với nhau rất vui." Cô để chiếc thìa vào bồn rửa và ngước lên nhìn anh. "Tôi nghĩ đó là tất cả những gì anh cần biết."

"Nếu Lexie mới chỉ gặp anh ta hai lần thì chắc cô chưa biết anh ta lâu lắm nhỉ?"

"Phải, cách đây không lâu." Cô hơi chun miệng, thổi cà phê cho bớt nóng, John dựa hông vào bàn bếp ốp đá trắng, nhìn cô nhấp cà phê. Anh cược là cô chưa ngủ với anh ta. Điều đó lý giải cho thái độ hằn học nhường ấy của anh ta với John. "Anh ta sẽ nói gì khi biết cô và Lexie sẽ tới bãi biển Cannon với tôi?"

"Dễ thôi. Chúng tôi sẽ không đi."

Cả đêm qua anh trằn trọc nghĩ cách lôi kéo cô đồng ý với kế hoạch của mình. Anh sẽ đánh vào tình cảm của cô; Chúa biết cô vô cùng mềm yếu. Mọi thứ cô cảm thấy đều ở ngay đó, trong đôi mắt xanh lá của cô, dẫu cô cố gắng che dấu cảm xúc đằng sau những nụ cười nhạt thếch. Cả đời John đã quen đọc vị nét mặt của những người đàn ông lạnh lùng cứng rắn. Những người đàn ông luôn kìm nén cảm xúc trong khi tung ra những cú đánh choáng người với sự chính xác vô tư. Georgeanne không thể dấu nổi anh. Anh có thể tác động vào người mẹ trong cô. Nếu cái đó không hiệu quả, anh sẽ tùy cơ ứng biến. "Lexie cần có thời gian ở bên tôi, và tôi cần xây dựng mối quan hệ với con bé. Tôi không biết nhiều về những bé gái," anh thú nhận với một cái nhún vai, "nhưng tôi có mua một quyển sách nói về vấn đề này của một nữ bác sỹ. Cô ấy viết rằng mối quan hệ của một bé gái với bố có thể quyết định mối quan hệ của con bé với những người đàn ông khác trong cuộc đời. Chẳng hạn như, nếu ông bố không ở bên cạnh con mình, hay nếu ông ta là một gã dở hơi, đứa con gái có thể sẽ mẹ ki… à … hoang mang."

Georgeanne nhin John một lúc lâu, rồi cẩn thận đặt tách cà phê lên bàn. Cô biết từ trải nghiệm của chính bản thân mình rằng anh nói đúng. Cô đã hoang mang suốt bao nhiêu năm. Nhưng dù anh có đúng thì cũng không thể thuyết phục được cô đi nghỉ với anh. "Lexie có thể tìm hiểu về anh ở đây. Chỉ ba chúng ta với nhau thôi sẽ là một thảm họa."

"Chuyện ba chúng ta không khiến cô lo lắng. Cái cô lo lắng là *hai* chúng ta kìa." Anh chỉ vào cô rồi vào chính mình. "Cô và tôi."

"Anh và tôi không hợp nhau."

Anh khoanh tay trước khuôn ngực vạm vỡ, cổ áo phông xám đã sờn cuộn vào trong, để lộ xương quai xanh. "Tôi nghĩ cô sợ chúng ta sẽ quá hòa hợp. Cô sợ cuối cùng cô cũng sẽ lên giường với tôi."

"Đừng có lố bịch thế." Cô trừng mắt. "Thậm chí tôi còn chẳng thích anh lắm, và tôi cũng chẳng có chút hứng thú gì dù là thoảng qua với anh nữa kìa."

"Tôi không tin cô."

"Tôi thì không quan tâm là anh tin cái gì."

"Cô sợ là một khi hai ta ở bên nhau, cô sẽ không thể cưỡng lại được mà nhảy bổ lên giường với tôi."

Georgeanne cười, John giàu có và đẹp trai. Anh ta là một vận động viên nổi tiếng và có thân hình cường tráng của một chiến binh. Nhưng cô chẳng lo mình sẽ nhảy bổ lên giường cùng anh ta. Không lo ngay cả khi anh ta là người đàn ông cuối cùng trên trái đất này, và gí súng vào đầu cô. "Thế thì anh phải tự vượt qua ý nghĩ đó thôi."

"Tôi nghĩ là mình nói đúng."

"Không." Cô lắc đầu và bước ra khỏi bếp. "Anh ảo tưởng đấy."

"Nhưng cô không phải lo đâu," anh tiếp tục, lẵng nhẵng đi ngay sau cô. "Tôi miễn dịch với cô."

Georgeanne với lấy túi, và để lên ghế sofa.

"Cô xinh đẹp và Chúa biết cô có một thân hình khiến thầy tu cũng phải động lòng, nhưng đơn giản là tôi sẽ không bị quyến rũ đâu."

Cô không muốn thừa nhận, nhưng lời tuyên bố của anh châm vào lòng cô nhoi nhói. Cô vẫn thầm muốn anh phải khổ sở đau đớn mỗi khi dán mắt nhìn cô. Cô muốn anh phải tự nguyền rủa chính mình vì đã bỏ rơi cô như thế. Cô nhướng mày lên tỏ vẻ không tin anh rồi chỉ vào bàn cà phê. "Anh muốn bức ảnh nào?"

"Để tất cả lại đây."

"Được thôi." Ở nhà còn vài tấm y hệt. "Đưa trả tôi tấm anh đánh cắp ở văn phòng."

"Đợi một phút." Anh chộp lấy cánh tay cô và nhìn sâu vào mắt cô. "Tôi đang cố nói với cô rằng ở trong nhà tôi cô tuyệt đối an toàn. Cô có thể cởi bỏ váy áo đi loanh quanh với cái mông trần mà thậm chí tôi cũng chẳng thèm nhìn ngó đến."

Cô cảm thấy con người trước kia của chính mình hiện ra để cứu vãn niềm kiêu hãnh, cô gái Georgeanne ngày xưa từng không chắc chắn về điều gì ngoài sức mạnh của mình với đàn ông. "Anh yêu, nếu em cởi bỏ váy áo ra, các mạch máu nơi cầu mắt anh sẽ nổ tung mất và trái tim anh sẽ luống

cuống loạn nhịp. Em sẽ phải hô hấp nhân tạo cho anh tỉnh lại mất thôi."

"Cô sai rồi, Georgie. Xin lỗi vì đã tổn thương cảm xúc trong cô, nhưng tôi thấy hoàn toàn có thể cưỡng lại cô đấy." anh nói, bỏ tay xuống và châm chích niêm kiêu hãnh trong cô. "Cô có thể đưa tôi vào tư thế mặt đối mặt và chọc lưỡi vào miệng tôi mà tôi chẳng buồn đáp lại."

"Anh đang cố thuyết phục tôi hay thuyết phục chính mình thế?"

Anh nhìn cô, lướt mắt lên rồi lại đưa mắt xuống. "Chỉ đang nói ra sự thật thôi."

"Ờ hớ. Ồ, còn đây là sự thật dành cho anh." Cô cũng lướt mắt nhìn anh từ đầu đến chân. Ánh mắt cô chằm chặp nhìn vào bắp chân rắn chắc của anh rồi nhìn lên cặp đùi nổi bắp, thắt lưng, khuôn ngực nở nang, và bờ vai rộng cho tới khuôn mặt bảnh bao của anh. Trông anh hừng hực chất đàn ông, và gần như bóng nhẫy mồ hôi. "Thà tôi hôn một con cá chết còn hơn."

"Georgie, tôi đã gặp bạn trai cô. Quả đúng là cô hôn một con cá chết thật."

"Còn hơn là hôn một gã vận động viên ngu xuẩn như anh."

Mắt anh nheo lại. "Cô có chắc thế không?"

Cô mỉm cười, thỏa mãn vì đã chọc tức được anh. "Hoàn toàn chắc."

Trước khi cô biết chuyện gì xảy ra, John đã vòng tay quanh eo cô và bất chợt kéo mạnh cô tới trước. Anh thọc những ngón tay vào búi tóc xoăn sau gáy cô. "Mở miệng ra và nói a nào," anh nói khi miệng anh chạy xuống áp chặt lên miệng cô. Cô hổn hển kinh ngạc, và cơn choáng váng bất chợt khiến tay cô buông mềm nhũn. Đôi mắt lam của anh nhìn thẳng vào mắt cô, rồi nụ hôn của anh dịu lại, cô cảm thấy đầu lưỡi của anh chạm nhẹ vào môi trên. Anh liếm mép cô, rồi hơi mút. Mắt anh dần khép lại, và anh kéo cô áp chặt vào ngực mình. Một luồng run rẩy ấm áp chạy lên sống lưng cô, da đầu cô sởn gai ốc. Miệng anh nóng và ướt, và trước khi kịp suy nghĩ, cô đã hôn lại anh. Cô chạm lưỡi vào lưỡi anh, vặn thêm nhiệt lửa tình. Rồi cũng bất ngờ như khi bắt đầu, anh đẩy cô ra.

"Thấy chưa?" anh nói, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. "Chẳng có gì cả."

Georgeanne chớp mắt và ngước lên nhìn anh đứng đó và lạnh lùng như một ngày tháng Mười hai. Cô vẫn còn cảm thấy miệng anh áp lên miệng mình. Anh hôn cô và cô đã để cho anh làm thế.

"Chẳng có lý do gì mà hai ta không thể ở cùng nhà một tuần cả." Anh chà ngón tay cái ngang môi dưới, xóa đi vết son đỏ. "Trừ khi, dĩ nhiên, cô cảm thấy cái gì đó từ nụ hôn vừa rồi."

"Không, chẳng có gì cả," cô cố cam đoan với anh, và nhếch hai mép lên, nhưng cô đã cảm thấy cái gì đó. Cô vẫn cảm thấy. Cái gì đó âm ấm và nhẹ bẫng dưới lồng ngực cô. Cô để anh hôn mà không biết tại sao. Cô chộp lấy chiếc túi, lao thẳng ra cửa trước khi hét lên hay òa khóc để rồi biến mình thành một con ngốc. Có lẽ đã quá muộn mất rồi. Đáp lại nụ hôn của John đương nhiên thật là ngốc

nghếch.

Khi bước thẳng tới ô tô, cô nhận ra mình đã quá vội vàng ra khỏi nhà John mà quên không lấy lại tấm ảnh anh lấy trộm. Chậc, nhưng có lẽ cô sẽ không trở lại lấy nữa. Không phải bây giờ. Và cô cũng sẽ không tới Oregon cùng anh. Không đời nào. *Không gì hết*. Chuyện đó sẽ không xảy ra.

John đứng trên boong gắn với lưng nhà và đưa mắt nhìn hồ Union. Anh hôn cô. Chạm vào cô. Và giờ anh lại hối hận. Anh đã nói không cảm thấy gì. Nhưng nếu cô còn lòng dạ mà kiểm tra lại, cô sẽ biết anh nói dối.

Anh không biết tại sao lại hôn cô, ngoại trừ lý do có lẽ anh muốn cam đoan với cô rằng cô an toàn trong nhà anh ở Oregon. Hoặc có lẽ bởi cô bảo anh rằng cô thà hôn một con cá chết. Nhưng hình như đa phần là bởi vì cô rạng rỡ, gợi cảm, đeo nịt tất ren màu xanh lơ, và anh muốn được nếm vị môi cô trong chốc lát. Chỉ một nụ hôn thật nhanh thôi. Chỉ để thăm dò thôi. Đó là tất cả những gì anh muốn. Anh nhận được nhiều hơn thế. Anh nhận được một cơn ham muốn ào tới và cơn giần giật nơi háng anh. Anh nhận được cảm giác đau đớn mà chẳng có cách nào dễ chịu để xoa dịu.

John đá tung giày rồi nhận ra mình đang chìm trong làn nước lạnh, để nước làm cơ thể anh trấn tĩnh lại. Anh sẽ không mắc lại lỗi lầm đó lần nữa. Không hôn. Không chạm. Không nghĩ tới thân thể lõa lồ của Georgeanne.

Chương 12

Georgeanne không định đồng ý với kế hoạch đi nghỉ của John. Cô đã định sẽ kiên quyết phản đối chuyện đến bãi biển Cannon. Hẳn cô đã làm thế thật, nếu không phải vì Lexie và vì mối quan tâm của con bé với người bố trong tưởng tượng, Anthony.

Cái ngày sau khi họ đi chơi thuyền buồm gần đảo San Juan, những câu hỏi của Lexie bắt đầu ùa tới. Có lẽ việc nhìn thấy Charles và Amber bên nhau đã làm dấy nên cơn tò mò trong con bé, Lexie đã lớn rồi chăng. Thỉnh thoảng con bé lại hỏi về Anthony, nhưng đây là lần đầu tiên Georgeanne cố gắng trả lời mà không quanh co lảng tránh. Rồi cô gọi cho John, bảo với anh họ sẽ gặp anh ở Oregon. Nếu sau này Lexie có mối quan hệ nào đó với John thì con bé cần có thời gian bên anh trước khi nó được biết anh là bố nó. Giờ đây khi lái xe về thành phố bên bờ biển Cannon, Georgeanne thầm mong mình

không đang phạm phải sai lầm khủng khiếp nào đó. John đã hứa sẽ không cố khiêu khích cô, nhưng cô không thực bụng tin anh.

"Tôi sẽ cư xử tốt nhất," anh hứa.

Ừ. Phải rồi. Thế thì chắc voi phải ngủ trên cây.

Cô nhìn con gái ngồi trong ghế bên mình, đai an toàn đã cài. Trong khi Lexie hí húi tô màu Mupper Baby, chiếc mũ lưỡi trai màu đen có hình mặt cười che trước trán, còn chiếc kính râm trẻ em màu xanh che mắt. Hôm đó là thứ Bảy, nên môi con bé phủ một lớp son đỏ chói. Và cuối cùng, đôi môi đỏ nhỏ xíu kia cũng nín thinh, và im lặng bao trùm khắp bên trong chiếc Huyndai.

Chuyến đi khởi hành khá dễ chịu, nhưng rồi đến đâu đó quanh Tacoma, Lexie bắt đầu hát… hát… và hát. Con bé hát đoạn duy nhất nó thuộc trong bài *Phù thủy, con rồng phép* và cả bài *Ngón tay cái đâu rồi?* Nó hát váng lên những từ trong bài *Sâu thẳm trong trái tim Texas* và vỗ tay nhiệt tình như bất kỳ người dân Texas đầy kiêu hãnh nào. Không may là nó cứ hát đi hát lại bài này tới tận Astoria.

Ngay khi Georgeanne tính toán xong mất bao nhiêu năm thì cô mới có thể gửi Lexie đi học đại học, tiếng hát ngừng lại và Georgeanne cảm thấy mình như một người mẹ tồi tệ vì đã tưởng tượng cảnh đá đít Lexie khỏi tổ ấm.

Nhưng rồi những câu hỏi bắt đầu. "Mình đến nơi chưa ạ?" "Còn bao lâu nữa ạ?" "Mình đang ở đâu rồi ạ?" "Mẹ có nhớ mang chăn nệm theo không?" Suốt từ Astoria đến bãi biển, con bé trở nên lo lắng chuyện sẽ ngủ ở đâu và nhà John có bao nhiêu phòng tắm. Nó không thể nhớ có mang theo móng tay giả không, và băn khoăn không biết có mang đủ búp bê để chơi trong năm ngày hay chưa. Nó nhớ cả đồ chơi bãi biển nữa, nhưng nhỡ trời mưa trong cả mấy ngày thì sao? Và rồi tự hỏi bên hàng xóm có trẻ con không, có bao nhiêu đứa và chúng bao nhiêu tuổi?

Giờ đây khi lái xe qua bãi biển Cannon, khung cảnh nơi đây khiến cô nhớ tới những cộng đồng ra vẻ yêu nghệ thuật nằm rải rác vùng duyên hải Tây Bắc. Các studio, quán cà phê, và cửa hàng lưu niệm xếp dọc hai bên đường. Mặt trước các cửa hiệu ngập trong sắc dịu của màu xanh, màu xám và xanh lá; người ta vẽ cá voi và sao biển ở mọi nơi. Hai bên đường tấp nập khách du lịch, và những cờ hiệu sặc sỡ phấp phới tung bay trong làn gió luôn ùa tới không ngớt.

Cô liếc nhìn đồng hồ điện tử phía trên radio trong bảng đồng hồ xe. Cô đã được học về sự đúng giờ và thường đến đúng hẹn, nhưng hôm nay cô đến sớm khoảng nửa giờ. Ở nơi nào đó giữa Tacoma và Gearhart, chân cô đã nhấn quá mạnh lên chân ga. Quãng nào đó giữa bài hát *Ngón tay cái đâu rồi?* và câu hỏi *Chúng ta tới nơi chưa?* cô đã cho chiếc Huyndai chạy với tốc độ gần một trăm bốn mươi km/h. Cô không bận tâm tới chuyện bị tay cảnh sát nào đó chặn xe lại đưa thẻ phạt. Thực ra lúc này cô

sẽ hoan nghênh nếu được nói chuyện với một người lớn.

Cô nhìn vào tờ bản đồ John vẽ cho mình rồi phóng qua những ngôi nhà bạc màu vì mưa nắng kẹp giữa khu nghỉ dưỡng bên bờ biển. Cô chạy xe chầm chậm để đọc bản viết tay nguệch ngoạc của anh, rẽ vào một phố rợp bóng mát, rồi đi thẳng theo hướng dẫn và dễ dàng tìm thấy ngôi nhà. Cô đỗ chiếc Huyndai cạnh chiếc Range Rover màu xanh đậm của John trên lối xe trước ngôi nhà trắng một tầng với mái dốc lợp ván ốp. Đám thông keo xù xì che mất hàng hiên gỗ, hằn lên hiên một vệt mờ màu xanh nhạt. Cô để hành lý trong ô tô, và nắm tay Lexie, bước tới cửa trước. Theo mỗi bước chân, nỗi âu lo rằng cô đang phạm phải lỗi lầm lớn lại lớn thêm trong cô.

Cô bấm chuông rồi gõ cửa vài tiếng. Không ai trả lời. Cô nhìn vào tấm bản đồ, đọc kỹ lại lần nữa. Nếu tự vẽ, hẳn cô đã lại có cảm giác bất ổn quen thuộc vẫn thường trực trong tim cô khi cô sợ mình lại tới nhầm địa chỉ.

"Có khi chú ấy đang ngủ trưa đấy," Lexie gợi ý. "Mẹ con mình nên vào đánh thức chú ý dậy đi."

"Ừ, chắc phải thế thôi." Georgeanne nhìn số nhà lần nữa, rồi cô bước tới hòm thư đóng trên tường nhà và mở nó ra. Cô nhòm vào trong, hy vọng không có người hàng xóm hay nhân viên bưu điện nào mang súng đang theo dõi mình. Cô lôi ra một tấm danh thiếp gửi cho John.

"Mẹ có nghĩ chú ấy quên mất không?" Lexie hỏi.

"Mẹ hy vọng là không." Georgeanne vừa trả lời vừa xoay nắm đấm cửa. Nhỡ anh ta quên thì sao? Cô tự hỏi chính mình. Nhỡ anh ta đang ngủ đâu đó trong nhà. Cô biết mình đến hơi sớm; sẽ thế nào nếu anh ta đang trên giường, ôm ấp một cô nàng nhẹ dạ cả tin nào đó?

"John?" cô gọi, rồi bước vào. Chân cô lún vào tấm thảm lông màu sâm panh, và với Lexie đang theo sát phía sau, Georgeanne bước vào phòng khách. Cô nhanh chóng nhận ra đây không phải ngôi nhà một tầng như vẻ bên ngoài. Bên trái cô, một nhịp cầu thang khác dẫn xuống dưới, trong khi bên phải cô một nhịp cầu thang khác dẫn lên căn phòng áp mái lợp kính bên trên phòng ăn. Ngôi nhà được xây ăn vào trong sườn đồi nhìn ra bờ biển và đại dương, và cả bức tường sau được dựng bằng những ô cửa sổ lớn đóng khung bằng gỗ sồi tẩy màu. Ba ô cửa sổ trên mái trần phía trên phòng khách.

"Oa," Lexie thở hổn hển khi nhìng quanh một lượt. "Chú John có giàu không ạ?"

"Nhìn thì có vẻ chú ấy giàu, đúng không?" Nội thất trong phòng hiện đại, chủ yếu là đồ sắt và gỗ tẩy màu. Một bộ sofa lắp ghép bọc vải xanh thẫm như được nhồi quá căng được xếp thành góc chữ L để người ngồi trên sofa có thể nhìn ra khung cảnh đại dương hoặc chiếc lò sưởi bên tường trái. Trên lò sưởi treo một bức ảnh lớn hình ông của John đứng cạnh một du khách đi bắt cá xanh ở bờ biển Florida. Đã lâu rồi kể từ khi Georgeanne gặp Ernie, nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra ông.

"Con nghĩ có khi chú John bị ngã ở đâu đó rồi." Lexie bước thẳng tới một trong ba chiếc cửa

kính trượt ngăn giữa phòng khách và phòng ăn. "Có khi chú ấy đã bị gãy chân hoặc bị đứt chân rồi cũng nên."

Cả hai cùng bước tới cửa và nhìn ra ban công chạy vòng quanh dẫn xuống bờ biển. Xa xa, bãi đá Haystack Rock[22] chĩa thẳng lên bầu trời xanh trong.

"John!" Lexie cao giọng gọi. "Chú ở đâu thế?"

Georgeanne mở cửa trượt, để làn gió mặn mòi mang theo mùi muối, rong biển và thanh âm đại dương lùa vào. Cô bước ra ngoài hiên, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra từ từ. Có lẽ dành cả tuần trong một ngôi nhà xinh xắn thế này ở một nơi tuyệt vời thế này suy cho cùng cũng đâu khó khăn đến thế. Nếu cô không để John mê hoặc mà đưa anh lên nấc cao hơn trong thang điểm có-thể-thích, và nếu anh giữ đôi môi lại cho riêng anh, thì có lẽ chuyến đi này sẽ không biến thành lỗi lầm lớn.

Dưới chân cô, Georgeanne cảm thấy tiếng thụp thụp nặng nề qua gót giày đế thấp. Cô nghe tiếng bước chân nện thịch thịch lên cầu thang, và lòng cô thoáng se lại. Rồi John xuất hiện, từng chút một. Chiếc headphone màu vàng vắt ngang mái tóc ướt nhẹp mồ hôi, rồi nửa dưới khuôn mặt anh chìm khuất trong bộ râu đen thẫm. Tiếp đến là bờ vai rộng và khuôn ngực cường tráng. Anh mặc cái áo ba lỗ rộng lùng nhùng với gấu áo lam nham trông chẳng khác nào bị cắt toạc đi bằng một cây kéo làm vườn. Georgeanne tự hỏi sao anh lại có thể mặc một cái áo như thế. Bụng anh phẳng và phơi trần, trừ lớp lông đen ngắn mọc loăn quăn quanh rốn rồi biến mất như một mũi tên vào trong chiếc quần soóc tập thể dục màu xanh biển. Đùi anh cuồn cuộn cơ bắp, còn đôi chân thì dài và rám nắng.

"Cô đến sớm," cô nghe thấy anh vừa nói vừa thở hổn hển. Cô ngước lên khi anh kéo chiếc tai nghe chụp xuống quanh cổ. Anh liếc xuống chiếc đồng hồ thể thao xoay ngược ra má ngoài cổ tay. "Nếu biết cô đến, tôi đã ở đây rồi."

"Xin lỗi," cô nói, cố không để má mình đỏ lựng lên trước cái nhìn của anh. Cô đã là người lớn. Cô có thể xử lý được một người đàn ông nóng bỏng, ướt mồ hôi, gần như ở trần. Cô đương nhiên có thể xử lý John Kowalsky – chẳng vấn đề gì. Cô chỉ phải nghĩ về anh như một ngày tồi tệ. Bất hợp tác, và cực kỳ lộn xộn. "Chân tôi nhấn ga hơi mạnh," cô giải thích.

"Cô đến lâu chưa?" Anh với lấy chiếc khăn trắng treo trên giá. Anh lau khô mặt và tóc cứ như thể trong phòng tắm chui ra, rồi cả đầu anh biến mất trong chiếc khăn cotton dày.

"Chỉ mới vài phút thôi."

"Ừm, mẹ con cháu cứ tưởng chú bị ngã và đang bị đau," Lexie kể cho anh, sao nhãng khi nhìn bụng anh. Cho tới thời điểm này trong đời mình, con bé chưa bao giờ ở gần một người đàn ông nào ở trần cả. Nó nhìn chằm chặp vào vùng da đó, đám lông đó, rồi bước lên trước một bước để nhìn rõ hơn. "Cháu cứ tưởng chú bị gãy chân hay bị đứt chân rồi cơ," nó kể lại.

Đầu anh thò ra khỏi tấm khăn. Anh nhìn Lexie và mỉm cười. "Thế cháu có mang băng gạc cứu thương dự phòng không?" anh vừa hỏi vừa kéo trượt chiếc khăn xuống quanh cổ, nắm vào hai đầu khăn.

Con bé lắc đầu. "Chú *cóa* cái bụng nhiều lông, chú John ạ. Nhiều lắm lắm ấy!" nó nói, rồi quay ra lan can, sự chú ý của nó nhanh chóng hướng sang những hoạt động trên bãi biển dưới kia.

Anh ngó xuống rồi đặt bàn tay to sù lên cái bụng rắn chắc. "Chú không nghĩ mình lại tệ thế đâu," anh vừa nói vừa xoa xoa lòng bàn tay quanh bụng. "Chú biết nhiều người còn tệ hơn thế này cơ. Ít ra thì chú cũng không có lông ở lưng."

Georgeanne dõi mắt nhìn bàn tay anh trượt xuống thấp hơn nơi bụng, những ngón tay dài của anh luồn qua đám lông ngắn, và những ký ức lấp lánh trong đầu cô như một ảo ảnh. Cô nhớ cái đêm từ lâu lắm rồi khi cô chạm vào anh, khi cô cảm thấy sự sung mãn ở anh, hơi ấm của anh bên dưới tay mình.

"Cô nhìn cái gì thế, Georgeanne?"

Cô đưa mắt nhìn lên ngực anh, lên mắt anh. Cô đã bị bắt quả tang. Cô có thể làm ra vẻ xấu hổ và hối lỗi hoặc nói dối. "Tôi đang nhìn đôi giày của anh."

Anh khúc khích cười thầm. "Cô đang xem hàng của tôi."

Hoặc cô có thể thừa nhận. "Quả là một chuyến đi dài." Cô nhún vai. "Tôi đi lấy đồ khỏi xe đây."

John bước tới trước mặt cô. "Tôi sẽ lấy giúp cô."

"Cảm ơn."

Anh trượt mở cửa. "Có gì đâu," anh nói qua nụ cười ngạo mạn, và bước ngang qua phòng khách.

"Này, chú John ơi?" Lexie hét lên và chạy vượt qua mẹ, bỏ mặc Georgeanne đi sau hai người. "Cháu mang theo cả patanh đấy. Và chú đoán xem gì nữa nào?"

"Cái gì nào?"

"Mẹ mua cho cháu mấy miếng nệm bảo vệ đầu gối Barbie mới."

"Barbie ư?"

"Vâng."

Anh mở cửa trước. "Tuyệt."

"Và đoán xem còn gì nữa nào?"

"Cái gì nào?"

“Cháu *cóa* kính râm mới. Con bé cầm gọng kính màu xanh lơ nhấc khỏi sống mũi và giơ lên cao. “Chú thấy chưa?”

John bước về phía con bé. “Này, cái này tuyệt đấy.” Anh dừng bước và nhìn vào mặt con bé. “Cháu sẽ tô cái thứ màu tía ấy trong suốt thời gian ở đây ư?” anh hỏi, nhắc tới lớp phấn phủ mắt bôi lem nhem.

Con bé gật đầu. “Cháu được tô mắt vào thứ Bảy và Chủ nhật.”

Anh bước ra sau chiếc Huyndai, nói, “Có lẽ, vì cháu đi nghỉ, nên chắc cháu cũng phải cho phấn son nghỉ ngơi chứ nhỉ.”

“Không đời nào. Cháu thích son phấn. Nó là thứ cháu thích nhất đấy.”

“Chú cứ tưởng chó và mèo mới là thứ cháu thích nhất chứ.”

“À, phấn son là thứ thích nhất mà cháu *có*.”

Anh thở hắt ra nặng nhọc khi mang hai va li và một túi vải đựng đồ chơi từ ghế sau ô tô. “Tất cả có chừng này?”

Georgeanne mỉm cười mở thùng xe.

“Ôi khốn khiếp,” John chửi thề khi nhìn chòng chọc vào ba chiếc va li khác, hai chiếc áo mưa màu vàng, một chiếc ô lớn, và một con búp bê Barbie Tiệm làm đẹp. “Cô gói ghém theo cả căn nhà của mình đấy hả?”

“Thế này là đã bớt đi khối lần so với lần đầu đóng đồ đấy,” cô bảo anh, rồi với tay lấy áo khoác và ô. “Xin vui lòng không chửi thề trước mặt Lexie.”

“Tôi đã chửi thề sao?” John hỏi có vẻ thơ ngây vô tội.

Georgeanne gật đầu.

Lexie cười khúc khích và túm lấy búp bê Barbie Tiệm làm đẹp.

Georgeanne và Lexie theo anh quay vào nhà rồi đi xuống cầu thang. Anh chỉ cho họ căn phòng dành cho khách sơn màu be và xanh lá, rồi anh quay lại lấy đồ. Khi đã mang hết đồ vào, anh đưa họ đi xem quanh tầng dưới. Một căn phòng đầy nhóc những thiết bị thể dục và cử tạ ngăn giữa phòng dành cho khách với phòng ngủ chính.

“Tôi phải đi tắm cái đã,” John báo họ khi hai người đi vào hành lang sau khi Lexie khám phá ra ngôi nhà có tất cả ba phòng tắm. “Khi nào tôi tắm xong, chúng ta có thể đi ngắm vũng triều nếu hai mẹ con muốn.”

“Sao không phải là mình sẽ gặp nhau dưới đó nhỉ?” Georgeanne đề xuất, muốn được tận hưởng

tiết trời râm mát trước khi bầu trời phủ đầy mây và trở nên u ám.

"Nghe hay đấy. Cô có cần khăn tắm không?"

Georgeanne chưa bao giờ là hướng đạo sinh nhưng cô thường chuẩn bị sẵn mọi thứ. Cô mang theo khăn tắm riêng. Sau khi John rời khỏi đó, Georgeanne và Lexie thay đồ. Lexie chui vào trong bộ áo tắm hai mảnh kẻ ô vuông màu hồng tím, rồi tròng qua đầu chiếc áo phông với dòng chữ ĐỪNG GÂY CHUYỆN VỚI NGƯỜI TEXAS. Georgeanne mặc quần soóc dải rút nhuộm màu vàng cam kiểu tie dye, áo buộc dây để lộ vùng bụng trần, và bởi cảm thấy có phần hơi hở hang, cô khoác thêm chiếc áo sơ mi cotton mỏng. Lần vải vàng đổ xuống sau lưng cô và cô để mở khuy. Hai mẹ con cùng xỏ chân vào đôi xăng đan Teva, chộp lấy khăn tắm và kính râm, rồi đi ra ngoài.

Cho tới lúc John gặp họ ở bãi biển, Lexie đã tìm được nửa con sò, và một cái càng cua bé xíu. Con bé cho chúng vào cái xô hồng rồi cúi xuống cạnh Georgeanne để nghiên cứu một cây cỏ chân ngỗng biển mắc vào một trong những phiến đá nhỏ lộ ra khi thủy triều rút.

"Chạm vào nó đi," Georgeanne bảo con. "Nó dính dính đấy."

Lexie lắc đầu. "Con biết là nó dính dính, nhưng con không thích chạm vào."

"Nó sẽ không cắn cháu đâu," John nói với con bé, đổ bóng xuống hai người.

Georgeanne ngước lên rồi từ từ đứng dậy. John đã cạo râu, và thay chiếc quần soóc hộp màu be cùng áo phông màu ô liu. Trông anh sạch sẽ và đơn giản, nhưng lại quá gai góc và quá cuốn hút để trông có vẻ đứng đắn. "Tôi nghĩ con bé sợ ngọn cỏ sẽ chộp lấy ngón tay mà không chịu buông ra." Georgeanne nói.

"Đâu có, con không sợ," Lexie cãi lại, và rồi lại lắc đầu. Con bé đứng thẳng lên và chỉ vào bãi đá Haystack Rock cách đó chừng ba mươi mét. "Con muốn đi tới đó."

Cả ba cùng đi thẳng tới chỗ bãi đá. John giúp Lexie nhảy từ phiến đá này sang phiến đá khác, rồi khi các lớp đá bắt đầu hơi lởm chởm đối với đôi chân lũn chũn của con bé, anh nhấc bổng Lexie và nhún tay công kênh con bé lên vai, dễ dàng như thể con bé nhẹ bẫng vậy.

Lexie bám vào hai bên đầu John, và cái xô của con bé lúc lắc vào má phải anh. "Mẹ ơi, con cao chưa này!" nó hét lên.

John và Georgeanne nhìn nhau cười. "Chỉ là điều bà mẹ đều thèm được nghe," cô nói.

Khi tiếng cười của họ tan dần và bị nhấn chìm trong tiếng sóng, nụ cười của John đọng lại. "Tôi đang bắt đầu nghĩ cô chỉ mặc đầm và váy," anh vừa nói vừa ngước lên nắm tay quanh mắt cá chân của Lexie.

Cô không ngạc nhiên khi anh nhận ra chuyện đó. Anh là loại đàn ông ấy. "Tôi không hay mặc

quần soóc hay quần dài.”

“Tại sao?”

Georgeanne thực sự không muốn trả lời câu hỏi ấy. Lexie thì ngược lại, chẳng ngần ngại tiết lộ chuyện riêng của mẹ. “Bởi vì mông của mẹ to.”

John ngước lên nhìn Lexie, mắt anh nheo lại vì nắng chói. “Thật á?”

Lexie gật đầu. “Vâng. Mẹ vẫn hay nói thế.”

Georgeanne cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. “Không nói chuyện này nữa nào.”

Với tay tóm lấy gấu áo vàng của cô, John co đuôi áo lên rồi nghiêng đầu sang bên để nhìn rõ hơn. “Trông nó có to đâu nhỉ.” Anh nói tự nhiên như đang bàn luận chuyện thời tiết. “Tôi thì thấy khá tuyệt.”

Georgeanne hơi cảm thấy ngớ ngẩn khi một cảm giác dễ chịu bỗng âm ỉ nhen lên trong lòng cô. Cô gạt tay anh ra rồi kéo gấu áo xuống. “Ừm, có thế đấy,” cô nói, bước vòng quanh John rồi vượt lên trước anh và Lexie. Cô còn nhớ chuyện gì đã xảy ra bảy năm trước khi anh khiến cô say sưa bằng những lời ngọt ngào mùi mẫn. Mọi cô gái miền Nam đều mơ ước trở thành nữ hoàng sắc đẹp, và chẳng cần nhọc công cố gắng, anh cũng đã mang lại cho cô cảm giác như cô là hoa hậu bang Texas. Vậy là cô háo hức nhảy lên giường anh. Giờ đây, khi bước quanh một tảng đá cỡ trung bình, cô tự nhắc mình rằng anh có thể rất hấp dẫn nhưng anh cũng có thể trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Khi tới chân bãi đá, cả ba cùng bắt đầu thám hiểm. John đặt Lexie xuống, và họ cùng nhau nghiên cứu những dạng sinh vật biển thường thấy. Bầu trời không một gợn mây và ngày tuyệt đẹp.

Georgeanne chăm chú nhìn John và Lexie ở bên nhau. Cô quan sát họ khám phá đám sao biển màu cam tía, những con trai. Và những cây cỏ roi ngựa nhớp dính. Cô chăm chú nhìn hai cái đầu tóc sẫm cúi xuống vũng đọng, và cố gắng chôn vùi những bất ổn bên trong.

“Nó lạc mất rồi,” Lexie nói khi Georgeanne cúi xuống cạnh con bé bên vũng triều.

“Cái gì lạc?” cô hỏi.

Lexie chỉ vào một con cá nhỏ xíu màu nâu đen đang bơi dưới làn nước lạnh trong vắt. “Nó là con cá con, còn mẹ nó thì bỏ nó đi mất rồi.”

“Chú không nghĩ nó là cá con đâu,” John nói với con bé. “Chú nghĩ nó là một loài cá nhỏ.”

Con bé lắc đầu. “Không phải đâu, chú John. Nó là con cá con, là thế đấy.”

“Ừm, khi nào thủy triều trở lại, mẹ nó sẽ bơi đến tìm nó mà,” Georgeanne trấn an con gái, cô ngăn Lexie trước khi con bé trở nên quá kích động. Mỗi lần nhắc tới chuyện mồ côi, Lexie lại rất đa

cảm.

"Không." Con bé lại lắc đầu và cằm nó run lên khi nó nói, "Mẹ nó cũng lạc đâu mất rồi."

Bởi Lexie chỉ biết tới sự che chở của mẹ, và con bé không có ai thân thích ngoài Mae, nên Georgeanne phải thận trọng để mắt tới những bộ phim hay video Lexie xem để biết chắc là mọi đứa trẻ hay con vật đều chỉ có hoặc là mẹ hoặc là cha. Trong lần sinh nhật trước, Georgeanne để Lexie thuyết phục mình rằng con bé đã lớn và có thể xem phim *Babe*. Một sai lầm lớn. Lexie đã khóc suốt một tuần sau đó. "Mẹ nó không lạc đâu. Khi thủy triều đến, nó có thể về nhà mà."

"Không, các bà mẹ sẽ không bỏ rơi con mình trừ khi họ bị lạc. Giờ thì con cá con không thể nào về nhà được nữa rồi." Con bé gục trán lên đầu gối. "Không có mẹ nó sẽ chết mất." Con bé nhắm tịt mắt lại, và giọt nước mắt chảy xuống mũi.

Georgeanne đăm chiêu liếc qua đầu Lexie đang nghẹo xuống nhìn thẳng vào John. Anh trân trân nhìn lại vẻ tuyệt vọng từ sâu trong ánh mắt. Rõ ràng anh mong cô làm điều gì đó. "Chú chắc là cá bố đang bơi lội lòng vòng ngoài kia để tìm nó đấy."

Lexie không chịu. "Các ông bố đâu có chăm sóc con cái."

"Chắc chắn là có chứ," John nói. "Nếu chú là cá bố, chú sẽ bơi ngoài đó tìm con mình."

Lexie quay đầu, nhìn John đăm đăm trong giây lát, thầm suy nghĩ về những điều anh nói. "Chú sẽ tìm cho tới khi thấy chứ?"

"Chắc chắn rồi." Anh liếc nhìn Georgeanne, rồi đến Lexie. "Nếu chú biết mình có con, chú sẽ tìm mãi mãi."

Lexie khịt mũi và nhìn chằm chặp vào làn nước trong vắt. "Sẽ thế nào nếu nó chết trước khi thủy triều lên ạ?"

"Ừm." John với lấy chiếc xô của Lexie, bỏ vỏ ốc ra rồi vốc tay đem con cá bé xíu vào.

"Chú định làm gì thế?" Lexie hỏi khi cả ba người đứng lên.

"Đưa con cá con của cháu trở về với bố nó," anh nói, rồi quay về phía mặt nước. "Ở đây với mẹ nhé."

Georgeanne và Lexie đứng trên phiến đá nhẵn nhìn John lội vào con sóng lạnh. Sóng hiền hòa vỗ lên đùi anh, và cô nghe tiếng anh thở gấp khi nước lạnh chấm ướt gấu quần anh. Anh nhìn xung quanh, và lát sau thận trọng nhúng xô xuống nước.

"Mẹ có nghĩ nó tìm thấy cá bố không?" Lexie lo lắng hỏi.

Georgeanne đứng ngây người nhìn người đàn ông lững thững cầm cái xô hồng bé xíu và nói, "Ồ,

mẹ chắc là nó đã tìm thấy rồi."

Anh bước lại về phía họ. Một nụ cười nở trên gương mặt anh. John Kowalsky – Bức Tường, một ngôi sao khúc côn cầu nhiều tai tiếng, người hùng của những bé gái và người bảo vệ lũ cá bé xíu xiu, đã vừa lẻn qua được một nấc Tồi Tệ trên thang điểm về mức độ đáng yêu của cô. "Chú có thấy cá bố không?" Lexie nhảy xuống khỏi phiến đá và lội ra chỗ nước cao tới đầu gối.

"Có chứ, và trời ạ, được gặp lại cá con cá bố mới vui làm sao!"

"Làm sao chú biết đó là cá bố?"

John đưa cái xô cho Lexie, rồi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con bé. "Vì trông hai bố con giống nhau."

"Ồ, phải rồi." Con bé gật đầu. "Cá bố làm gì khi nhìn thấy cá con ạ?"

Anh dứng lại trước phiến đá Georgeanne đang đứng và ngước lên nhìn cô. "Ôi, cá bố nhảy cẫng lên, rồi tung tăng bơi lội quanh cá con để biết chắc cá con vẫn ổn."

"Cháu cũng trông thấy cá bố làm vậy."

John cười vang, những nếp nhăn nhỏ xíu xuất hiện trên khóe mắt anh. "Thật sao? Từ tận đây cơ á?"

"Vâng. Con phải đi lấy khăn tắm đây vì con đang rét run lên rồi," Lexie tuyên bố, rồi đi lên bãi biển.

Georgeanne nhìn thẳng vào gương mặt của John, và mỉm cười với anh. "Cảm giác làm người hùng thế nào?"

John bất chợt tóm lấy eo Georgeanne và nhẹ nhàng nhấc cô khỏi phiến đá. Tay cô níu chặt vào vai anh khi anh hạ thấp chân cô xuống con sóng lạnh buốt. Sóng xô quanh bắp chân cô và thổi vào tóc cô. "Tôi có phải là người anh hùng của cô không?" anh hỏi, giọng anh trầm và ngọt ngào. Nguy hiểm.

"Không." Cô buông tay khỏi bờ vai vững chãi của anh rồi lùi lại một bước. Anh là người đàn ông cao lớn và mạnh mẽ, nhưng lại dịu dàng và chu đáo với Lexie. Anh còn nguy hiểm hơn cả một vụ tràn dầu, và nếu cô bất cẩn, anh sẽ khiến cô quên đi cái quá khứ khổ đau ấy. "Tôi không thích anh, nhớ chứ?"

"Ừ, ừ." Nụ cười của anh mách bảo cô rằng không phút nào anh tin cô. "Cô còn nhớ cái lần chúng ta bên nhau trên bờ biển ở Copalis không?"

Cô quay về phía bãi biển và thấy Lexie đã mặc xong đồ. "Thế thì sao chứ?"

"Cô bảo cô ghét tôi, nhưng cứ xem chuyện gì đã xảy ra đi." Anh liếc cô qua khóe mắt khi họ

bước qua con sóng.

"Vậy cũng hay khi anh nhận ra mình có thể hoàn toàn cưỡng lại tôi."

Anh liếc bầu ngực cô, rồi quay nhìn ra bờ biển. "À, phải, cũng hay."

Khi cả ba người quay về nhà, John một mực đòi nấu bữa trưa. Họ ngồi bên bàn ăn, và thưởng thức cocktail tôm, hoa quả tươi xắt lát, và bánh mỳ pita ăn kèm salat cua. Trong khi Georgeanne và Lexie giúp John dọn dẹp bàn ăn, cô phát hiện ra bao bì của cửa hàng bán đồ ăn ngon nhất trong góc gần máy điện thoại trả lời tự động.

Đến bốn giờ chiều, cả sáng đi xe cùng Lexie và nỗi lo lắng về chuyến đi đã khiến Georgeanne mệt lả. Cô tìm được một chiếc ghế tựa dài êm ái bên hiên và nằm cuộn tròn trên ghế ôm Lexie vào lòng. John ngồi trên ghế cạnh cô, và cả ba người đăm đắm nhìn đại dương, bằng lòng với cuộc đời. Cô chẳng phải đi bất cứ đâu hay làm bất cứ điều gì nữa. Cô tận hưởng toàn bộ sự bình lặng này. Dẫu cô không thể nói người đàn ông ngồi cạnh mình là người bạn đồng hành dễ chịu – John hiện diện ở đó, quá to lớn và giữa họ còn có một quá khứ quá đớn đau để có thể cảm thấy dễ chịu – thì ngôi nhà trên bãi biển này cũng góp phần bù đắp khá nhiều cho những phút giây căng thẳng khi anh cố hết sức chọc tức cô.

Tiếng biển bình yên và gió biển dịu dàng ru Georgeanne vào giấc ngủ, và khi tỉnh dậy, cô chỉ còn một mình. Một tấm chăn với những họa tiết mảnh vỏ sò thêu tay đắp trên chân cô. Cô gạt chăn sang một bên, đứng dậy và duỗi thẳng người cho giãn gân giãn cốt. Những giọng nói từ bãi biển vọng tới trong gió, và cô bước tới tựa vào lan can. John và Lexie không có trên bãi biển. Cô đưa tay ra sau, và một mảnh gì sắc nhọn đâm vào lớp đệm mềm nơi ngón giữa. Ngón tay cô giật giật, nhưng cô còn mải để tâm tới chuyện khác cấp bách hơn.

Georgeanne thực sự không nghĩ John lại đưa Lexie đi đâu đó mà không nói trước với cô một tiếng. Nhưng anh đâu phải loại đàn ông biết nghĩ cần được cô cho phép. Nếu anh bỏ đi với con gái cô, Georgeanne biết rằng mình có quyền giết chết anh ta và xem đó là hành vi giết người chính đáng. Nhưng rốt cuộc cô không phải giết anh. Cô tìm thấy Lexie và John ở tầng dưới trong phòng tập cử tạ.

John ngồi trên xe đạp luyện tập đắt tiền để trong góc, nhấn pê đan với tốc độ ổn định. Anh hạ ánh mắt nhìn xuống Lexie đang vắt chân chữ ngũ nằm trên sàn, hai tay đặt sau gáy.

"Sao chú đạp xe nhanh thế?" Lexie hỏi anh.

"Nó giúp chú luyện tập sức bền," anh đáp lại to hơn tiếng quay êm êm của bánh trước. Anh vẫn mặc chiếc áo phông màu ô liu, và trong một giây khắc ngắn ngủi, Georgeanne dạo mắt lướt lên cặp đùi và bắp chân chắc nịch của anh, đắm chìm trong niềm hân hoan được ngắm nhìn anh.

"*Xức bềnh* là gì ạ?"

“Là khả năng chịu đựng. Là cái gì mà một gã cần để không bị hụt hơi hay để không bị những gã vắt mũi chưa sạch đá đít trên khắp sân băng.”

Lexie thở hổn hển, “Chú lại thế rồi.”

“Gì cơ?”

“Chú nói bậy.”

“Chú ư?”

“Vâng.”

“Xin lỗi. Chú sẽ để ý sửa.”

“Lần trước chú cũng nói thế.” Lexie phàn nàn, vẫn không đổi tư thế.

Anh mỉm cười. “Tôi sẽ để ý hơn, thưa Huấn luyện viên.”

Lexie im lăng một lát rồi nói. “Chú đoán thử xem nào.”

“Gì cơ?”

“Mẹ cháu cũng *cóa* một cái xe đạp như thế.” Con bé chỉ về phía John. “Nhưng cháu không nghĩ mẹ cháu dùng đến.”

Xe đạp tập luyện của Georgeanne không giống của John. Nó không xa xỉ như thế, vì Lexie nói đúng, cô không đụng tới cái xe nữa. Đúng hơn thì cô chưa bao giờ thực sự ngồi lên xe. “Này,” cô vừa nói vừa bước vào phòng, “mẹ dùng nó thường xuyên mà. Nó có chức năng rất quan trọng là làm mắc áo đấy.”

Lexie quay đầu mỉm cười. “Con và chú đang luyện tập thẩm mỹ. Con đã đạp xe trước rồi và giờ đến lượt chú John.”

John nhìn cô. Pê đan ngừng lại, nhưng bánh xe vẫn quay tròn. “Ừ. Mẹ thấy rồi,” cô nói, thầm ước mình đã chải lại mái tóc trước khi đi tìm họ. Cô đoán chắc trông mình kinh khủng lắm.

John không nghĩ thế. Tóc cô trông rối và má cô hồng sau khi ngủ dậy. Giọng cô khàn hơn bình thường một chút. “Giấc ngủ trưa thế nào?”

“Thậm chí tôi còn không biết mình mệt đến thế cơ đấy.” Cô lấy tay chải tóc và lắc đầu.

“Ừm, suốt ngày cứ phải theo sau những suy nghĩ thay đổi như chong chóng của một đứa bé đúng là mệt thật.” anh nói, lòng thầm hỏi có khi nào cô lại đang chủ tâm để tóc rối như thế chăng.

“Kiệt sức ấy chứ.” Georgeanne bước tới bên Lexie chìa tay giúp cô bé đứng dậy. “Mẹ con mình đi xem có thứ gì làm để chú John tập nốt chứ nhỉ.”

“Tôi tập xong rồi,” anh vừa nói vừa đứng dậy, giữ tầm mắt ngang ngực cô và cố không nhìn chằm chặp vào khe ngực cô như một cậu nam sinh. Anh thực sự không muốn bị cô tóm lông mình đang hau háu nhìn cơ thể cơ thể cô để rồi nghĩ rằng anh đại loại là một tên khốn đồi trụy. Cô là mẹ của con anh, và dù cô chưa bao giờ thực sự nói đến bất cứ điều gì cụ thể, nhưng cứ nhìn thì anh biết cô không đánh giá cao anh. Có lẽ anh đáng bị cô coi thường. Nhưng cũng có khi không. “Thực ra thì tôi không định tập hôm nay, nhưng Lexie và tôi đợi cô nên hơi chán. Mà chỉ có hai trò là hoặc đạp xe tập hoặc chơi búp bê Barbie Tiệm làm đẹp.”

“Tôi không thể hình dung anh chơi với búp bê Barbie.”

“Mình hợp nhau ở điểm này đấy.” Nhưng có chút rắc rối với dự định tốt đẹp của anh; chiếc váy đầm buộc dây cô mặc hút cạn sức mạnh ý chí nơi anh. Đại loại như Siêu nhân khi gặp kryptonite[23]. “Lexie và tôi đã nói chuyện ăn hàu vào bữa tối.

“Hàu ư?” Georgeanne chuyển hướng chú ý sang Lexie. “Con sẽ không thích hàu đâu.”

“Vâng. Nhưng chú John bảo con sẽ thích.”

Georgeanne không tranh cãi, nhưng một tiếng sau khi họ ngồi trong một nhà hàng hải sản, Lexie vừa thoáng nhìn thấy ảnh con hàu trong thực đơn là đã nhăn mũi. “Kinh quá đi mất,” nó nói. Khi người phục vụ đi tới bàn, Lexie gọi bánh sandwich nướng kẹp pho mát và bánh mì “tươi”, một đĩa riêng khoai tây chiên, và nước xốt cà chua nấm hiệu Heinz.

Người phụ nữ quay sang Georgeanne, và John ngồi dịch ra sau ghế, say đắm nhìn vẻ quyến rũ kiểu miền Nam và nụ cười sáng triệu watt của cô.

“Tôi biết là cô rất bận, và tôi biết từ chính trải nghiệm của mình rằng công việc của cô thật bạc bẽo và vô cùng tất bật, nhưng trông cô vẫn đáng yêu, nên tôi rất hy vọng mình có thể yêu cầu chút thay đổi nho nhỏ,” cô bắt đầu, giọng cô lộ rõ niềm cảm thông với người phụ nữ và công việc “bạc bẽo” của cô ta. Cho tới khi nói xong, cô đã gọi món cá hồi với “nước xốt bơ nâu vị chanh kèm lá chive” thậm chí còn không có trong thực đơn. Cô thay cơm bằng khoai tây và một nhúm lá chive”. Cô yêu cầu món dưa đỏ phải được trình bày trên đĩa riêng bởi “dưa đỏ không nên bị món khác làm ấm lên.” John có phần mong người phụ nữ kia sẽ bảo Georgeanne biến xuống địa ngục mà gọi món, nhưng cô ta không làm thế. Có vẻ như cô ta chỉ đang quá hạnh phúc được đổi thực đơn cho Georgeanne.

So với hai người phụ nữ cùng đi, thì yêu cầu của John quá đơn giản. Hàu tách bỏ nửa vỏ. Không thêm gì. Không kèm gì. Ngay khi cô phục vụ đi khỏi, anh nhìn sang hai phụ nữ ngồi cùng bàn. Cả hai đều mặc váy mỏng mùa hè. Chiếc váy của Georgeanne cùng tông với màu xanh lá của mắt. Chiếc váy của Lexie ăn rơ với màu xanh lam của phấn mắt. Anh cố không nhíu mày, nhưng anh ghét phải nhìn thấy lớp lớp son phấn trên mặt đứa con gái bé bỏng của anh. Thật khó chịu và anh thấy biết ơn vì

không gian nhập nhòa tranh tối trang sáng quanh bàn ăn.

"Chú sẽ ăn mấy thứ này à?" Lexie hỏi khi thức ăn được mang đến. Con bé nhoài người tới trước, ngạc nhiên dù vẫn thấy ghê món anh gọi.

"Ừ." Anh với lấy một con hàu và đưa vào miệng. "Ưmm," anh nói, hút con hàu vào miệng rồi nuốt trôi xuống cổ họng.

Lexie hét lên, còn Georgeanne thì thoáng nôn nao và quay sang chú ý tới món cá hồi rưới nước xốt bơ nâu vị chanh và lá chive. Phần còn lại của bữa tối diễn ra khá êm xuôi. Họ trò chuyện với nhau ít căng thẳng hơn, nhưng những giây phút bình yên thư thái của buổi tối chấm dứt khi cô phục vụ đặt hóa đơn cạnh anh. Georgeanne với lấy, nhưng anh đưa tay chặn lại. Mắt cô chạm mắt anh bên kia bàn, và cô trông chẳng khác nào một người phụ nữ muốn xắn tay lên để chiến đấu vì cái hóa đơn vậy.

"Tôi sẽ trả," cô nói.

"Đừng để tôi phải thô lỗ với cô," anh cảnh báo, và siết chặt bàn tay cô. Anh không phản đối bản thân việc tranh cãi, chỉ phản đối nơi nó diễn ra.

Thay vì đôi co, cô nhường anh thắng, nhưng nét mặt cô cho thấy tất nhiên cô sẽ thảo luận chuyện này sau, khi chỉ còn hai người với nhau.

Trên đường trở về từ nhà hàng, Lexie ngủ gật ở ghế sau chiếc Range Rover. Anh bế con vào nhà, cảm thấy hơi thở ấm áp của con nơi cổ mình. Hẳn anh muốn ôm con lâu hơn, nhưng lại không làm thế. Hẳn anh muốn được ở lại trong khi Georgeanne chuẩn bị giường cho con ngủ nhưng lại cảm thấy như thế hơi bị kỳ quặc nên bỏ ra ngoài.

Georgeanne nhìn John bước ra rồi với tay tháo giày cho Lexie. Cô thay đồ ngủ cho Lexie rồi đặt con lên giường. Xong cô đi tìm John. Cô muốn hỏi mượn nhíp để nhổ cái dằm ở ngón tay, và cô cần nói chuyện với anh về món tiền anh bao cô và Lexie.

Cô tìm thấy John đang đứng bên khung cửa sổ, trải mắt nhìn đại dương. Anh thọc hai tay vào túi trước quần jeans. Tay áo sơ mi vải bông chéo xắn cao trên cánh tay, và vầng dương đang lặn tắm đẫm anh trong luồng sáng đỏ ối khiến bóng dáng anh trở nên lồng lộng. Anh quay mặt nhìn cô khi cô bước vào phòng.

"Tôi cần nói chuyện với anh," cô vừa nói vừa bước về phía anh, lên giây cót sẵn sàng cho một cuộc tranh luận.

"Tôi biết cô sẽ nói gì, và nếu điều này có thể khiến cái trán xinh đẹp của cô phải dãn ra một chút, thì lần sau cô có thể nhận hóa đơn."

"Ô." Cô dừng lại trước mặt anh. Cô đã thắng trước khi vào trận chiến, nên thấy hơi chưng hửng.

“Làm sao anh biết đó là điều tôi muốn nói?”

“Cô đã nhăn nhó suốt với tôi kể từ lúc cô phục vụ để tờ hóa đơn cạnh đĩa của tôi còn gì. Có lúc tôi còn tưởng cô sẽ nhảy qua bàn mà đấu vật với tôi vì nó nữa kìa.”

Đúng là trong giây lát cô đã nghĩ tới chuyện đó. “Tôi không bao giờ gây gổ với ai giữa chốn đông người cả.”

“Tôi thật vui khi nghe thấy thế đấy.” Trong tấm màn xám của bóng đêm đang tới, cô thấy mép anh khẽ nhếch lên. “Bởi vì tôi luôn có thể hạ cô.”

“Có lẽ vậy,” cô nói, miễn cưỡng không nói tiếp chuyện đó nữa. “Anh có cái nhíp nào không?”

“Cô định làm gì, nhổ lông mày tôi à?”

“Không. Tôi bị dằm đâm vào tay.”

John bước vào phòng ăn và bật ngọn đèn phía trên chiếc bàn một chân. “Để tôi xem nào.”

Georgeanne không bước theo. “Có gì ghê gớm đâu.”

“Để tôi xem nào,” anh nhắc lại.

Cô thở dài, chịu thua rồi bước vào phòng ăn. Cô chìa tay ra, cho anh xem ngón giữa.

“Đúng là không tệ lắm,” anh bảo.

Cô nghiêng tới gần hơn để nhìn cho rõ hơn, và trán họ gần như chạm nhau. “Dằm to đấy.”

Lông mày anh nhíu lại. “Tôi sẽ trở lại ngay,” anh vừa nói vừa rời khỏi phòng, chỉ để mang theo chiếc nhíp lúc quay lại. “Ngồi xuống đi.”

“Tôi tự làm được.”

“Tôi biết là cô có thể.”Anh xoay ngược ghế rồi ngồi xuống, chân giạng ra. “Nhưng tôi có thể nhổ nó ra dễ dàng hơn vì tôi dùng được cả hai tay.” Anh đặt cẳng tay lên thành ghế và chỉ vào một cái ghế khác. “Tôi hứa sẽ không làm cô đau.”

Thận trọng, cô ngồi xuống ghế và chìa tay về phía anh, chủ định ngồi cách anh chừng một sải tay. John hẩy ghế ngồi gần lại cho đến khi đầu gối cô chạm vào ghế của anh, gần đến nỗi cô phải ép hai chân vào nhau để chúng không cọ vào má trong đùi anh. Cô ngồi lui vào sau ghế của mình xa hết mức. Anh nắm tay cô trong lòng bàn tay mình và bóp mạnh lớp thịt đầu ngón giữa.

“Ááá.” Cô cố kéo tay ra, nhưng anh xiết chặt nắm tay.

Anh ngước lên liếc cô. “Không đau mà, Georgie.”

“Có, đau lắm.”

Anh không đôi co, nhưng cũng không buông tay. Anh đưa mắt nhìn xuống và dùng cái nhíp gảy gảy vào da tay cô.

"Ááá."

Anh lại nhướng mắt lên liếc gương mặt cô bên trên đôi tay họ đan vào nhau. "Yên nào bé yêu."

"Ngớ ngẩn."

Anh bật cười, lắc đầu. "Nếu cô không phải là cô gái yểu điệu như thế thì sẽ không đau đến thế đâu."

"Cô gái yểu điệu? Cô gái yểu điệu là gì chứ?"

"Soi gương đi."

Cái đó chẳng nói lên điều gì nhiều về cô cả. Cô lại cố rút tay ra.

"Thư giãn đi nào," anh vừa nói vừa hí húi gảy nhíp. "Trông cô cứ như chỉ chực nhảy ra khỏi ghế ấy. Cô nghĩ là tôi sẽ làm gì được chứ, đâm cô bằng cái nhíp này chắc."

"Không."

"Thế thì thả lỏng người đi, sắp xong rồi."

Thả lỏng? Anh đang ở gần đến nỗi choán hết cả chỗ. Chỉ có John với lòng bàn tay chai sần khum khum nắm lấy tay cô và mái tóc sẫm màu lòa xòa trên đầu ngón tay cô. Anh gần đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi ấm nơi đầu gối anh qua chiếc quần jeans của anh và chiếc váy mỏng vải cotton màu kiwi của cô. Sự hiện diện của John ở đây mạnh mẽ đến mức việc cô thả lỏng là điều không thể. Cô ngước mắt lên nhìn khắp phòng khách. Ernie và con cá xanh lớn của ông đang chằm chằm nhìn lại cô. Trong ký ức cô, ông của John là một quý ông lớn tuổi dễ chịu. Cô nghĩ về ông, rồi tự hỏi ông sẽ nghĩ gì về Lexie. Cô quyết định hỏi.

Anh không nhìn lên, chỉ nhún vai rồi nói, " Tôi chưa nói gì với ông tôi hay mẹ tôi cả."

Georgeanne ngạc nhiên. Bảy năm trước cô từng nghĩ John và Ernie rất gần gũi. "Tại sao?"

"Bởi vì hai người bọn họ làm tôi ngán với chuyện tái hôn và xây dựng gia đình. Nếu biết chuyện về Lexie, cả hai sẽ lao tới Seattle còn nhanh hơn điện xẹt. Tôi muốn có thời gian tìm hiểu về Lexie trước đã, trước khi gia đình tôi nhảy bổ vào cuộc. Hơn nữa, chúng ta đã nhất trí sẽ đợi tới lúc kể cho con bé, nhớ chứ? Và nếu mẹ và Ernie cứ bám nhằng nhẵng, cứ nhìn chằm chằm, điều đó sẽ làm Lexie không thoải mái."

Tái hôn? Georgeanne chẳng còng nghe thấy anh nói gì nữa sau cái từ ấy. "Anh đã kết hôn rồi sao."

"Phải."

"Khi nào?"

Anh buông tay cô ra và để chiếc nhíp lên bàn. "Trước khi gặp cô."

Georgeanne nhìn vào ngón tay, và cái dằm đã biến mất. Cô băn khoăn tự hỏi anh đang ám chỉ tới cuộc gặp nào. "Lần đầu ư?"

"Cả hai lần." Anh nắm chặt vào thành ghế, nghiêng người ra saum và hơi cau mày tư lự.

Georgeanne bối rối. "Cả hai lần ư?"

"Ừ. Nhưng tôi không nghĩ cuộc hôn nhân thứ hai đáng tính đến."

Georgeanne không thể kìm được. Cô cảm thấy lông mày mình nhướng lên còn quai hàm thì rớt xuống. "Anh đã kết hôn hai lần rồi ư?" Cô giơ hai ngón tay lên. "Hai lần ư?"

Lông mày anh nhíu xuống và miệng anh mím lại thành một đường chỉ. "Hai lần thì đâu có nhiều nhặn gì cho cam."

Đối với Georgeanne, người chưa bao giờ kết hôn, hai lần nghe có vẻ rất nhiều rồi.

"Như tôi đã nói, dù sao thì lần thứ hai cũng không tính. Tôi cưới chỉ lâu bằng thời gian cần thiết để tòa xét ly hôn thôi mà."

"Ồ, tôi đã không hề biết anh đã từng kết hôn cơ đấy." Cô bắt đầu băn khoăn về hai người phụ nữ đã cưới John, bố của con gái cô. Người đàn ông từng làm trái tim cô tan vỡ. Và bởi cô không thể không biết, cô hỏi, "Hai cô ấy đâu rồi?"

"Người vợ đầu của tôi, Linda, mất rồi."

"Tôi rất tiếc," Georgeanne thốt lên yếu ớt. "Cô ấy chết thế nào?" Anh nhìn cô trân trối trong vài giây khắc kéo dài. "Thì chết là chết thôi," anh nói, đóng lại chủ đề. "Còn DeeDee Delight thì tôi không biết ở đâu cả. Khi cưới cô ấy tôi say bết xa lết. Và khi ly hôn với cô ấy tôi cũng say bí tỉ."

DeeDee Delight ư? Cô nhìn anh chòng chọc trong cơn bấn loạn tột cùng. DeeDee Delight? Trời đất quỷ thần ơi! Cô phải hỏi. Đơn giản là cô không thể không hỏi. "Có phải DeeDee là… là… tiếp viên không?

"Cô ta là vũ nữ thoát y," anh điềm đạm nói.

Dù đã ít nhiều đoán ra, Georgeanne vẫn sốc khi John tự thú đã lấy một cô vũ nữ thoát y. Thật quá sững sờ. "Thật thế ư! Cô ta trông thế nào?"

"Tôi không nhớ."

"Ô," Georgeanne nói, trí tò mò của cô chưa được thỏa mãn. "Tôi chưa bao giờ kết hôn, nhưng

tôi nghĩ mình sẽ nhớ. Lúc ấy chắc anh phải say khướt thì mới quên."

"Tôi đã nói tôi say à?" Giọng anh cáu kỉnh. "Nhưng cô không phải lo lắng khi Lexie ở bên tôi. Tôi không còn uống rượu nữa rồi."

"Anh nghiện rượu à?" cô buột miệng, câu hỏi ấy trôi tuột ra trước khi cô kịp nghĩ kỹ hơn. "Tôi xin lỗi. Anh không phải trả lời câu hỏi riêng tư ấy."

"Không sao. Có thể gọi là nghiện," anh trả lời cởi mở hơn cô nghĩ. "Tuy chưa bao giờ phải vào trại Betty Ford, nhưng tôi từng uống khá nhiều và khiến đầu óc mình như cứt. Tôi đã có phần hơi mất kiểm soát."

"Bỏ rượu có khó không?"

Anh nhún vai. "Không dễ gì, nhưng vì sức khỏe của tôi, cả về thể chất lẫn tinh thần, tôi phải từ bỏ một vài thứ."

"Như cái gì?"

Anh cười toét. "Rượu, đám đàn bà lẳng lơ, và điệu nhảy Macarena." Anh nhoài người tới trước và đặt cổ tay trên ghế. "Giờ thì cô biết những bí mật đáng hổ thẹn của tôi rồi đấy, cho tôi điều gì đó về cô đi."

"Ví dụ như điều gì?"

"Bảy năm trước, khi mua vé cho cô về, tôi nghĩ cô đã cháy túi. Sau đó cô đã sống thế nào, tự khởi đầu công việc kinh doanh ư?"

"Tôi đã rất may mắn." Cô ngừng một chút rồi nói thêm, "Tôi nộp đơn xin việc theo mẩu tin đăng tuyển nhân viên của Heron." Và rồi, bởi anh đã thành thật với cô đến thế - và bởi chẳng có việc gì cô từng làm có thể sánh với việc cưới một vũ công thoát y – cô nói thêm một chút sự thật không ai ngoài Mae biết về cuộc đời mình. "Mà lúc ấy tôi còn đeo một chiếc nhẫn kim cương nữa, tôi đã bán nó đi được mười ngàn đô."

Anh đăm đăm nhìn không chớp mắt. "Của Virgil ư?"

"Virgil đã tặng nó cho tôi. Nó là của tôi."

Một nụ cười đầy ngụ ý nở ra trên khóe miệng John. "Ông ta không muốn lấy lại à?"

Georgeanne khoanh tay dưới ngực rồi nghiêng đầu sang một bên. "Chắc chắn là ông ta muốn rồi, và tôi cũng định trả lại chiếc nhẫn, nhưng ông ta sẽ đem hết quần áo của tôi quyên góp cho tổ chức cứu tế Salvation Army."

"Đúng vậy. Ông ta có quần áo của cô, phải không?"

“Phải. Khi rời bỏ đám cưới, tôi đã bỏ lại mọi thứ trừ đồ trang điểm. Tất cả những gì tôi có là cái váy hồng ngớ ngẩn ấy.”

“Ừ. Tôi có nhớ chiếc váy nhỏ xíu đó.”

“Khi tôi gọi điện cho ông ta về chuyện đồ đạc của tôi, ông ta thậm chí còn không nói chuyện với tôi. Ông ta nói với người quản gia bảo tôi mang chiếc nhẫn đến văn phòng ông ấy và để nó chỗ thư ký. Người quản gia cũng không mấy tốt bụng, nhưng bà thư ký ấy đã kể cho tôi nghe ông ta đã làm gì với đồ đạc của tôi.” Georgeanne chẳng tự hào gì khi bán chiếc nhẫn đi, nhưng ở chừng mực nào đó thì Virgil cũng có lỗi đấy chứ. “Tôi phải mua lại tất cả đống quần áo của mình với bốn năm đô la mỗi chiếc, mà tôi thì chẳng có lấy một xu dính túi.”

“Vậy nên cô bán chiếc nhẫn đó.”

“Cho một người thợ kim hoàn tốt phúc vớ được chiếc nhẫn với giá chỉ bằng một nửa giá trị của nó. Lần đầu tôi gặp Mae, công việc kinh doanh nhận đặt tiệc của cô ấy không thuận buồm xuôi gió cho lắm. Tôi đã đưa cho cô ấy một khoản lớn từ số tiền bán nhẫn để trả cho vài chủ nợ. Số tiền đó đúng là cũng có giúp được tôi chút đỉnh nhưng tôi đã phải làm việc cật lực mới giành được những gì tôi có hôm nay.”

“Tôi có phán xét gì cô đâu, Georgie.”

Cô không nhận ra giọng mình lại có vẻ biện hộ đến thế. “Sẽ có người làm vậy, nếu họ biết sự thật.”

Khóe mắt anh ánh lên vẻ thích thú. “Tôi là ai mà lại lên án cô cơ chứ? Chúa Jesus ơi, tôi đã lấy DeeDee Delight mà.”

“Phải rồi,” Georgeanne cười, hơi cảm thấy giống Scallett O’Hara nhẹ lòng khi trút được gánh nặng về những hành động đáng xấu hổ của mình với Rhett Betler. “Virgil đã biết về Lexie chưa?”

“Chưa. Chưa biết.”

“Anh nghĩ ông ta sẽ làm gì khi phát hiện ra chuyện này?”

“Virgil là một nhà kinh doanh giỏi, và tôi là cầu thủ được ông ta mua. Tôi không nghĩ ông ta sẽ làm gì cả. Đã bảy năm rồi, dù gì thì chuyện cũng đã qua. Tôi không nói rằng ông ấy sẽ mừng rỡ khi nghe tôi kể về Lexie, nhưng ông ấy và tôi làm việc với nhau khá ăn ý. Huống hồ, giờ ông ta cũng đã lập gia đình và có vẻ hạnh phúc.”

Dĩ nhiên rồi, cô biết ông ta đã lập gia đình. Báo chí địa phương có đưa tin về đám cưới của ông ta với Caroline Foster-Duffy, giám đốc Bảo tàng Nghệ thuật Seattler. Georgeanne hy vọng John nói đúng và rằng Virgil hạnh phúc. Cô không nuôi thù hận gì với ông ta.

“Cho tôi biết điều gì đó nữa đi.”

“Không. Tôi đã trả lời câu hỏi của anh, đến lượt tôi hỏi anh.”

John lắc đầu. “Tôi đã kể cho cô về DeeDee và chuyện tôi nghiện rượu. Đó là hai điều xấu xa đáng hổ thẹn của tôi. Vậy nên cô còn nợ tôi một điều nữa.”

“Tốt thôi. Điều gì nào?”

“Cái ngày cô mang ảnh của Lexie tới ngôi nhà thuyền của tôi, cô có nói là cảm thấy nhẹ lòng khi con bé không phải vật lộn với việc học ở trường. Ý cô muốn nói là gì?”

Thực lòng mà nói cô không muốn tâm sự với John Kowalsky về chứng khó đọc của mình.

“Có phải vì cô nghĩ tôi là một gã vận động viên ngu xuẩn không?” Anh bám vào thành ghế rồi ngả người ra sau.

Câu hỏi của anh khiến cô ngạc nhiên. Trông anh bình thản và điềm tĩnh hồ như câu trả lời của cô dù như thế nào cũng chẳng hề gì đối với anh. Cô có cảm giác anh muốn giấu cô, rằng câu trả lời của cô quan trọng với anh như thế. “Tôi xin lỗi đã bảo anh ngu xuẩn. Tôi biết là bị phán xét về chuyện mình đã làm gì hay trông mình ra sao thì như thế nào.” Đầy người mắc chứng bệnh khó đọc ra đấy, cô tự nhủ, nhưng cũng biết rằng kể cả nếu những người nổi tiếng như Cher, Tom Cruise, hay Einstein có mắc chứng bệnh này thì điều đó cũng chẳng khiến cô dễ chịu gì đi vạch áo mình cho một người đàn ông như John xem lưng. “Mối quan tâm của tôi dành cho Lexie chẳng liên quan gì tới anh cả. Hồi nhỏ tôi đã rất chật vật với chuyện học hành ở trường. Tôi gặp rắc rối một chút với ba môn đọc, viết và số học”.

Mặt anh chẳng hề biểu cảm, trừ một nếp nhăn rất nhẹ giữa đôi lông mày. Anh im lặng.

“Nhưng anh nên thấy tôi ở trường múa ba lê và trường dạy giao thiệp,” cô nói tiếp, cố khiến giọng mình có vẻ đùa cợt và tán anh cười. “Có thể tôi là nữ diễn viên ba lê tồi nhất từng nhảy mủa trên sân khấu, nhưng tôi tin mình rất giỏi quyễn rũ người khác. Thực ra tôi đã tốt nghiệp với số điểm cao nhất lớp đấy.”

Anh lắc đầu, và nếp nhăn trên trán biến mất. “Tôi không nghi ngờ điều đó lấy một giây.”

Georgeanne cười, và có phần bớt xù lông tự vệ. “Trong khi những đứa bé khác học thuộc bảng cửu chương thì tôi lại học cách bày biện bàn ăn. Tôi biết chính xác vị trí của mọi thứ, từ chiếc nĩa ăn tôm đến cái bát nước rửa tay sau khi ăn tráng miệng. Tôi nghiên cứu các họa tiết trên bộ đồ bạc trong khi đám con gái đọc Nancy Drew[24]. Tôi dễ dàng phân biệt được giữa dao nĩa ăn trưa và dao nĩa ăn tối, nhưng những từ như học sinh và sinh học, điểm yếu và yếu điểm lại khiến tôi rối trí.”

Mắt anh hơi nheo lại. “Cô mắc chứng khó đọc ư?”

Georgeanne ngồi thẳng dậy. “Phải.” Cô biết mình không nên cảm thấy xấu hổ. Tuy vậy, cô vẫn

nói thêm, "nhưng tôi đang học cách đối mặt với nó. Người ta vẫn cho rằng một người mắc chứng khó đọc thì không biết đọc. Điều đó không đúng. Chỉ là chúng tôi học theo cách hơi khác biệt thôi. Tôi đọc và viết như phần lớn những người khác, nhưng toán thì không bao giờ là môn tủ của tôi. Giờ tôi không còn thấy phiền muộn vì là người mắc chứng khó đọc nữa rồi."

Anh nhìn cô chằm chằm trong giây lát, rồi nói, "Nhưng hồi bé thì có chứ?"

"Hẳn rồi."

"Cô có đi khám không?"

"Có. Hồi tôi học lớp bốn, ông bác sĩ nào đó đã khám cho tôi. Tôi không nhớ rõ lắm." Cô trượt vội ra sau ghế rồi đứng dậy, cảm giác oán giận dâng ngập trong lòng cô. Oán hận John vì đã ép cô kể lại câu chuyện khó khăn của mình cứ như thể đó là chuyện của anh vậy. Và cô lại cảm thấy nỗi cay đắng cũ khi nghĩ tới ông bác sĩ đã khiến thời niên thiếu của cô đảo lộn. "Ông ta nói với bà tôi rằng tôi bị mắc chứng rối loạn chức năng não, nhưng đó là một thuật ngữ có phần nghiệt ngã và là lời chẩn đoán chụp mũ. Vào những năm bảy mươi, mọi thứ từ chứng khó đọc đến chậm phát triển trí tuệ đều bị liệt vào rối loạn chức năng não." Cô nhún vai hồ như chuyện đó chẳng hề có nghĩa lý gì cà cố ép ra một tiếng cười khẽ. "Ông bác sĩ nói rằng tôi sẽ không bao giờ có thể sáng láng. Vì thế tôi lớn lên với cảm giác mình hơi chậm phát triển và có phần hoang mang."

John chầm chậm đứng dậy và đẩy ghế gọn sang bên. Mắt anh nheo hẳn lại. "Chưa ai từng bảo cái ông bác sĩ mắc dịch kia cút về vườn ư?"

"Ồ, tôi… tôi…" Georgeanne lắp bắp, sửng sốt trước cơn phẫn nộ của anh. "Tôi không nghĩ có bao giờ bà lại nói tục đâu. Bà là một tin đồ Baptist."

"Bà không đưa cô tới chỗ bác sĩ khác à? Cô có khám ở chỗ khác nữa không? Tìm thầy phụ đạo? Hay bất kỳ thứ mắc dịch nào đó khác?"

"Không." Bà chỉ đăng ký cho tôi học ở trường dạy giao thiệp, cô nghĩ.

"Sao lại không?"

"Bà không nghĩ có thể làm được gì thêm nữa. Hồi ấy là giữa thập niên bảy mươi nên thông tin không đầy rẫy như bây giờ. Mà ngay cả bây giờ, trong thập niên chín mươi, cũng đâu thiếu gì những trường hợp chẩn đoán sai cho trẻ em chứ."

"Ôi, không nên thế chứ." Ánh mắt anh lướt dọc khắp khuôn mặt rồi đến mắt cô.

Trông anh vẫn còn tức giận, nhưng cô không thể nghĩ ra một lý do nào khiến anh quan tâm. Đây là mặt khác của John mà cô chưa từng nhìn ra. Một mặt chất chứa cái gì đó giống như là lòng trắc ẩn. Người đàn ông ấy đứng trước cô, người đàn ông trông giống John, khiến cô bối rối. "Tôi phải đi ngủ

thôi," cô thốt lên.

Anh mở miệng định nói gì đó, rồi đóng lại. "Chúc cô mơ những giấc mơ đẹp," anh nói, rồi lùi lại một bước.

Nhưng Georgeanne không có những giấc mơ đẹp. Đã từ lâu cô chẳng hề mơ mộng gì. Cô nằm xuống giường, nhìn trân trân lên trần nhà và lắng nghe hơi thở đều đều của Lexie nằm bên cạnh. Cô trằn trọc không ngủ. Cứ nghĩ đến phản ứng đầy phẫn nộ của John là cô lại càng thêm xáo trộn.

Cô nghĩ về những người vợ của anh, nhưng chủ yếu là nghĩ tới Linda. Sau ngần ấy năm anh vẫn không thể khiến mình tự kể về cái chết của cô ấy. Georgeanne băn khoăn tiếp đàn bà nào lại có thể khơi dậy trong một người đàn ông như John thứ tình yêu như thế. Và cô tự hỏi đâu đó còn có những phụ nữ nào đó có thể lấp đầy chỗ trống của Linda trong trái tim John hay không.

Càng nghĩ, cô càng nhận ra mình hy vọng sẽ không còn ai nữa. Cảm giác ấy của cô không được tử tế lắm, nhưng đúng là thế. Cô không muốn John tìm kiếm hạnh phúc với một cô ả gầy rạc nào đó. Cô muốn anh phải hối tiếc cái ngày anh bỏ rơi cô ở Sea-Tac. Cô muốn suốt phần đời còn lại anh sẽ phải sống mà tự chửi rủa mình. Không phải vì như thế cô sẽ có thể sóng đôi bên anh lần nữa. mà bởi, dĩ nhiên, cô còn không buồn nghĩ tới chuyện đó. Chỉ là cô muốn anh phải đau khổ. Rồi có lẽ khi anh đã đau khổ lâu lâu, cô sẽ tha thứ cho anh vì đã là một gã xuẩn ngốc vô tình từng làm trái tim cô tan vỡ.

Có lẽ thế.

Chương 13

Georgeanne được lựa chọn giữa trò xe đạp trên cát, lái xe điện đâm nhau và trượt pa tanh dọc theo lối đi bộ Promenade. Cô chẳng hoan hỉ với lựa chọn nào – thực ra cả ba ý tưởng này đều có vẻ điên rồ cả - nhưng nếu không chọn cô sẽ phải chấp nhận trò lái xe điện đâm nhau của Lexie nên cô đành chọn trượt pa tanh. Không phải vì trượt giỏi mà cô chọn trò này. Lần trước chơi thử cô ngã oạch, đau đến nỗi phải chớp mắt để những giọt lệ cay sẽ không trào ra. Cô ngồi đó trong khi lũ nhóc trượt vèo qua, những tia lửa tóe lên, và đốt xương cụt của cô nhức nhối đến nỗi cô phải cố gắng hết sức mới không đưa hai tay chộp lấy mông.

Trải nghiệm về lần trượt pa tanh ấy vẫn còn sống động đến mức suýt nữa cô chọn lái xe điện để rồi chuốc lấy nguy cơ bị thương tích cổ, nhưng rồi cô nhìn con đường Promenade. Prom là một dải đất đi bộ tuyệt đẹp trải dọc bãi biển và ngăn cách với bờ biển bởi một bức tường đá cao chừng hơn nửa mét. Mắt cô lập tức dán vào những chiếc ghế dài xây liền vào bức tường đá, và thế là cô có lựa chọn của mình.

Lúc này khi cơn gió từ đại dương ùa tới thổi bay đuôi lọn tóc đuôi ngựa của cô, Georgeanne thở hắt ra nhẹ nhõm. Cô ngồi vắt chân, một tay duỗi thẳng trên thành ghế băng, chiếc giày pa tanh trên chân trái di tới di lui như con nước đang lên phía xa xa nơi đại dương cách đó chừng vài trăm mét. Cô nghĩ trông mình có lẽ hơi lạc lõng khi ngồi đó với chiếc áo lụa không tay màu trắng và chiếc váy mỏng màu tía cùng đôi giày trượt Ultra Wheel vừa thuê. Nhưng cô cũng biết thà trông lạc lõng còn hơn đứng dậy để rồi bị ngã dập mông.

Cô càng mãn nguyện hơn khi chỉ ngồi đó, chăm chú nhìn John dạy Lexie trượt với đôi giày một hàng bánh Rollerblade. Ở nhà, Lexie vẫn thường trượt vù vù quanh nhà trên đôi giày trượt Barbie bốn bánh cân bằng, nhưng để học cách giữ được cân bằng trên một hàng bánh lăn cao su thì cần luyện tập, và Georgeanne cảm thấy thảnh thơi khi có một người nào đó khỏe mạnh hơn cô giúp Lexie tập. Cô cũng thoáng ngạc nhiên khi nhận ra mình không những không cảm thấy bị bỏ rơi mà còn có phần nhẹ nhõm vì được cất hộ một nhiệm vụ nguy hiểm.

Ban đầu, hai mắt cá chân của Lexie hơi run run một chút, nhưng John giữ cô bé ở trước mặt mình, nắm lấy tay cô bé và để đôi chân đi giày trượt của anh bao phía ngoài chân Lexie . Rồi anh nhún chân và cả hai cùng bắt đầu di chuyển. Georgeanne không nghe được anh nói gì với Lexie, nhưng cô chăm chú nhìn con gái gật đầu và đưa chân đều nhịp với John.

Với chiều cao được đắp thêm từ đôi giày trượt, trông John càng thêm lênh khênh. Gáy Lexie gần như chạm tới cạp quần soóc bò nơi John sơ vin chiếc áo phông in chữ "Chó Dữ". Lexie, với chiếc quần sooc màu hồng có in hình mèo Kitty, trông nhỏ bé và xinh xắn vô cùng, đang trượt giữa đôi chân dang rộng của John.

Georgeanne nhìn họ trượt đi, rồi cô quay sang nhìn dòng du khách đang bước trên đường Promenade. Một cặp đôi trẻ trượt qua, đẩy một chiếc xe nôi đôi, khiến Georgeanne tự hỏi, như cô vẫn thường tự hỏi, rằng sẽ như thế nào nếu có một người chồng, có một gia đình hạnh phúc, và – dù cô đã xoay sở rất tốt – có một người đàn ông để san sẻ những lo toan.

Cô nghĩ về Charles và cảm thấy có lỗi. Cô đã kể với anh về chi tiết đi nghỉ ở bãi biển Cannon của cô và Lexie, nhưng chi tiết quan trọng nhất thì cô giữ lại. Cô không nhắc đến John. Đêm trước hôm cô đi, Charles thậm chí còn gọi điện chúc cô bình an. Lẽ ra cô nên kể với anh lúc ấy, nhưng cô nín lặng. Lúc nào đó cô phải kể với anh. Anh sẽ không thích chuyện này, và cô không thể trách anh.

Một đàn hải âu kêu quàng quạc trên không trung khiến cô sao nhãng khỏi mối bận tâm về Charles để ngắm mấy đứa trẻ đang tung vụn bánh mì qua bức tường đá chạy dọc đường Promenade về phía bãi biển. Georgeanne dõi mắt nhìn lũ chim và đám trẻ trước khi nhác thấy John và Lexie, John trượt giật lùi về phía cô, và ánh mắt cô thong dong lướt trên bắp chân anh rắn chắc, qua hõm đầu gối và cặp đùi anh cuồn cuộn, tới chiếc ví làm túi sau phồng lên. Anh vắt chéo chân này sau chân kia, rồi bất ngờ trượt thẳng về phía trước, bên cạnh Lexie. Georgeanne nhìn con bật cười. Đôi lông mày của Lexie nhíu xuống và mặt nó nhăn lại khi nghe John hướng dẫn. Cả hai cùng thong thả vượt qua Georgeanne, và John liếc cô. Hàng mày của anh nhíu xuống khi anh nhìn cô, trong khi Georgeanne sửng sốt khi thấy anh với Lexie giống nhau đến thế. Cô vẫn luôn nghĩ Lexie trông giống John nhiều hơn giống cô, nhưng khi cả hai cau mày, những nét giống nhau mới thật đáng kinh ngạc.

"Tôi cứ tưởng cô đang tập quanh đây cơ đấy," anh nhắc cô.

Lúc trước cô bảo với anh như thế, và anh tin cô. "Ồ, tôi tập rồi." cô nói dối.

"Thế thì đi nào." Anh hất đầu ra hiệu.

"Tôi muôn tập thêm chút nữa. Hai người cứ trượt đi, đừng để ý tới tôi."

Lexie dứt mắt khỏi chân, ngước lên. "Nhìn này, mẹ ơi, giờ con trượt giỏi rồi này."

"Ừ, mẹ thấy rồi." Ngay khi hai người trượt đi, Georgeanne nhìn theo lần nữa. Cô hy vọng lần sau khi quay lại, John và Lexie sẽ chán trò trượt pa tanh và cả ba sẽ thoát khỏi mấy đôi giầy Rollerblade ấy để xục xạo trong những cửa hàng lưu niệm chạy dọc hai bên đại lộ Broadway.

Nhưng hy vọng ấy tiêu tan khi Lexie dũng cảm tự trượt qua chỗ cô như thể sinh ra đã đeo giày trượt ở chân vậy.

“Đừng đi quá xa đấy nhé,” John gọi với theo Lexie, rồi ngồi xuống ghế đá cạnh Georgeanne, “Con bé khá nhanh nhẹn so với lũ trẻ ở tuổi này,” anh nói, mỉm cười, rõ ràng đang tự mãn.

“Con bé lúc nào cũng học hỏi mọi thứ rất nhanh. Nó biết đi từ hồi còn một tuần nữa mới đủ chín tháng tuổi.”

Anh nhìn xuống chân. “Hình như tôi cũng thế.”

“Thế ư? Tôi cứ lo Lexie sẽ bị vòng kiềng vì biết đi sớm như thế, nhưng chẳng có cách nào ngăn cản được con bé, chỉ còn thiếu nước buộc chân nó lại thôi. Dù sao thì Mae cũng bảo mấy vụ chân vòng kiềng vì biết đi sớm chỉ là chuyện nhảm nhí của mấy bà vợ già thôi.

Hai người im lặng một lát, cùng dõi mắt theo con gái họ. Nó ngã phịch xuống, tự đứng dậy, và lại trượt tiếp.

“Ôi trời đất, lần đầu tiên đấy,” cô nói, ngạc nhiên khi Lexie không tiến về phía mình với đôi mắt ròng ròng nước.

“Gì cơ?”

“Con bé không mè nheo đòi dán băng gạc.”

“Nó bảo hôm nay nó sẽ là một cô bé dũng cảm.”

“Ừm.” Mắt Georgeanne nheo lại nhìn con. Có lẽ Mae nói đúng. Có lẽ Lexie hay trầm trọng hóa mọi thứ hơn Georgeanne tưởng.

John huých nhẹ khuỷu tay vào cánh tay trần của cô. “Cô sẵn sàng chưa?”

“Để làm gì?” cô hỏi, dù có một cảm giác vô cùng tồi tệ rằng cô đã biết câu trả lời.

“Để trượt.”

Cô buông chân đang vắt xuống và xoay người thẳng về phía anh. Đầu gối cô cọ vào đầu gối anh qua làn vải mỏng. “John, tôi sẽ vô cùng thành thật với anh đây. Tôi ghét trượt pa tanh.”

“Vậy tại sao cô lại chọn trò này?”

“Vì cái ghế này. Tôi nghĩ có thể mình chỉ cần ngồi xem.”

Anh đứng dậy rồi chìa tay ra. “Đi nào.”

Ánh mắt cô trôi từ lòng bàn tay tới cánh tay anh. Cô nhìn thẳng vào mặt anh và lắc đầu.

Anh đáp lại bằng cách tặc lưỡi như tiếng gà.

“Thật con nít.” Georgeanne trừng mắt. “Anh có thể tẩm ướp gia vị và các loại thảo mộc bí truyền lên khắp người tôi, và đặt tôi lên đĩa. Nhưng tôi sẽ không trượt đâu.”

John cười vang, những nếp chân chim thoáng hằn lên khóe mắt anh. "Vì đã hứa sẽ cư xử thật tốt với cô, tôi sẽ không bình luận chuyện tôi muốn thấy cô thế nào khi được bày trên đĩa."

"Cám ơn."

"Thôi nào, Georgie, tôi sẽ giúp cô."

"Tôi cần được giúp nhiều hơn là anh có thể giúp tôi đấy."

"Năm phút. Năm phút sau cô sẽ trượt như dân chuyên nghiệp."

"Không, cám ơn."

"Cô không thể chỉ ngồi đây, Georgie."

"Sao lại không chứ?"

"Vì cô sẽ chán." Rồi anh nhún vai nói, "Và vì Lexie sẽ lo cho cô."

"Lexie không lo cho tôi."

"Có chứ, nó sẽ lo chứ. Nó bảo với tôi rằng không muốn cô ngồi đây bơ vơ một mình."

Anh đang nói dối. Như bất kỳ đứa trẻ sáu tuổi nào, Lexie hầu như chỉ biết mải mê nghĩ đến mình mà không ngó ngàng gì đến mẹ. "Hết năm phút, anh sẽ đi và để mặc tôi ngồi ghế chứ?" cô thỏa hiệp, mong anh để cô yên.

"Tôi hứa, và tôi hứa sẽ không để cô ngã."

Georgeanne thở dài ngao ngán, một tay đặt lên tay anh, tay kia đặt lên tường đá. "Tôi không giỏi thể thao đâu đấy." cô vừa cảnh báo trước vừa cẩn thận đứng dậy.

"Chậc, các tài năng khác của cô bù đắp cho cái đó rồi."

Cô định hỏi xem anh có ngụ ý gì nhưng anh đã trượt ra sau cô và đặt đôi tay lực lưỡng lên hông cô.

"Ngoài một đôi giày trượt tốt ra," anh nói gần sát tai trái cô, "thì điều quan trọng nhất là thăng bằng."

Georgeanne cảm thấy hơi thở của anh phả bên cổ mình và trở nên bối rối đến sởn gai ốc. "Tôi để tay ở đâu đây?" cô hỏi.

Anh im lặng lâu đến mức cô cứ nghĩ anh sẽ không trả lời. Phải đến khi cô mở miệng định hỏi lại thì anh mới nói. "Để bất cứ chỗ nào cô muốn."

Cô buông thõng hai tay xuống, những ngón tay nắm chặt lại.

"Cô cần thả lỏng người ra," anh nói khi hai người từ từ trượt xuôi theo đường Prom. "Cô cứ như

cây gậy gỗ trên giày trượt ấy."

"Tôi không làm được." Lưng cô chạm vào ngực anh, và bàn tay anh xiết chặt hông cô.

"Chắc chắn là cô làm được. Đầu tiên cô phải hơi chùng chân một chút và giữ thăng bằng trên chân đã. Sau đó đẩy người bằng chân phải."

"Chưa hết năm phút à?"

"Chưa."

"Tôi sẽ ngã mất."

"Tôi sẽ không để cô ngã."

Georgeanne liếc nhanh dọc theo đường Promenade, thấy Lexie đang loanh quanh ở đây, rồi nhìn xuống đôi giày trượt. "Anh chắc không?" cô hỏi một lần cuối.

"Đương nhiên rồi. Tôi sống nhờ trượt băng mà. Nhớ chứ?"

"Được rồi." Cô cẩn thận hơi chùng đầu gối xuống.

"Tốt lắm. Giờ thì đẩy nhẹ một cái đi," anh hướng dẫn, nhưng khi cô làm theo, chân cô bắt đầu trượt choạc ra. John vòng một cánh tay quanh eo cô, tay kia túm lấy cô và giữ cô khỏi ngã. Cô thấy chính mình đang ép chặt vào ngực anh, hơi thở cô đông cứng lại trong phổi. Cô băn khoăn tự hỏi anh có biết anh đang tóm lấy cái gì không nữa.

Sự thật rõ như ban ngày là John có biết. Kể cả có mù anh cũng biết mình đang chộp vào một bên ngực cô mềm mại. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khả năng kiềm chế vốn đã lơi lỏng của anh bị phá vỡ tan tành. Anh đã kiểm soát khá tốt phản ứng của cơ thể anh với cô đến tận giây phút này. Giờ thì lần đầu tiên kể từ lúc anh nhìn cô đứng trên hiên nhà sáng hôm qua, khả năng kiểm soát của anh hoàn toàn biến mất.

"Cô ổn chứ?" anh cố hỏi, và thận trọng trượt tay khỏi ngực cô.

"Vâng."

Anh tự nhủ rằng ở bên Georgeanne sẽ chẳng xảy ra chuyện gì sất. Rằng anh có thể xử lý tốt năm ngày cô ở lại. Anh đã sai. Lẽ ra anh nên để cô ngồi ghế. "Tôi không cố ý tóm vào… vào… cô, à à à…" Mông cô ép vào háng anh, và trong một giây phút mất cảnh giác, cơn ham muốn lăn qua anh như một quả bóng lửa. Anh cúi thấp mặt xuống cổ cô. Chết tiệt thật, anh nghĩ, băn khoăn tự hỏi cổ cô nếm có ngon như vẻ ngoài của nó không. John nhắm mắt lại, và đắm mình tưởng tượng. Anh hít hà hương tóc cô.

"Tôi nghĩ giờ thì hết năm phút rồi."

Lý trí trở lại và anh đưa tay tới eo cô và giữ khoảng cách chừng vài phân giữa hai người. Anh cố lờ đi cơn ham muốn đang quặn lên trong lòng. Anh tự nhủ làm tình với Georgeanne không phải là một ý hay. Quá tệ, cơ thể anh lại không chịu lắng nghe.

Kể từ lúc thấy cô hôm qua trên bãi biển với chiếc áo dây nhỏ xíu và quần soóc, anh đã nhiều lần tự nhắc lòng phải tảng lờ cặp chân dài và khe ngực sâu của cô. Anh đã phải tự nhắc mình, dù chưa bao giờ nghĩ sẽ phải làm thế, rằng cô là ai và cô đã làm gì. Nhưng sau đêm qua, điều đó dường như chẳng còn mấy quan trọng nữa.

Đêm qua anh đã nhìn thấu đằng sau khuôn mặt xinh đẹp và thân hình siêu mẫu ấy. Anh đã hiểu nỗi đau cô cố gắng che dấu bằng những nụ cười và tiếng cười. Cô kể cho anh nghe về cách bày biện bàn ăn, về những bộ đồ ăn bạc, về chứng khó đọc, và về cả cuộc đời lớn lên trong ý nghĩ mình bị thiểu năng và cảm thấy hoang moang. Cô nói tất cả như thể những điều đó chẳng là gì. Nhưng không phải vậy. Chúng có ý nghĩa với cô và với anh.

Đêm qua anh nhìn qua đôi mắt long lanh cùng khuôn mặt đầy đặn ấy và thấy một người phụ nữ xứng đáng được anh tôn trọng. Cô ấy là mẹ của con anh. Cô ấy cũng là ngôi sao của những tưởng tượng hoang dại và những giấc mộng ham muốn của anh.

"Để tôi đỡ cô ra ghế," anh nói, và đưa cả hai tới bức tường đá. Anh tự nhắc mình nghĩ về cô như là cô em gái bé bỏng của bạn thân, nhưng nghĩ về cô như cô em gái bé bỏng của bạn thân không ích gì. Anh quyết định nghĩ về cô như em gái của anh, nhưng vài giờ sau, sau khi ghé qua khắp các cửa hàng lưu niệm và con đường có mái vòm, anh từ bỏ ý nghĩ coi cô là em gái của bất kỳ ai. Đơn giản vì làm thế chẳng ích gì.

Vậy là anh chú ý tập trung vào con gái mình. Lexie và những câu chuyện huyên thuyên không ngớt của con bé cho anh sự sao nhãng anh cần. Con bé giống như một xô nhỏ nước lạnh, và những câu hỏi của nó làm anh tạm ngưng nghĩ đến cảnh Georgeanne nằm lả lơi trên giường anh.

Khi nhìn thẳng vào đôi mắt của Lexie, anh nhìn thấy niềm hân hoan và vẻ thơ ngây, kinh ngạc nhận ra mình đã góp phần tạo ra một công dân bé bỏng hoàn hảo như thế. Khi anh nhấc con lên công kênh trên vai, hay khi nắm tay nó, trái tim anh đập rộn trong lồng ngực. Và khi con cười, anh biết mình sẽ đánh đổi mọi thứ vì nụ cười ấy. Để được ở bên con bé thì có phải chịu đựng toàn bộ cơn khát khao khốn kiếp muốn có được mẹ nó thế này cũng đáng.

Trong suốt chặng đường về nhà, anh giữ mình lảng đi bằng tiếng hát thơ trẻ lanh lảnh nhiệt thành của Lexie. Anh kiên nhẫn lắng nghe vẫn những câu chuyện hài hước ngốc nghếch con bé đã kể cho anh hai tuần trước, và để bù lại cho anh, khi họ về tới nhà, con bé sẽ nhảy vào bồn tắm. Anh lắng nghe con hát, cười vang trước những câu chuyện vui, và rồi niềm vui bé bỏng của anh rời bỏ anh để chui vào

bồn tắm ngập nước với một con búp bê skipper.

John chộp lấy tờ *Tin tức Khúc Côn Cầu*, và ngồi xuống trên bàn ăn. Mắt anh lướt qua chuyên mục của Mike Brophy, nhưng anh không thể tập trung vào tờ báo. Georgeanne đứng bên bàn ăn thái rau. Tóc cô rủ xuống và chân cô để trần. Anh lật tới tờ báo dài ba trang nói về Mario Lemieux. Anh thích Mario. Anh ngưỡng mộ ông ta, nhưng lúc này, anh không thể để tâm vào bất cứ thứ gì khác ngoài tiếng dao thái chóp – chóp – chóp của Georgeanne.

Cuối cùng anh đành đầu hàng và nhướng mắt khỏi tấm hình Lemieux đang ngồi như bị đóng đinh trong mấy chiếc ghế mạ kền. "Cô đang làm gì thế?" anh hỏi.

Cô liếc anh qua vai mình, bỏ dao xuống, rồi quay lại. "Tôi nghĩ mình sẽ làm một món xa lát thật ngon ăn kèm với đuôi tôm hùm."

Anh gập tờ báo lại, đứng lên. "Tôi không muốn món xa lát thật *ngon*."

"Ồ, vậy anh muốn gì?"

Anh nhìn từ đôi mắt xanh lá đến khuôn miệng cô. *Thứ gì đó thực sự nhớp nháp*, anh nghĩ. Môi cô phủ lớp son bóng hồng và viền môi được kẻ bằng sắc hồng đậm hơn. Anh hạ ánh mắt xuống cổ họng cô, ngực cô, rồi xuống chân cô. John chưa từng nghĩ bàn chân lại có gì khêu gợi. Anh thực sự chẳng mấy khi để ý đến chúng, nhưng chiếc nhẫn vàng mảnh đeo nơi ngón chân thứ ba của cô lại khiến trong anh chộn rộn. Cô khiến anh liên tưởng tới một cung phi Hồi giáo.

"John?"

Anh bước về phía cô, hướng ánh mắt trở lại ngắm khuôn mặt cô. Một cung phi Hồi giáo với đôi mắt xếch màu xanh lá và khuôn miệng đầy nhục cảm đang hỏi anh muốn gì. Sau cái ngày trong ngôi nhà thuyền ấy, anh hiểu chẳng dại gì mà hôn cô.

"Anh muốn gì?"

Mặc kệ, anh nghĩ vừa lúc dừng lại ngay trước mặt cô. Chỉ một nụ hôn thôi. Anh có thể dừng lại. Trước đó anh đã có thể dừng lại, và bởi Lexie vẫn còn đang ở trong phòng tắm chỉ cách bếp một căn phòng, nên mọi chuyện không thể nào đi quá xa được. Georgeanne không phải là em gái bạn thân anh, không phải là em gái anh, và cũng không phải là xơ Mary Theresa.

John lướt ngón tay theo quai hàm cô. "Tôi sẽ cho cô biết tôi muốn gì," anh nói, rồi nhìn mắt cô mở to trong khi anh từ từ cúi đầu xuống. Môi anh khẽ cọ lên môi cô, anh cho cô thời gian để dứt ra. "Tôi muốn thứ này."

Môi cô hé mở trong hơi thở sâu run rẩy, và đôi mắt chớp chớp bối rối. Cô mềm mại và ngọt ngào và son môi của cô có vị đào. Anh muốn cô. Anh muốn bùng nổ. Luồn ngón tay vào tóc cô, anh

nghiêng đầu rồi đắm chìm vào một nụ hôn sâu đến tận đáy tâm hồn. Nụ hôn táo bạo và cuồng nhiệt. Anh ngấu nghiến môi cô, ngấu nghiến cơn khao khát trong cô và trong anh. Anh cảm thấy tay cô trên người anh, cổ anh, gáy anh, kéo anh lại gần cô khi cô nhẹ nhàng hút lưỡi anh sâu vào miệng cô. Cơn khát cô rạo rực trong lòng anh. Anh thêm nữa đến phát đau, và với tay tới chiếc nơ con bướm đang giữ cổ áo cô khép lại. Anh giật mạnh đai, cởi tung chiếc áo đến ngang ngực cô, rồi lùi lại, xa khỏi bờ môi nóng bỏng, ẩm ướt của cô. Đôi mắt diễm lệ của cô còn đang mơ màng đắm đuối, và đôi môi cô còn ướt đẫm, mọng lên sau nụ hôn. Anh lướt mắt xuống cổ họng cô, rồi xuống ngực cô. Chiếc áo cô để mở làm lộ ra đường ren trắng đan chéo nhau che khe ngực sâu. Anh biết mình đang mạo hiểm đi gần tới mức không thể quay trở lại. Gần, chứ chưa hẳn đến đó. Anh vẫn còn chút khoảng trống nữa để xoay chuyển trước khi bước qua ranh giới.

Anh khum khum lòng bàn tay quanh ngực cô và cúi mặt thấp xuống khe ngực. Làn da cô ấm áp thơm mùi phấn, và anh cảm nhận được hơi thở cô gấp gáp khi anh hôn vào đường viền lượn sóng của chiếc áo nịt xa tanh. Anh hớp không khí vào phổi và nhắm mắt lại, nghĩ đến tất cả những gì anh muốn làm với cô. Những gì nóng bỏng, nhớp nháp. Những gì anh nhớ đã làm cùng cô trước đây. Đầu lưỡi anh mơn trớn da thịt cô mềm mại, lòng tự hứa sẽ dừng lại khi dứt ra để lấy hơi.

"John, chúng ta phải dừng lại ở đây thôi," cô hổn hển, nhưng chân vẫn không nhúc nhích và tay vẫn không buông khỏi gáy anh.

Anh biết cô đúng, ngay cả không phải vì con gái họ đang ở căn phòng gần đó, thì cũng sẽ thật ngu xuẩn nếu tiếp tục đi xa hơn. Kể cả trong đời thi thoảng có lúc John từng là con lừa, anh cũng chưa bao giờ là con lừa ngu ngốc cả. Ít nhất trong vòng vài năm trở lại đây.

Anh hôn vào bờ ngực phải cô, nhưng rồi cơ thể anh muốn hơn thế đến phát đau, hối thúc anh đẩy cô xuống sàn mà đưa thứ vũ khí chín inch cứng ngắc vào sâu trong cô, anh đã lùi lại. Khi đăm đắm nhìn khuôn mặt cô, chút nữa thôi anh đã để cơn khát yêu thương nhận chìm mình. Trông cô có phần sửng sốt, nhưng về cơ bản giống một phụ nữ muốn phiêu nốt đêm nay trong tình trạng không mặc gì.

"Trời đất quỷ thần ơi," cô thì thầm, túm lấy mép áo khép lại.

Giọng nói mật ngọt tràn từ miệng cô khiến anh nhớ đến cô gái anh đã chở đi bảy năm về trước. Anh nhớ trông cô thế nào khi cô vùi mình trong chăn gối của anh. "Tôi đoán là cô thích tôi hơn một ngày tồi tệ," anh nói.

Cô nhìn xuống, thắt lại nơ bướm. "Tôi phải đi xem Lexie thế nào," cô nói, rồi gần như chạy khỏi bếp.

Anh trông theo bóng cô đi khỏi. Anh vẫn căng tức, và cứng ngắc như có thể dùng để đóng đinh. Ham muốn không được giải thoát cào xé ruột gan anh, và anh thấy mình có ba sự lựa chọn. Anh có thể

đi tìm rồi đè ngửa cô ra mà lột bỏ quần áo, có thể tự cho ra hoặc xả hết ức chế này trong phòng tập tạ. Anh chọn giải pháp thứ ba, cũng là giải pháp lành mạnh nhất.

Mất ba mươi phút chạy trên máy tập anh mới giũ bỏ được khỏi tâm trí mình hình ảnh của cô, dư vị làn da cô và cảm giác khi áp lòng bàn tay lên ngực cô. Anh đạp xe tập thêm ba mươi phút nữa, rồi dừng lại và tiếp tục với bài tập giữ sức.

Ở tuổi ba mươi lăm, John biết mình chỉ còn đôi ba năm nữa là phải giã từ nghiệp khúc côn cầu. Anh muốn biến những năm tháng còn lại ấy thành những năm tháng tươi đẹp nhất, nên phải luyện tập chăm chỉ hơn bao giờ hết.

Anh đã già so với tuổi chuẩn của một cầu thủ khúc côn cầu. Anh là cầu thủ kỳ cựu, điều đó có nghĩa là phải chơi hay hơn chính mình hồi ở phong độ tuổi hai lăm nếu không muốn đối mặt với những lời xôn xao rằng anh đã quá già quá chậm chạp để thi đấu. Các phóng viên thể thao và giới lãnh đạo đang điểm mặt tất cả các cầu thủ kỳ cựu. Họ đang băn khoăn về Gretsky, Messier vad Hull. Và họ cũng đang để mắt tới cả Kowalsky nữa. Nếu một đêm anh chơi tồi, nếu anh xô vào đối thủ quá nhẹ, nếu cú ghi bàn của anh cách khung thành quá xa, đám phóng viên thể thao sẽ lớn tiếng đưa ra câu hỏi liệu anh còn xứng đáng với hợp đồng béo bở anh đang có ấy nữa không. Hồi anh ở độ tuổi đôi mươi, họ không hề băn khoăn như thế, nhưng bây giờ thì có.

Có lẽ cũng có những điều họ nói về anh là đúng. Có lẽ anh hơi chậm hơn vài giây thật, nhưng anh đã bù đắp lại còn hơn thế bằng thể lực cực tốt. Từ nhiều năm trước anh đã hiểu rằng nếu muốn tồn tại, anh sẽ phải thích nghi và điều chỉnh. Anh hầu như vẫn chơi kiểu dùng thể lực, nhưng giờ đã khéo léo hơn và dùng đến cả những kỹ năng khác nữa.

Anh đã sống sót qua mùa bóng trước mà chỉ bị chút thương tích nhỏ. Giờ khi chỉ còn vài tuần nữa là đến đợt tập huấn ở trại huấn luyện, anh đang ở trong điều kiện thể lực tốt nhất trong đời. Anh khỏe mạnh, săn chắc, và đang sẵn sàng khuấy động sân băng.

Anh đã sẵn sàng cho Cúp Stanley.

John tập chân cho tới khi các cơ bắp nóng ran lên, anh tập thêm hai trăm năm mươi lần gập bụng nữa, rồi nhảy vào phóng tắm. Thay quần jeans và áo phông trắng, anh lên gác.

Khi bước ra hiên, anh thấy Georgeanne và Lexie đang cùng ngồi bên nhau trên ghế ngả, ngắm thủy triều lên. Cả John và Georgeanne đều không nói gì khi anh nướng chả, rõ ràng họ đang sẵn lòng để Lexie lấp đầy khoảng lặng căng thẳng. Suốt bữa tối, Georgeanne hầu như không nhìn về phía anh, sau đó thì vội vã đi rửa bát đĩa ngay. Bởi cô có vẻ tha thiết được trốn khỏi anh, nên anh để mặc cô.

"Chú *cóa* trò gì chơi không, chú John?" Lexie hỏi, vùi cằm giữa hai tay. Tóc nó tết thành bím phía sau, và con bé mặc chiếc váy ngủ tía bé xíu. "Như trò Candy Land ấy?"

“Không.”

“Tú lơ khơ thì sao ạ?”

“Chắc là có.”

“Chú muốn chơi slapjack không ạ?”

Slapjack nghe có vẻ sẽ là trò hay ho. “Có chứ.” Anh đứng dậy, lục tìm bộ bài mà không thấy. “Hình như chú không có quân tú nào mất rồi,” anh nói với Lexie đang ngẩn ra vì tụt hứng.

“Ôi, thế chú có muốn chơi búp bê Barbie không?”

Anh thà cắt bỏ tinh hoàn trái còn hơn.

“Lexie,” Georgeanne nói từ ngưỡng cửa bếp nơi cô đang đứng lay khô tay bằng khăn. “Mẹ không nghĩ chú John lại muốn chơi búp bê Barbie đâu.”

“Đi mà chú,” Lexie năn nỉ anh. “Cháu sẽ chọn cho chú những bộ đồ đẹp nhất.”

Anh nhìn xoáy vào khuôn mặt bé bỏng với đôi mắt xanh lam mở to và đôi má ửng hồng của con, rồi nghe thấy chính mình nói, “Được rồi, nhưng chú phải là Ken cơ.”

Lexie nhảy khỏi ghế chạy khỏi phòng. “Đừng chọn Ken vì chân anh ấy gẫy rồi,” con bé nói qua vai.

Anh liếc nhìn Georgeanne đang đứng đó lắc đầu với ánh mắt lấy-làm-tiếc. Ít nhất cô cũng không còn lảng tránh anh nữa.

“Cô có chơi không?” anh hỏi, nhận ra rằng nếu Georgeanne cũng tham gia, anh có thể sớm thoát khỏi trò này.

Cô khẽ bật cười, rồi bước tới sofa. “Không đời nào. Anh sẽ chọn trước tất cả những bộ tử tế.”

“Cô có thể chọn trước mà,” anh hứa hẹn.

“Xin lỗi nhé, anh bạn.” Cô cầm tờ báo lên rồi ngồi xuống ghế. “Anh phải tự theo lao thôi.”

Lexie trở lại phòng rồi đổ ra một đống đồ chơi, và John có cảm giác tồi tệ là anh sẽ còn bị kẹt lâu lâu.

“Chú có thể là Barbie Tóc cài Trang sức.”

John ngồi xuống sàn, chân xếp bằng, rồi cầm con búp bê nhìn lướt khắp người nó. Hồi còn bé, anh sẽ đổi bất cứ thứ gì để được sờ vào một con búp bê ở trần, nhưng thậm chí anh còn chưa bao giờ có được cái may mắn đứng đủ gần mà thèm thuồng ngắm nghía. Giờ khi đã được nhìn rõ con búp bê, anh nhận ra mông nó bị hóp còn hai đầu gối phát ra những tiếng kèn kẹt kỳ cục.

Chịu thua số phận, anh ngồi trên sàn, lục lọi đống quần áo. Anh chọn bộ đồ ôm sát người có in hình con báo kết hợp với tất quần cùng màu. "Chú có được lấy một chiếc túi xách không?" anh hỏi Lexie, con bé đang bận dựng tiệm làm đẹp.

"Không, nhưng chú *cóa* vài đôi bốt đấy." Con bé lục tung đống đồ chơi, và đưa cho anh một đôi bốt.

Anh ngó qua. "Đúng là một thứ mà mọi em chải chuốt đều cần, một đôi bốt cave."

"Bốt cave là gì ạ?"

"Đừng để ý," Georgeanne nói từ sau tờ báo.

Chơi với búp bê là trải nghiệm mới với John. Anh không có chị em gái hay có bạn gái thân. Hồi bé, anh thường chơi với những hình nhân vật hành động, nhưng chủ yếu anh chỉ chơi khúc côn cầu. Anh kéo bộ đồ ôm sát người lên cao trên bộ ngực nhựa cứng của búp bê, rồi với lấy đôi tất quần. Khi mặc đồ cho búp bê, anh nhận ra vài điều. Đầu tiên, kéo tất quần lên cao trên một cặp chân cao su đúng là việc điên rồ, và thứ hai, nếu búp bê Barbie là người thật, cô ta sẽ không phải là loại đàn bà anh muốn giúp mặc đồ hoặc cởi đồ ra. Cô gầy nhẳng, cứng nhắc, và những ngón chân thì nhọn hoắt. Anh cũng nhận ra điều gì đó nữa. "À này, Georgeanne?"

"Ừm?"

Anh quay sang nhìn cô. "Cô sẽ không kể với ai về chuyện này chứ, phải không?"

Cô hơi hạ tờ báo xuống, và đôi mắt to màu xanh lá của cô nhìn anh qua mép trên tờ báo, "Chuyện gì?"

"Chuyện này này," anh nói, và chỉ vào tiệm làm đẹp. "Chuyện gì đó như thế này có thể hủy hoại nghiêm trọng cái danh tiếng tay chơi khốn khiếp của tôi. Ồ, xin lỗi," anh tự sửa trước khi ai trong hai người phụ nữ trong căn phòng này kịp có cơ hội. "Cái gì đó như thế này có thể biến đời tôi thành địa ngục."

Tiếng cười láu cá của cô lấp đầy không gian giữa họ và anh không thể ngăn mình không cười theo. Anh tưởng tượng việc mình ngồi đó và cố gắng đi bốt cho một con búp bê Barbie hẳn là trông phải ngớ ngẩn lắm. Rồi bỗng nhiên tiếng cười của Georgeanne tắt lịm, cô thảy tờ báo lên góc bàn. "Tôi đi tắm đây," cô vừa nói vừa đứng dậy.

"Chú có muốn uốn tóc không?" Lexie hỏi.

John dán mắt vào vòng hông của Georgeanne khi cô bước ra khỏi phòng. "Chú phải uốn tóc sao?" anh hỏi, tập trung vào con gái.

"Vâng."

John nhấc cho con búp bê Barbie đi bốt cave nhảy lò cò tới chiếc ghế hồng trong tiệm làm đẹp. Anh không biết gì nhiều về các tiệm làm đẹp, nhưng anh có một hai cô bạn gái vẫn thường tiêu thời gian của họ và tiền của anh trong những chỗ như vậy. "Cô có thể làm móng tay cho tôi khi tôi ở đây không?" anh hỏi, rồi yêu cầu cả việc tẩy lông vùng kín và đắp mặt nạ mơ.

Lexie cười, bảo rằng anh thật vui tính, và bỗng nhiên trò chơi Barbie cũng không đến nỗi tệ lắm.

Lexie ngồi chơi tới mười giờ. Con bé mệt rũ, cứ nằng nặc đòi John bế lên giường. Qua việc chịu làm khách hàng của Barbie Tiệm làm đẹp, anh đã ghi được những điểm số quan trọng với con gái mình.

Nếu là lúc khác, có lẽ Georgeanne sẽ cảm thấy tổn thương vì bị Lexie bỏ rơi, nhưng tối nay đầu óc cô còn đang bận tâm tới chuyện khác. Mối lo khác. Mối lo lớn. Sau nụ hôn ấy trong bếp, John không chỉ dễ thương hơn ngày tồi tệ mà còn hơn cả việc nhổ lông mày bằng nhíp. Và chưa hết, anh còn ngồi đó, trên sàn, chơi trò búp bê với một cô bé sáu tuổi. Ban đầu trông anh có vẻ lố bịch. Một người đàn ông lực lưỡng, cơ bắp cuồn cuộn với đôi tay to kệch lóng ngóng kết hợp bốt nhựa và túi xách hợp bộ. Một cầu thủ khúc côn cầu đầy nam tính lo lắng về chuyện tiếng tăm của mình. Rồi bất chợt trông anh chẳng còn lố bịch chút nào. Anh giống một người sinh ra là để ngồi trên sàn, kéo tất chân đi cho búp bê Barbie. Anh trông giống như một người cha, còn cô là mẹ, và bỗng dưng họ giống một gia đình như mọi gia đình. Chỉ có điều thực sự không phải thế. Và khi họ nhìn nhau, bật cười, cô cảm thấy nỗi đau nhói lên trong tim mình.

Chuyện ấy chẳng có gì đáng buồn cười cả. Chẳng đáng cười chút nào, cô vừa nghĩ vừa bước ra ngoài hiên. Cô hầu như không trông thấy những con sóng biển, nhưng lại có thể nghe thấy chúng. Nhiệt độ hạ thấp và Georgeanne cảm thấy thật may vì đang thay sang bộ áo len đan tay và váy bò. Các ngón chân có cảm giác hơi lạnh khiến cô ước giá mình nhớ đi giày. Cô ôm tay quanh người, ngước lên ngắm bầu trời đêm. Có thể cô chưa từng hiểu biết về thiên văn, nhưng cô luôn thích được ngắm sao.

Cô nghe thấy tiếng cửa mở rồi đóng lại phía sau, rồi cảm thấy một tấm phủ quàng ngang qua vai mình. "Cám ơn anh," cô thốt lên, cuốn tấm chăn quanh người cho chặt hơn.

"Không có gì. Lexie chắc đã ngủ gật trước khi lên tới giường," John vừa nói vừa bước tới đứng cạnh Georgeanne bên lan can.

"Con bé vẫn thường thế đấy. Tôi luôn nghĩ đó là một phúc lành. Tôi yêu Lexie, nhưng yêu nhất là khi nó ngủ." Cô lắc đầu. "Nghe tệ nhỉ?"

Anh khẽ chặc lưỡi. "Không, không hề. Tôi biết con bé có thể khiến người khác mệt bở hơi tai đến thế nào. Tôi bắt đầu lấy làm ngưỡng mộ các bậc làm cha làm mẹ rồi đấy."

Cô ngước lên liếc vẻ mặt nhìn nghiêng của anh khi anh nhìn đăm đăm ra biển. Ánh sáng từ trong

nhà rọi lên những phiến gỗ lát sàn hình chữ nhật và lờ mờ hắt lên khuôn mặt anh. Anh mặc áo khoác Gore-Tex màu xanh hải quân, và làn gió mặn mòi của biển lùa tới giỡn đùa trên chiếc cổ đứng màu xanh lá phản màu.

"Hồi bé anh thế nào?" Cô tò mò hỏi. Lexie và cô không giống nhau như nhiều người vẫn tưởng.

"Khá hiếu động. Tôi nghĩ hẳn mình đã làm giảm đi mười lăm năm tuổi thọ của ông nội tôi."

Cô quay sang anh. "Đêm qua anh có nhắc đến ông Ernie và mẹ anh. Còn bố anh thì sao?"

John nhún vai. "Tôi không nhớ ông ấy. Ông ấy mất trong một vụ tai nạn hồi tôi lên năm. Mẹ tôi hai tay hai nghề, nên tôi chủ yếu được ông bà nuôi nấng. Bà tôi, Dorothy, mất hồi tôi hai mươi ba."

"Thế thì tôi thấy chúng ta cũng có điểm chung đấy chứ. Cả hai chúng ta đều được bà nuôi nấng."

Anh quay sang nhìn cô qua vai; ánh sáng từ ngôi nhà soi sáng khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. "Còn mẹ cô?"

Nhiều năm trước cô đã nói dối về quá khứ của mình, kể toàn những chuyện hay ho và dựng lên một tuổi thơ êm đềm. Rõ ràng là anh không nhớ. Giờ cô đã hài lòng với chính mình và không còn cảm thấy cần nói dối nữa. "Mẹ không muốn có tôi."

"Không muốn có cô?" Lông mày anh nhíu lại. "Tại sao?"

Cô nhún vai, quay sang nhìn đêm đen và hình khối đỏ bóng thậm chí còn đen thẫm hơn của bãi đá Haystack Rock. "Bà ấy không kết hôn, và tôi đoán…" Cô dừng lại, rồi tiếp tục, "Thực tình tôi không rõ lắm. Tôi chỉ mới phát hiện ra chuyện này hồi năm ngoái từ người bà họ rằng mẹ tìm cách phá thai nhưng bị bà tôi ngăn lại. Khi tôi được sinh ra, bà mang tôi về từ bệnh viện. Tôi không nghĩ là trước khi rời bỏ thị trấn mẹ thậm chí còn ngó ngàng đến tôi."

"Cô nói thật ư?" Giọng anh pha chút hồ nghi.

"Dĩ nhiên rồi." Georgeanne xiết chặt vòng tay quanh mình. "Tôi đã luôn chắc mẩm rằng bà ấy sẽ trở lại, và tôi từng cố gắng trở thành một cô bé ngoan để bà ấy sẽ muốn có tôi. Nhưng không bao giờ bà ấy quay lại. Bà ấy thậm chí còn không bao giờ gọi điện." Cô nhún vai, xoa xoa cánh tay. "Dẫu sao thì bà đã luôn cố gắng bù đắp cho tôi. Clarissa Jun yêu tôi và quan tâm đến tôi từng li từng tí. Điều đó đồng nghĩa với việc bà chuẩn bị chu đáo để tôi trở thành vợ một ai đó. Bà muốn thấy tôi cưới ai đó trước khi bà mất, nên trong những năm tháng cuối đời mình, bà đã sốt sắng tìm kiếm cho tôi một tấm chồng. Thật quá tệ khi tôi thậm chí còn không chịu đến siêu thị Piggly Wiggly với bà." Georgeanne mỉm cười với ký ức. "Bà thường cố tác thành cho tôi với tất cả từ anh chàng thu tiền ở quầy hàng tự phục vụ đến giám đốc sản xuất. Nhưng kỳ thật bà đã âm thầm bằng lòng gả tôi cho anh bán thịt, Cletus J. Krebs. Clarissa lớn lên trong một trang trại lợn nên lẽ tự nhiên bà sẽ thiên về một miếng thịt lợn

được cắt ngon lành rồi. Dễ hiểu bà đau lòng thế nào khi biết chuyện anh ta đã kết hôn." Cô những tưởng sẽ nhận được một tràng cười toáng lên của anh nhưng lại chẳng nhận được gì, dù chỉ là một tiếng cười khúc khích.

"Còn bố cô thì sao?"

"Tôi không biết ông ta là ai cả."

"Không ai kể cho cô ư?"

"Không ai đằng gia đình mẹ tôi biết cả, còn mẹ thì không nói. Hồi còn bé, thỉnh thoảng tôi vẫn nghĩ… " Cô dừng lại lắc đầu bối rối. "Thôi đừng để ý," cô nói, vùi mũi vào tấm chăn.

"Cô đã nghĩ gì?" anh hỏi.

Cô ngước lên nhìn anh, đáp lại âm sắc dịu dàng trong giọng nói của anh. "Thật ngớ ngẩn, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ rằng nếu biết, ông ấy sẽ yêu tôi vì tôi luôn cố gắng ngoan ngoãn đến thế."

"Chuyện đó không ngớ ngẩn. Tôi chắc là nếu biết cô, ông ấy sẽ yêu quý cô lắm đấy."

"Tôi không nghĩ vậy." Theo kinh nghiệm của cô thì những người đàn ông cô muốn sẽ yêu cô nhất lại không hề yêu cô. John là ví dụ điển hình nhất cho trải nghiệm đó. Cô quay đầu và nhìn thẫn thờ ra đại dương. "Ông ấy sẽ không bận tâm đâu, nhưng anh thật tử tế khi nói vậy."

"Không, không phải vậy. Tôi chắc chắn mà."

Cô chắc chắn sẽ không như thế, nhưng cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi. Đã nhiều năm nay cô không còn nuôi những ảo tưởng viển vông.

Làn gió thổi rối tóc họ và sự im lặng trải qua giữa họ khi hai người phóng tầm mắt ra xa ngắm những con sóng đen bạc đầu. Rồi John nói, hầu như không to hơn tiếng gió. "Cô làm trái tim tôi vỡ tung ra đấy, cô biết không." Anh thọc mạnh hai tay vào túi áo khoác rồi quay sang đối diện với cô. "Chúng ta cần nói về chuyện vừa xảy ra trong bếp."

Georgeanne kinh ngạc trước lời thú nhận của anh, nhưng cô không thực sự muốn nói về nụ hôn của hai người. Cô không biết tại sao anh hôn cô, hay tại sao cô đã đáp lại như thể anh đã hút cạn lý trí nói lời từ chối trong cô. Chân cô lúc này đã lạnh buốt, cô nghĩ đã đến lúc phải rút lui và bình tĩnh suy nghĩ lại.

"Rõ ràng là với cô tôi rất hấp dẫn."

Cô quyết định ở lại thêm chút nữa nghe anh nói hết.

"Tôi biết mình đã nói có thể miễn dịch trước cô, và rằng tôi thấy mình hoàn toàn cưỡng lại được cô. Ừm, tôi nói dối đấy. Cô xinh đẹp, mềm mại, và nếu mọi chuyện giữa chúng ta khác đi, tôi sẽ đánh

đổi cả một lá phổi để được làm tình với cô. Nhưng đời lại không thế, vì vậy nếu cô bắt gặp tôi đang say đắm nhìn cô hồ như chực bổ nhào vào cô thì tôi muốn cô biết rằng tôi sẽ không làm thế. Tôi đã ba mươi lăm tuổi và tôi có thể kiểm soát được bản thân mình. Tôi không muốn cô bận lòng nghĩ tôi sẽ lại cố gắng làm bất cứ điều gì lần nữa."

Chưa ai từng đề nghị đánh đổi một bộ phận cơ thể để được cùng cô.

"Tôi muốn đảm bảo với cô rằng tôi sẽ không hôn cô hay chạm vào cô hay cố nhào vào cô. Tôi nghĩ hai ta đều đồng ý rằng sẽ là sai lầm nếu mình làm tình với nhau."

Dẫu nghĩ thế, cô vẫn thoáng thấy thất vọng khi anh có thể kiềm chế được bản thân mình. "Anh nói đúng, dĩ nhiên rồi."

"Cái đó sẽ phá hỏng những bước tiến chúng ta đạt được nhằm hướng tới mối quan hệ tốt đẹp hơn."

"Đúng vậy."

Anh quay sang nhìn cô. "Nếu chúng ta lơ là điều đó thì sẽ chẳng còn mối quan hệ tốt đep nào hết." Ánh mắt anh trượt tới tóc cô, vờn khắp khuôn mặt cô.

"Anh nghĩ thế thật ư?"

Anh thoáng cau mày rồi từ từ lắc đầu. "Không, chết tiệt, tôi đúng là một đống phân," anh vừa nói vừa rút hai tay khỏi túi áo, áp lòng bàn tay ấm áp lên má cô. Ngón tay cái của anh cọ vào làn da lạnh ngắt của cô, trán anh cúi thấp xuống chạm vào trán cô. "Tôi là một gã ích kỷ, và tôi muốn cô," anh nói khẽ. "Tôi muốn hôn cô, muốn chạm vào cô, muốn…"- anh ngừng lại, và cô thấy nụ cười trong mắt anh - "nhảy bổ lên thân hình tuyệt đẹp của cô. Tôi đã ba mươi lăm, và tôi biết mình không thể kìm lòng được trước cô. Niềm khao khát cô đã kiểm soát tôi, và đầu óc tôi không sao dứt khỏi ý nghĩ được làm tình với cô. Cô biết điều đó chứ?"

Anh bao vây cô, hút hết không khí của cô, hút hết sức kháng cự vốn đã yếu mòn trong cô. Không thể thốt lên lời, cô lắc đầu.

"Đêm qua tôi đã mơ một giấc mơ hoan lạc về cô. Một giấc mơ cuồng nhiệt. Tôi đã làm những trò với cô mà chúng ta sẽ không nói tới, vì nếu kể với cô thì tôi lại gặp rắc rối to hơn."

Anh ấy mơ về mình? Cô cố gắng nghĩ ra một câu đáp trả thật thông minh và khiêu khích nhưng không thể. Khả năng suy nghĩ theo lý tính đã tan biến trong cô từ lúc anh nói muốn nhảy bổ lên thân hình tuyệt đẹp của cô. Cô những tưởng thân hình mình phục phịch và kém hấp dẫn lắm.

"Vậy nên tôi hy vọng cô sẽ tỉnh táo. Tôi hy vọng cô sẽ nói không với tôi." Môi anh chạm nhẹ lên môi cô khi anh nói, "Hãy từ chối tôi và tôi sẽ để cô lại một mình."

Anh đang ở quá gần cô, quá đẹp trai, và cô quá muốn anh. Cô muốn được tan chảy vào rồi trườn đi dưới da anh, và thậm chí chẳng buồn nghĩ đến chuyện từ chối. Tay cô buông khỏi tấm chăn, để nó tuột qua vai và rơi xuống quanh chân. Cô túm lấy ve áo khoác của anh, giữ chặt. Chót lưỡi cô khẽ chạm vào viền môi anh, và anh há miệng để đón nhận miệng cô. Nụ hôn hai người trao nhau trước đó dạo đầu chậm rãi nhưng chỉ trong vài giây đã lên đến đỉnh điểm cuồng nhiệt. Còn nụ hôn này cứ nấn ná mãi trên môi. Miệng họ mở to và lưỡi họ chạm nhẹ. Họ còn có cả một đêm nên chẳng việc gì phải vội vàng.

Nhiều năm trước, cô đã biết làm thế nào để làm thỏa mãn một người đàn ông. Nhưng giờ những kỹ thuật mà cô đã thành thạo đến mức nghệ thuật ấy đã bị chôn vùi ở đâu đó sâu bên trong cô. Cô không biết liệu mình có biết cách khiêu khích, biết cách làm một người đàn ông phát cuồng lên không. Cô đưa tay tới cạp quần anh, từ từ trượt bàn tay vào bên trong áo khoác anh, ve vuốt từ phần bụng ấm nóng lên đến ngực anh. Bên dưới cái chạm tay của cô, các cơ bắp của anh căng cứng, và miệng anh ấn sâu hơn nữa vào miệng cô tạo nên một tiếng mút khe khẽ. Lưỡi cô mơn trớn anh, và cô cảm thấy nhịp đập dữ dội nơi tim anh. Anh đưa tay tới hông cô và kéo cô áp sát

Trên bụng dưới mình, cô cảm thấy anh đang cương lên. Của anh lớn và cứng. Nỗi đam mê và sự thỏa mãn hòa trộn vào nhau, xuyên qua cô, dồn tụ cả lại nơi chóp cùng giữa hai đùi. Cô cọ vào anh thật nhẹ, nỗi khao khát cuộn lại thành một luồn xoáy nóng bỏng. Cái xiết tay của anh nơi hông cô càng xiết chặt hơn, rồi anh dứt mình ra khỏi miệng cô.

“Bảy năm về trước cô rất tuyệt,” anh nói khi làn gió đêm xôn xao lùa vào mái tóc ngắn. “Tôi có cảm giác giờ cô còn tuyệt hơn.”

Chắc hẳn Georgeanne có thể nói cô tuyệt hơn không phải nhờ hay làm thế. Thực ra thì lâu lắm rồi cô không làm tình, đến mức cô còn chẳng biết phải đáp lại sao cho gợi cảm. Không có làn môi anh ấm nóng và đầu óc của cô không còn bị những lời trơ chẽn của anh choán lấy, cô bỗng cảm thấy gió khô lạnh lùa qua áo khoác, và run lên.

“Đi nào,” anh nói, với lấy bàn tay cô. Anh kéo cô lại phía mình, rồi họ cùng bước vào nhà, đóng của lại phía sau. John hôn cô thật khẽ, rồi anh nhún người cho chiếc áo khoác rơi tuột xuống. “Cô vẫn lạnh ư?” anh vừa hỏi vừa ném chiếc áo lên sofa.

Georgeanne sởn gai ốc, nhưng không phải vì lạnh. “Tôi ổn mà.” Cô vừa nói vừa xoa xoa cánh tay qua tay áo len.

“Lò sưởi nhé?”

Cô không muốn đợi lâu đến thể để có lại trong cảm giác môi anh áp lên môi mình, nhưng cô cũng không muốn mình có vẻ quá khát tình. “Nếu không quá phiền hà.”

Anh uể oải mỉm cười. "À, tôi nghĩ mình xoay xở được," anh nói, bước tới mặt trước lò sưởi ốp đá xanh trắng, và bật công tắc. Ngọn lửa màu lam phụt lên từ ống dẫn ga và bập bùng trườn trên đống củi giả.

Nụ cười của Georgeanne hòa vào nụ cười anh. "Tôi cho thế là giả dối đấy."

"Đúng, trong trường hợp tôi là hướng đạo sinh, có điều lại không phải thế."

"Đáng lẽ tôi phải đoán ra." Cô quay mặt nhìn về phía bức tường lắp nhiều cửa sổ nhưng không thể nhìn xuyên qua hình ảnh phản chiếu của chính mình. Cô thoáng hoảng hốt khi cố lục lọi lại trí nhớ xem mình mặc đồ lót xa tanh hay đã thay đồ lót cotton màu trắng.

"Gì cơ?" Anh hỏi khi bước tới đứng sau cô. "Rằng tôi không phải là hướng đạo sinh à?" Anh đưa tay về phía cô, kéo cô áp lưng vào ngực mình. "Hay tôi có lò sưởi giả?"

Georgeanne nhìn vào hình ảnh phản chiếu gợn sóng của anh. Cô nhìn sâu vào gương mặt rạng ngời của anh, và thôi không còn bận tâm nghĩ xem đồ lót của mình là của Hanes hay Victoria's Secret nữa. Cô lùi lại một chút, ép chặt mông vào háng anh. "Ngọn lửa của anh là giả ư, John?"

Anh hít một hơi thật sâu, và tiếng cười của anh phảng phất căng thẳng khi anh nói, "Nếu cô là một cô gái ngoan, tôi sẽ cho cô thấy sau." Anh hôn vào đỉnh đầu cô, rồi chộp lấy gấu áo len. "Nhưng giờ thì cho tôi thấy trước đi nào." Anh kéo chiếc áo len qua đầu cô rồi ném sang bên. Ngay tức khắc, bản năng mách bảo cô giơ tay lên che ngực khỏi ánh mắt anh. Nhưng thay vì làm thế, cô để tay buông thõng và cứ đứng đó trước anh trong chiếc váy bò và chiếc áo nịt ngực xa tanh co giãn màu da trời. Ngón tay anh lướt một lượt khắp bụng cô, rồi anh khum đôi bàn tay vạm vỡ ôm trọn đôi bầu ngực cô căng tròn.

"Cô thật đẹp," anh vừa nói vừa cọ ngón tay cái lên lần vải xa tanh che núm vú cô. "Đẹp đến nghẹt thở."

Georgeanne biết cảm giác ấy. Cô cảm thấy cơ hồ hơi thở của mình bị rút hết khỏi lá phổi khi nhìn theo đôi tay anh nâng bầu ngực cô lên. Cô không thể nhìn đi chỗ khác khi anh cởi móc áo nịt ngực của cô và từ từ kéo dây áo tuột khỏi vai cô. Chiếc áo nịt xa tanh màu lam trượt xuống khỏi phần trên bầu ngực cô, lấp lánh vắt ngang đôi núm vú cô, rồi trượt theo cánh tay cô rớt xuống sàn. Georgeanne cố xoay người đối mặt với anh, để áp chặt mình vào khuôn ngực anh và để náu mình khỏi ánh mắt cuồng nhiệt của anh. Nhưng anh đưa tay tới eo cô và giữ cô đứng yên.

"Ai đó có thể nhìn thấy chúng ta," cô nói.

"Không ai ở ngoài đấy cả." Đầu ngón tay anh ve vuốt đầu ngực cô.

Hơi thở của cô trở nên hổn hển hơn. "Có thể lắm chứ."

“Chúng ta đâu có ở trên bãi biển. Chúng ta ở tít trên này cơ mà”. Cô đắm đuối nhìn anh dịu dàng kẹp đôi nhũ hoa mình giữa ngón cái và ngón trỏ, và bỗng nhiên cô chẳng còn quan tâm đến điều gì nữa. Toàn bộ hành khách trên chuyến xe buýt Shriner có diễu qua hiên nhà bây giờ thì cô cũng chẳng quan tâm. Cô ưỡn lưng ngoái lại, giơ cánh tay lên, vòng tay ra ghì chặt vào gáy anh, và cô kéo anh áp môi anh lên môi mình. Cô thọc lưỡi vào miệng anh, rồi hôn anh nồng nhiệt, nghiến ngấu. Anh rên rỉ từ sâu trong lồng ngực khi đôi tay anh đùa giỡn trên ngực cô. Anh nâng chúng lên, bóp mạnh, rồi đưa tay tới nút khuy nơi eo cô. Váy và quần lót xa tanh màu da trời trượt xuống hông, xuống đùi, và rơi xuống chân cô. Cô bước khỏi đống váy lót, đá chúng sang bên, và rồi cô khỏa thân, cặp mông trần ép ngược vào khóa quần jeans của anh. Anh còn nguyên quần áo, còn cô thì không mảnh vải, và cái cảm giác của vải jeans sờn trên da thịt cô thật vô cùng khêu gợi. Anh nghiêng hông, dụi phần đang cương cứng vào cô từ phía sau, trong lúc miệng vẫn còn kéo một đường những nụ hôn nóng bỏng xuống một bên cổ cô. Anh cắn nhẹ vào vai cô, mút lấy da thịt cô vào miệng.

Georgeanne hướng ánh mắt ra cửa sổ, và qua làn kính mờ cô đắm đuối nhìn bàn tay vạm vỡ của anh đang lướt khắp cơ thể cô. Anh vuốt ve ngực, bụng và hông cô. Anh để một chân giữa cặp chân cô, đẩy chúng sang hai bên. Rồi tay anh trượt tới giữa cặp đùi đã tách nhau ra ấy, mơn trớn cô dịu dàng. Cô ướt đẫm dưới những ngón tay anh, nỗi khát khao như cào xé chợt bùng lên khi anh chạm tới đúng chỗ. Bên trong cô như tan ra, chảy xuống tụ sâu bên dưới trong xương chậu. Tay anh, miệng anh, cái nhìn nồng nhiệt của anh. Cô nhìn hình ảnh phản chiếu khuôn mặt mình, không thể nhận ra người đàn bà đang chằm chằm nhìn lại. Người đàn bà trong cửa sổ trông như đang mơ say. Cô nghe thấy chính mình rên rỉ, và sợ rằng nếu không ngăn anh lại, cô sẽ lên đỉnh một mình. Cô không muốn thế. Cô muốn cùng anh thăng hoa.

Cô để mình tận hưởng niềm khoái cảm từ đôi tay anh vuốt ve thêm vài giây tuyệt vời nữa, rồi xoay người lại quàng tay quanh cổ anh. Cô hôn anh vồ vập đồng thời trượt đầu gối trần lên cao trên mé ngoài đùi anh. Ngón tay anh lướt một đường khoái lạc xuôi theo xương sống cô, rồi anh đỡ lấy mông cô, nâng cô kiễng lên đầu ngón chân, ấn xương chậu mình vào xương chậu cô. Cô đưa môi sang một bên cổ anh, nếm náp hương vị da thịt anh. Anh rên lên, và cô chuội người đứng trước mặt anh. Tay cô trôi xuống bụng tới gấu áo cotton co giãn của anh, rồi kéo nó khỏi cạp quần anh.

John đưa cánh tay lên, với ra sau, túm lấy áo, kéo qua đầu, rồi thảy sang bên. Georgeanne lướt mắt khỏi đôi mắt màu lam đầy đam mê xuống những sợi lông ngắn sậm màu loăn quăn phủ trên khuôn ngực vạm vỡ của anh. Đỉnh ngực cô chạm vào anh chừng vài phân bên dưới đầu ngực nâu, phẳng của anh. Một làn lông mượt chạy xuôi theo khuôn ngực anh, giữa khe ngực cô căng tròn, tới thắt lưng anh.

“Nhìn cô xem,” anh nói khẽ, hầu như không to hơn lời thì thầm. Giọng anh trở nên khàn đặc vì khao khát. “Cô giống như món quà tuyệt vời nhất tôi từng có, tựa như tất thảy món quà Giáng Sinh

được bọc lại trong một gói quà kỳ diệu."

Georgeanne giật giật khuy quần anh cho tới khi nó mở tung. "Anh có phải là cậu bé ngoan không?" Cô vừa hỏi vừa trượt tay vào trong quần jeans.

Anh hớp vội một hơi nhỏ. "Chúa ơi, có chứ."

Cô chộp lấy cạp quần lót co giãn rồi kéo mạnh khỏi bụng anh phẳng lì. "Nếu vậy thì," cô thủ thỉ, đưa ngón tay mơn trớn từ dưới lên cậu nhỏ dài, căng cứng của anh, "anh muốn mình vui vẻ thế nào đây? Cuồng nhiệt hay dịu dàng?"

Anh vừa hổn hển vùa giẫm chân lên gót giày tập rồi hất tung khỏi chân. "Tôi chẳng biết dịu dàng đâu, đã bao năm nay tôi vẫn quen chơi phạm luật rồi nên giờ khó mà thay đổi được."

"Thế thì cuồng nhiệt nhé?" Cô kéo quần jeans và quần lót của anh xuống, rồi lần tay lên cặp đùi trần của anh. Cơ bắp anh căng lại nơi tay cô ve vuốt, và cô thích thú trước tác động của mình lên da thịt anh.

"Ôi." Giọng anh căng thẳng khi anh bước ra khỏi đống áo quần. Anh lấy lại ví trong túi rồi thảy chiếc quần lên bàn ở cuối sofa. Rồi anh đứng đó, không một mảnh vải trước mặt cô, một vận động viên cao to săn chắc, được tôi luyện hoàn hảo sau gần ấy năm luyện tập. Không một chút mềm mại, thể lực của một cầu thủ hiện rõ nơi thân hình cường tráng của anh.

Cô nhích lại gần anh, và đầu thứ gợi tình của anh rộn rực chạm vào rốn cô. Tay cô trượt lên bụng anh, và khi ngước lên nhìn sâu vào đôi mắt lim dim của anh, cô hiểu rằng mình chưa quên cách làm một người đàn ông thỏa mãn. Cô vẫn chưa quên cách làm người đàn ông này thỏa mãn. Bảy năm trước anh đã chỉ cho cô cách khiến anh phấn khích đến phát cuồng, và cô đã không quên. Cô áp người tới trước, chạm đầu lưỡi lên núm ngực phẳng lì của anh. Bên dưới môi cô, chúng săn lại và cứng lên. Anh đưa tay ra sau gáy cô, luồn ngón tay vào tóc cô.

"Cô đang giết tôi đấy. Tôi đang chết đây."

Georgeanne kiễng chân, để nhũ hoa mình sượt qua ngực anh. "Vậy thì Chúa sẽ ban phước lành cho linh hồn anh," cô thì thầm, hôn dái tai anh và cọ người mình vào cơ thể ấm áp của anh. Cô cắn nhẹ vào cổ và vai anh, rồi hôn xuôi theo vạt lông mịn xuống tới bụng và bụng dưới của anh. Cô quỳ xuống trước anh, tiếp tục hôn, vuốt ve và mơn trớn cho tới khi anh như ngộp thở.

"Xin tạm nghỉ," anh thở gấp, với tay tới cô. Anh quàng hai tay quanh cánh tay cô rồi nhấc cô đứng dậy.

"Không tạm nghỉ gì hết," cô vừa nói vừa đặt lòng bàn tay lên ngực anh và đẩy. Anh lùi lại một bước và cô bước theo. "Đây đâu phải một trận khúc côn cầu." Cô tiếp tục đẩy anh cho tới khi gót chân

anh đập vào sofa. “Và tôi đâu phải một cậu nhóc trong đội của anh.” Anh ngồi xuống và cô bước tới giữa cặp đùi anh.

“Georgie, em yêu, sẽ chẳng ai lại nhận nhầm em với cậu nhóc nào cả.” Một tay anh vuốt ve mông cô, kéo cô lại gần hơn. Anh vập khuôn miệng nóng bỏng vào một bên ngực cô, tay kia ấn nút lò sưởi để tăng thêm nhiệt. Khi cô chăm chú nhìn anh hôn ngực mình, những cảm xúc nguyên sơ lại dồn dập chảy trong huyết quản cô. Đây là John, người đàn ông có thể khiến cô cảm thấy mình xinh đẹp và được khao khát. Người đàn ông đã làm trái tim cô tan nát, rồi lại trao nó lại cho cô chín tháng sau. Cô nhắm mắt và ôm anh thật chặt. Cô ôm anh, trong khi tay anh, miệng anh mơn trớn khắp cơ thể cô, và cô tự nhủ thế là đủ. Khi cảm thấy sắp đến ngưỡng, cô lại bước lùi lại.

Chẳng nói chẳng rằng, anh với lấy chiếc ví trên mép bàn rồi lôi ra chiếc bao cao su trong gói thiếc. Anh dùng răng xé túi, nhưng anh chưa kịp tự đeo thì Georgeanne đã giằng lấy nó từ tay anh. “Đừng bao giờ để một người đàn ông làm công việc của đàn bà,” cô nói, rồi kéo lấy chiếc bao mỏng tang bọc kín dương vật anh. Cô cảm thấy nó đang rần rật trong tay mình, sẵn sàng và khao khát được phóng thích. Rồi cô dạng đùi anh ra và nhìn sâu vào đôi mắt lam. Cô chầm chậm hạ mình xuống, và để anh ngập sâu vào mình.

Cô ngồi ngây trong giây lát khi anh đã ở sâu trong cô. Anh ngất ngây, còn cô vừa thỏa mãn lại vừa bồn chồn. Các thớ thịt nơi cổ anh nổi lên và cô xiết chặt tay nơi bờ vai cứng như thép của anh. Ánh mắt anh đờ đẫn và hàm anh nghiến lại. Cô hôn môi anh, và bắt đầu chuyển động. Vì quá phấn khích hoặc do thiếu kinh nghiệm, những chuyển động của cô thật vụng về. Đầu gối cô ngập lút trong sofa và rồi cô đứng dậy khi anh ấn mạnh.

“Thư giãn đi,” anh nói, hai bàn tay khum khum đỡ lấy mông cô, “Từ từ thôi.”

Georgeanne ghì nát miệng cô vào miệng anh và rên lên vì thất vọng. Cô không thể thư giãn và đã đi quá xa để có thể từ từ.

John dứt miệng khỏi miệng cô, vòng một cánh tay quanh hông cô và cùng xoay người với cô sao cho cô nằm trên ghế đối mặt với anh. Anh vẫn ở sâu trong cô. Một đầu gối anh để trên ghế trong khi chân kia chống dưới sàn. “Đừng bao giờ để một người đàn bà làm công việc của đàn ông,” anh nói, rồi rút ra. Tiếng van vì buồn bã buột ra từ cổ họng cô cho tới khi anh nhấn sâu vào trong cô lần nữa. Cô bấu chặt lấy anh mỗi lần anh ấn sâu vào người cô, liên tục như thế, đẩy cô dần tới ngưỡng. Cô thốt lên những lời cổ vũ, những từ có lẽ sau này sẽ khiến cô xấu hổ, nhưng lúc này cô không thể ngăn lại, mà cũng chẳng bận tâm ngăn lại.

“Được rồi, em yêu,” anh thì thầm trong khi thọc sâu. “Nói cho anh biết em muốn gì nào.”

Rồi cô nói, chi tiết. Ngực anh căng lên và anh đặt tay lên má cô. Anh bảo cô xinh đẹp, nói cho

cô biết với anh cô tuyệt thế nào. Với mỗi lần ấn, anh như thiêu sống cô, và khi lên đến đỉnh điểm cô hét gọi tên anh. Cơ thể cô vắt kiệt anh, và ngay khi cô cảm thấy cơn cực khoái trụt xuống, nó lại bừng lên lần nữa.

Mắt John từ từ khép lại, và hơi thở hắt ra của anh khẽ rít lên qua kẽ răng. Anh đáp lại tiếng hét của cô bằng tiếng rên thỏa mãn. Anh ấn vào cô lần chót, rồi khi anh cũng đến, cơ bắp anh như hóa đá và anh lại chửi thề như một gã cầu thủ khúc côn cầu.

Chương 14

John ngồi bên mép giường, xỏ chân vào đôi giày tập màu xanh bạc. Căn phòng trông chẳng khác nào một bãi chiến trường. Khăn trải giường nằm nhàu nhĩ giữa nệm, chăn lông vịt và gối quăng vương vãi trên sàn. Đĩa bẩn đựng bánh sandwich kẹp thịt bỏ dở một nửa chất trên mặt tủ đầu giường, còn bức tranh sơn dầu anh mua của một họa sĩ trong thị trấn thì nằm chỏng chơ dựa tường, khung tranh đã vỡ.

Anh thắt dây giày xong rồi đứng dậy. Căn phòng có mùi của cô, của anh – của sex. Anh bước qua đống khăn tắm ẩm ướt, và chộp lấy cái walkman trên mặt tủ đầu giường. Anh quàng headphone quanh cổ và cài chiếc máy chạy băng vào đai quần soóc.

Cuồng nhiệt. Đó là từ duy nhất anh có thể nghĩ ra để miêu tả đêm qua. Cuồng nhiệt phiêu lưu tình ái với một phụ nữ xinh đẹp cuồng nhiệt. Cuộc đời không thể tươi đẹp hơn.

Ngoại trừ một vấn đề. Georgeanne không chỉ là ai đó anh đang hẹn hò. Cô không phải là bạn gái anh. Và đương nhiên cô cũng không phải là một trong đám đàn bà chỉ đơn thuần muốn chăn gối với một cầu thủ khúc côn cầu. Cô là mẹ của con anh. Chuyện sắp phức tạp đây.

Anh bước ra khỏi phòng, đi vào hành lang. Chân dừng bước trước phòng ngủ dành cho khách, và anh đứng lại nơi cửa phòng hé mở, nhìn vào trong. Ánh sáng dịu dàng buổi sớm mai hắt qua rèm cửa rọi vào đôi mắt còn đang say ngủ của Georgeanne, hơi thở cô nhẹ nhàng và bình thản. Cô đã thay một chiếc váy ngủ trắng cài khuy đến xương quai xanh, như các bộ váy ngủ trong phim *Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên*. Nhưng bốn giờ trước cô còn trần như nhộng ngâm mình trong bồn tắm Jacuzzi ở trong phòng tắm chính, bắt chước hoàn hảo một nữ hoàng cưỡi ngựa. Thực hành một chút, cô đã thực sự trở nên rất tuyệt. Anh đặc biệt thích thú cái cách cô lắc xương chậu trên người anh trong khi thì thầm gọi

tên anh bằng giọng miền Nam gợi tình.

Cái gì đó cử động phía sau Georgeanne khiến anh chú ý, và anh lướt mắt tới Lexie. Anh chăm chú nhìn cô bé trở mình, co gần hết tấm chăn. Rồi anh bước lùi lại, đi lên gác.

Đêm qua, lại một lần nữa cô cho anh thấy một lát cắt của quá khứ cô, trong thoáng chốc cho anh thấy một cô bé hoang mang đầy thương tổn, tự soi sáng mình để anh trông rõ và bổ sung thêm một chiều kích khác vào cách anh nhìn nhận cô như một phụ nữ đã trưởng thành. Anh không nghĩ cô có dụng ý thay đổi bất cứ điều gì, dĩ nhiên là không phải quan điểm của anh về cô. Nhưng cô đã làm được gần như thế.

John bước vào bếp, mở cửa tủ lạnh. Anh với lấy một hộp sữa chua lắc giàu đạm và hydrocacbon. Gạt chân đóng cửa tủ lại, anh khui hộp món đồ ăn cũng cấp năng lượng nhanh rồi ấn nút tua lại trên máy trả lời tự động. Anh mở lớn loa, tì hông vào bàn, rồi đưa bữa sáng lên miệng. Tin nhắn đầu tiên là của ông Ernie, và trong khi nghe những lời phàn nàn muôn thủa của ông về chuyện phải để lại lời nhắn, anh nghĩ về Georgeanne. Anh nghĩ tới giọng cô khi vô tình nhắc tới mẹ. Cô kể chuyện cười về người bà đã cố kết duyên cô với một anh chàng bán thịt ở Piggly Wiggly, và cô đã nghĩ thật ngốc nghếch khi mong đợi tình yêu của cha cô. Dường như cô đã rất bối rối, cơ hồ như cô đã mong đợi quá nhiều.

Máy trả lời tự động kêu *bíp*, rồi giọng nói của Dong Hennessey, người đại diện của anh, choán đầy căn bếp, báo cho John về cuộc gặp với Bauer. Anh cần ngồi làm việc với nhóm người sẽ đo chân thiết kế giày trượt cho anh và tìm hiểu nguyên nhân do đâu mà đôi ủng của anh bắt đầu làm anh khó chịu trong mùa giải trước. John đã luôn đi giày trượt của Bauer. Sau này cũng vậy. Tuy không mê tín như vài gã anh biết, nhưng anh cũng đủ duy tâm để thu xếp vấn đề này thay vì đổi nhà sản xuất.

Anh lột xột hút nốt chỗ sữa còn lại, bóp móp cái hộp rồi thảy vào sọt rác. Khi máy trả lời tự động ngắt, John đi ra khỏi bếp. Sương mờ giăng mắc ngoài hiên và bờ biển phía dưới. Nắng sớm lưa thưa rọi qua màn sương, hắt những mảnh sáng quá ô cửa sổ phòng khách.

Đêm qua anh đã ngắm cô trong những ô cửa sổ ấy. Anh đã ngắm áo quần cô trượt khỏi tấm thân trần tuyệt đẹp, anh đã ngắm nỗi đam mê làm mềm môi và làm mơ màng đôi mắt cô. Anh đã ngắm đôi tay anh ve vuốt làn da cô nõn nà, và lòng bàn tay anh khum lấy bầu ngực cô tròn đầy. Anh ngắm cô cọ đôi mông trần vào quần anh, và anh gần như nổ tung ở ngay chỗ đó trong chiếc quần xịp B.V.D

John lặng lẽ bước ra ngoài hiên. Anh bước thật khẽ xuống những bậc cầu thang dẫn tới bờ biển. Anh không muốn làm Georgeanne thức giấc. Sau đêm qua, anh biết cô có lẽ cần một giấc ngủ dài

Anh cần suy nghĩ. Anh cần nghĩ về chuyện đã xảy ra, và cần nghĩ xem phải làm gì bây giờ. Anh không thể lảng tránh Georgeanne, mà anh cũng đâu muốn thế. Anh thích cô. Anh tôn trọng cô vì mọi

thứ cô đạt được trong đời mình, nhất là giờ đây khi anh đã hiểu rõ cô hơn chút ít. Lúc này anh đã hiểu tại sao bảy năm trước cô không kể với anh về Lexie. Không thể nói anh đồng ý với việc cô không kể cho anh, nhưng anh không còn sôi tiết về chuyện đó nữa.

Nhưng không còn sôi tiết và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác. Anh thích cô. Anh hy vọng cô không muốn hơn thế vì anh bắt đầu nghĩ mình không thể cho cô nhiều hơn. Anh đã kết hôn hai lần, mà chẳng yêu ai cả.

Người ta thường đánh đồng tình dục với tình yêu. John thì không bao giờ. Hai thứ ấy hoàn toàn tách biệt. Anh yêu ông. Anh yêu mẹ. Tình yêu anh dành cho đứa con trai đầu, Toby, và giờ là Lexie, thấm vào tận xương tủy anh. Nhưng anh chưa bao giờ yêu một người đàn bà nào, không phải loại tình yêu khiến một người đàn ông phát cuồng. Anh hy vọng Georgeanne tách bạch được tình dục với tình yêu. Anh nghĩ cô có thể làm được, nhưng nếu cô không làm được, thì đối mặt với cô sẽ thực sự khó khăn.

Lẽ ra đêm qua anh nên giữ yên tay bên mình, nhưng cứ dính tới Georgeanne là rõ ràng anh chẳng còn biết mình nên làm gì nữa. Ham muốn có cô trói chặt lấy anh, và muốn nói gì thì sex cũng là thứ khó lòng cưỡng lại. Lúc này anh có thể tự nhủ nếu để yên tay, nhưng từ trải nghiệm anh biết có lẽ anh sẽ không làm thế. Với Georgeanne, anh chẳng có thành tích gì nổi bật so với trước kia. Còn với anh, cô có một thân hình tuyệt mỹ, và làm tình với cô còn tuyệt hơn cả lần trước ấy rất lâu rồi.

Chân John dẫm lên cát ướt, và anh gập chân trái ra sau. Anh nắm lấy mắt cá chân kéo giãn cơ bốn đầu.

Ngay cả khi không có bất cứ rắc rối nào thêm nữa thì mối quan hệ của họ vốn dĩ cũng đã mong manh. Cô là mẹ của con anh, nên anh cần cố giữ đầu óc mình trong sáng. Anh không được nghĩ tới chuyện hôn lên khuôn miệng mềm mại của cô vừa trượt vào bên trong cô. Anh sẽ phải kiềm lòng. Anh là một vận động viên đã được huấn luyện. Anh có thể làm thế.

Và nếu anh thất bại….

John bỏ chân xuống rồi kéo giãn chân kia. Anh sẽ không thất bại. Thậm chí anh sẽ không nghĩ đến thất bại. Anh sẽ không nghĩ tới chuyện ghé thăm nhà cô đôi ba lần mỗi tuần rồi dỗ ngọt cô cởi bỏ quần áo nữa.

Georgeanne che cái ngáp rộng ngoác miệng và rót sữa vào bát ngũ cốc Froot Loops. Cô gạt hết tóc đằng sau gáy sang một bên tai, bước qua căn bếp, và đặt bát ngũ cốc lên bàn.

“Chú John đâu rồi ạ?” Lexie vừa hỏi vừa cầm thìa lên

“Mẹ không biết.” Georgeanne ngồi xuống chiếc ghế đối diện con gai, kéo thẳng thớm hai vạt gấu áo choàng. Cô chống khuỷu tay lên bàn và tì cằm giữa hay tay. Cô mệt rã rời, cơ đùi đau nhức. Cô đã không đau nhức dữ dội như thế này kể từ hồi học lớp aerobic được ba ngày vào năm ngoái.

“Chắc là chú ấy lại đang chạy” Lexie xúc một thìa Froot Loops đút vào miệng. Đêm qua con bé tết tóc đuôi sam đi ngủ, và bây giờ bím tóc rối nùi lơ thơ lòi ra quanh đầu trông chẳng khác nào kiểu tóc Afro chính hiệu, chỉ mỏng hơn. Con bé đánh rơi một miếng ngũ cốc xanh xuống bộ pyjama hiệu Princess Jasmine, rồi nhặt lên thảy lại vào bát.

“Có lẽ thế,” Georgeanne trả lời, băn khoăn tự hỏi sao anh lại cần tập thể dục sau cuộc vui đêm qua kia chứ? Họ đã làm tình ở những chốn khác nhau, với đoạn kết đầy ấn tượng trong bồn tắm Jacuzzi. Cô thoa xà bông lên khắp người anh rồi hôn lên những chỗ cô gột sạch bằng nước. Anh đáp lại bằng cách liếm khô những giọt nước trên da cô. Nói chung cô thấy cả hai bọn họ đều đã trải qua một bài tập thể lực toàn diện thực sự. Cô nhắm mắt lại, nghĩ đến cánh tay lực lưỡng và khuôn ngực nở nang của anh. Cô mường tượng lại chính mình đang áp chặt vào tấm lưng láng mịn của anh và những múi cơ cuồn cuộn phía sau, tay mơn trớn lên vùng bụng anh săn chắc, và lại cảm thấy lòng mình rạo rực.

“Có lẽ chú ấy sẽ về sớm thôi ạ” Lexie nói, lạo xạo nhai ngũ cốc.

Georgeanne mở mắt. Hình ảnh John trong trí tưởng tượng của cô tan biến, thay vào đó là cảnh con gái cô đang nhồm nhoàm nhai những miếng ngũ cốc nhiều màu. “Khép miệng vào nhai chứ con,” cô bất giác nhắc nhở Lexie. Cảm giác tội lỗi ùa tới khi cô nhìn thẳng vào mặt con. Có những suy nghĩ khiếm nhã như vậy trước mặt một đứa bé thơ ngây là thiếu đứng đắn, và cô xác quyết rằng ở đâu đó trên thế giới này, mường tượng hình ảnh một người đàn ông khỏa thân trước giờ uống cà phê buổi sáng sẽ là sự vi phạm quy tắc xã hội

Georgeanne bước trở lại bếp, lục tìm trong chạn một túi Starbucks và một phin cà phê giấy. John khiến cô có cảm giác tràn đầy sinh lực theo một cách mà đã lâu rồi cô không còn cảm thấy. Trong đôi mắt xanh sâu thẳm của anh cháy lên cơn khát cuồng si khi anh nhìn cô và anh khiến cô cảm thấy mình được khao khát. Anh dạo ngón tay khắp làn da cô cơ hồ như cô được làm bằng thứ lụa mỏng manh thanh nhã và khiến cô cảm thấy mình thật xinh đẹp. Thật tuyệt vời khi tình ái với John. Trong vòng tay anh cô biến thành người đàn bà đầy sự tin về khả năng chăn gối của chính mình. Lần đầu tiên kể từ khi dậy thì, cô cảm thấy hài lòng về thân thể mình, lần đầu tiên trong đời thấy vững tin rằng mình có thể làm một người tình.

Nhưng dù tuyệt với thế nào thì làm tình với John cũng là sai lầm. Cô biết vậy khi đứng nơi

ngưỡng cửa phòng ngủ dành cho khách, và anh hôn chúc cô ngủ ngon. Cô nhận thấy điều đó trong nhịp đập trống tênh của trái tim mình. John không yêu cô, và cô ngạc nhiên khi điều đó khiến cô đớn đau đến thế.

Ngay từ đầu cô đã biết anh không yêu cô. Anh không bao giờ nói hay bóng gió xa xôi về bất kỳ cảm giác nào anh có với cô ngoại trừ cơn ham muốn. Cô không trách anh. Nỗi đau của cô là do cô tự chuốc lấy và là điều cô phải tự mình gánh chịu.

Georgeanne rót nước vào máy pha cà phê rồi bấm nút khởi động. Cô tựa hông vào bàn bếp, và khoanh tay dưới ngực. Cô đã tưởng mình có thể yêu anh bằng cơ thể chứ không phải trái tim. Giờ thì tất cả những ảo tưởng trong cô tan biến, cháy rụi trong nắng ban mai. Cô đã luôn yêu John. Cô có thể thừa nhận điều đó với bản thân mình, nhưng lại không biết phải làm gì với nó. Làm sao cô có thể gặp anh hàng ngày mà vẫn vờ như không cảm thấy gì hơn một tình bạn đơn thuần? Cô không biết làm điều đó bằng cách nào. Cô chỉ biết mình phải làm như vậy.

Điện thoại đổ chuông khiến Georgeanne giật mình. Máy trả lời tự động kêu bíp hai lần rồi tự nhận điện. "Chào, John" một giọng đàn ông vang lên từ máy trả lời, "là Kirk Schwartz đây. Xin lỗi vì đến giờ mới liên lạc lại với anh. Hai tuần vừa rồi tôi đi nghỉ xa. Dù vậy, theo yêu cầu của anh, tôi có bản sao giấy khai sinh của con gái anh ngay trước mặt đây. Mẹ con bé đã khai ở mục thông tin người cha là không biết."

Mọi thứ trong lòng Georgeanne đông cứng lại. Cô nhìn trân trối vào cuốn băng tự động, chòng chọc nhìn nó chầm chậm quay. "Nếu người mẹ vẫn sẵn lòng hợp tác thì chẳng bao lâu ta có thể thay đổi được tình hình. Dựa vào quyền thăm nom và chăm sóc, chúng ta sẽ bàn về quyền hợp pháp của anh khi anh về đây. Cứ theo lần gần đây nhất tôi và anh nói chuyện thì tôi tin chúng ta đã nhất trí rằng phương hướng hành động tốt nhất ở thời điểm này là giữ cho người mẹ luôn hạnh phúc cho tới khi chúng ta quyết định sẽ làm gì về mặt pháp luật. Ừm.. tôi nghĩ thực tế là anh đã không được biết về con gái của mình mãi đến tận bây giờ, cộng với việc nguồn thu nhập của anh quá ư dư dả và anh muốn được chu cấp cho cô bé, sẽ giúp anh chiếm được ưu thế trong vụ này. Có lẽ anh sẽ được nhận quyền chăm sóc như trong trường hợp anh và người mẹ ly hôn vậy. Chúng ta sẽ bàn bạc với nhau lâu hơn khi nào anh về. Nói chuyện sau nhé. Tạm biệt." Cuộn băng dừng lại, và Georgeanne chớp mắt. Cô quay sang Lexie nhìn con bé đang mút ngũ cốc Froot Loop dính trên lưng thìa.

Nỗi sợ hãi nhen lên trong ngực Georgeanne rồi lan ra ngoài. Cô đưa bàn tay run rẩy lên, ép chặt những ngón tay lên môi. Anh đã thuê luật sư. Anh bảo là không, nhưng rõ ràng anh đã nói dối cô. Anh muốn Lexie, và cô đã vô tình trao cho anh thứ anh muốn. Cô đã cố gạt bỏ những mối nghi ngại để John được thoải mái dành thời gian bên con gái. Cô đã cố gạt đi nỗi lo sợ trong lòng chỉ vì muốn làm điều tốt cho con.

“Nhanh lên, ăn hết ngũ cốc đi,” cô vừa nói vừa bước quay lưng ra khỏi bếp. Cô phải đi khỏi đây, đi khỏi căn nhà của anh và thoát khỏi anh.

Trong vòng mười phút, Georgeanne đã thay xong đồ, đánh răng, chải tóc và nhét mọi thứ vào va li. *Giữ cho người mẹ được hạnh phúc*… Georgeanne cảm thấy buồn nôn trước ý nghĩ đêm qua anh đã làm cô hạnh phúc đến thế nào. Hóa ra ngủ với cô chỉ là một động cơ hèn hạ.

Năm phút sau cô đã chất tất cả mọi thứ lên xe. “Nào, Lexie,” cô gọi khi bước trở lại vào nhà. Cô muốn mình đi khỏi trước khi John về. Cô không muốn có một trận đối đầu. Cô không tin ở chính mình. Cô đã tử tế. Cô đã cố gắng công bằng, nhưng thế là đủ. Cơn giận dữ thiêu đốt cô như dầu đang đổ thêm vào lửa. Cô để nó cứ thế bùng cháy không kiểm soát qua huyết quản. Thà chịu đựng cơn phẫn uất còn hơn phải nếm mùi bẽ bàng và nỗi đau đớn tê dại

Lexie bước ra khỏi bếp, vẫn mặc bộ pyjama màu tía. “Mình sẽ đi đâu ạ?”

“Về nhà.”

“Tại sao ạ?”

“Vì đã đến lúc phải đi.”

“Chú John cũng đi cùng chứ ạ?”

“Không”.

“Con chưa muốn đi”.

Georgeanne mở cửa trước “Thật quá tồi tệ!”

Lexie nhíu mày, huỳnh huỵch dậm chân ra khỏi nhà. “Vẫn chưa đến thứ Bảy mà,” nó nhẩm nhẳng khi hai người xuống vỉa hè. “Mẹ đã bảo mình sẽ ở lại đến thứ Bảy cơ mà.”

“Kế hoạch thay đổi. Mình sẽ về nhà sớm.” Cô thắt dây an toàn cho con, rồi để áo, quần soóc, và bàn chải tóc vào lòng con bé. “Ngay khi chúng ta đến đường cao tốc, con có thể thay đồ,” cô vừa giải thích vừa lên ghế lái ngồi. Cô nổ máy rồi quay đầu xe.

“Con quên mất con búp bê Skipper trong bồn tắm rồi”

Georgeanne đạp phanh, quanh nhìn sang Lexie đang phụng phịu. Cô biết nếu không quay lại lấy con Skippeer, Lexie sẽ lo lắng, bứt rứt rồi lải nhải về nó suốt cả chặng đường về Seattle. “Con nào?”

“Con mà dì Mae tặng con hôm sinh nhật ấy?”

“Phòng tắm nào?’

“‘Phòng tắm ở gần bếp ấy”

Georgeanne cho xe đỗ lại rồi chạy ra. “Máy vẫn đang nổ, vì thế đừng có động vào bất cứ cái gì

đấy.”

Cái nhún vai của Lexie cho thấy con bé sẽ không giữ lời.

Georgeanne chạy, lần đầu tiên kể từ hồi bé xíu. Cô chạy ngược vào trong nhà, rồi vào phòng tắm. con búp bê Skipper ngồi trong đĩa xà phòng gắn trên tường ốp gạch, và cô chộp lấy chân nó. Cô quay người lại, thiếu chút nữa thì đã đâm sầm vào John. Anh đang đứng ở ngưỡng cửa, hai tay bám chặt vào khung gỗ.

“Chuyện gì thế, Georgeanne?”

Tim cô quặn lên trong lồng ngực. Cô ghét anh. Cô ghét chính mình. Lần thứ hai trong đời, cô để anh lợi dụng cô. Lần thứ hai, anh đã gây ra trong cô nỗi đau gần như nghẹt thở. “Tránh ra, John”

“Lexie đâu?”

“Trong xe. Chúng tôi không ở đây nữa”

Mắt anh nheo lại. “Vì sao?”

“Vì anh.” Cô đặt tay lên ngực anh, xô mạnh

Anh chúi dụi, nhưng cô chưa đi được bao xa thì anh đã chộp lấy cánh tay cô và ngăn cô mở cửa trước. “Cô vẫn hay làm thế với những gã cô ngủ cùng ư, hay chỉ mỗi tôi có may mắn này?”

Georgeanne quay phắt lại, cô nện cho anh thật mạnh bằng thứ vũ khí duy nhất mình có. Cô đập con búp bê Skipper còn sũng nước lên vai anh. Đầu con búp bê bung ra, phi vào phòng khác. Cơn giận dữ sôi sục trong Georgeanne, cô có cảm giác đầu mình cũng sắp rụng như đầu con búp bê tội nghiệp.

John nhìn từ con búp bê gãy đầu lên mặt cô. Lông mày anh nhướng lên “Vấn đề của cô là gì?”

Nét duyên miền Nam trời phú, nhưng bài học quyến rũ của cô Virdie, và những năm chịu ảnh hưởng bởi sự lịch thiệp và chuẩn tác của bà đã tan thành tro bụi trong ngọn lửa bừng bừng căm phẫn. “Bỏ cái tay đểu cáng của anh ra khỏi người tôi, đồ chó đồi bại nhà anh.”

Tay anh siết mạnh hơn và mắt anh nhìn cô chòng chọc. “Đêm qua cô đâu có nghĩ tôi đồi bại. Tôi có thể là thằng chó chết, nhưng không phải với những gì chúng ta làm với nhau. Đêm qua cô thì nóng bỏng, còn tôi thì cương cứng, và chúng ta đành xử lý điều đó. Có thể đấy không phải chọn lựa khôn ngoan nhất của cả hai ta, nhưng nó đã xảy ra. Giờ thì hãy đối mặt với chuyện đó như người lớn đi, vì Chúa.”

Georgeanne giật mạnh cánh tay ra khỏi bàn tay anh đang níu chặt và bước lùi lại. Cô thầm ước giá mình to lớn, mạnh mẽ và có thể nện anh thật đau. Cô ước mình có thể nhanh mồm nhả ra những lời thật đau và cứa nát trái tim anh. Nhưng thể chất cô không mạnh mẽ và khi căng thẳng cô cũng chẳng hoạt ngôn. “Anh đã cố đảm bảo sao cho đêm qua tôi tràn trề hạnh phúc phải vậy không?”

Anh chớp mắt. "Hạnh phúc? Cũng là một từ hay ho như bất cứ từ nào khác, tôi cho là thế, dù tôi sẽ dùng từ thỏa mãn. Nhưng nếu cô dùng từ 'hạnh phúc' thì cũng tốt thôi. Cô hạnh phúc. Tôi hạnh phúc. Khốn khiếp, hai ta đều hạnh phúc ra phết."

Cô trỏ con búp bê mất đầu vào anh. "Đồ lừa lọc đáng khinh. Anh đã lợi dụng tôi"

"Ồ, phải, khi nào thế? Khi lưỡi cô ở dưới cổ họng tôi hay khi tay cô ở trong quần tôi? Theo cách tôi nghĩ thì đang có một vụ lợi dụng lẫn nhau đấy."

Georgeanne nhìn anh gườm gườm qua màn khói giận dữ trong đầu. Họ đang ông nói gà, bà nói vịt, nhưng mọi chuyện lại dính nhằng nhịt vào nhau. "Anh nói dối tôi"

"Về cái gì?"

Thay vì cho anh cơ hội nói dối lần nữa, Georgeanne đi thẳng vào bếp và tua lại máy trả lời tự động. Rồi cô nhấn nút chạy băng, và quan sát nét mặt John khi giọng luật sư choán đầy căn phòng vắng lặng. Nhưng nét mặt anh chẳng biểu hiện điều gì

"Cô đang chuyện bé xé ra to đấy," anh nói ngay khi băng ngừng chạy. "Không phải như cô nghĩ đâu."

"Đó là luật sư của anh?"

"Phải."

"Thế thì từ giờ mọi liên hệ tiếp theo giữa hai ta sẽ thông qua luật sư." Giọng cô bình thản đến ớn lạnh khi cô nói, "Tránh xa Lexie ra."

"Không đời nào." Anh lừng lững tiến đến gần cô.

Georgeanne không chùn bước "Anh không có chỗ trong cuộc đời mẹ con tôi."

"Tôi là bố của Lexie, chứ không phải là gã Tony ngu ngốc được dựng lên nào đó. Cô đã nói dối suốt cả đời con bé về tôi. Giờ thì đã đến lúc nó cần biết sự thật. Dù giữa chúng ta có rắc rối gì đi nữa cũng không thay đổi được sự thật Lexie là con gái của tôi đâu."

"Con bé không cần anh."

"Không đời nào."

"Tôi sẽ không để anh tới gần con bé."

"Cô không ngăn được tôi đâu."

Cô biết có thể anh đúng. Nhưng cô cũng biết mình sẽ làm mọi chuyện, bất kể chuyện gì, để chắc chắn không mất con. "Tránh xa ra," cô cảnh cáo lần cuối, rồi quay người bỏ đi. Bước chân cô loạng choạng.

Lexie đứng mơi ngưỡng cửa phòng bếp. Con bé vẫn đang mặc pyjama, đầu tóc vẫn rối bù. Cái nhìn trân trối của nó khóa chặt vào John như thể nó chưa từng thấy anh bao giờ. Georgeanne không biết Lexie đứng đó bao lâu, nhưng cô sợ rằng có thể con bé đã nghe hết chuyện. Cô túm lấy bàn tay Lexie và lôi con bé rời khỏi ngôi nhà.

"Đừng làm thế, Georgeanne," John hét với theo. "Chúng ta có thể dàn xếp chuyện này". Nhưng cô không quay lại. Cô đã cho anh quá nhiều. Cô đã trao cho anh trái tim, tâm hồn, và cả niềm tin. Cô sẽ không trao cho anh bảo bối quý giá nhất của đời mình. Cô có thể sống mà không cần trái tim, nhưng cô không thể sống mà không có Lexie.

Mae nhặt tờ báo trên hiên nhà Georgeanne lên, rồi bước vào trong. Lexie ngồi trên sofa với một chiếc bánh muffin vị mâm xôi-kem-pho-mát trong tay trong khi ti vi đang ầm ĩ phát đoạn nhạc đầu phim The Brady Bunch. Loại bánh này là món tủ của Lexie và rõ ràng là thìa nước đường cho bé làm dịu nỗi đau. Nhưng sau khi nghe Georgeanne kể trên điện thoại tối qua, Mae không chắc cái thứ bánh mềm ngậy kem này sẽ giúp mọi chuyện sáng sủa hơn.

"Mẹ con đâu?" Mae vừa hỏi vừa quăng tờ báo trên ghế.

"Ngoài kia" Lexie trả lời mà mắt không dứt khỏi màn hình.

Mae quyết định để Lexie ở một mình lúc này, và bước vào bếp pha cho mình một tách espresso. Rồi cô ra sau nhà, thấy Georgeanne đang đứng bên hiên gạch lúi húi xen tỉa bụi hồng leo và ném những bông hoa đã héo lên xe cút kít. Suốt ba năm qua, Mae vẫn thấy Georgeanne ân cần chăm sóc những nhánh hồng cam tận trên giàn leo quanh khung cửa sau nhà cô. Hoa mai địa hoàng xen lẫn oải hương và phi yến rậm rạp mọc kín luống dưới chân Georgeanne và khoảnh vườn sát hàng rào. Sương mai đậu trên những cánh hoa dịu dàng và thấm ướt nửa dưới chiếc áo choàng của Georgeanne. Bên dưới lần áo lụa màu cam kia là chiếc áo phông nhăn nhúm và chiếc quần lót cotton màu trắng. Mái tóc đuôi ngựa bờm xờm rũ xuống, lớp sơn làm móng màu hoa cà tróc lươm bươm như thể Georgeanne đã dùng miệng cắn móng vậy. Tình hình của Lexie tồi hơn Mae nghĩ.

"Tối qua cậu có ngủ được tí nào không?" Mae hỏi từ chỗ đang đứng trên bậc thềm cuối.

Georgeanne lắc đầu, rồi với lấy một bông hồng héo rũ khác. "Lexie không nói chuyện với mình. Suốt cả quãng đường chạy xe về nhà hôm nay, nó câm như hến, và hôm nay nó cũng không nói nửa lời với mình cho mà xem. Nó thức thao láo đến hai giờ sáng." Cô ném bông hoa khô vào xe cút kít. "Con bé đang làm gì trong ấy thế?"

“Đang xem The Brady Bunch,” Mae vừa đáp vừa bước qua hàng hiên lát gạch. Cô đặt tách cà phê lên chiếc bàn sắt rồi ngồi xuống ghế. “Hôm qua cậu gọi cho mình, cậu đã không kể rằng con bé buồn đến mức mất ngủ. Chẳng giống nó chút nào.”

Georgeanne buông tay xuống và nhìn qua vai. “Mình đã kể là con bé không nói gì rồi còn gì. Cái đó cũng chẳng giống con bé chút nào.” Cô bước về phía Mae, để chiếc kéo tỉa cây lên bàn. “Mình không biết phải làm gì. Mình đã cố nói chuyện với con bé, nhưng nó đơn giản là phớt lờ mình. Lúc đầu mình còn tưởng con bé giận dỗi vì chẳng có mấy trò gì hay ho trên bờ biển mà mình lại lôi nó đi. Giờ thì mình biết đó chỉ là mình muốn nghĩ thế. Con bé hẳn đã nghe thấy mình và John cãi nhau.” Georgeanne ngồi sụp xuống ghế bên cạnh Mae, buồn rũ. “Con bé biết mình đã nói dối về chuyện bố nó.”

“Cậu sẽ làm gì bây giờ?”

“Mình phải hẹn nói chuyện với luật sư.” Cô ngáp, chống tay lên cằm. “Mình chưa biết là luật sư nào, hay mình đào đâu ra tiền trả án phí nữa”.

“Chắc gì John đã được thông qua quyền chăm sóc chứ. Có lẽ nếu cậu nói chuyện với anh ta, anh ta…”

“Mình không muốn nói chuyện với anh ta,” Georgeanne cắt ngang, bỗng nhiên bừng tỉnh. Cô ngồi thẳng dậy trên ghế, mắt nheo lại. “Anh ta là kẻ nói dối, là tên lọc lừa, và anh ta chả có tí nguyên tắc sống nào hết. Anh ta đánh vào điểm yếu của mình. Lẽ ra mấy năm vừa rồi mình nên yêu nhiều hơn. Lẽ ra mình nên nghe theo cậu. Cậu nói đúng. Mình đại bại là đã nổ tung, và rồi trở thành một con mẹ cuồng dâm. Mình đoán không nên nhịn sex cho tới khi phải nổ tung ra”.

Mae há hốc ngạc nhiên. “Cậu đùa đấy a?”

“Ồ, mình đã mắc sai lầm. Mình đã hoàn toàn sai lầm.”.

“Với một anh chàng cầu thủ khúc côn cầu ư?”

Georgeanne gật đầu.

“Lại lần nữa ư?”

“Cậu lại nghĩa là lẽ ra mình phải học được từ lần đầu chứ gì?”

Mae không biết phải nói gì. Georgeanne là một trong những người phụ nữ nhịn làm tình nhiều nhất mà cô biết. “Làm thế nào chuyện đó lại xảy ra chứ?”

“Mình không biết. Chúng mình đã rất ăn ý và mọi thứ cứ thế tiếp diễn thôi.”

Mae không nghĩ mình là loại người chung chạ bừa bãi. Cô chỉ không hay từ chối khi cần nói không thôi. Ngược lại, Georgeanne thì luôn nói không.

“Anh ta lừa mình. Anh ta đã rất tử tế và đã rất tốt với Lexie đến nỗi mình quên bẵng. Ừ, mình đã thực sự quên khuấy đi mất anh ta có thể là loại người phiền nhiễu thế nào, đại loại là mình đã cho phép mình tha thứ cho anh ta.”

Mae không tin vào chuyện tha thứ rồi quên đi chuyện cũ. Cô thích thứ cơn-giận-của-Chúa trong kinh Cựu ước và tin vào luật nhân quả kẻ gieo gió ắt gặp bão hơn. Cô hiểu một gã đàn ông ưa nhìn như John có thể khiến một người đàn bà mụ mị mà bỏ qua chuyện này chuyện kia như thế nào – chẳng hạn chuyện như bị bỏ rơi ngay tại sân bay sau cuộc tình một đêm – nếu người đàn bà đó bị khối cơ bắp săn chắc nặng 90 ki lô hấp dẫn, sai lầm mà Mae dĩ nhiên sẽ không vấp phải.

“Anh ta cần gì phải đi xa đến thế chứ. Mình đã cho anh ta mọi thứ anh ta đòi hỏi. Lần nào anh ta muốn gặp Lexie, mình cũng đều thu xếp cả”. Nỗi căm giận hòa vào nước mắt đang trào trong mắt Georgeanne. Anh ta đâu cần phải ngủ với mình. Mình đâu phải là kẻ thiếu thốn cần anh ta ban phát.”

Kể cả trong ngày Georgeanne trông tồi tệ nhất, với đôi mắt thâm quầng và móng tay nham nhở, Mae cũng không tin có gã đàn ông nào lại coi Georgeanne là kẻ cần bố thí tình ái. “Cậu có chắc là anh ta làm tình với cậu vì thương hại không?”

Georgeanne nhún vai. “Mình không nghĩ điều đó lại khó khăn với anh ta, nhưng mình biết anh ta muốn làm mình hạnh phúc cho tới khi anh ta và gã luật sư của anh ta có thể thống nhất quyết định sẽ làm gì để giành quyền chăm sóc Lexie.” Cô vùi mặt vào hai lòng bàn tay. “Thật quá bẽ bàng.”

“Mình giúp gì được cậu không?” Mae tì người tới trước và đặt tay lên vai Georgeanne. Cô sẽ đấu tranh với cả thế giới này vì những người cô yêu mến. Đôi lúc trong đời cô cảm thấy như mình đã làm vậy. Giờ thì ít hơn, nhưng hồi Ray còn sống, cô đã phải chiến đấu trên cả hai chiến trường, của cô và của Ray, nhất là hồi học trung học khi mấy gã cao to lực lưỡng coi việc quất khăn tắm ướt vào người Ray là trò vui. Ray ghét các giờ thể dục, còn Mae chỉ ghét mấy gã bò mộng thống trị phòng tập. “Cậu muốn mình làm gì nào? Có muốn mình nói chuyện với Lexie không?”

Georgeanne lắc đầu. “Mình nghĩ Lexie cần thời gian hiểu rõ mọi chuyện.”

“Cậu có muốn mình nói chuyện với John không? Mình có thể bảo anh ta cậu cảm thấy thế nào và biết đâu…”

“Không.” cô lấy mu bàn tay quyệt má. “Mình không muốn John biết anh ra lại làm mình tổn thương lần nữa.”

“Mình có thể thuê ai đó bẻ gãy đầu gối anh ta.”

Georgeanne ngừng lại trước khi nói, “Không. Bọn mình không có đủ tiền để thuê một gã đâm thuê chém mướn chuyên nghiệp đâu, vả lại nếu không có sẵn tiền mặt thì khó mà tìm được một tay khá khẩm. Cứ nhìn chuyện gì đã xảy ra với Tony Harding thì biết. Dù sao thì cũng cám ơn cậu vì lời đề

nghị.”

“Hầy… bạn bè để làm gì cơ chứ?”

“Mình từng trải qua cơn đau tim thế này một lần trước đây với John rồi. Dĩ nhiên khi ấy chẳng liên quan gì đến Lexie cả, nhưng lần này mình sẽ vượt qua được thôi. Mình vẫn chưa biết bằng cách nào, nhưng mình sẽ vượt qua được.” Georgeanne kéo chặt chiếc áo choàng quanh người rồi nhíu mày. “Mà còn Charles nữa chứ. Mình sẽ nói gì với anh ấy đây.”

Mae với lấy tách espresso. “Chả nói gì sất,” cô đáp rồi nhấp một ngụm

“Cậu nghĩ mình nên nói dối ư?”

“Không. Đơn giản là không kể với anh ấy”

“Mình nên nói gì khi anh ấy hỏi?”

Mae đặt tách cà phê lên bàn. “Cái đó phụ thuộc vào việc cậu thích anh ta đến mức nào.”

“Mình rất thích Charles. Mình biết trông thì có vẻ không phải vậy, nhưng mình thích anh ấy.”

“Thế thì nói dối đi.”

Vai Georgeanne chùng xuống, cô thở dài. “Mình cứ cảm thấy tội lỗi thế nào ấy. Không thể tin được là mình lại nhảy lên giường với John. Mình thậm chí còn chẳng nghĩ gì đến Charles. Có lẽ mình thuộc nhóm phụ nữ cậu đã đọc trên tờ Cosmo, nhưng kẻ làm hỏng hết các mối quan hệ vì tận dáy lòng họ nghĩ mình không xứng đáng. Có lẽ định mệnh của mình là yêu những người đàn ông không thể yêu lại mình.”

“Có lẽ cậu nên thôi đọc Cosmo đi.”

Georgeanne lắc đầu. “Mình đã làm rối tung mọi thứ lên rồi. Mình biết làm gì đây?”

“Cậu sẽ vượt qua chuyện này. Cậu là một trong những người phụ nữ mạnh mẽ nhất mà mình biết đấy.” Mae vỗ vai Georgeanne. Cô rất tin tưởng vào sức mạnh và lòng quyết tâm của bạn. Cô biết Georgeanne chẳng mấy khi nghĩ tự lo cho mình là người cứng rắn, nhưng Georgeanne cũng chưa bao giờ nhìn nhận bản thân cô trong ánh sáng khách quan và chuẩn xác. “Này, mình đã kể cho cậu chuyện anh chàng thủ môn Hugh gọi cho mình khi cậu ở Oregon chưa nhỉ?”

“Bạn của John ư? Để làm gì?”

« Anh ta muốn hẹn hò. »

Georgeanne chằm chằm nhìn Mae trong vài giây với vẻ hoài nghi. “Mình tưởng cậu đã xóa sạch mọi cảm xúc vào cái ngày cậu vô tình giáp mặt anh ta ở bên ngoài bệnh viện chứ?”

“Mình đã làm thế, nhưng anh ta lại rủ lần nữa.”

“Vậy sao? Ngạc nhiên đây.”

“Ồ, nói cho mình biết có gì đáng ngạc nhiên nào?”

“À, mình mong là cậu làm anh chàng vỡ mộng một cách nhẹ nhàng.”

“Mình đã làm thế.”

“Cậu đã nói gì?”

“Đồ chết tiệt, không.”

Nếu là bình thường thì Georgeanne và Mae sẽ tranh luận về lối cư tuyệt sống sượng của Mae. Thay vào đó Georgeanne chỉ nhún vai rồi nói. “Chà, vậy thì mình đoán cậu chẳng cần phải lo anh chàng sẽ gọi lại cho cậu đến lần thứ hai đâu.”

“Anh ta có gọi lần thứ hai, nhưng mình nghĩ anh ta chỉ muốn làm phiền mình. Anh ta gọi để hỏi mình vẫn đang đánh vật với mấy con bò tót đấy à?”

“Cậu đã nói gì?”

“Chẳng gì cả. Mình dập điện thoại, và từ dạo ấy anh chàng chỉ gọi một lần duy nhất.”

“Ái chà, mình nghĩ tốt nhất là nên tránh xa đám cầu thủ khúc côn cầu. Tốt cho cả hai bọn mình.”

‘Với mình thì cái đó không thành vấn đề.” Mae định bụng kể cho Georgeanne về anh bạn trai mới quen, nhưng rồi lại thôi. Anh ta đã có gia đình, mà Georgeanne thì vẫn hay rao giảng đạo đức về mấy chuyện như thế. Nhưng Mae không cảm thấy day dứt khi ngủ với một người đàn ông của một người đàn bà khác chừng nào anh ta chưa có con. Cô không muốn kết hôn. Cô không muốn tối nào cũng phải thấy mặt một gã đàn ông đến quá bữa tối. Cô không muốn giặt là cho anh ta hay đẻ con cho anh ta. Cô chỉ muốn sex, nên những người đàn ông đã lập gia đình sẽ thật hoàn hảo. Cô được chỉ huy và ra lệnh bao giờ, ở đâu, và bao lâu một lần.

Cô không bao giờ kể cho Georgeanne chuyện mình hay hẹn hò với những người đàn ông đã có vợ như thế nào. Tuy cứ dính dáng đến John Kowalsky là Georgeanne lại có những phút yếu lòng, nhưng đôi khi cô cũng là người phụ nữ cực kì đoan trang.

Chương 15

Sau vài giờ tập luyện mệt bở hơi tai, huấn luyện viên và các cầu thủ ùa ra sân cho một trận đấu tập tự do hai bóng. Sang đến ngày thứ ba ở trại tập huấn, đội Chinooks đã bắt đầu thoải mái hơn. Bên trong khu vực trước cầu môn ở hai đầu sân băng, hai thủ môn của đội đang khom người đầy cảnh giác, sẵn sàng đánh bật mọi cú tạt bóng vào đầu mình.

Tiếng chửi thề sống sượng và tiếng giày trượt kin kít đều đều trên mặt băng choán đầy tai John trong lúc anh luồn lách xuống cuối sân băng. Ống tay áo khoác tập của anh phấp phới bay theo những đường trượt len lỏi qua hàng thủ dày đặc. Anh điềm tĩnh đi bóng, quả bóng trượt ngay trước mũi gậy của anh. Anh có thể cảm thấy một anh chàng hàng thủ tuyến ba mới toe đang bám sát gót và để tránh bị xô mạnh văng vào hàng ghế rẻ tiền, anh tạt bóng cho Hugh Miner ở gần biên ngang.

"Nhận lấy này, cậu bé nông trại," anh vừa nói vừa nghiêng người, dồn trọng lượng cơ thể lên mép giày trượt, rồi dừng lại ngay trước cầu môn.

"Tuyệt đấy ông anh trai," Hugh lầm bầm, rồi trượt tới sau anh để lấy bóng. Anh ta đẩy bóng về phía cuối sân bên kia, rồi lại cúi người và đập gậy vào cột dọc đỏ và xà ngang cầu môn, trở lại tác phong thi đấu của mình mà mắt vẫn dán vào nhóm cầu thủ đang túm tụm quanh quả bóng.

John bật cười rồi trượt trở lại vào sân đấu tập. Sau khi tập luyện xong, anh thấy người mình đau ê ẩm, nhưng vui vì lại được ra sân thi đấu. Một lát sau trong phòng thay đồ, anh đưa giày trượt cho người hướng dẫn để làm sắc lưỡi dao dưới đế giày cho buổi tập luyện ngày hôm sau rồi tắm rửa.

"Anh Kowalsky này," trợ lý huấn luyện viên gọi từ ngưỡng cửa phòng thay đồ. "Ông Duffy muốn gặp anh khi nào anh mặc xong quần áo. Ông ấy đang ở cùng huấn luyện viên Nystrom."

"Cảm ơn ông, Kenny." John buộc dây giày, rồi lồng chiếc áo phông không cổ màu xanh lá có logo của đội Chinooks qua đầu và nhét gấu áo vào trong chiếc quần thể thao nylon màu xanh lam. Đồng đội của anh đang mặc dở quần áo, vơ vẩn đi lại quanh phòng, nói chuyện về khúc côn cầu, hợp đồng và những quy định mới mà ban tổ chức NHL đã đặt ra cho mùa bóng tới.

Chẳng có gì lạ khi Virgil Duffy cho gọi John tới gặp ông ta, nhất là trong lúc người quản lý đội bóng đang đi chiêu mộ tài năng mới. John là đội trưởng đội Chinooks. Anh là một cầu thủ kỳ cựu, và không ai biết về khúc côn cầu rõ hơn kẻ đã chơi môn thể thao này suốt ba mươi năm. Virgil tôn trọng ý kiến của John, và John cũng đã bắt đầu coi trọng đầu óc kinh doanh nhạy bén của ông chủ đội bóng, dù đôi lúc họ vẫn bất đồng với nhau. Lúc này họ đang cân nhắc tìm một cầu thủ tấn công tuyến hai. Giá của những cầu thủ tấn công không hề rẻ, mà Virgil thì không bao giờ muốn trả hàng triệu đô la cho một cầu thủ không nên cơm cháo gì.

Trong lúc đi tới dãy phòng phía trước, John tự hỏi Virgil sẽ phản ứng thế nào khi biết sự tồn tại

của Lexie. Anh không nghĩ quý ông già khú đế này sẽ vui vẻ gì, nhưng anh không còn sợ bị chuyển nhượng nữa. Dù khả năng đó không phải là không thể xảy ra. Virgil thường có những phản ứng bốc đồng nóng nảy. Ông ta càng lâu không biết câu chuyện đã xảy ra bảy năm về trước càng tốt. John không cố ý giữ bí mật về Lexie, nhưng anh cũng nhận ra đâu nhất thiết phải nhắc cho Virgil nhớ về thất bại thảm hại của ông ta làm gì.

Anh nghĩ về Lexie và nhíu mày. Suốt một tháng rưỡi kể từ buổi sáng hôm ấy ở bờ biển Cannon, Georgeanne đã luôn giữ Lexie xa khỏi anh. Cô thuê một mụ luật sư hung dữ mặt bự phấn đòi kiểm tra tư cách làm cha của anh. Họ lùi cuộc kiểm tra lại hàng tuần, rồi vào đúng cái ngày tiến hành kiểm tra theo lệnh của tòa án, cô lại quay ngoắt thái độ và ký vào giấy tờ thừa nhận về mặt pháp lý quyền làm cha của anh. Với một nét bút của Georgeanne, John đã được thừa nhận là cha của Lexie về mặt pháp luật.

Tòa án chỉ định một chuyên viên thẩm tra nhà đến phỏng vấn John và xem xét ngôi nhà thuyền của anh. Cũng chính người này đã nói chuyện với Georgeanne và Lexie, và đã đề nghị giữa hai bố con nên có vài cuộc viếng thăm làm quen ngắn ngủi trước khi John được phép ở bên Lexie lâu hơn. Kết thúc giai đoạn bước đầu làm quen ấy, John sẽ nhận được quyền chăm sóc con như quyền của một người cha trong trường hợp ly hôn, chỉ có điều anh thậm chí còn không phải ló mặt ra trước tòa. Ngay khi Georgeanne chính thức thừa nhận John là cha của Lexie, mọi thứ bắt đầu biến chuyển nhanh chóng.

John nhíu mày đăm chiêu hơn. Nhưng lúc này Georgeanne đang nắm đằng chuôi. Chuyện này khiến anh chẳng thấy dễ chịu gì cho cam nhưng Georgeanne thì rõ là có vẻ thích thú. Ồ, tốt hơn là cô ta cứ nên tận hưởng cái cảm giác nắm quyền sinh sát trong tay lúc này đi, bởi sau này cô ta muốn gì cũng đâu còn quan trọng nữa. Cô không muốn anh trả tiền nuôi con hay giúp trả tiền gửi trẻ cả ngày và bảo hiểm y tế cho Lexie. Thông qua luật sư, anh đề nghị trả một khoản tiền nuôi con hậu hĩ, thêm cả tiền gửi trẻ và bảo hiểm của con. Anh muốn nuôi con gái mình và sẵn sàng trả bất cứ thứ gì cô muốn, nhưng Georgeanne từ chối tất cả. Theo lời luật sư của cô, cô không muốn bất cứ thứ gì của anh. Nhưng đằng nào cũng thế thôi. Luật sư của hai bên đang bước vào giai đoạn cuối tỉ mỉ rà soát lại mọi thứ. Georgeanne sẽ phải nhận những gì John đề nghị.

Anh đã không gặp hay nói chuyện với Georgeanne từ buổi sáng hôm ấy tại ngôi nhà bên bờ biển, khi cô đùng đùng nổi giận chẳng vì cớ gì. Chuyện bé xé ra to, cô làm um lên, gọi anh là đồ lừa lọc đáng khinh khi thực lòng anh đâu lừa dối cô. À không, có lẽ vào buổi tối đầu tiên khi cô tới ngôi nhà thuyền, anh đã vô tình nói dối cô. Họ thỏa thuận với nhau sẽ không thuê luật sư, nhưng anh đã thuê Kirk Schwartz từ hai tiếng đồng hồ trước khi cô đặt chân lên ngưỡng cửa nhà anh. Anh đã hiểu về cơ bản quyền của anh thậm chí trước khi anh nói chuyện với cô buổi tối hôm ấy. Có lẽ anh nên kể cho cô, nhưng anh phát hiện ra rằng làm vậy chỉ tổ khiến cô né tránh anh và giữ Lexie xa khỏi anh. Anh đã

đúng. Kể cả bây giờ, nếu được làm lại anh cũng vẫn sẽ làm vậy. Anh cần được biết. Anh phải được biết những lựa chọn về mặt pháp lý của anh trong trường hợp Georgeanne bỏ đi kết hôn hay từ chối cho anh gặp Lexie. Anh muốn biết tên ai được viết ở cột tên người cha trên giấy khai sinh của con bé. Anh muốn có thông tin. Tương lai của anh với Lexie quan trọng hơn hết thảy, nên anh không thể nào không biết những quyền lợi hợp pháp của mình.

Hình ảnh Lexie đứng trong bếp trong ngôi nhà ở bãi biển Cannon vẫn còn in rõ mồn một trong tâm trí anh. Anh nhớ nét bối rối trên gương mặt con và cái nhìn hoang mang ngơ ngác trong mắt con khi liếc nhìn anh qua vai khi Georgeanne lôi nó xềnh xệch dọc lối đi bộ. Anh không muốn Lexie biết về mình theo cách ấy. Anh muốn dành thêm nhiều thời gian bên con trước đã. Anh muốn khi nghe tin này con sẽ thấy tràn trề hạnh phúc như chính anh khi biết tin.

John không biết lúc này con nghĩ gì, nhưng anh sẽ sớm biết thôi. Hai hôm nữa sẽ đến ngày anh thăm con lần đầu.

John bước vào văn phòng huấn luyện viên và đóng cửa lại phía sau. Virgil Duffy, với làn da rám nắng sau chuyến đi Caribbean, đang ngồi trên chiếc sofa. Naugahyde trong bộ comple vải lanh mua trên đại lộ số 5 sầm uất.

"Nhìn xem," Virgil nói, chỉ vào màn hình chiếc ti vi xách tay. "Cậu ta rắn như đá ấy nhỉ."

Ngồi sau bàn, Larry Nystrom trông không có vẻ tán dương như ông chủ đội bóng. "Nhưng ngon ăn thế kia mà anh ta vẫn không thể đánh chính xác."

"Anh có thể dạy cậu ta cách đánh bóng chính xác. Nhưng anh không thể dạy cậu ta chơi bằng cả trái tim." Virgil nhìn John rồi chỉ về phía màn hình. "Anh nghĩ sao?"

John ngồi đầu kia ghế bành đối diện với Virgil. Anh liếc nhìn lên tivi chỉ vừa kịp nhìn thấy một tân binh của Báo Đen Florida đang ghìm chặt Eric Lindros của Chim Cắt Philadelphia[25]. Anh chàng Lindros cao gần hai mét nhẩn nha đứng dậy rồi thong thả trượt tới băng ghế. "Từ kinh nghiệm của chính mình tôi có thể nói rằng anh ta đánh bóng cao, như bất kỳ hậu vệ nào. Và anh ta đánh mạnh, nhưng tôi không chắc anh ta có nhiều tiềm năng không. Giá bao nhiêu?"

"Năm trăm nghìn đô."

John nhún vai. "Có lẽ anh ta đáng giá năm trăm nghìn đô, nhưng chúng ta cần một gã như Grimson hoặc Domi."

Virgil lắc đầu. "Quá đắt."

"Ông còn đang nhắm ai nữa?"

Virgil bấm nút tua nhanh và cả ba người cùng duyệt những cầu thủ triển vọng khác. Chuyên gia y

tế của đội mang vào một chồng giấy rồi ngồi đối diện với Nystrom. Trong khi băng video chạy, hai người lật xem từng trang.

"Lượng mỡ trong cơ thể anh chỉ còn dưới hai mươi phần trăm thôi, Kowalsky ạ," huấn luyện viên nhận xét mà không ngước lên.

John không ngạc nhiên. Anh không thể chịu để trọng lượng cơ thể làm giảm tốc độ của mình thêm nữa, và anh đã phải luyện tập rất căng để giảm cân. "Thế còn Corber?"anh hỏi cho đồng đội. Chàng cầu thủ chơi bên cánh phải của đội Chinooks này đã đến trại huấn luyện với bộ dạng của kẻ đã chôn vùi cả kỳ nghỉ hè tại các bữa tiệc nướng ngoài trời.

"Chết tiệt!" Nystrom chửi thề. "Hai mươi phần trăm cơ thể gã là mỡ!"

"Ai cơ?" Virgil hỏi, và bấm nút dừng. Chiếc băng nẩy ra và trên màn hình hiện ra chương trình quảng cáo Pampers của đài truyền hình địa phương.

"Tay Corber chết tiệt ấy," chuyên gia y tế trả lời.

"Tôi sẽ phải nướng cái mông nung núc mỡ của cậu ta cho teo bớt mỡ mất," huấn luyện viên dọa. "Tôi sẽ phải treo giò cậu ta hoặc cho cậu ta tham gia chương trình giảm cân Jenny Craig."

"Hãy kiếm cho cậu ta một bác sỹ riêng," John gợi ý.

"Cho cậu ta theo chương trình ăn kiêng của Caroline ấy," Virgil đề xuất. "Hồi thực hiện một trong những chế độ ăn kiêng này, cô ấy đã gầy xơ xác." Caroline làm vợ của Virgil đã được bốn năm, và chỉ trẻ hơn chồng chục tuổi. Theo John được biết, bà là một phụ nữ tốt, và có vẻ như họ đã rất hạnh phúc bên nhau. "Chỉ việc cho anh ta ăn một chén cơm trắng và năm gram thịt gà khô trước mỗi trận đấu rồi xem anh ta chơi tuyệt thế nào."

Chương trình quảng cáo Pampers kết thúc và một giọng nói mà hầu như hai tháng nay John không được nghe liền phát ra từ ti vi. "Quý vị trở lại chương trình đúng lúc quá," Georgeanne nói từ màn hình ti vi 12 inch. "Tôi chuẩn bị cho thêm một chút tội lỗi vào, và quý vị sẽ không muốn bỏ lỡ đoạn này đâu."

"Quỷ tha ma bắt…" John lầm bầm, và ngồi nhoài về phía trước.

Georgeanne cầm một chai Grand Marnier lên và rót một chút rượu vào bát. "Giờ thì, nếu các bạn có con, hẳn bạn sẽ muốn để riêng ra một phần kem trước khi cho thêm rượu vào, hay chất lỏng tội lỗi, từ bà tôi vẫn dùng để ám chỉ đến các loại đồ uống chứa cồn." Đôi mắt xếch xanh lá nhìn thẳng vào camera, và rồi cô mỉm cười. "Nếu bạn phải kiêng rượu vì lý do tôn giáo, dưới hai mốt tuổi, hay nếu bạn thích uống tội lỗi riêng hơn, bạn có thể không dùng Grand Marnier mà thay thẳng bằng vỏ cam nghiền."

Anh nhìn cô chăm chú, như một loài gặm nhấm tê liệt vì bị thôi miên, nhớ lại cái đêm anh đã cho cô một liều tội lỗi mạnh chính hiệu. Rồi sáng hôm sau, cô đập con búp bê bé tí ngu ngốc ấy vào người anh và buộc tội anh lợi dụng cô. Cô ta điên rồi. Một con mụ điên rồ đầy thù hận.

Cô mặc chiếc áo cánh trắng có cổ thêu và đeo tạp dề màu lam thẫm. Mái tóc cô túm gọn ra sau, và nơi dái tai cô đôi hoa tai ngọc trai lóng lánh sáng. Ai đó đã cố che giấu vẻ gợi cảm quá thì của cô nhưng chẳng ích gì. Tất cả vẫn còn đó. Nó ở đó trong đôi mắt gợi tình và đôi môi đỏ tươi căng mọng. Chắc chắn anh không phải là người duy nhất có thể nhận ra điều này. Trông cô lố bịch, giống như một cô nàng thỏ non trong *Bay Watch* đang chơi trò nấu nướng trong chương trình dạy nấu ăn trên truyền hình. Anh nhìn cô vừa xúc kem vào một chiếc bát sứ nhỏ vừa không ngớt miệng huyên thuyên. Làm xong, cô đưa tay lên, hé môi và liếm sô cô la dính trên ngón tay. Anh giễu nhại, bởi anh biết, *anh biết ngay*, cô làm cái việc ấy chỉ để tăng tỉ lệ người xem. Cô là một bà mẹ, vì Chúa. Những bà mẹ có con thơ sẽ không cư xử như đám mèo cái trên truyền hình.

Màn hình ti vi bỗng phụt tắt, bấy giờ John mới để ý tới Virgil, lần đầu tiên kể từ lúc khuôn mặt của Georgeanne bừng sáng trên màn hình. Ông chủ đội bóng trông sững sờ và tái mặt dưới làn da rám nắng. Nhưng ngoại trừ cơn sốc ra, khuôn mặt của ông ta không cho thấy điều gì. Không giận dữ, cũng không thịnh nộ. Không yêu, không phảng phất cảm giác bị phản bội trước người phụ nữ đã bỏ rơi ông ta trước bàn thờ Chúa. Virgil đứng đó, ném chiếc điều khiển lên ghế bành và câm lặng bước ra khỏi cửa.

John nhìn ông ta bỏ đi, rồi quay sang nhìn những người khác trong phòng. Họ vẫn đang tranh luận về lượng mỡ trong cơ thể. Họ chưa gặp Georgeanne, nhưng kể cả nếu họ có gặp, John cũng không chắc họ có thể nhận ra cô là ai. Cô là ai với anh. Cô là ai với Virgil.

Georgeanne cảm thấy như mình sắp khuỵu ngã. Cô đã ghi sáu chương trình, nhưng sau mỗi lần ghi hình, cô chỉ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô tự nhủ hãy thư giãn và vui vẻ. Cô không thu hình trực tiếp, nên nếu có làm mọi thứ bát nháo lên thì cô có thể dừng lại và bắt đầu lại từ đầu. Dẫu vậy, dạ dày cô vẫn chộn rộn khi cô nhìn thẳng vào máy quay và thú nhận, "Tôi không rõ quý vị có biết điều này không, nhưng tôi đến từ Dallas – miền đất của những chiếc mũ lớn và kiểu tóc phồng. Tôi đã học cách nấu nướng của mọi vùng miền trên thế giới, nhưng tôi đã nổi tiếng với những món ăn Tex-Mex. Nhắc tới Tex-Mex, rất nhiều người thường liên tưởng tới món bánh thịt chiên giòn. Ái chà, tôi sẽ cho các vị thấy điều gì đó khác biệt một chút."

Georgeanne thái xoài, ớt và khoai tây hơn một giờ đồng hồ. Xong xuôi đâu đấy, cô kéo từ lò nướng ra bữa tối đã được chuẩn bị sẵn, đơn giản mà thanh nhã với phong vị Texas. "Tuần tới," cô nói, đứng bên cạnh một bình hoa cúc, "chúng ta sẽ tạm biệt căn bếp nhỏ, và tôi sẽ cho các bạn thấy cách làm thế nào để trang trí khung ảnh của quý vị với phong cách rất riêng. Rất dễ làm và vô cùng thú vị.

Hẹn gặp lại quý vị trong chương trình lần sau."

Đèn máy quay nhấp nháy tắt, Georgeanne thở ra một hơi thật sâu. Chương trình hôm nay ghi hình không đến nỗi quá tồi. Cô chỉ làm rơi miếng thịt lợn một lần và đọc nhầm từ ba lần. Không giống như lần ghi hình đầu tiên. Chương trình đầu tiên cô làm đã mất bảy tiếng đồng hồ mới ghi hình xong. Mấy hôm trước nó đã lên sóng, và cô đoán chắc rằng món kem mút sô cô la của cô sẽ bị khán giả ném đá đến nỗi cô không dám ngó lên màn hình. Charles đã xem chương trình ấy, đương nhiên, và khăng khăng bảo cô không chán ngắt, không béo ú cũng không ngớ ngẩn. Cô tin là anh chỉ cố làm cô vui lên.

Lexie bước qua vài sợi dây điện to được gắn xuống sàn bằng băng dính và bước thẳng tới chỗ Georgeanne. "Con phải đi vào phòng tắm," con bé thông báo.

Georgeanne đưa tay ra sau cởi tạp dề. Trên người cô đang gắn một chiếc microphone. "Đợi mẹ vài phút rồi mẹ sẽ đưa con đi."

"Con tự đi một mình được mà."

"Tôi sẽ dẫn cháu đi," một trợ lý sản xuất trẻ ngỏ lời.

Georgeanne mỉm cười biết ơn.

Lexie nhíu mày rồi nắm tay người trợ lý. "Cháu có còn năm tuổi nữa đâu," nó lẩm bẩm.

Georgeanne nhìn con gái bước đi rồi kéo tạp dề qua đầu. Một trong những điều kiện để cô nhận làm chương trình này là cô được phép mang Lexie đến trường quay. Charles đã đồng ý và trao cho Lexie danh hiệu "cố vấn sáng tạo". Lexie giúp về ý tưởng, con bé tới trường quay để giúp Georgeanne chuẩn bị trước món ăn thành phẩm.

"Hôm nay em thật tuyệt," Charles chào cô khi xuất hiện ở cuối trường quay. Anh đợi cô tháo micro rồi quàng tay quanh vai cô. "Phản ứng của khán giả về chương trình đầu tiên của em xem ra rất tốt đấy."

Georgeanne thở phào nhẹ nhõm và ngước lên nhìn anh. Cô không muốn anh để cô làm tiếp chỉ vì mối quan hệ cá nhân của hai người. "Anh có chắc mình không làm thế chỉ vì muốn tử tế với em không?"

Anh hôn lên thái dương cô. "Anh chắc mà". Cô cảm thấy nụ cười của anh khi anh nói, "Nếu nhận được những phản hồi không tốt về em, anh hứa sẽ sa thải em."

"Cảm ơn anh."

"Đừng nói thế." Anh hôn lên đầu cô, rồi buông cô ra. "Sao em và Lexie không ăn tối với anh và Amber nhỉ?"

Georgeanne chộp lấy chiếc ví từ sau bàn bếp đạo cụ trường quay. "Không được rồi. Tối nay là

lần thăm nom đầu tiên nên John sẽ tới đón Lexie."

Hai hàng lông mày của Charles nhíu lại trên đôi mắt xám. "Có muốn anh ở đó cùng em không?"

Georgeanne lắc đầu. "Em sẽ ổn mà," cô nói, dù không nghĩ vậy. Cô sợ rằng sau khi Lexie đi rồi, cô sẽ quỵ ngã mất, và khi ấy cô muốn được ở một mình. Charles vẫn luôn là một người bạn tốt, nhưng anh không thể giúp cô lúc này, không phải lần này.

Ba ngày sau khi trở về từ bãi biển Cannon, cô đã kể cho Charles về chuyến đi. Cô kể cho anh mọi chuyện ngoại trừ màn yêu đương kia. Anh không vui vẻ gì khi biết cô đã dành thời gian bên John, nhưng anh không hỏi cô nhiều. Thay vào đó, anh cho cô tên của người luật sư của vợ cũ và lại mời cô tham gia chương trình kéo dài nửa giờ đồng hồ này. Cô cần tiền và đã chấp nhận với điều kiện chương trình không thu hình trực tiếp và Lexie được theo cô đến trường quay.

Một tuần sau, cô ký hợp đồng.

"Lexie nghĩ gì về chuyện ở bên bố nó?"

Georgeanne vắt chiếc túi da qua vai. "Em không rõ lắm. Em chỉ biết nó hơi bỡ ngỡ về chuyện họ của nó bây giờ là Kowalsky. Nó đã phải vật lộn đánh vần họ Kowalsky, nhưng ngoại trừ điều đó ra thì nó rất ít khi mở miệng."

"Nó không nói về bố nó sao?"

Vài tuần liền kể từ khi Lexie biết John là bố nó, con bé lạnh lùng và xa cách với Georgeanne. Georgeanne đã cố giải thích tại sao cô nói dối, nhưng Lexie chỉ nín lặng lắng nghe. Rồi con bé chĩa cơn giận dữ vào mẹ nó, làm cho cả hai mẹ con tổn thương trước khi chịu nguôi ngoai. Cuộc sống của họ những tưởng sẽ không bao giờ trở lại như ngày xưa nữa. Giờ thì Lexie gần như đã lại là cô bé bé bỏng hồi trước khi biết về John. Dù hai mẹ con không hay nói chuyện với nhau. Nhưng Georgeanne không cần hỏi con bé đang nghĩ gì, đơn giản là cô đã biết. "Em đã bảo nó rằng John sẽ tới đón nó tối nay. Nó không nói gì nhiều, chỉ hỏi khi nào anh ta sẽ đưa nó về."

Lexie quay trở ra từ phòng tắm và ba người từ trường quay bước thẳng tới cửa trước của tòa nhà. "Đoán xem nào, chú Charles."

"Gì nào?"

"Cháu vào lớp một rồi. Cô giáo cháu tên là Berger. Đọc giống như bánh hamburger mà không có chữ "ham" ấy. Cháu thích cô ấy vì cô ấy tốt và vì cô *cóa* một con chuột nhảy. Nó nâu nâu, trắng trắng và có đôi tai bé xíu. Các bạn gọi nó là Stimpy. Cháu muốn gọi nó là Pongo mà không được." Con bé tuôn một tràng dài trong lúc đi từ tòa nhà ra bãi đỗ xe. Georgeanne cố gắng nói chuyện với con bé, nhưng rõ ràng là nó lảng đi.

Cách một khối nhà, Georgeanne đã nhác thấy chiếc Range Rover của John đỗ trước nhà cô. Cô thấy anh ngồi trên hiên trước, hai chân giạng ra và cánh tay đặt trên đùi. Cô chạy xe vào lối xe và liếc nhìn sang chỗ Lexie. Lexie chằm chặp nhìn thẳng vào cửa gara và bặm môi. Đôi tay bé bỏng của con bé nắm chặt tấm bảng kẹp giấy mà Charles đưa cho để nó có thể viết ra những ý tưởng cho chương trình sắp tới. Nó nguệch ngoạc vẽ hình những con vật phảng phất như chó, hao hao giống mèo và viết "cửa hàng thú cưng".

"Con căng thẳng à?" Cô hỏi con gái, cảm giác như chính mình cũng đang bồn chồn lo lắng.

Lexie nhún vai.

"Nếu con không muốn đi, mẹ nghĩ chú ấy cũng sẽ không ép con đâu," Georgeanne nói, thầm mong điều mình nói là sự thật.

Lexie im lặng một lát rồi hỏi, "Mẹ có nghĩ bố thích con không?"

Cổ họng Georgeanne nghẹn sít lại. Lexie, một cô bé vẫn tự tin vào chính mình, luôn cho rằng việc mọi người đều thích mình là hiển nhiên, lại không dám chắc về tình cảm của bố nó. "Dĩ nhiên là bố thích con rồi. Bố thích con từ lần đầu gặp con kia mà."

"Ồ," là tất cả những gì con bé nói.

Họ cùng nhau xuống xe và bước lên vỉa hè. Từ sau chiếc kính râm to màu đen, Georgeanne nhìn anh đứng dậy. Trông anh giản dị và thoải mái trong chiếc quần màu be may chéo vải, áo phông trắng và áo sơ mi trơn để mở khuy bỏ ngoài quần. Mái tóc sẫm cắt ngắn hơn lần trước khi cô gặp anh; tóc mái rủ xuống từng dảnh nhỏ trước trán. Ánh mắt anh hút vào con gái.

"Ồ, chào, Lexie."

Lexie nhìn xuống bảng kẹp giấy bất giác nguệch ngoạc. "Chào."

"Con thế nào kể từ lần trước mình gặp nhau?"

"Chẳng thế nào cả."

"Lớp một thế nào?"

Nó không nhìn anh. "Ổn."

"Con có thích cô giáo không?"

"Ừm."

"Tên cô giáo là gì?"

"Cô Berger."

Sự căng thẳng lộ rõ cơ hồ như có thể chạm tay vào được. Lexie thân thiện với người đưa thư

hơn cả với bố nó, và cả hai đều nhận thấy như vậy. John hướng ánh mắt lên nhìn Georgeanne, đôi mắt xanh nhuốm vẻ buộc tội. Georgeanne tức tối. Có thể cô không thích anh, nhưng cô không nói xấu anh lấy một lời – ít nhất là trong tầm nghe của Lexie. Bất luận thế nào, việc chỉ vì cô không còn dễ dãi nằm xuống để anh giẫm đạp lên nữa đâu có nghĩa cô sẽ cố tìm cách làm Lexie xa lánh anh. Georgeanne ngạc nhiên trước sự rụt rè bất thường của Lexie, nhưng cô biết tại sao. Nguyên do khiến Lexie nghi ngại đang đứng ngay trước mặt con bé trong vóc dáng của một con người to lớn cuồn cuộn cơ bắp mà lúc này con bé không biết phải đối xử ra sao.

"Sao con không kể cho John nghe về con chuột nhảy nhỉ," cô gợi ý, nhắc lại về cái đề tài con bé vừa nói dang dở.

"Chúng cháu *cóa* một con chuột nhảy."

"Ở đâu?"

"Trường."

John không thể tin đây chính là cô bé con anh gặp lần đầu vào tháng Sáu. Anh cúi nhìn xuống Lexie và tự hỏi cô bé con luôn mồm líu ríu kia đi đâu mất rồi.

"Anh có muốn vào nhà không?" Georgeanne hỏi.

Anh muốn lay người cô mà hỏi cô đã làm gì con gái anh hơn. "Không. Chúng tôi muốn đi bây giờ."

Anh nhìn sâu vào cặp kính râm to đùng của cô, nghĩ tới chuyện bảo với cô rằng mẹ kiếp chuyện đó chẳng liên quan quái gì đến cô cả. "Tôi muốn chỉ cho Lexie nơi tôi sống." Anh với lấy chiếc bảng kẹp giấy và kéo nó khỏi bàn tay đang nắm chặt của Lexie. "Tôi sẽ đưa con bé về lúc chín giờ," anh nói, và đưa chiếc bảng cho Georgeanne.

"Tạm biệt mẹ. Con yêu mẹ."

Georgeanne cúi xuống, cố đeo lên mặt mình một nụ cười gượng gạo. "Ngọt ngào với mẹ nào, bé cưng yêu quý của mẹ."

Lexie lũn chũn kiễng chân hôn tạm biệt mẹ. Nhìn cảnh ấy, John biết anh muốn thứ Georgeanne đang có. Anh muốn được con gái mình yêu mến. Anh muốn con quàng tay quanh cổ, hôn anh và nói với anh rằng con yêu bố. Anh muốn được nghe con trìu mến gọi mình là bố.

Anh chắc mẩm rằng một khi Lexie tới nhà anh và bình tâm lại, một khi con bé không còn bị Georgeanne chi phối, nó sẽ trở lại là con bé con dễ thương anh vẫn biết ngày nào.

Nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Đứa trẻ anh đón lúc bảy giờ cũng chính là đứa bé anh đưa về nhà lúc chín giờ. Nói chuyện với nó giống như trượt trên lớp băng mềm vậy – chậm chạp và nặng nề

muốn chết. Con bé chẳng nói gì nhiều về ngôi nhà thuyền của anh, cũng chẳng hớn hở muốn biết ngay xem phòng tắm được bố trí chỗ nào, điều vốn khiến anh ngạc nhiên khi ở bãi biển Cannon, vị trí phòng tắm có vẻ như đặc biệt quan trọng với con bé.

Anh cho con xem phòng ngủ trống mà anh đã dọn dẹp sẵn cho con, rồi bảo sẽ đưa nó đi mua sắm và con bé có thể tự do trang trí phòng ngủ theo ý thích. Ngỡ tưởng con sẽ thích thú ý tưởng này, nhưng bé chỉ gật đầu rồi bảo muốn xuống boong dưới. Mắt nó thoáng hấp háy lộ vẻ thích thú con thuyền của anh, nên họ nhảy vào chiếc Sundancer rồi lướt dạo một vòng hồ. Anh chăm chú nhìn con xem xét cabin và mở chiếc tủ lạnh mini trong bếp. Anh đặt con vào lòng để con có thể lái. Mắt nó mở to và cuối cùng khóe môi bé cũng cong lên và nở một nụ cười.

Cho tới khi anh chạy xe tới trước cửa nhà Georgeanne hai giờ sau khi từ đấy rời đi, tâm trạng anh giống như những đám mây bão đang ùn ùn kéo đến trên bầu trời trên đầu anh. Anh không biết đứa trẻ ở cùng anh cả buổi tối hôm nay, con bé không phải là Lexie. Lexie của anh cười hồn nhiên, cười khúc khích và nói luyên thuyên luôn mồm.

Chiếc Range Rover còn chưa kịp dừng bánh thì Georgeanne đã đi ra từ trong nhà về phía họ. Gấu chiếc váy ren rộng cô đang mặc đu đưa quanh mắt cá chân khi cô bước, tóc cô búi cao trên đầu.

Một bé gái đứng trong sân bên kia phố gọi tên Lexie và rối rít vẫy một con búp bê có mái tóc dài vàng hoe.

"Ai thế?" John vừa hỏi vừa giúp Lexie tháo dây an toàn.

"Amy," nó trả lời, mở cửa, rồi nhảy ra khỏi chiếc xe có hệ thống dẫn động 4WD hiện đại. "Mẹ, con đi chơi với Amy được không? Bạn ấy *cóa* búp bê Nàng tiên cá mới, rồi con sẽ chỉ cho mẹ xem vì con cũng thích có một con búp bê như thế."

Georgeanne ngước lên nhìn John khi anh bước vòng trước chiếc Range Rover. Ánh mắt họ thoáng chạm nhau trước khi cô hướng cái nhìn trìu mến xuống con gái. "Trời sắp mưa rồi."

"Đi mà mẹ," con bé năn nỉ, nhún nhảy tựa như dưới gót giày nó có sẵn lò xo. "Chỉ vài phút thôi, được không ạ?"

"Mười lăm phút." Georgeanne ôm lấy hai vai Lexie trước khi bé kịp chạy đi. "Con nói gì với John nào?"

Lexie đứng lặng và trân trối nhìn vào khoảng giữa người anh. "Cảm ơn chú John," nó nói gần như thầm thì. "Tối nay cháu rất vui."

Không có những nụ hôn. Không con yêu bố. Anh không mong đợi tình yêu và những cử chỉ gần gũi của con sớm đến thế, nhưng khi anh nhìn xuống Lexie, anh biết anh sẽ phải đợi lâu hơn mình tưởng.

“Có lẽ lần sau mình sẽ tới sân vận động Key Arena, và bố sẽ cho con xem nơi bố làm việc.” Khi Lexie không hào hứng đáp lại lời mời của anh, John nói thêm. “Hoặc mình có thể tới trung tâm mua sắm.” John ghét trung tâm mua sắm, nhưng anh muốn thấy con bé nhận lời ngay.

Khóe miệng Lexie nhoẻn ra. “Được ạ,” nó nói, rồi bước tới vỉa hè. Nó quay đầu nhìn hai bên đường rồi phóng sang bên kia phố. “Này, Amy,” Lexie hét lên, “đoán xem tớ đã làm gì nào. Tớ đã đi trên một cái du thuyền rất to nhé, chúng tớ lái gần tới công viên Gas Works, và tớ cũng thấy một con cá nhảy lên khỏi mặt nước, rồi tớ còn được lái cái du thuyền ấy rất rất lâu đấy nhé.”

John nhìn hai đứa trẻ bước thẳng tới cửa trước nhà Amy, rồi quay sang nhìn xoáy vào Georgeanne. “Cô đã làm gì con bé thế?”

Cô ngước lên nhìn anh, hai hàng lông mày nhíu lại bên trên đôi mắt xanh lá. “Tôi chẳng làm gì nó cả.”

“Khốn khiếp. Đó không phải là con bé Lexie tôi từng gặp hồi tháng Sáu. Cô đã nói gì với nó?”

Cô nhìn anh chằm chằm trong vài khoảnh khắc kéo dài trước khi nói; “Ta vào nhà đã nào.”

Anh không muốn vào nhà. Anh không muốn uống trà và cãi lý với cô. Anh không cảm thấy muốn hợp tác với cô. Anh đang điên tiết và muốn hét lên. “Thế này được rồi.”

“John, tôi sẽ không nói chuyện này với anh trên bãi cỏ trước nhà tôi đâu.”

Anh trừng trừng nhìn đáp trả cái nhìn trừng trừng của cô, rồi ra hiệu để cô dẫn đường. Khi theo cô bước vòng qua hông nhà, anh cố ý giữ ánh mắt dán chặt vào gáy cô. Anh không muốn nhìn dáng cô bước đi. Trước đây anh đã luôn ngưỡng mộ cách cô đánh hông khiến gấu váy đu đưa uyển chuyển. Giờ thì anh chẳng còn lòng dạ tâm trí đâu mà để ý tới bất cứ thứ gì về cô nữa.

Anh theo cô vào sân sau, khoảnh sân nhuộm mình trong sắc màu tùng lam, một khung cảnh biển ảo rực rỡ nữ tính đậm chất Georgeanne. Đám hoa rung rinh trong làn gió nhẹ trước bão trong khi vòi tưới nước tự động tưới ướt thảm cỏ gần chiếc xích đu sơn sọc màu lam trắng. Chiếc xe đẩy mua sắm nhỏ xíu bằng nhựa mà anh trông thấy lần đầu khi gặp Lexie đậu ngay sát chiếc xe cút kít; cả hai đều chất đầy những hoa cỏ héo rũ. Khi anh liếc nhìn quanh sân, những nét tương phản giữa ngôi nhà của Georgeanne và ngôi nhà của anh khiến anh chột dạ. Ngôi nhà của Georgeanne có sân và xích đu, một vườn hoa, và một bãi cỏ mọc um tùm tươi tốt. Cô sống trong một con phố nơi lũ trẻ có thể đạp xe và nơi có vỉa hè láng mịn cho Lexie trượt pa tanh. Chỉ riêng tiền thuế đậu ngôi nhà thuyền của John thôi cũng đáng giá gần bằng cả gia tài của Georgeanne. Ngôi nhà của anh nhìn ra một khung cảnh thơ mộng, và là một ngôi nhà lớn; nhưng đó không thực sự là một ngôi nhà cho gia đình. Không giống như ngôi nhà này. Nó không có vườn, không có sân, không có vỉa hè láng mịn.

Một gia đình sống ở đây, anh tự nhủ khi nhìn Georgeanne với tới vòi nước phía sau những bông

hoa oải hương, *Gia đình anh. Không. Không phải gia đình anh. Con gái anh.*

"Trước hết," Georgeanne bắt đầu, đứng thẳng người lên, "đừng bao giờ đổ lỗi cho tôi đã nói gì hay làm gì khiến Lexie bị tổn thương. Tôi không thích anh, nhưng tôi chưa bao giờ xúc phạm anh một lời trước mặt con gái tôi."

"Tôi không tin cô."

Georgeanne nhún vai và cố tỏ ra vẻ bình tĩnh dù không hề cảm thấy thế. Dạ dày cô nôn nao cơ hồ như cô đã ăn phải thứ gì đó ôi thiu trong khi John đang đứng trước mặt cô trông ngon lành đến mức cô chỉ muốn dùng một cái thìa xúc lấy anh mà ngấu nghiến. Cô đã nghĩ mình có thể tự chủ được khi ở gần bên anh thế này, nhưng giờ cô không còn dám chắc nữa. "Tôi không quan tâm đến chuyện anh tin cái gì."

"Tại sao con bé không nói chuyện với tôi như trước kia?"

Cô có thể nói cho anh biết suy nghĩ của mình, nhưng sao phải nói chứ? Sao phải giúp anh mang con gái của cô đi? "Hãy cho con bé thời gian."

John lắc đầu. "Lần đầu gặp tôi, con bé nói chuyện như bắn súng liên thanh. Đến khi biết tôi là bố nó thì cạy răng nó cũng không nói nửa lời. Thật vô lý."

Georgeanne hiểu quá rõ chuyện này. Một lần và chỉ duy nhất một lần được gặp mẹ, cô đã sợ bị mẹ ruồng bỏ đến tột độ và đã không biết phải nói gì với Billy Jean. Mà khi ấy Georgeanne đã hai mươi tuổi. Vậy nên cô có thể hình dung một đứa trẻ sẽ cảm thấy thế nào nếu ở trong hoàn cảnh như thế. Lúc này Lexie đang không biết phải nói gì với John, và con bé sợ phải là chính mình.

John dồn trọng tâm sang một chân và hất đầu sang bên. "Chắc chắn cô đã nhồi nhét vào đầu con bé những lời dối trá về tôi. Tôi biết mình đã làm cô cáu tiết, nhưng lại không nghĩ cô có thể giở trò này."

Georgeanne khoanh tay trước bụng, cố nén cơn đau đang quặn thắt trong lòng. Những lời xúc phạm của anh khiến cô tổn thương cho dù chúng không đáng làm cô thương tổn. "Đừng nói với tôi về những lời dối trá. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu anh không nói dối về chuyện thuê luật sư. *Anh* mới là đồ dối trá, là kẻ dâm đãng. Nhưng cái đó không đủ để tôi phải nói xấu anh với Lexie."

John sững sờ bật ngửa về phía sau và nheo mắt cúi xuống nhìn cô, "Àà… giờ thì ta nói trúng rồi đấy. Cô bực tức vì đã cởi sạch quần áo trên sofa của tôi."

Georgeanne hy vọng hai má không đỏ lựng lên, nhưng cô có thể cảm thấy mặt mình đang bừng lên như một cô nữ sinh trung học. "Anh đang ám chỉ rằng vì chuyện xảy ra giữa hai chúng ta mà tôi cố đầu độc con bé chống lại anh ư?"

“Quỷ tha ma bắt, tôi chẳng bóng gió gì sất. Tôi đang nói trắng phớ ra đây. Cô điên tiết vì tôi đã không tặng hoa hay vài thứ khốn khiếp nào đó cho cô. Biết đâu được đấy, có lẽ cô điên tiết vì khi thức dậy vào sáng hôm sau, cô lại muốn làm nhanh một phát nữa trong phòng tắm, nhưng tôi lại chẳng quanh quẩn đâu đó để cho cô thứ cô muốn.”

Georgeanne không thể kìm nén nỗi đau trong lòng thêm nữa, cô bật lại. “Hoặc cũng có thể chỉ vì bởi tôi thấy kinh tởm khi để anh chạm vào người.”

Anh tặng cô cái cười xuyên thấu tim đen. “Cô không thấy kinh tởm. Cô ngùn ngụt lửa tình. Cô không thể thỏa mãn.”

“Tỉnh giấc đi,” Georgeanne giễu cợt. “Với tôi anh không đáng nhớ đến thế đâu.”

“Mẹ kiếp. Bao nhiêu lần chúng ta mây mưa nhỉ?” anh hỏi, rồi giơ một ngón tay lên đếm. “Một lần trên sofa.” Anh ngừng lại rồi giơ một ngón khác. “Trên sàn gỗ ở gác xép nơi dưới ánh sao chiếu sáng bầu ngực trần của cô.” Ba ngón tay. “Trong phòng tắm Jacuzzi, nước nóng xối vào mông và bắn tung tóe trên sàn. Sáng hôm sau tôi đã phải nhấc tấm thảm lên để sàn phòng không bị ẩm mốc đấy.” Anh mỉm cười và giơ ngón tay thứ tư. “Dựa vào tường, nằm trên sàn, và lăn trên giường, tôi chỉ tính là một vì tôi chỉ rút ra một lần. Dù vậy, có lẽ cô đã lên đỉnh nhiều hơn một lần chứ nhỉ.”

“Không hề!”

“Xin lỗi. Thế thì chắc là tôi đã nhầm với lần đầu trên sofa.”

“Anh đang dành quá nhiều thời gian cho chuyện phòng the đấy,” cô nghiến răng nói. “Một người đàn ông đích thực không cần phải nói về đời sống tình dục của anh ta.”

Anh bước một bước lại gần hơn. “Cưng yêu à, cứ xem cái kiểu em làm tình trên giường của tôi, tôi có thể nói mình là người đàn ông *đích thực* duy nhất mà em biết đấy.”

Dường như tất cả mọi điều cô nói đều dội lại từ khuôn ngực vạm vỡ của anh, trong khi những lời anh nói lại như làm trái tim cô bầm tím. Cô sẽ không thể thắng được anh, nên cố tỏ ra chán ngấy. “Nếu anh thích nói vậy thì tùy anh thôi, John ạ.”

Anh bước lại gần cho tới khi họ chỉ còn cách nhau vài phân, và nhếch môi nở một nụ cười tự mãn. “Nếu cô hỏi xin tử tế, có lẽ tôi sẽ để cô lau gậy cho tôi đấy.” Anh cúi xuống gần mặt cô hơn và hỏi với giọng ngọt xớt, “Muốn lái Zamboni[26] không?”

Georgeanne đứng chết trân và ngước nhìn anh trân trối. Lần này cô sẽ không mất bình tĩnh mà gọi anh bằng những cái tên bẩn thỉu như lần ở Oregon nữa. Cô vênh cằm lên và bằng một chất giọng đượm vẻ chỉ trích kiểu miền Nam, “Anh đang bêu xấu chính mình đấy.”

Mắt anh nheo lại. “Có lẽ khi vẫn mặc quần áo mà cô biết điều hơn một chút thì đến lúc này đã

có người cưới cô rồi đấy."

Vẫn luôn là thế, John lại chiếm lĩnh cả không gian. Anh hít hết bầu không khí của cô, nhưng cô vẫn xoay xỏa hít đầy phổi một hơi đẫm mùi da thịt anh và mùi nước hoa cạo râu anh xức. "Anh đang khuyên tôi ư? Anh, kẻ đã cưới một vũ nữ thoát y?"

Đầu anh giật nảy và anh lùi lại một bước. Cứ nhìn vào mặt anh thì cô biết cuối cùng miệng lưỡi của cô cũng giáng được cho anh một cú đòn đau. "Phải rồi," anh nói. "Tôi vẫn luôn cư xử như một thằng mất trí chính hiệu trước một bộ ngực bự." Anh xoay cổ tay nhìn đồng hồ. "Tôi chưa từng được vui đến mức này kể từ lần đầu làm bể mắt cá chân ở Detroit, nhưng giờ tôi phải đi đây. Thứ Bảy tôi sẽ quay lại đón Lexie tiếp. Hãy chuẩn bị sẵn sàng cho con bé lúc ba giờ." Anh gần như không liếc nhìn cô lần nữa khi quay bước đi.

Georgeanne đặt một bàn tay lên cổ họng, nhìn anh bước ra khỏi cổng sau. Cô đã thắng. Cuối cùng thì cô cũng đã thắng John. Cô không biết làm thế nào mình thắng được anh, nhưng hẳn nhiên cô đã làm rạn vỡ cái tôi ngất ngưởng của anh.

Ngực cô nghẹn lại, cô đi tới hiên sau và ngồi lên bậc thềm cuối.

Nếu thắng, sao lòng cô vẫn trĩu nặng đến thế?

Chương 16

"Tệ quá đi mất," Mae lẩm bẩm khi đưa cốc Kahluá[27] và kem lên miệng rồi nhấp một ngụm. Chiếc giày mềm đen bóng chấp chới bám nơi ngón chân khi cô rung rung chân phải. Cô chăm chú nhìn qua miệng ly chiếc Chevy đang lề rề chạy qua, kêu ầm ầm và xả khói độc. Cô phẩy phẩy tay trước mặt, tự hỏi có phải cô đã sai lầm khi chọn ngồi bên ngoài trước quán không. Từ chỗ ngồi bên chiếc bàn nhỏ giống như trong các hộp đêm, cô nhìn rõ mọi người đang bước thẳng tới quán bar cũ chơi nhạc jazz sành điệu này. Tiếng saxo-phone du dương tràn qua những cánh cửa bỏ ngỏ rồi hoà vào hoàng hôn chạng vạng của thị trấn. Xung quanhh cô, các cặp đôi bên nhau đang nói về những thứ người ta quan tâm đến nhất ở Seattle: mưa, cà phê, và Microsoft.

Cô để lại đồ uống lên bàn và liếc nhìn đồng hồ. "Anh ta sẽ không đến," cô tự nhủ, và xỏ chân lại vào trong chiếc giày. Đó là tối thứ Sáu. Khác với mọi ngày, tối nay cô không phải làm việc, cô tô son và đánh macara chẳng vì lý do gì. Cô đang tê người vì lạnh mà Ted, tay người yêu mới đây nhất của cô, lại lỡ hẹn.

Chắc có lẽ anh ta bị mụ vợ cầm chân ở nhà rồi, cô nghĩ, và với lấy ví. Thường thì Mae ít khi mang ví theo, nhưng tối nay cô chẳng có chỗ nào mà cất tiền, ngay cả đồ lót cũng không. Cô rút ra một tờ hai mươi đô và để lên bàn. Cô sẽ không chờ anh ta thêm nữa. Cô đâu tuyệt vọng đến thế.

"Này, một cô gái như em sẽ làm gì một mình đây?"

Mae ngước lên và mở mồm định bảo gã kia biến đi. Nhưng thay vì thế cô chỉ nhíu mày nói, "Đúng lúc mình nghĩ đêm nay không thể tồi tệ hơn."

Hugh Miner cười và quay sang mấy gã đi cùng. "Các cậu vào trước đi," anh ta vừa nói vừa kéo ra một chiếc ghế đối diện với Mae. "Tôi sẽ vào ngay đây."

Mae nhìn họ bước vào trong rồi chộp lấy ví. "Tôi thì đang định đi."

"Em không thể ở lại làm một ly à?"

"Không."

"Sao lại không?"

Vì tôi đang chết cóng đây, cô nghĩ. "Sao tôi lại phải muốn uống chứ?"

"Vì tôi sẽ mua cho em."

Một trận tuý luý miễn phí chưa bao giờ là thứ Mae thích thú cả, nhưng ngay lúc ấy, cô hầu bàn

tóc đỏ bước tới rồi bắt đầu làm trò. Cô ta thì thầm rồi lân la ngược lên vai Hugh, và giở mọi ngón nghề với anh, chỉ thiếu mỗi nước là quỳ thụp xuống mà tặng anh một màn thổi kèn mê tơi. Cô ta xinh đẹp với đôi mắt màu lam mở lớn và một thân hình quyến rũ muốn Hugh ký tên lên cơ thể, nhưng thật đáng khen, anh đã từ chối.

"Nhưng tôi bảo này, Mandy," anh ta nói với cô hầu bàn. "Nếu cô mang cho tôi một chai Beck's và…" Anh dừng lại rồi quay sang nhìn Mae. "Em uống gì?" anh ta hỏi cô.

Cô không thể bỏ đi. Không phải lúc này. Không phải khi Mandy đang hằm hằm nhìn cô đầy ghen tị. Những phụ nữ khác chẳng mấy khi ghen với Mae Heron. "Kahluá và kem."

"Tôi sẽ thực lòng biết ơn nếu cô mang cho tôi một chai Beck's cùng với Kahluá và kem," anh nói nốt.

"Biết ơn thế nào?" Cô ta nhìn quanh, rồi cúi xuống to nhỏ vào tai anh.

Hugh khẽ bật cười. "Mandy," anh nói, "thực sự thì tôi không hứng thú lắm đâu, bởi lẽ điều cô nhờ tôi đang phạm vào luật pháp ở một số bang. Nhưng nghe này, tối nay tôi đến đây với Dmitri Ulanov. Anh ta là một tay ngoại quốc nên không hề biết mình có thể bị bỏ tù vì chuyện cô đang tỉ tê đâu. Cô có thể tóm lấy anh ta."

Khi cô ta cười và quay bước đi, Hugh ngồi lùi lại, mê mẩn ngắm nghía những đường cong phía sau của Mandy đang đập vào mắt mình.

"Tôi cứ ngỡ anh không quan tâm cơ đấy," Mae nhắc nhở anh.

"Ngắm nhìn thì có gì sai trái đâu nào," anh nói, rồi quay lại nhìn Mae. "Nhưng cô ta không xinh bằng em."

Mae tin anh ta nói câu đó với tất thảy đám phụ nữ anh ta gặp, tin chắc đến nỗi cô không mảy may rung động. "Cô ta muốn gì vậy?"

Hugh lắc đầu và đôi mắt màu hổ phách sáng lên. "Chắc cô ta đang kể lể chuyện đó đấy."

"Còn anh thì sẽ không ư?"

"Không." Anh ta nhún vai cởi chiếc áo khoác da và đưa nó qua bàn cho cô. Bờ vai anh hiện ra lực lưỡng dưới chiếc sơ mi màu kem.

"Chỗ anh ngồi có thể nhìn rõ những nốt da gà đến thế sao?"

Anh mỉm cười với cô. "Phải, những chỗ phồng lên của em nhìn rất rõ."

Mae không cần phải hỏi chỗ phồng lên nào, và cô đã quá quen với chuyện này để cảm thấy ngượng ngùng hay bối rối.

“Em sẽ trả lời câu hỏi của tôi chứ?” anh hỏi cô.

“Câu hỏi nào?”

“Một cô gái như em đang làm gì một mình thế nào?”

“Như tôi?”

“Ừ,” anh cười vang. “Ngọt ngào. Quyến rũ. Tôi cho rằng rất nhiều đàn ông bị hấp dẫn trước tính cách sôi nổi của em.”

Cô không nghĩ anh đang đùa, “Anh thực lòng muốn biết tại sao tôi ở đây ư?”

“Tôi đã hỏi mà.”

Cô có thể nói dối hoặc bịa ra chuyện gì đó. Thay vì thế cô quyết định làm anh sốc bằng cách nói thật. Cô nhét nắm tay vào áo khoác của anh và nhoài người sang đầu bàn bên kia. “Tôi đang hẹn hò với một gã đã kết hôn, và chúng tôi sẽ dành cả một đêm để hoan lạc mê dại tại Marriott.”

“Thật thế?”

Cô đã làm anh sốc, đúng vậy. Và bây giờ cô chờ đợi cơn phẫn nộ đầy đạo đức từ một người đàn ông mà cô ngờ rằng cũng chẳng đạo đức gì cho lắm.

“Cả đêm sao?”

Thất vọng trước phản ứng của anh, cô ngồi lùi lại. “Ồ, chúng tôi đã định sẽ dành cả đêm cho những màn yêu đương cuồng nhiệt, nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy tăm hơi anh ấy đâu cả. Tôi đoán là anh ấy không trốn đi được.”

Cô phục vụ quay trở lại, đặt đồ uống của họ lên bàn. Khi để chai bia của Hugh trước mặt anh, cô ta rỉ tai anh điều gì đó. Anh lắc đầu và thọc tay vào túi sau lấy ví, rồi đưa cho cô ta hai tờ năm đô la.

Cô ta chỉ vừa bỏ đi thì Mae hỏi, “Lần này thì cô ta muốn gì?”

Hugh đưa chai bia lên miệng và nốc một hơi dài trước khi bỏ xuống bàn. “Muốn biết John có đến đây tối nay không?”

“Anh ta có đến không?”

“Không, nhưng ngay cả nếu anh ấy có đến thì cô ta cũng không phải là típ người của John thích.”

Mae nhấp một ngụm đồ uống. “Anh ta thích típ người như thế nào?”

Hugh mỉm cười. “Bạn cô.”

Khi anh mỉm cười và đôi mắt sáng bừng lên như thế, Mae có thể hiểu tại sao nhiều phụ nữ lại thấy anh rất bảnh trai. “Georgeanne ư?”

"Ừ." Anh xoay xoay cổ chai bia xanh giữa ngón cái và những ngón còn lại. "Anh ấy thích những phụ nữ có vóc dáng như cô ấy. Luôn thích thế. Nếu không, anh ấy đã chẳng mắc vào mớ hổ lốn hiện tại. Bạn cô đã hành hạ anh ấy khá tệ."

Suýt nữa thì Mae sặc đồ uống. Cô liếm giọt rượu hương cà phê khỏi môi trên rồi phì phì nói, "Hành hạ anh ta? Georgeanne là một người tuyệt vời, chính anh ta mới là kẻ biến cuộc đời cô ấy trở thành địa ngục."

"Chuyện đó thì tôi không rõ lắm. Tôi chỉ nghe chuyện từ phía John, và anh ấy không hay tâm sự về cuộc sống riêng tư của mình với bất cứ ai. Nhưng tôi biết rõ chuyện đó khi anh ấy phát hiện ra sự tồn tại của Lexie, anh ấy rất hay bị kích động. Có lúc anh ấy căng thẳng và cáu kỉnh cực độ. Cô bé là tất cả những gì John nói tới. Anh đã huỷ chuyến đi tới Cancuns dù đã lên kế hoạch suốt nhiều tháng trời, hơn nữa còn xin rút khỏi Cup Thế giới. Thay vào đó, John mời Lexie và Georgeanne tới ngôi nhà ở Oregon."

"Chỉ bởi vì anh ta muốn lừa Georgeanne tin mình trong khi tìm mọi cách lợi dụng cô ấy."

Anh nhún vai. "Tôi không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra ở Oregon, nhưng có vẻ như cô biết khá nhiều chuyện nhỉ."

"Tôi biết là anh ta làm tổn thương…"

"Mae?" một giọng đàn ông cắt ngang. Cô quay sang trái và ngước lên nhìn Ted, người đang đứng cạnh bàn. "Anh xin lỗi vì đến muộn, nhưng anh gặp chút rắc rối khi trốn khỏi nhà."

Ted thấp và còm nhom, và lần đầu tiên Mae nhận thấy anh ta mặc quần có phần hơi quá cao trên thắt lưng. Anh ta trông như một gã yếu đuối nhát sợ bên cạnh người đàn ông khoẻ mạnh vạm vỡ bên kia bàn. "Chào, Ted," Mae hồ hởi, và chỉ về phía Hugh. "Đây là Hugh Miner."

Ted mỉm cười và chìa tay ra với anh chàng thủ môn nổi tiếng.

Hugh không cười, và cũng không bắt tay Ted. Thay vì thế anh đứng dậy, chằm chằm nhìn xuống người đàn ông nhỏ thó. "Tôi sẽ chỉ nói với anh điều này một lần duy nhất," anh nói với giọng trầm tĩnh. "Quỷ tha ma bắt, hãy tránh xa khỏi đây hoặc tôi sẽ đánh anh phọt cả ra quần đấy."

Nụ cười và bàn tay của Ted cùng chưng hửng. "Cái gì?"

"Nếu anh còn đến gần Mae nữa, tôi sẽ bẻ gãy chân tay anh."

"Hugh!" Mae há hốc kinh ngạc.

"Rồi khi vợ anh tới bệnh viện nhận xác anh," anh nói tiếp, "tôi sẽ cho cô ấy biết tại sao tôi lại đánh anh ra nông nỗi ấy."

"Ted!" Mae đứng bật dậy và chen vào giữa hai người đàn ông. "Anh ta khoác lác đấy. Anh ta sẽ

không làm anh đau đâu".

Ted hết nhìn Hugh rồi lại nhìn Mae, rồi chẳng nói chẳng rằng, anh ta quay gót chạy một mạch về cuối phố. Mae quay ngoắt lại, ném chiếc áo khoác của Hugh lên bàn. Cô nắm tay lại thành nắm đấm rồi thụi mạnh vào ngực anh:"Đồ bất hảo to xác!" Mọi người ngồi ở các bàn khác bên ngoài tiệm quay sang nhìn cô, nhưng cô không quan tâm.

"Oái." Anh giơ tay lên xoa xoa vào thân trước áo sơ mi. "Vì cái chuyện nhỏ nhặt vớ vẩn ấy mà cô nện tôi ra trò đấy nhỉ."

"Khốn khiếp, anh làm quái sao vậy? Đó là cuộc hẹn hò của tôi," Mae kích động.

"À, phải rồi, và cô nên cảm ơn tôi chứ. Đúng là đồ con chồn."

Cô biết Ted trông có phần giống một con chồn, nhưng là một con chồn điển trai. Cô đã mất ba tháng mới chăn được anh ta, mà cô còn chưa thử anh ta nữa. Cô chộp lấy chiếc ví khỏi bàn và nhìn về cuối phố. Có lẽ nếu nhanh chân, cô có thể đuổi kịp được anh ta. Cô quay người định bỏ đi thì cảm thấy những ngón tay chắc nịch đang tóm lấy cánh tay mình.

"Cứ để anh ta đi."

"Không." Mae cố giật tay mình ra nhưng không được. "Đồ trời đánh thánh vật," cô chửi thề khi bắt gặp cái liếc nhìn lần cuối của Ted khi gã bỏ chạy. "Có lẽ anh ta sẽ không bao giờ gọi lại cho tôi nữa."

"Có lẽ là không."

Cô nhíu mày nhìn hằm hằm vào khuôn mặt cười nhăn nhở của Hugh. "Sao anh làm thế?"

Anh nhún vai. "Tôi không thích anh ta."

"Gì cơ?" Mae cười khô khốc. "Ai thèm quan tâm xem anh có thích anh ta hay không chứ?" Tôi đâu cần sự phê chuẩn của anh."

"Anh ta không phải là người đàn ông dành cho em."

"Làm quái nào anh biết chứ?"

Anh mỉm cười với cô. "Vì anh nghĩ mình là người đàn ông dành cho em."

Lần này tiếng cười của cô mang chút bỡn cợt. "Anh đang chơi tôi đấy hả?"

"Tôi đang nghiêm túc đấy".

Cô không tin anh. "Anh chính xác là loại đàn ông tôi không bao giờ hẹn hò."

"Loại đàn ông nào?"

Cô nhìn chòng chọc vào bàn tay đang tóm chặt lấy cánh tay mình. "Hiếu chiến, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, và ích kỷ. Những gã đàn ông vỗ ngực tự cho mình cái quyền ức hiếp những kẻ thấp bé và yếu đuối hơn mình."

Anh buông tay cô ra rồi lấy chiếc áo trên bàn. "Tôi không phải là kẻ ích kỷ, và tôi cũng không ức hiếp người khác."

"Thật vậy ư? Còn Ted thì sao?"

"Ted không tính." Anh quành chiếc áo khoác quanh vai. "Tôi có thể nói rằng anh ta mắc phải hội chứng vẫn thường gặp ở những gã đàn ông nhỏ thó. Có lẽ anh ta hay đánh vợ."

Mae nhíu mày trước giả định táo bạo của anh. "Còn tôi?"

"Em thì sao?"

"Anh đang ức hiếp tôi."

"Em yêu, em yếu ớt như quả cầu thép ấy."

Anh xốc cổ áo khoác lên quanh hàm rồi đặt tay lên vai cô. "Và tôi nghĩ em thích tôi hơn là em sẵn sàng thừa nhận đấy."

Mae cúi xuống và nhắm mắt. Chuyện này không phải đang xảy ra chứ. "Anh thậm chí còn không hề biết tôi."

"Tôi biết em xinh đẹp và tôi đã luôn nghĩ về em. Tôi đã bị em mê hoặc, Mae ạ."

Mắt cô đột nhiên mở lớn. "Tôi?" Những người đàn ông như Hugh không thể bị hấp dẫn bởi những người đàn bà như cô. Anh ta là một cầu thủ nổi tiếng. còn cô là loại gái gầy tong teo, ngực lép kẹp, người chưa bao giờ có lấy nổi một cuộc hẹn cho tới tận tốt nghiệp trung học. "Chuyện này không đáng cười đâu."

"Tôi cũng đâu nghĩ thế. Tôi thích em ngay từ lần đầu gặp em trong công viên. Chứ em nghĩ sao tôi lại gọi cho em?"

"Tôi chỉ nghĩ anh thích quấy rối phụ nữ."

Anh cười. "Không. Chỉ em thôi. Em thật đặc biệt."

Cô tự cho phép mình tin anh trong khoảnh khắc. Một khoảnh khắc cảm thấy mình được tán dương nhờ sự chú ý của một gã cầu thủ nổi tiếng mà cô không có ý định hẹn hò. Khoảnh khắc ấy kéo dài không lâu trước khi cô nhớ ra anh ta đã chòng ghẹo mình như thế nào trong buổi đầu gặp gỡ. "Anh đích thi là một gã mất trí," cô nói.

"Tôi mong em sẽ cho tôi một cơ hội để làm em nghĩ lại."

Cô chộp lấy cổ tay anh. "Chuyện này không còn đáng cười tí nào đâu."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ chuyện này đáng cười cả. Tôi thường chỉ thích những cô gái thích lại tôi. Tôi chưa bao giờ yêu cô nào ghét tôi."

Trông anh nghiêm túc đến mức cô gần như đã tin anh. "Tôi không ghét anh," cô thú nhận.

"Chà, chà, đó là điểm khởi đầu, tôi cho là thế." Anh đưa tay lên cổ cô và dùng ngón cái nâng cằm cô lên. "Em có còn lạnh không?"

"Một chút." Hơi ấm của bàn tay anh đặt nơi cổ họng cô lan ra ấm nóng. Cô choáng váng, thoáng hoang mang trước phản ứng của mình.

"Cô có muốn mình mang đồ uống vào trong không?"

Cú choáng dịu lại thành cơn bối rối. "Tôi muốn về nhà."

Nỗi thất vọng khiến một bên khoé môi anh cong xuống, và anh đưa tay tới cánh tay cô. "Tôi sẽ chở em về bằng xe của em."

"Tôi đi taxi."

"Thế thì tôi sẽ đưa em về."

"Được rồi, nhưng tôi sẽ không mời anh vào nhà đâu đấy," cô nói. Một vài phụ nữ có thể nghĩ cô lang chạ bừa bãi, nhưng cô có tiêu chuẩn của riêng mình. Hugh Miner bảnh bao và thành công, và anh ta cư xử như một quý ông lịch thiệp. Anh ta chỉ không phải là típ người của cô.

"Tuỳ em thôi."

"Tôi nói thật đấy. Anh không thể vào trong."

"Tôi tin em. Nếu làm thế khiến em cảm thấy khát hơn, thì tôi hứa sẽ không nhấc mông khỏi chiếc mô tô nữa kìa."

"Mô tô ư?"

"Ừm, tôi lái chiếc Harley đến đây. Cô sẽ yêu nó cho mà xem." Anh quàng một tay quanh vai cô rồi họ đi thẳng về phía cửa ra của quán. "Tôi phải tìm Dmitri và Stuart để bảo họ là tôi về đã."

"Tôi không thể đi mô tô với anh được đâu."

Họ dừng lại khi tới lối ra và nhường đường cho một nhóm người đi trước. "Chắc chắn là em có thể mà. Tôi sẽ không làm em đau đâu."

"Tôi không lo lắng về cái đó." Cô ngước mắt lên nhìn thẳng vào khuôn mặt anh lung linh trong ánh đèn Miller màu cam bên trên khung cửa. "Lúc này tôi không mặc đồ lót."

Anh cứng người trong vài giây, rồi mỉm cười. “Chà, được đấy. Chúng ta có điểm giống nhau rồi đây. Lúc này tôi cũng không mặc đồ lót.”

John theo Caroline Foster-Duffy qua sảnh vào dinh thự Bainbridge của Virgil. Mái tóc vàng của bà điểm xuyết những sợi tóc muối tiêu, và vài vết chân chim đã thoáng đậu nơi khoé mắt. Bà là một trong những người phụ nữ may mắn có được sự khôn ngoan và nét duyên dáng. Bà có sự khôn ngoan để không tìm cách chiến đấu với tuổi già bằng cách nhuộm tóc thành máu đồng hoặc phẫu thuật thẩm mỹ khuôn mặt, và sự duyên dáng để trông xinh đẹp dù đã bước sang tuổi sáu mươi lăm.

“Ông ấy đang mong anh đấy,” bà nói khi họ đi qua phòng ăn sang trọng. Bà dừng lại nơi khung cửa hai cánh lật màu gụ và ngước nhìn John với vẻ chăm chú ánh lên trong đôi mắt màu lam nhạt. “Tôi buộc phải nhắc anh là chỉ nên chuyện trò ngắn gọn thôi. Tôi biết Virgil gọi anh tới gặp tối nay, nhưng mấy ngày nay ông ấy đã phải làm việc rất vất vả. Ông ấy mệt mỏi, nhưng không chịu nghỉ ngơi. Tôi biết có chuyện gì đó không ổn, nhưng ông ấy không kể cho tôi biết. Anh có biết chuyện gì làm ông ấy phiền lòng thế không? Có phải do công việc kinh doanh không?”

“Tôi không biết,” John trả lời. Anh mới bước vào năm thứ hai trong hợp đồng chơi ba năm nên không phải lo lắng về chuyện đám phán điều khoản cho một năm nữa, nên anh ngờ rằng Virgil chỉ gọi anh đến để bàn bạc thôi. Hơn nữa, anh không tự đứng ra đàm phán, anh đã thuê một tập đoàn quản lý thể thao để họ quan tâm đến những lợi ích nghề nghiệp của anh. “Tôi đoán là ông ấy muốn nói về những chọn lựa sơ bộ,” anh nói, dù thực sự nghĩ thật kỳ lạ khi Virgil yêu cầu anh tới gặp riêng, nhất là vào lúc chín giờ tối thứ Sáu thế này.

Caroline nhíu mày trước khi quay người mở cánh cửa phía sau lưng. “John đến rồi,” bà thông báo khi bước vào phòng làm việc của Virgil. John theo bà đi vào căn phòng ốp gỗ đào với những tác phẩm điêu khắc thọ đánh cá Nhật Bản và mấy bức tranh bản thạch của Currier & Ives. Những đường nét khác nhau hoà trộn và mang lại ấn tượng về sự giàu có và gu thẩm mỹ. “Nhưng tôi sẽ chỉ để cậu ấy ở đây nửa giờ thôi,” bà nói tiếp. “Rồi tôi buộc phải để cậu ấy ra về để ông có thể nghỉ ngơi.”

Virgil ngước lên từ đống giấy tờ xếp rải rác trên bàn làm việc trước mặt. “Đóng cửa khi em quay ra nhé,” là lời đáp của ông với vợ.

Môi bà mím lại thành một đường kẻ chỉ, nhưng bà không nói gì mà lùi ra khỏi phòng.

“Sao anh không ngồi xuống nhỉ?” Virgil chỉ vào chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của ông.

“Hôm trước anh có vẻ thực sự ngạc nhiên khi thấy Georgeanne Howard trên ti vi nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Anh có biết cô ta có một chương trình riêng ở đây, ở Seattle này?”

“Không.”

“Sao có thể thế chứ, John? Hai người gần gũi lắm kia mà.”

“Cố nhiên chúng tôi chưa gần gũi đến thế,” John đáp, tự hỏi chính xác thì Virgil đã biết được những gì.

Virgil cầm một tờ giấy lên rồi đưa qua mép bàn bên kia. “Cái này cho thấy anh là đồ dối trá.”

John nhận lấy tờ giấy, và mắt anh lướt nhanh tới bản sao giấy khai sinh của Lexie. Tên anh được khai ở mục người cha, mà nếu bình thường thì chắc hẳn anh đã hạnh phúc lắm, nhưng anh không lấy làm cảm kích khi ai đó đào sâu vào cuộc sống riêng tư của anh. Anh thả lại tờ giấy lên mặt bàn và nhìn thẳng vào cái nhìn trừng trừng của Virgil. “Ông kiếm được thứ này ở đâu?”

Virgil xua tay không trả lời câu hỏi của John. “Có đúng thế không?”

“Đúng. Ông lấy cái này ở đâu?”

Virgin nhún vai. “Tôi cho người làm một cuộc điều tra nho nhỏ về Georgenne, và hãy tưởng tượng xem tôi đã kinh ngạc đến mức nào khi nhìn thấy tên anh.” Ông ta giở lên xấp giấy tờ của toà án cùng giấy xác nhận tư cách làm cha hợp pháp của John. Virgil không đưa chúng cho anh, nhưng anh không cần. John đã có bản sao ở nhà. “Có vẻ như anh đúng là cha của con gái Georgeanne.”

“Ông biết tôi là cha nó, vậy sao không cắt bớt mấy đoạn vớ vẩn đi mà vào thẳng điểm chính nhỉ.”

Virgil để lại giấy tờ xuống bàn. “Đó là điểm tôi luôn thích ở anh, John ạ. Anh không vòng vo né tránh bất cứ chuyện gì.” Ánh mắt ông ta không mảy may nhìn ra chỗ khác khi hỏi, “Anh đã quan hệ với hôn thê của tôi trước hay sau khi cô ấy bỏ mặc tôi đứng trong sân sau như một gã ngỡ ngẩn già nua lố bịch?”

Dù John không thích bất cứ kẻ nào đào bới quá khứ của anh, cũng không đánh giá cao những câu hỏi phạm vào đời tư, thì anh vẫn thực lòng nghĩ điều này là công bằng. Anh tôn trọng Virgil đủ để tin rằng ông ta xứng đáng nhận được một lời giải thích. “Lần đầu tôi gặp Georgeanne là sau khi cô ấy rời bỏ đám cưới. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ta trước khi cô ta chạy ra khỏi nhà ông và xin đi nhờ xe của tôi. Cô ta không mặc váy cưới, nên tôi đã không biết cô ta là ai.”

Virgil ngồi lui lại trong ghế. “Nhưng anh đã biết ở thời điểm nào đó.”

“Phải.”

“Khi anh phát hiện ra cô ấy là ai, anh vẫn ngủ với cô ấy ư?”

John nhíu mày. "Dĩ nhiên rồi." Theo cách anh nhìn nhận thì không những anh đã giúp cho Virgil một việc lớn bằng cách tống khứ Georgeanne khỏi đám cưới ấy. Cô ta có thể trở nên vô cùng ích kỷ, và John không nghĩ người đàn ông luống tuổi ấy có thể chịu đựng được khi bị nói mình lãng xẹt trong chuyện chăn gối. Không như John.

Virgil còn tốt hơn nhiều khi không có cô ta. Cô ta có thể khiến một gã đàn ông trở nên nóng và cứng. Rồi lại bảo anh ta đang tự làm xấu hổ bản thân. Rồi với cái giọng nhỏ ra mật ngọt và sắc như dao găm, cô ta sẽ nhắc anh ta nhớ về cuộc hôn nhân thứ hai với một vũ nữ thoát y. Cô ta thật xấu xa, không còn nghi ngờ gì nữa.

"Hai người yêu nhau bao lâu?"

"Không lâu." Anh biết Virgil, và ông già này hẳn đã chẳng cho gọi anh tới chỉ để nghe vài ba chuyện chớt nhả. "Vào thẳng chuyện đi."

"Anh chơi những trận khúc côn cầu tuyệt hay cho tôi, và tôi chẳng bao giờ quan tâm xem anh chọc đồ thừa của anh vào đâu. Nhưng khi anh phang Georgeanne, anh đã phang vào mặt tôi."

John đứng dậy và suy xét xem có nên nhảy sang bên kia bàn mà nện cho Virgil một trận phọt cứt không. Nếu Virgil không già hơn anh đến thế, có lẽ anh đã làm vậy. Georgeanne là người đàn bà nóng bỏng nhất và gợi tình nhất mà anh từng vui vẻ cũng, chứ không chỉ là gái để anh phang. Với anh cô là cái gì đó hơn thế, và cô không đáng bị nhắc tới như một thứ rác rưởi. Trấn tĩnh lại, anh cố kiềm chế cơn tức giận. "Ông vẫn chưa đi thẳng vào vấn đề chính."

"Anh có thể có sự nghiệp của anh với đội Chinooks, hoặc anh có thể có Georgeanne. Anh không thể có cả đôi."

John còn ghét bị đe doạ hơn là bị người ta đào bới vào chuyện đời tư. "Ông đang đe doạ sẽ chuyển nhượng tôi chăng?"

Virgil nói nghiêm túc một cách đáng sợ, "Chỉ khi anh buộc tôi phải làm thế."

John chỉ muốn hét vào mặt Virgil rằng hãy phắn cái mông già khú nhăn nheo của ông đi. Nếu là năm tháng trước có thể anh đã nói thế. Dù thích chơi cho đội Chinooks và không thể chịu nổi cảnh mình nhảy vào làm đội trưởng cho một đội khúc côn cầu khác, anh vẫn thường không phản ứng chừng mực được trước những lời đe doạ. Nhưng lúc này anh có quá nhiều thứ không thể để mất. Anh chỉ vừa phát hiện ra mình có một đứa con, và chỉ vừa mới được phép cùng Georgeanne chăm sóc con bé. "Chúng tôi có một đứa con gái với nhau, vậy nên có lẽ ông nên cho tôi biết có ý gì khi nói 'có'."

"Gặp đứa trẻ bao nhiêu tuỳ thích," Virgil bắt đầu. "Nhưng không được chạm vào mẹ nó. Không hò hẹn với cô ta. Không cưới cô ta, nếu không tôi và anh sẽ có chuyện đấy."

Nếu Virgil đưa ra lời đe doạ này một năm, hoặc giả chi chỉ là vài tháng trước, thì có lẽ John sẽ bước thẳng ra ngoài mà đòi chuyển nhượng sang đội khác rồi. Nhưng làm sao anh có thể làm bố của Lexie nếu phải chuyển tới Detroit, New York hay thậm chí là Los Angeles? Làm sao anh có thể dõi theo Lexie của anh lớn lên từng ngày nếu không sống cùng bang với con bé. "Nghe này, Virgil," anh vừa nói vừa nhìn ông già đứng dậy, "tôi không biết ai ghét ai hơn nữa, Georgeanne hay tôi. Nếu ông hỏi tôi từ tuần trước, có thể ông đã đỡ cho mình chút nhọc công, và giúp cho tôi đỡ phải lái xe đến đây. Tôi muốn Georgeanne chỉ như muốn một cái áo phông nhăn nhúm xấu xí thôi, còn cô ta thậm chí còn không muốn tôi đến thế nữa kìa."

Đôi mắt quầng mỏi mệt của Virgil đang giễu nhại anh là đồ dối trá. "Chỉ cần nhớ những gì tôi nói thôi."

"Tôi sẽ không thể quên." John nhìn ông già lần nữa, rồi quay người rời khỏi phòng. Anh bước khỏi ngôi nhà ấy với tối hậu thư của Virgil còn bùng nhùng trong tai. Anh có thể có sự nghiệp với đội Chinooks, hoặc anh có thể có Georgeanne. Anh không thể có cả đôi.

John đợi phà suốt mười lăm phút, và đến khi anh bước vào ngôi nhà thuyền thì sự ngớ ngẩn trong lời đe doạ của Virgil mới khiến anh bật ra một tiếng cười gượng gạo từ trong cổ họng. Anh ngờ rằng ông già đó đang tưởng đã tìm ra cách trả đũa hoàn hảo. Có thể đó cũng là một cách hay, nhưng dường như ở chung với nhau John và Georgeanne còn không chịu đựng nổi nữa mà. Ép họ ở cùng nhau có khi còn là hình phạt thích đáng hơn.

Còi, chuông, tiếng lốp xe nghiến ken két, và tiếng kính vỡ loảng xoảng dội vào tai John khi anh nhìn Lexie đâm sầm vào cây, lao vun vút lên vỉa hè và đốn ngã khách bộ hành.

"Cháu chơi khá hơn rồi," con bé hét lên trong bầu không khí nhốn nháo của khu điện tử xèng.

Anh nhìn chằm chằm vào màn hình trước mặt Lexie, cảm thấy thái dương mình nhoi nhói. "Cẩn thận tránh bà già đáng kính kia nhé," anh cảnh báo nhưng đã quá muộn. Lexie đã tông chết vị công dân lớn tuổi ấy và hất tung khung tập đi của bà lên không trung.

John không thích thú gì với mấy trò chơi điện tử hay khu chơi điện tử xèng. Anh không thích các trung tâm mua sắm hay đặt hàng qua thư, và cũng chẳng hào hứng gì với phim hoạt hình.

Trò chơi kết thúc, và John xoay cổ tay nhìn đồng hồ. "Đến lúc phải đi rồi."

"Cháu có thắng không chú John?" Lexie vừa hỏi vừa chỉ vào điểm số trên màn hình. Ngón tay giữa của con bé đeo một chiếc nhẫn bạc chạm lộng mà anh mua trong gian hàng bán đồ trang sức ở chỗ Pike Place, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh là một chú mèo thuỷ tinh bé xíu mà anh mua ở một quầy hàng

khác. Chất đầy sau chiếc Range Rover là hàng đống đồ chơi, và anh chỉ giết thời gian trước khi đưa Lexie lên đầu phố tới rạp chiếu bóng để con bé xem phim Thằng gù ở Nhà thờ Đức Bà.

Anh đang cố mua chuộc tình yêu của con gái mình. Anh không hề hối tiếc. Anh không quan tâm. Anh sẽ mua cho con bé bất cứ thứ gì, dành thời gian trong cả chục gian điện tử xèng ồn ào, hay ngồi miết trong rạp chiếu phim của Disney nếu vì thế mà anh được nghe con gọi "Bố yêu" dù chỉ một lần. "Cháu suýt thắng," anh nói dối và nắm lấy tay con bé. "Mang con mèo đi nào," anh nói, rồi cả hai len lỏi ra khỏi khu giải trí. Anh sẽ làm mọi cách để có lại được cô bé Lexie ngày nào.

Trước đó khi anh đến đón Lexie, con bé gặp anh ở ngưỡng cửa nhưng tuyệt nhiên không thấy chút dấu vết nào của phấn phủ mắt hay phấn hồng. Hôm nay là thứ Bảy, và dù vô cùng tha thiết được nhìn thấy khuôn mặt mộc của con, anh cũng mong mỏi xiết bao được thấy lại cô bé anh đã gặp hồi tháng Sáu đến nỗi gợi ý con tô một lớp son bóng phơn phớt. Con bé từ chối với một cái lắc đầu.

Có lẽ anh phải nói chuyện với Georgeanne lần nữa về cách cư xử bất thường của Lexie, nhưng khi anh đến đón Lexie thì Georgeanne đã ra khỏi nhà. Theo lời cô nhóc giữ trẻ đeo khoen ở cánh mũi phải thì Georgeanne đang làm việc và sẽ trở về nhà trước khi anh đưa Lexie đi chơi về.

Có lẽ sau đây mình sẽ nói chuyện với Georgeanne, anh nghĩ khi cùng Lexie đi thẳng tới rạp chiếu bóng. Có lẽ anh và Georgeanne cần cư xử như những người lớn hiểu lý lẽ và quyết định xem cái gì tốt nhất cho con gái. Ừm, có lẽ vậy. Nhưng ở Georgeanne có điều gì đó như trêu ngươi khiến anh muốn châm chọc cô.

"Nhìn này!" Lexie bất ngờ khựng lại và nhìn chằm chằm vào cửa sổ trước của một cửa hàng. Đằng sau khung kính, mấy con mèo nhỏ vằn vện nằm cuộn tròn như những quả bóng lông hay đuổi nhau trèo lên cây cột mài móng bọc nhung. Khoảng sáu con miu mới sinh đang được nhốt trong một chiếc chuồng lưới thép lớn, và khi bé chăm chú nhìn kinh ngạc, John đã có đặc ân được thoáng thấy lại cô bé dễ thương từng đánh cắp trái tim anh ở công viên Marymoor.

"Cháu có muốn vào trong xem qua một chút không?" anh hỏi con.

Bé ngẩng lên liếc anh cơ hồ như anh vừa rủ rê nó dự phần vào một tội ác lớn. "Mẹ cháu bảo rằng…" Nó ngừng lại và một nụ cười từ từ hé nở trên môi. "Okay. Cháu sẽ vào trong với chú."

John mở cửa vào cửa hàng Patty's Pets và giữ cửa cho con gái bước vào. Cửa hàng vắng tanh, chỉ có cô bán hàng đứng sau quầy đang hí hoáy viết gì đó vào sổ.

Lexie đưa cho anh con mèo thủy tinh mà anh mua cho trước đấy, rồi bước tới và cũi và đặt tay lên nóc. Nó nhét tay vào trong rồi ngọ nguậy ngón tay. Ngay tức khắc, một con mèo mướp vàng nhảy lên và uốn cái mình nhỏ xíu xù lông quanh cổ tay con bé. Lexie khúc khích cười, nâng niu con miu nhỏ áp vào ngực mình.

John nhét con mèo thủy tinh nhỏ vào túi áo phông màu lục lam rồi quỳ xuống cạnh Lexie. Anh gãi nhẹ vào giữa hai tai con mèo, và khớp đốt ngón tay anh cọ cọ vào cằm con gái. Anh không biết cái gì mềm mại hơn nữa.

Lexie nhìn anh, phấn khích đến nỗi khó có thể kìm lòng. "Cháu thích con miu này, chú John ạ."

Anh chạm vào tai con mèo bé bỏng rồi cọ cọ mu bàn tay dọc theo quai hàm Lexie. "Con có thể gọi bố là Bố yêu," anh nói, và nín thở.

Đôi mắt lam mở lớn chớp một lần, hai lần, rồi bé dụi vào chóp đầu con mèo, nở một nụ cười. Một lúm đồng tiền hằn sâu bên gò má không đánh phấn, nhưng bé không nói lời nào.

"Tất cả lũ mèo này đều có ảnh chụp cả đấy ạ," cô bán hàng đứng sau John thông báo.

John nhìn xuống mũi giày chạy, nỗi thất vọng cứa vào trái tim anh. "Hôm nay chúng tôi chỉ xem thôi," anh vừa nói vừa đứng dậy.

"Tôi có thể để anh mua con mèo mướp bé bỏng đấy với giá năm mươi đô la. Đó là một giá hời đấy."

John biết rằng một khi Lexie bị ám ảnh về động vật như thế, con bé sẽ có một con thú cưng nếu Georgeanne cho phép. "Mẹ cô bé có thể sẽ giết chết tôi nếu tôi đưa con bé về nhà cùng một con mèo con."

"Thế còn cún con thì sao? Tôi vừa có một con chó đốm nhỏ."

"Một con chó đốm?" Tai Lexie giỏng lên. "Cô *cóa* một con chó đốm?"

"Ngay đằng kia." Cô bán hàng chỉ tới bức tường xếp đầy những cũi chó bằng kính.

Lexie nhẹ nhàng đặt con mèo trở lại cũi rồi đi thẳng tới cũi chó. Chiếc cũi nhỏ chẳng có gì ngoài một con chó đốm, một con chó bé bỏng béo lẳn đang nằm nghiêng người ngủ, và một con chuột lớn nằm cuộn tròn trong bát đựng thức ăn.

"Con gì kia ạ?" Lexie vừa hỏi vừa chỉ vào con chuột trụi thùi lụi lông với đôi tai lớn.

"Nó thuộc giống chó Chihuahua. Một con chó bé bỏng vô cùng dễ thương."

John không nghĩ người ta nên gọi con vật ấy là chó. Nó run rẩy khắp mình mẩy, trông thật thảm bại, và sẽ gieo tiếng xấu cho loài chó nói chung.

"Lạnh không?" Lexie hỏi và dí trán vào tấm kính.

"Cô không nghĩ thế. Cô đã cố giữ ấm cho nó rồi."

"Chắc nó phải hoảng sợ lắm." Con bé đặt tay lên cũi rồi nói, "Nó nhớ mẹ."

"Ôi, không," John nói khi ký ức về lần lội xuống biển Thái bình Dương để cứu sống một con cá

bé xíu cho Lexie tràn về trong trí nhớ của anh. Sẽ không đời nào anh lại đi vờ cứu sống con chó ngu ngốc đang run rẩy kia. "Không, nó không nhớ mẹ đâu. Nó muốn được sống một mình. Chú cá là nó thích nằm ngủ trong chiếc đĩa thức ăn của nó. Chú cá là nó đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, và nó run rẩy vì nó mơ đang bay trong cơn gió lạnh."

"Chihuahua vốn là giống chó hay hoảng sợ," người bán hàng cho anh biết.

"Hoảng sợ?" John chỉ vào con chó. "Nó đang ngủ."

Người phụ nữ mỉm cười. "Nó chỉ cần chút yêu thương gần gũi." Rồi cô quay đi bước qua hai cánh cửa lật. Vài giây sau, cửa sau chuồng thủy tinh mở ra và một đôi tay thò vào bế con chó đang nằm cuộn tròn trên đĩa thức ăn.

"Chúng ta phải đi thôi nếu muốn đến kịp giờ chiếu phim," John nói muộn màng. Người phụ nữ quay lại dúi con chó vào vòng tay đang đợi sẵn của Lexie.

"Tên nó là gì ạ?" Lexie hỏi khi cúi nhìn vào đôi mắt đen tròn đang thao láo nhìn lại bé.

"Nó không có tên," người phụ nữ trả lời. "Chủ của nó sẽ đặt tên cho nó."

Cái lưỡi hồng hồng nhỏ xíu của con chó thè ra liếm vào cằm Lexie. "Nó thích cháu," con bé cười khanh khách.

John nhìn vào đồng hồ, bồn chồn giục Lexie chia tay con chó. "Bộ phim sắp bắt đầu rồi. Mình phải đi thôi."

"Cháu đã xem bộ phim này ba lần rồi," bé nói mà mắt không rời khỏi con chó. "Mày đúng là một con cún cưng quý báu," bé dài giọng, nghe giống mẹ đến kinh ngạc. "Ngọt ngào với tao nào."

"Không." John lắc đầu, bỗng nhiên có cảm giác như người phi công đang loay hoay cố hạ cánh máy bay trong khi chỉ còn một động cơ hoạt động. "Không được hôn nó đâu."

"Nó hết run rồi này." Lexie cọ má vào mặt con chó và con chó liếm tai Lexie.

"Cháu phải trả con chó lại rồi đấy."

"Nhưng nó yêu cháu và cháu yêu nó. Cháu không được giữ nó sao?"

"Ôi, không được. Mẹ cháu sẽ giết chú mất."

"Mẹ sẽ không phiền đâu."

John nghe thấy sự nũng nịu trong giọng của Lexie và quỳ xuống bên con. Anh cảm thấy như động cơ còn lại của chiếc máy bay cũng đã chết giữa lúc mặt đất đang lao vào anh. Anh phải nghĩ ra thứ gì đó thật nhanh trước khi đâm xuống. "Có, mẹ sẽ giận đấy, nhưng chú bảo này, chú sẽ mua cho cháu một con rùa và cháu có thể giữ nó ở nhà chú, rồi mỗi lần cháu tới, cháu có thể chơi với con rùa."

Với con chó cuộn tròn hạnh phúc trong vòng tay, Lexie ngả vào ngực John. "Cháu không muốn một con rùa. Cháu muốn có con Pongo bé bỏng."

"Pongo bé bỏng? Cháu không thể đặt tên cho nó, Lexie. Con chó đâu phải của cháu."

Nước mắt ngân ngấn nơi khóe mắt và cằm con bé bắt đầu run run. "Nhưng cháu yêu nó, và nó cũng yêu cháu mà."

"Cháu không muốn có một con chó thực sự ư? Tuần tới mình sẽ đến xem những con chó thực sự."

Con bé lắc đầu. "Nó là một con chó thực sự mà. Nó chỉ hơi nhỏ thôi. Nó không có mẹ, và nếu cháu bỏ lại nó ở đây, nó sẽ nhớ cháu đến chết mất." Những giọt nước mắt tràn qua vành mi dưới và bé nức nở, "Đi mà, bố yêu quý, cho con giữ Pongo đi."

Trái tim John va mạnh vào mạng sườn rồi nhào lên cuống họng. Anh nhìn khuôn mặt buồn bã tội nghiệp của con gái, và anh đã đâm xuống. Anh bốc cháy. Không còn cơ hội để cứu vãn nữa. Anh trở thành thằng khờ. Con bé đã gọi anh là "Bố yêu" và anh liền thò tay lấy ví rồi chìa thẻ Visa cho cô bán hàng đang mừng rơn.

"Được rồi," anh nói, quàng tay quanh Lexie và kéo con bé lại gần. "Nhưng mẹ sẽ giết bố con mình mất."

"Thật vậy ư? Con có thể giữ con Pongo ư?"

"Bố đoán là thế."

Nước mắt của con bé lại tuôn trào và nó vùi mặt vào cổ anh. "Bố là người bố tuyệt nhất trái đất," nó sụt sịt, và anh cảm thấy làn hơi ẩm trên da thịt mình. "Con sẽ là cô bé ngoan, suốt đời và mãi mãi." Vai Lexie run lên, Pongo run lên và John sợ rằng mình cũng đang bắt đầu run lên. "Con yêu bố, bố yêu," nó thì thầm.

Nếu không nhanh nhanh làm cái gì đó, anh chắc sẽ khóc nức lên như Lexie mất. Anh sẽ bắt đầu sụt sùi như đàn bà ỏ đấy, ngay trước mặt cô bán hàng mất thôi. "Bố cũng yêu con lắm," anh nói, rồi hắng giọng. "Chúng tôi nên mua chút thức ăn cho nó."

"Và có lẽ anh cần một cái thùng gỗ thưa," cô bán hàng thông báo cho anh khi cầm lấy thẻ visa. "Và vì con chó có rất ít lông nên chắc nó cần cả một cái áo len."

Cho tới khi John đưa Lexie, Pongo và đồ dùng của con chó lên chiếc Range Rover, thì anh gần như đã đốt đến cả nghìn đô. Trên đường chạy thẳng về phía Bellevue, Lexie nói chuyện rôm rả không ngớt miệng và còn hát ru con chó nữa. Nhưng càng về gần con phố nhà mình, con bé lại càng im lặng. Khi John dừng xe cạnh vỉa hè, sự im lặng bao trùm khắp chiếc xe.

John giúp Lexie xuống xe, và cả hai không nói gì khi đi lên vỉa hè. Họ dừng lại bên dưới ngọn đèn hiên, cả hai nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang khép, chùng chình trước khoảnh khắc họ phải đối mặt với Georgeanne vì một con chuột run lẩy bẩy trong vòng tay của Lexie.

"Mẹ sẽ giận lắm đấy," Lexie rì rầm cảnh báo anh.

John cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay mình. "Ừ. Sắp rắc rối vãi cứt đây."

Lexie không sửa câu nói bậy của bố. Bé chỉ im lặng rồi nói, "Vâng."

Anh có thể có sự nghiệp của anh với đội Chinooks, hoặc anh có thể có Georgeanne. Anh không thể có cả hai. Suýt nữa thì anh bật cười. Ngay cả nếu anh có bỗng nhiên giở chứng mà yêu Georgeanne điên cuồng thì anh cũng biết rằng sau đêm nay, sự nghiệp của anh sẽ vững chắc như căn cứ quân sự Fort Knox.

Cánh cửa mở ra và dự báo của John về mức độ rắc rối đã trở thành hiện thực. Georgeanne hết nhìn John rồi lại nhìn Lexie, rồi nhìn tới con chó run rẩy trong vòng tay của Lexie. "Cái gì thế?"

Lexie im lặng để John nói. "Ừ thì, chúng tôi đi vào một cửa hàng thú cưng và…"

"Ồ không!" Geoorgeannr rên rỉ. "Anh đưa con bé đến cửa hàng thú cưng sao? Con bé không được phép vào cửa hàng thú cưng. Lần gần nhất khi con bé vào đó nó đã khóc dữ đến mức nôn thốc nôn tháo ra đấy."

"Chậc, hãy nhìn tích cực lên nào, lần này con bé đâu có nôn."

"Mặt tích cực?" Cô chỉ vào vòng tay của Lexie rồi rít lên, "Đó là một con CHÓ phải không?"

"Cô bán hàng nói thế, nhưng tôi cũng không tin lắm."

"Mang trả nó đi."

"Không, mẹ. Pongo là của con."

"Pongo? Con đã đặt tên cho nó rồi sao?" Cô nhìn John và hai mắt nheo lại hình viên đạn. "Tuyệt đấy. Pongo có thể sống với chú John."

"Tôi không có sân."

"Anh có boong tàu. Thế là tốt lắm rồi."

"Nó không thể sống với bố vì nếu thế con chỉ được gặp nó vào cuối tuần, vậy làm sao con có thể rèn cho nó không đi bậy trên thảm chứ?"

"Rèn ai cơ? Pongo hay *bố* con?"

"Chuyện này không đáng cười đâu, Georgie."

"Tôi biết. Mang trả nó đi, John."

"Giá mà tôi có thể làm thế. Nhưng tấm biển trên quầy thu ngân có viết hàng đã mua miễn đổi hoặc trả lại. Tôi không thể mang trả Pongo." Anh nhìn Georgeanne đứng đó inh đẹp như thường lệ và tức giận như phát điên. Nhưng lần đầu tiên kể từ khi ở bãi biển Cannon, anh không muốn cãi cọ với cô. Anh không muốn chọc cô tức hơn mức hiện tại nữa. "Tôi xin lỗi về chuyện này, nhưng Lexie bắt đầu khóc và tôi không thể từ chối con bé. Nó đặt tên cho con chó rồi gục đầu vào cổ tôi mà khóc, vậy nên tôi đã đưa thẻ tín dụng cho cô bán hàng."

"Alexandra Mae, vào nhà đi."

"Ơ, vâng," Lexie nói, lấy tay che đầu con chó, rồi cúi đầu xuống, chạy qua người mẹ.

John dợm bước vào theo, nhưng Georgeanne chặn lại. "Tôi đã bảo con bé suốt năm năm trời nay là nó không được phép có thú cưng cho tới khi mười tuổi. Thế mà anh đưa nó ra ngoài có vài giờ đồng hồ rồi dẫn nó về với một con chó trụi lông là sao?"

Anh giơ tay phải lên. "Tôi biết, và tôi xin lỗi. Tôi hứa sẽ mua hết thức ăn cho con chó, rồi Lexie và tôi sẽ đưa nó tới lớp huấn luyện cún con."

"Tôi có thể mua được cả đống thức ăn khốn kiếp đó!" Georgeanne giơ lòng bàn tay lên, những ngón tay ấn lên trán. Cô cảm thấy như đầu mình sắp nổ tung. "Tôi giận đến mức không nghĩ minh mẫn được rồi đây."

"Có ích gì nếu tôi nói đã mua một cuốn sách về cún con để cô đọc không?"

"Không, John," cô thở dài thườn thượt, và buông tay xuống. "Chẳng ích gì."

"Tôi còn có cả một cái cũi nhỏ nữa." Anh nắm lấy cổ tay cô kéo theo sau. "Tôi đã mua cả đống đồ cho con chó."

Georgeanne cố phớt lờ nhịp đập mạch đập rộn lên khi anh kéo cô. "Đồ gì?"

Anh mở cửa ghế sau của chiếc Range Rover rồi đưa cho cô cái thùng gỗ thưa lỗ to bằng ngăn tủ quần áo.

"Con chó sẽ ở trong cái cũi đó vào buổi tối để không bậy lên sàn nhà," anh nói với cô, rồi thò tay vào trong xe lần nữa. "Đây là cuốn sách nuôi dạy chó, một cuốn khác nói về giống chó Chihuahua, và một cuốn nữa" – anh dừng lại để đọc nhan đề - "*Làm sao để nuôi dạy cún nhà bạn*. Tôi có thức ăn, bánh quy cho bộ răng còn non của nó, cả đồ chơi cho nó nhá, một cái vòng cổ và một cái xích chó, và cả một cái áo len be bé nữa."

"Áo len? Anh mua tất tần tật trong cửa hàng đó sao?"

"Hết rồi đấy." Anh xoay người rồi thò đầu vào trong xe.

Qua nóc cũi, Georgeanne liếc vào hai túi sau của John đang chĩa về phía mình. Chiếc quần jeans của anh được mài bạc thành màu da trời nhạt ở vài chỗ, và chiếc thắt lưng da tết luồn quanh đỉa quần.

"Tôi biết nó ở đâu đấy quanh đây mà," anh nói, và cô vội lia cái nhìn tới phần sau chiếc xe bốn bánh. Nó chất đầy ự những túi đồ chơi mua trong cửa hàng và một cái hộp lớn dán nhãn cửa hàng *Ultimate Hockey*.

"Tất cả thứ đó là cái gì?" cô hỏi, nghiêng đầu về phía sau xe.

John nhìn cô qua vai. "Chỉ là mấy món đồ Lexie chọn thôi. Ở nhà tôi chẳng có gì cho nó chơi cả, nên tôi mua vài thứ. Tôi không thể tin mấy con búp bê Barbie lại đắt đến thế. Tôi không hình dung được là một con thôi giá cũng sáu mươi đô la." Anh đứng thẳng người và chìa cho cô một ống tuýp. "Đó là thuốc đánh răng cho Pongo."

Georgeanne thất kinh. "Anh trả sáu mươi đô la cho một con Barbie sao?"

Anh nhún vai. "À, nếu cô biết con này đi kèm một con chó xù, con kia thì đi kèm áo khoác vằn đen trắng và mũ nồi tiệp màu, tôi không nghĩ mình bị móc túi nhiều lắm đâu."

Anh đã bị lừa. Mở hộp ra, rồi chỉ vài ngày thôi Lexie hẳn sẽ cởi tung quần áo của lũ búp bê và khiến chúng trông như thể đã được con bé mua về từ một phiên bán đồ cũ của các gia đình vậy. Georgeanne hiếm khi mua đồ chơi đắt tiền cho Lexie. Con gái cô đâu đối xử với chúng tử tế hơn chút nào so với những món đồ rẻ tiền, và thường thì Georgeanne không thể bỏ ra một trăm hai mươi đô la cho hai con búp bê.

Georgeanne có khuynh hướng thoải mái hơn và tiêu nhiều tiền vào dịp Giáng sinh và sinh nhật, nhưng cô phải lập ngân sách và dành dụm tiền cho những dịp đặc biệt ấy, John thì không. Tháng trước, khi luật sư của họ cùng tìm cách đi đến thỏa thuận chung về quyền chăm sóc con, cô đã biết được rằng mỗi năm anh kiếm được sáu triệu đo từ tiền chơi khúc côn cầu, cộng với khoảng ba triệu đô từ tiền đầu tư và quảng cáo. Cô không bao giờ cạnh tranh nổi với mức đó.

Cô nhìn vào khuôn mặt cười tươi rói của anh và tự hỏi anh đang có mưu đồ gì. Nếu cô không cẩn thận, anh sẽ lấy đi tất cả mà chẳng bỏ lại cho cô thứ gì ngoài con chó trụi lông kia.

Chương 17

“Cậu muốn latte ít béo hay mocha?” Georgeanne hỏi Mae khi cho đầy cà phê espresso vào cái phin kim loại của máy pha.

“Latte,” Mae trả lời mà không rời mắt khỏi con Pongo đang nằm cuộn tròn nhai bánh quy của chó. “Quỷ tha ma bắt, thật thảm hại. Con mèo của tớ còn to hơn con chó của cậu. Bootsie có thể đá tung mông con chó.”

“Lexie,” Georgeanne gọi với, “Dì Mae lại đang nói xấu Pongo này.”

Lexie bước vào bếp, nhét tay vào áo mưa. “Không được nói xấu con chó của cháu.” Nó cau có, và chộp lấy chiếc ba lô trên bàn. “Nó nhạy cảm lắm.” Con bé quỳ xuống và cúi mặt xuống sát mặt con chó. “Cháu phải đi học rồi, hẹn gặp lại dì sau.” Con cún thôi ăn bánh quy để liếm liếm miệng Lexie.

“Này, mẹ đã bảo con rồi,” Georgeanne vừa phàn nàn vừa lôi túi sữa ít béo từ trong tủ lạnh ra. “Con chó có những thói quen xấu.”

Lexie nhún vai rồi đứng dậy, “Con không quan tâm. Con yêu nó.”

“Nhưng mẹ thì quan tâm đấy. Giờ thì sang nhà Amy đi, nếu không con sẽ phải đi học một mình đấy.”

Lexie chun môi chờ mẹ hôn chào tạm biệt.

Georgeanne lắc đầu và đưa Lexie ra cửa trước. “Mẹ không hôn các cô bé hôn những con chó sau khi chúng đã tự liếm khắp người.” Georgeanne đứng bên ngưỡng cửa, nhìn Lexie sang đường xong mới quay vào bếp. “Con bé mê mẩn con cún con kia mất rồi,” cô nói với Mae trong khi bước thẳng tới máy pha cà phê. “Nó mới có con chó ấy năm ngày, thế mà con chó đã chiếm lĩnh cả cuộc sống của mẹ con mình. Cậu phải xem cái áo vest vải bông chéo mà Lexie may cho con chó mới được.”

“Mình có chuyện này muốn nói với cậu,” Mae bỗng buột miệng.

Georgeanne ngoái lại nhìn cô bạn. Cô đã ngờ ngợ có gì đó là lạ với Mae. Mae thường không ghé qua sớm thế này để uống cà phê, và mấy ngày gần đây, Mae có vẻ hơi xa cách. “Chuyện gì thế?”

“Mình yêu *Hugh**[28]***.”

Georgeanne mỉm cười và rót hai tách nước vào máy pha cà phê. “Mình cũng yêu cậu.”

“Không.” Mae lắc đầu. “Cậu hiểu nhầm rồi. Mình yêu Hugh, anh chàng thủ môn.”

“Sao cơ?” Tay cô cứng đờ và mày cô nhíu xuống. “Bạn của John ư?”

“Phải.”

Georgeanne đặt bình pha xuống mà không bật máy. “Mình cứ tưởng cậu ghét anh ta chứ.”

“Mình cũng đã tưởng thế, nhưng giờ thì mình không biết nữa.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Mặt Mae trông cũng bối rối như lòng Georgeanne vậy. “Mình không biết nữa! Thứ Sáu tuần trước anh ấy chở mình về nhà từ câu lạc bộ, và anh ấy không bao giờ rời đi nữa.”

“Anh ấy đã ở cùng cậu suốt sáu ngày vừa rồi sao?” Georgeanne bước tới bàn bếp. Cô cần ngồi xuống.

“Ừm, chính xác hơn là sáu đêm qua.”

“Cậu đang nói đùa phải không?”

“Không, nhưng mình hiểu tại sao cậu nghĩ thế. Mình không biết chuyện xảy ra thế nào nữa. Một phút trước mình còn bảo anh ấy không thể bước vào nhà mình, và rồi mình còn chưa kịp thực sự nhận ra có chuyện gì thì bọn mình đã trần truồng và cãi vã xem ai sẽ ở trên. Anh ấy thắng và mình yêu anh ấy luôn.”

Georgeanne chết lặng vì sốc. “Cậu chắc không.”

“Chắc. Anh ấy ở trên.”

“Mình không định hỏi chuyện đó!” Nếu có một thứ mà Georgeanne muốn thay đổi trong tình bạn của hai người thì đó là thói quen chia sẻ những chi tiết mà Georgeanne không muốn biết của Mae. “Cậu có chắc cậu đang yêu anh ta không?”

Mae gật đầu, và lần đầu tiên trong suốt bảy năm trời hai người làm bạn với nhau, Georgeanne ngồi nhìn nước mắt dâng đầy tròng mắt nâu của Mae. Mae lúc nào cũng mạnh mẽ nên nhìn cô khóc trái tim của Georgeanne như vỡ tan theo. “Ôi, cưng à,” cô thở hắt ra, và đi tới quỳ xuống bên ghế của Mae. “Mình rất tiếc.” Cô quàng tay quanh người Mae và cố xoa dịu bạn. “Đàn ông là những kẻ phiền nhiễu thế đấy.”

“Mình biết,” Mae sụt sùi. “Mọi thứ đều thật tuyệt, và rồi anh ấy đã phải làm thế.”

“Anh ta đã làm gì?”

Mae ngồi lui lại và nhìn thẳng vào khuôn mặt Georgeanne. “Anh ấy cầu hôn mình.”

Georgeanne bật người lại ngồi lên gót, không nói nên lời.

“Mình đã bảo Hugh là quá sớm, nhưng anh ấy không nghe. Anh ấy bảo yêu mình, và biết mình cũng yêu anh ấy.”

Cô chộp lấy góc khăn trải bàn vải lanh của Georgeanne lau mắt. “Mình đã bảo mình không nghĩ bọn mình nên kết hôn lúc này, nhưng anh ấy cứ không chịu nghe.”

“Dĩ nhiên là cậu không nên cưới anh ta vào thời điểm này.” Georgeanne vịn vào bàn và kéo mình đứng dậy. “Tuần trước cậu thậm chí còn không ưa anh ta. Làm sao anh ta có thể mong cậu đưa ra một quyết định quan trọng trong đời chỉ trong ngần ấy thời gian ngắn ngủi chứ? Sáu ngày đâu đã đủ cho cậu biết liệu mình có muốn dành cả cuộc đời còn lại ở bên anh ta không?”

“Mình đã biết điều đó sau đêm thứ ba.”

Georgeanne lần tới ghế. Cô cảm thấy chóng mặt và cần ngồi xuống. “Cậu đang cố ý làm mình bối rối đấy à? Cậu muốn cưới anh ta sao?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Nhưng cậu nói với anh ta là không?”

“Mình nói với anh ấy là có! Mình đã cố nói không, nhưng không thể,” cô nói, và lại tức tưởi òa khóc. “Chuyện này nghe có vẻ ngớ ngẩn và bốc đồng, nhưng mình thực lòng yêu anh ấy, và mình không muốn vứt bỏ cơ hội được hạnh phúc.”

“Cậu không có vẻ gì là đang hạnh phúc cả.”

“Mình có hạnh phúc! Mình chưa từng cảm thấy thế này bao giờ. Hugh khiến mình cảm thấy thật tuyệt, dù mình không bao giờ biết có thể cảm thấy tuyệt hơn nữa không. Anh ấy làm mình bật cười, và anh ấy nghĩ mình hài hước. Anh ấy làm mình hạnh phúc, nhưng…” Cô dừng lại lau nước mắt. “Mình muốn cậu cũng được hạnh phúc.”

“Mình?”

“Mấy tháng trước cậu đã rất đau khổ, nhất là sau chuyện xảy ra ở Oregon. Mình cảm thấy thật tồi tệ vì cậu bất hạnh còn mình thì chưa bao giờ hạnh phúc hơn lúc này.”

“Mình hạnh phúc mà,” cô trấn an Mae, rồi tự hỏi có thật như thế không. Với ngần ấy chuyện xảy đến trong đời mình, cô chưa từng dừng lại để nghĩ xem mình cảm thấy như thế nào. Nếu có nghĩ về điều đó lúc này thì từ duy nhất nảy ra trong đầu cô là *sốc*. Nhưng giờ đâu phải là lúc để cô lôi những cảm xúc trong lòng mình ra ngắm nghía. “Này,” cô vừa nói vừa mỉm cười, chìa tay ra trước mặt, rồi vỗ vỗ lên bàn. “Bây giờ hãy chỉ nghĩ đến hạnh phúc của cậu thôi nhé. Có vẻ như chúng mình có một đám cưới cần lên kế hoạch đây.”

Mae đặt tay vào tay Georgeanne. “Mình biết toàn bộ chuyện này có vẻ quá vội vàng, nhưng mình thực lòng yêu Hugh,” Mae nói, mắt sáng lên khi gọi tên anh.

Georgeanne nhìn sâu vào mắt bạn, và để sự lãng mạn và phấn khích ánh lên trong đó lấn át mọi hoài nghi – trong phút chốc. “Cậu đã chọn ngày chưa?”

“Mồng mười tháng Mười.”

“Ba tuần nữa!”

“Mình biết, nhưng mùa khúc côn cầu bắt đầu vào mồng năm tại Detroit, và Hugh không thể bỏ lỡ trận đầu tiên của mùa giải. Rồi anh ấy lại phải qua New York và St. Louis rồi mới trở lại đây vào ngày mồng chín để đấu với đội Colorado, mà anh ấy thì chưa bao giờ bỏ lỡ cơ hội đánh bại Patrick Roy cả. Mình đã kiểm tra lịch làm việc của cả hai và thấy ba tuần đầu của tháng Mười bọn mình đều không bận lắm. Vì vậy Hugh và mình sẽ cưới vào ngày mồng Mười, hưởng tuần trăng mật một tuần trên đảo Maui, rồi mình trở về đây giúp cậu chuẩn bị tiệc cho Bennet, còn Hugh thì tới Toronto tham gia trận đấu với đội Lá Cây Thích.”

“Ba tuần,” Georgeanne rên rỉ. “Làm thế nào tớ có thể lập kế hoạch cho một đám cưới tuyệt vời trong ba tuần chứ?”

“Cậu sẽ không làm việc đó. Mình muốn cậu có mặt tại lễ cưới, chứ không phải ở trong bếp. Mình đã quyết định thuê Anne Maclean thầu trọn vụ này rồi. Bà ấy làm việc tại một hội trường dạ tiệc lớn ở Redmond, nhưng có làm ngoài, và vẫn đủ nhiệt tình để nhận một vụ với thời gian gấp gáp như thế này. Mình chỉ muốn cậu giúp mình hai việc. Mình sẽ rất cảm kích nếu cậu giúp mình chọn váy cưới. Cậu biết mình mù mờ thế nào về những thứ như thế này rồi đấy. Có khi mình sẽ chọn chiếc váy ngớ ngẩn nào đó mà chẳng hề hay biết cũng nên.”

Georgeanne mỉm cười. “Mình sẽ rất vui được giúp cậu.”

“Và mình muốn cậu làm giúp mình một việc khác nữa.” Cô siết tay Georgeanne chặt hơn. “Mình muốn cậu trở thành phù dâu danh dự của mình. Hugh sẽ mời John làm phù rể, nên thỉnh thoảng cậu sẽ phải đứng cạnh anh ta.”

Những giọt nước mắt của Mae khiến cổ họng Georgeanne nghẹn lại. “Đừng lo lắng về chuyện giữa mình với John. Mình rất vui được đứng bên cậu.”

“Còn một vấn đề nữa, và chuyện này khá căng đấy.”

“Còn chuyện gì có thể tồi tệ hơn việc lên kế hoạch làm đám cưới trong ba tuần và đứng bên cạnh John?”

“Virgil Duffy.”

Mọi thứ bên trong Georgeanne đông cứng lại.

“Mình đã bảo Hugh rằng chúng mình không nên mời ông ta, nhưng Hugh không biết làm cách nào né tránh chuyện này. Anh ấy nghĩ nếu chúng mình mời đồng đội, chuyên gia y tế, huấn luyện viên và ban quản lý, thì tụi mình không thể lờ ông chủ đội bóng được. Mình đã gợi ý chỉ nên mời bạn thân, nhưng chính đồng đội lại là những người bạn thân của anh ấy. Làm sao tụi mình có thể mời người này

mà bỏ người kia?" Mae vùi mặt trong tay. "Mình không biết phải làm gì nữa."

"Dĩ nhiên cậu sẽ mời Virgil," Georgeanne cố gắng nói, cảm giác như quá khứ xa xôi đang ùa về ám mình. Đầu tiên là John, và bây giờ là Virgil.

Mae lắc đầu rồi buông thõng tay xuống. "Sao mình có thể làm thế với cậu chứ?"

"Mình là người phụ nữ mạnh mẽ mà. Virgil Duffy không còn làm mình sợ nữa," cô nói, tự hỏi lòng sự thực có phải vậy chăng. Giờ khi ngồi trong bếp thì cô không sợ, nhưng cô không chắc sẽ cảm thấy thế nào khi gặp ông ta tại đám cưới. "Cậu cứ mời ông ấy, cũng như mời bất cứ ai cậu muốn. Đừng lo cho mình."

"Mình đã bảo Hugh có lẽ tụi mình nên bay tới Vegas và thuê một gã nào đấy giống Elvis Presley làm chủ hôn. Như thế sẽ giải quyết mọi rắc rối."

Không đời nào Georgeanne lại để bạn mình trốn sang tận Vegas chỉ bởi những lỗi lầm trong quá khứ của cô. "Ngay cả khi nghĩ thì cũng đừng nghĩ đến chuyện đó," cô nghênh mặt cảnh cáo. "Cậu biết mình cảm thấy thế nào về những gã rẻ tiền rồi đấy, mà kết hôn dưới sự chủ trì của một gã bắt chước Elvis thì thật là một trò rẻ tiền hạ đẳng. Nếu thế mình sẽ phải mua cho cậu một món quà rẻ tiền cho xứng tầm. Món đồ gì đó ở Ronco, dao cắt kính chẳng hạn, để cậu có thể cắt vỏ chai Pepsi thành cốc uống rượu. Và xin lỗi nhé, nhưng mình không chắc còn có thể yêu quý cậu nữa đâu."

Mae cười. "Được rồi mà, không Elvis."

"Tốt rồi. Cậu sẽ có một đám cưới tuyệt vời," cô bảo, rồi đi tìm sổ kế hoạch làm việc trong ngày.

Georgeanne và Mae cùng bắt tay vào làm việc. Họ gọi điện cho người nhận đặt tiệc mà Mae muốn thuê, rồi nhảy vào ô tô của Georgeanne và lái thẳng tới Redmond.

Tuần sau đó, họ lên ý tưởng cho người làm hoa và đã đi ngắm nghía hơn chục chiếc váy cưới. Mắc kẹt giữa công việc ở nhà hàng Heron, công việc ở đài truyền hình, Lexie và đám cưới đang đến rất gần, Georgeanne không có thời gian cho riêng mình. Thời gian duy nhất mà cô được ngồi thư giãn là tối thứ Hai và tối thứ Tư khi John tới đón Lexie và Pongo và đưa cả hai tới lớp huấn luyện cún con. Nhưng ngay cả khi ấy, cô cũng không cảm thấy thư thái. Thư thái làm sao được khi John bước vào nhà cô, cao lừng lững, đẹp trai lồng lộng và thơm mát như làn gió cuối mùa hè. Cô sẽ lại thấy anh, và trái tim khờ khạo của cô sẽ lại bối rối, và khi anh quay bước đi, ngực cô sẽ lại thấy đau. Cô đã lại yêu anh. Chỉ có điều lần này tình yêu khiến cô cảm thấy khốn khổ hơn lần trước. Cô cứ ngỡ đã hết yêu kẻ không đáp lại tình yêu của mình, nhưng hóa ra không phải thế. Dẫu anh đã làm tan nát trái tim cô, có lẽ cô vẫn sẽ mãi yêu John. Anh đã lấy đi tình yêu và đứa con của cô, chỉ để lại cho cô cảm giác cô đơn trống rỗng. Mae sắp kết hôn và đang tiến lên cùng cuộc sống riêng mới. Georgeanne cảm thấy bị bỏ lại đằng sau. Cuộc đời mang lại cho cô nhiều điều tốt đẹp, nhưng người cô yêu lại đi trên những con

đường mà cô không thể bước theo.

Vài ngày nữa, Lexie sẽ có kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên với John, sẽ gặp Ernie Maxwell và mẹ John, Glenda. Con gái cô thuộc về một gia đình mà Georgeanne không thể mang lại cho con bé. Một gia đình không có chỗ cho cô, và sẽ mãi mãi không dành cho cô. John có thể mang lại cho Lexie mọi thứ con bé từng khao khát và cần có, còn Georgeanne thì bị bỏ rơi và gạt ra lề.

Mười ngày trước lễ cưới, Georgeanne lại ngồi một mình trong văn phòng nhà hàng Heron, nghĩ về Lexie, John và Mae, và nỗi cô đơn lại xâm chiếm lấy cô. Khi Charles gọi điện rủ cô đi ăn trưa tại nhà hàng McCormick và Schmick, cô vội chớp ngay lấy cơ hội để tạm lánh khỏi tất cả trong vài giờ đồng hồ. Đó là buổi chiều thứ Sáu, tối hôm đó cô sẽ tổ chức một bữa tiệc trọng đại, và cô cần một gương mặt thân thiện, một cuộc chuyện trò vui vẻ.

Ăn xong món trai và cua mai mềm, cô kể với Charles về Mae và đám cưới. "Tính từ thứ Năm tới là chỉ còn một tuần nữa thôi," cô vừa nói vừa lau tay vào khăn ăn vải lanh. "Với thông báo lễ cưới gấp gáp như thế, họ thật may mắn khi tìm được một nhà thờ không thuộc giáo hội ở Kirkland và cả một hội trường đại tiệc ở Redmond. Lexie sẽ là cô bé mang hoa, còn em sẽ là phù dâu danh dự." Georgeanne cầm nĩa lên, lắc đầu. "Em vẫn chưa kiếm được cái váy nào mặc cả. Ơn chúa là đến khi nào cưới Lexie em mới lại phải lo chuyện đó."

"Em không có kế hoạch sau này sẽ kết hôn sao?"

Georgeanne nhún vai quay đi. Cứ khi nào nghĩ đến chuyện kết hôn, hình ảnh John với bộ lễ phục tuxedo trong ngày chụp ảnh cho tạp chí *GQ* hôm nào lại hiện rõ trong tâm trí cô. "Thực lòng em vẫn chưa nghĩ tới chuyện đó."

"Chà, sao em không nghĩ tới chuyện đó nhỉ?"

Georgeanne quay lại nhìn Charles và mỉm cười. "Anh đang cầu hôn em ư?"

"Anh sẽ làm thế chừng nào anh biết em đồng ý."

Nụ cười của cô dần tắt.

"Đừng lo," anh nói, thảy chiếc vỏ trai vào đống vỏ trên đĩa của mình. "Anh sẽ không cầu hôn bây giờ khiến em bối rối đâu, và anh sẽ không để chính mình bị em từ chối đâu. Anh biết em chưa sẵn sàng mà."

Cô nhìn anh chằm chằm, người đàn ông tuyệt vời này có ý nghĩa rất lớn với cô, nhưng cũng là người cô không yêu như một người vợ yêu chồng. Lý trí muốn cô yêu anh, nhưng trái tim lại muốn cô yêu ai đó khác.

"Đừng vội gạt đi những lời anh nói. Đơn giản là hãy dành thời gian nghĩ về nó," anh nói, và cô

làm theo. Cô nghĩ về cuộc hôn nhân của cô với Charles sẽ giải quyết những vấn đề của cô như thế nào. Anh có thể mang lại cho cô và Lexie một cuộc sống thoải mái, và cả ba người có thể trở thành một gia đình. Georgeanne không yêu anh như đáng lẽ cô nên thế, nhưng biết đâu cô sẽ yêu anh nếu có them thời gian. Có lẽ lý trí của cô nên thuyết phục trái tim cô.

John quăng chiếc áo phông xuống đống tất và giày chạy trên sàn phòng tắm. Chỉ mặc một chiếc quần ngố tập thể dục, anh bôi kem cạo râu lên cằm. Khi với lấy dao cạo, anh ngước lên nhìn thẳng vào tấm gương trước mặt và mỉm cười. "Con có thể vào và nói chuyện với bố nếu muốn," anh nói với Lexie, bé đang đứng sau anh, ngó trộm vào phòng tắm.

"Bố đang làm gì thế?"

"Cạo râu." Anh đưa dao cạo lên gần dái tai rồi kéo một đường xuống.

"Mẹ thường cạo lông chân và lông nách," con bé kể khi bước tới đứng gần anh. Nó mặc một bộ váy ngủ màu hồng sọc trắng, và mái tóc rối bù sau một giấc ngủ say. Đêm qua là đêm đầu tiên nó ở một mình với anh, và sau khi anh giết chết con nhện trong phòng ngủ cho con bé thì mọi chuyện có vẻ rất ổn. Anh đập chết con côn trùng ấy bằng một quyển sách, và rồi con bé lại nhìn anh như cái lần anh lội xuống biển Thái Bình Dương.

"Khi nào học lớp bảy con cũng sẽ cạo lông," nó tiếp tục.

"Đến lúc ấy chắc con cũng mọc nhiều lông lắm." Nó ngước lên ngắm nghía anh qua gương. "Bố có nghĩ có bao giờ Pongo lại mọc lông không?"

John rửa lưỡi dao cạo rồi lắc đầu. "Không. Nó sẽ không bao giờ mọc nhiều lông đâu." Khi anh tới đón Lexie tối hôm qua, con chó bé bỏng tội nghiệp ấy đang mặc chiếc áo len mới màu đỏ đính cườm khắp người và đội mũ len che kín tới cổ cùng màu. Lúc anh bước vào, con chó nhìn anh, rồi chạy sang phòng khác trốn. Georgeanne đoán có lẽ con chó sợ chiều cao của John, nhưng John thì cho là có lẽ con chó Pongo khốn khổ ấy không muốn một kẻ thuộc giống đực khác nhìn thấy mình trong bộ dạng một mụ già ẻo lả.

"Làm sao bố lại bị cái vết kia bên lông mày trái thế?"

"Cái vết nhỏ xíu này hả?" Anh chỉ vào vết sẹo ngày trước. "Khi bố mười chín tuổi, một thằng cha nào đó đã đá quả bóng khúc côn cầu vào đầu bố nhưng bố không tránh kịp."

"Có đau không ạ?"

Đau như chó bị thiến ấy chứ. "Không." John ngửa cổ lên để cạo râu dưới quai hàm. Qua khóe mắt, anh nhìn Lexie đang chăm chú nhìn anh. "Có lẽ con nên đi thay đồ bây giờ đi. Bà nội và cụ Ernie sẽ tới đây nửa giờ nữa đấy."

“Bố sẽ buộc tóc cho con chứ?” Con bé chìa cho anh xem bàn chải tóc.

“Bố không biết làm gì với tóc tai của các cô bé đâu.”

“Bố có thể buộc thành một cột tóc đuôi ngựa. Dễ lắm mà. Không thì bố có thể buộc lệch sang bên. Chỉ cần bố buộc cao là được, vì con không thích buộc thấp.”

“Bố sẽ thử xem sao,” anh nói, rửa sạch lớp kem và râu ria bám vào dao lam, rồi cạo sang má kia. “Nhưng nếu con trông như một đứa trẻ đầu bù tóc rối thì đừng có đổ lỗi cho bố đấy.”

Lexie cười và dựa đầu vào sườn bố. Làn tóc tơ mỏng cọ cọ vào sườn John. “Nếu mẹ cưới chú Charles, họ của con có còn là Kowalsky như họ của bố không?”

Chiếc dao lam bỗng dừng sững lại trên khóe miệng John. Anh đưa mắt từ gương xuống gương mặt Lexie đang ngẩng lên. Anh từ từ đưa lưỡi dao khỏi mặt rồi giữ nó dưới vòi nước nóng. “Mẹ con định lấy chú Charles ư?”

Lexie nhún vai. “Có lẽ vậy. Mẹ còn đang suy nghĩ.”

John chưa từng suy nghĩ nghiêm túc về việc Georgeanne kết hôn. Ý nghĩ về chuyện đó vào lúc này, về một người đàn ông khác sẽ chạm vào người cô, làm dạ dày anh cuộn lên. Anh cạo qua loa cho xong rồi tắt vòi nước. “Mẹ nói với con thế à?”

“Vâng, nhưng vì bố là bố con, nên con đã bảo mẹ nên nghĩ đến chuyện lấy bố.”

Anh với lấy tấm khăn tắm chấm nhẹ vào lớp kem trắng dưới tai trái. “Thế mẹ con bảo sao?”

“Mẹ cười và bảo chuyện đó sẽ không xảy ra, nhưng bố có thể hỏi mẹ, được không bố?”

Cưới Georgeanne? Anh không thể cưới Georgeanne. Dù sau vụ mua Pongo, hai người khá hòa hợp với nhau, nhưng anh không chắc cô có bao giờ lại thích anh.

Anh có thể thành thực mà nói rằng anh thích cô. Có khi còn rất nhiều. Mỗi lần tới đón Lexie, anh lại hình dung ra cảnh cô khi không mặc gì, nhưng ham muốn thể xác thôi thì không đủ để cam kết sống bên nhau trọn đời. Anh cũng tôn trọng cô nữa, nhưng tôn trọng thôi chưa đủ. Anh yêu Lexie và muốn mang lại mọi thứ cho con hạnh phúc, nhưng anh đã học được từ nhiều năm trước rằng không nên cưới một người chỉ vì một đứa con.

“Bố không thể hỏi thử sao? Rồi nhà mình sẽ có em bé mới.”

Nó ngước lên nhìn với ánh mắt khẩn khoản như lần nó xin anh mua con cún con, nhưng lần này anh không định đồng ý. Nếu, và khi anh tái hôn, thì đó chỉ có thể là vì cuộc sống không có đàn bà tệ như địa ngục. “Bố không cho là mẹ con thích bố đâu,” anh nói, và quẳng chiếc khăn tắm lên giá cạnh bồn rửa. “Chúng ta làm gì với bím tóc đuôi ngựa bây giờ?”

Lexie đưa lược cho anh. “Bố chải mượt những chỗ rối trước đã.”

John quỳ một chân xuống và cẩn thận vuốt những sợi tóc lởm chởm ra đằng sau. “Bố có làm con đau không?”

Con bé lắc đầu. “Mẹ thích bố.”

“Mẹ nói với con là mẹ thích bố à?”

“Mẹ cũng nghĩ bố hấp dẫn và tử tế nữa.”

John chặc lưỡi. “Bố biết mẹ con không nói thế mà.”

Lexie nhún vai. “Nếu bố hôn mẹ, mẹ sẽ nghĩ bố đẹp trai. Rồi bố mẹ sẽ sinh em bé.”

Dù ý tưởng được hôn Georgeanne vẫn luôn là cả một địa ngục cám dỗ đối với John, anh cũng không tin một nụ hôn có thể có tác dụng thần kỳ và giải quyết được mọi chuyện giữa họ. Thậm chí anh còn chẳng muốn nghĩ tới chuyện có con.

Anh quay người Lexie sang một bên rồi nhẹ tay chải mớ tóc rối dưới tai trái. “Hình như con để thức ăn dính vào tóc rồi,” anh nói, cẩn thận không chải quá mạnh.

“Có lẽ là pizza đấy,” Lexie hờ hững nói, rồi cả hai ngồi im lặng trong khi John chải gọn những dảnh tóc tơ mềm mại mà cứ lo đang làm rối thêm. Lexie vẫn im lặng, và John cảm thấy nhẹ nhõm khi chủ đề về Georgeanne, hôn và em bé đã đi đến hồi kết.

“Nếu bố hôn mẹ, mẹ sẽ thích bố hơn thích chú Charles,” con bé thì thầm.

John kéo rèm cửa sang bên rồi trải ánh mắt nhìn ra màn đêm yên bình ở Detroit. Từ căn phòng của anh ở khách sạn Omni, anh có thể nhìn thấy dòng sông sóng sánh như một vệt dầu dài. Anh bồn chồn và căng thẳng, như trước nay anh vẫn thế. Thường là sau mỗi trận đấu, phải vài giờ đồng hồ anh mới bình tĩnh trở lại, nhất là sau trận đấu với đội Detroit Đôi Cánh Đỏ. Năm ngoái đội bóng đến từ Motown này đã suýt cho đội Chinooks ra rìa trong loạt trận play-off bằng một bàn thắng do Sergei Fedoro ghi sau một cú lừa bóng về bên trái. Năm nay đội Chinooks bắt đầu mùa giải kéo dài này với một chiến thắng chung cuộc 4-2 trước đối thủ cũ. Chiến thắng là một khởi đầu tốt đẹp cho một mùa giải mới đang chờ.

Lúc này hầu như cả đội đang ở quán bar tầng dưới ăn mừng. John thì không. Anh bồn chồn, lo lắng và quá phấn khích nên không sao ngủ được, nhưng anh không muốn hòa cùng mọi người. Anh không muốn ăn đậu phộng ở quán bar, nói chuyện công việc, hay xua mấy cô em thích làm phiền đi.

Có cái gì đó không ổn. Ngoại trừ lần phạm lỗi từ phía khuất tầm mắt với Fetisov, John đã luôn chơi khúc côn cầu theo đúng chuẩn mực. Anh đã chơi theo cách anh thích chơi, với tốc độ, sức mạnh, kỹ thuật, và những cú đốn người thật mạnh. Anh đã đang làm những gì anh yêu thích. Những gì anh luôn khao khát được làm.

Có cái gì đó không ổn. Anh không thỏa mãn. *Anh có thể có sự nghiệp với đội Chinooks, hoặc anh có thể có Georgeanne. Anh không thể có cả hai.*

John kéo rèm trở lại rồi liếc nhìn đồng hồ. Lúc này ở Detroit đã là nửa đêm, và ở Seattle là chín giờ. Anh bước tới bàn gần giường, nhấc điện thoại lên, rồi bấm số.

"Xin chào," cô nhận điện sau hồi chuông thứ ba, khuấy động điều gì đó sâu thẳm trong anh.

Nếu bố hôn mẹ, mẹ sẽ nghĩ bố hấp dẫn. Rồi bố mẹ sẽ có em bé. John nhắm mắt lại. "Chào, Georgie."

"John?"

"Ừm."

"Anh đang ở…Anh đang làm…? Trời đất quỷ thần ơi, tôi đang xem anh trên ti vi mà."

Anh mở mắt ra, nhìn tấm rèm đã khép bên kia phòng. "Trận đấu phát sóng muộn ở Bờ biển phía Tây."

"Ồ. Đội của anh có thắng không?"

"Có."

"Lexie sẽ rất vui khi nghe tin này. Con bé đang ở trong phòng khách xem anh thi đấu."

"Con bé nghĩ gì?"

"À, tôi tin nó rất thích trận đấu này cho tới khi cái gã áo đỏ to lớn ấy đốn ngã anh. Sau đó con bé rất buồn."

Cái "gã áo đỏ to lớn" thực ra là một gã khó chơi của đội Detroit. "Bây giờ con bé ổn chưa?"

"Rồi. Khi thấy anh lại trượt vòng quanh, nó đã ổn hơn rồi. Tôi nghĩ Lexie thích xem anh thi đấu lắm đấy. Chắc do gen di truyền."

John liếc nhìn xuống cuốn sổ gần điện thoại. "Còn cô thì sao?" anh hỏi, rồi băn khoăn tự hỏi tại sao câu trả lời của cô lại quan trọng với anh đến vậy.

"Ừm, bình thường tôi đâu có thích xem thể thao. Đừng nói với ai, bởi anh cũng biết rồi đấy, tôi là người Texas," cô dài giọng, "nhưng tôi thích xem khúc côn cầu hơn bóng bầu dục."

Giọng nói của cô khiến anh nghĩ tới nỗi đam mê đen tối, những hình ảnh nóng bỏng phản chiếu

trên cửa sổ, và những cuộc yêu đương cuồng nhiệt. *Nếu bố hôn mẹ, mẹ sẽ thích bố hơn thích chú Charles*. Cái ý nghĩ cô hôn bạn trai khiến anh cảm thấy như mình đang mang con kangaroo trước ngực vậy. "Tôi kiếm được vé cho cô và Lexie tới trận đấu vào thứ Sáu. Tôi thực lòng muốn hai mẹ con đến xem."

"Thứ Sáu ư? Cái đêm sau lễ cưới?"

"Có chuyện gì sao? Cô phải làm việc à?"

Cô ngập ngừng trong giây lát rồi trả lời, "Không, hai mẹ con tôi sẽ tới đó."

Anh mỉm cười vào điện thoại. "Lời nói đôi khi thật mặn mà."

"Tôi cho là giờ chúng ta đã quen với lời nói mặn mà rồi," cô nói, anh thoáng nghe thấy tiếng cười trong giọng cô. "Lexie đang ở ngay đây. Tôi chuyển máy cho con bé nhé."

"Chờ đã, còn một chuyện này nữa."

"Gì vậy?"

Hãy đợi cho tới khi tôi trở về trước khi em quyết định cưới bạn trai em. Anh ta là gã cù lần yếu đuối với cục xúc xích bé nhỏ và em xứng đáng với ai đó tuyệt hơn. Anh ngồi phịch lên mép giường. Anh không có bất cứ quyền gì mà yêu cầu bất cứ điều gì cả. "Không có gì. Tôi mệt quá."

"Anh còn muốn gì nữa không?"

Anh nhắm mắt và hít một hơi thật sâu. "Không, chuyển máy cho Lexie giúp tôi."

Chương 18

Lexie bước dọc theo lối đi giữa hai dãy ghế tựa hồ như con bé sinh ra là để tung hoa đám cưới vậy. Những lọn tóc loăn quăn dập dờn nảy trên vai nó trong khi những cánh hồng tung bay từ đôi tay đeo găng xuống tấm thảm trải sàn trong ngôi nhà thờ phi giáo phái nhỏ bé. Georgeanne đứng phía bên trái mục sư, cố nén lại cơn thôi thúc được kéo gấu chiếc váy suôn hồng vải xa tanh đang đậu trên đùi cách đầu gối năm phân xuống. Đôi mắt cô trìu mến nhìn con gái khi Lexie kiêu hãnh bước dọc lối đi trong chiếc váy ren trắng và mỉm cười rạng rỡ như thể nó là lý do để những người này tụ họp lại ngôi

nhà thờ nhỏ này. Georgeanne không thể không mỉm cười thật tươi. Cô vô cùng tự hào về nữ hoàng nhỏ bé của mình.

Khi Lexie đi đến bên mẹ, bé xoay người và mỉm cười với người đàn ông đứng bên kia lối đi trong bộ đồ Hugo Boss màu xanh biển. Cô bé nhấc ba ngón tay lên khỏi quai giỏ hoa vẫy vẫy. John thoáng mỉm cười, và anh vẫy hai ngón tay lại phía con.

Lễ cưới bắt đầu cử hành và mọi ánh mắt đổ dồn về ngưỡng cửa. Một vành hoa kết baby và hồng trắng đội quanh mái tóc ngắn hoe vàng, Mae trông thật kiêu sa trong chiếc váy lụa dài bó chẽn màu trắng mà Georgeanne chọn giúp. Chiếc váy đơn giản mà vẫn tôn lên vẻ đẹp của Mae chứ không nuốt chửng cô trong hàng mét vải tuyn và xa tanh. Đường xẻ ở thân trước mang lại cho vóc dáng thấp đậm của cô cảm giác dong dỏng hơn.

Mae ngẩng cao đầu bước một mình dọc lối đi giữa hai hàng ghế. Cô không mời gia đình, thay vào đó cô mời đồng nghiệp ngồi vào dãy ghế gia đình cô dâu. Georgeanne đã cố thuyết phục cô mời bố mẹ, nhưng Mae bướng bỉnh không chịu nghe. Bố mẹ cô không đến đám tang của Ray, nên cô cũng không muốn họ có mặt tại lễ cưới của cô. Cô không muốn họ phá hỏng ngày hạnh phúc nhất của đời mình.

Trong khi mọi con mắt đều hướng vào cô dâu, Georgeanne bắt lấy cơ hội quan sát chú rể. Trong bộ lễ phục tuxedo đen, Hugh trông thật bảnh, nhưng cô không quan tâm tới vẻ ngoài của anh hay kiểu cắt của áo anh. Cô chú ý kỹ đến lối cư xử của anh đối với Mae, và những gì cô thấy đã xóa hết mối lo âu về cuộc tình bất ngờ và cuộc hôn nhân vội vã này. Anh rạng rỡ đến mức Georgeanne ngỡ anh sẽ chìa vòng tay ra đón Mae vào lòng. Gương mặt anh mỉm cười tươi tắn, và mắt anh sáng long lanh tựa như vừa trúng số độc đắc. Anh trông như một người đàn ông đang say đắm trong tình yêu. Chả trách Mae lại đổ nhanh đến vậy.

Mae mỉm cười với Georgeanne khi bước ngang qua chỗ cô, rồi đi tới đứng cạnh Hugh.

Georgeanne đưa mắt nhìn xuống mũi đôi guốc da màu be của Mae. *Say đắm trong tình yêu,* cô nghĩ. Đêm qua, cô đã nói với Charles rằng cô không thể lấy anh. Cô không thể lấy một người đàn ông cô không yêu say đắm. Ánh mắt cô đưa sang bên kia lối đi nhìn đôi giày da màu đen của John. Đã nhiều lần trong cuộc đời, cô thấy anh nhìn cô với nỗi khát khao trong mắt. Và lần vừa rồi anh đến đón Lexie, cô đã thấy ánh mắt "Tôi muốn nhảy bổ vào người cô" của anh. Nhưng ham muốn đâu phải là tình yêu. Ham muốn thậm chí còn không kéo dài quá được đến sáng hôm sau, nhất là với John. Ánh mắt cô lướt cao lên người anh, trên chiếc áo khoác cài khuy chéo của anh, và lên chiếc cà vạt màu đỏ tía và xanh của anh. Ánh mắt thiêu đốt của cô trượt lên mặt anh rồi nhìn sâu vào đôi mắt lam đang đăm đắm nhìn lại cô.

Anh mỉm cười. Đơn giản là một nụ cười dịu dàng thật khẽ làm câm lặng mọi hồi chuông cảnh tỉnh trong tâm trí cô. Cô quay đi, chăm chú vào nghi lễ cưới. John muốn cái gì đó.

Những người phụ nữ ngồi hàng ghế trước bắt đầu thút thít, và Georgeanne liếc nhìn về phía họ. Ngay cả nếu không gặp gỡ họ qua loa trước đám cưới, Georgeanne hẳn cũng sẽ đoán được họ là gia đình của Hugh. Cả gia đình trông hao hao giống nhau, từ bà mẹ và ba người chị cho tới tám đứa cháu của anh.

Họ thút thít trong suốt buổi lễ ngắn ngủi, và khi buổi lễ kết thúc, họ lại thút thít khi hát theo bài thánh ca tiễn biệt. Georgeanne và Lexie bước cạnh John ngược trên lối đi rồi đi qua khung cửa hai cánh. Không ít lần cánh tay áo màu xanh biển của anh gần như chạm vào cánh tay cô.

Trong sân nhà thờ, mẹ Hugh đẩy con trai ra để tiến lại gần cô dâu mới. "Con xinh như búp bê vậy", mẹ anh tuyên bố khi ôm Mae rồi nhường cô cho vòng tay của mấy cô con gái.

Georgeanne, John và Lexie len lỏi ra ngoài khi bạn bè của Mae và gia đình Hugh xúm quanh đôi uyên ương chúc mừng hạnh phúc.

"Mẹ cầm lấy này". Lexie đưa giỏ cánh hồng cho Georgeanne và thở hổn hển. "Con mệt rồi".

"Tôi nghĩ mình nên đi trước đến hội trường dạ tiệc," John nói khi bước tới đứng cạnh Georgeanne. "Sao cô và Lexie không đi chung với tôi nhỉ?"

Georgeanne quay lại và ngước lên nhìn anh. Trông anh thực sự rất tuyệt trong bộ lễ phục phù rể, ngoại trừ bông hồng nhung cài trên ve áo đang rũ xuống. Thay vì cài ghim lên đài hoa, anh lại cài lên cành hoa. "Chúng ta chưa thể đi được chừng nào Wendell chưa chụp hình."

"Ai cơ?"

"Wendell. Mae đã thuê anh ta chụp ảnh, và chúng ta không thể bỏ đi trước khi anh ta chụp hình đám cưới."

Nụ cười của John biến thành nhăn nhó. "Cô có chắc không?"

Georgeanne gật đầu và chỉ vào ngực anh. "Bông hồng sắp rơi rồi kìa."

Anh liếc xuống rồi nhún vai. "Tôi chẳng biết gì về mấy thứ thế này. Cô cài lại giúp tôi nhé?"

Đi ngược lại lý trí sáng suốt của cô, Georgeanne luồn ngón tay xuống ve áo bộ lễ phục màu xanh biển. Đầu anh cúi xuống gần đầu cô, và cô kéo chiếc ghim cài hoa dài khỏi ve áo. Cô đang ở rất gần, đến mức có thể cảm thấy hơi thở của anh nơi thái dương bên phải của mình. Mùi nước hoa cologne xâm chiếm tâm trí cô, và nếu cô quay mặt lại, hai người sẽ chạm môi. Cô đẩy chiếc ghim cài qua ve áo và đính chặt bông hoa hồng nhung thẫm đỏ.

"Đừng tự làm mình đau đấy."

“Không sao đâu. Tôi làm mãi rồi.” Cô lần bàn tay xuống bên dưới ve áo, vuốt thẳng những nếp nhăn vô hình, cảm nhận chất liệu len đắt tiền bên dưới đầu ngón tay.

“Cô vẫn luôn cài hoa lên ve áo đàn ông sao?”

Cô lắc đầu và thái dương cô cọ cọ và quai hàm anh nhẵn mìn. “Tôi tự cài hoa cho mình và cho Mae. Vì công việc của chúng tôi.”

Anh đặt bàn tay lên cánh tay trần của cô. “Cô có chắc mình không muốn đi cùng tôi tới buổi dạ tiệc không? Virgil sẽ tới đó, và tôi nghĩ có lẽ cô không muốn đi một mình.”

Những hối hả tất bật trong đám cưới đã giúp Georgeanne cố không nghĩ tới vị hôn phu ngày xưa. Lúc này đây, ý nghĩa về ông ta ùa về khiến dạ dày cô quặn lên chộn rộn.

“Anh có kể với ông ta về Lexie không?”

“Ông ta biết mà.”

“Sao ông ta chịu để yên chứ?” Cô lướt ngón tay trên một nếp nhăn vô hình nữa rồi buông thõng tay xuống.

John nhún bờ vai lực lưỡng. “Thôi nào. Bảy năm trời trôi qua rồi còn gì, ông ta không để ý nữa đâu.”

Georgeanne cảm thấy như cất đi được gánh nặng. “Vậy thì tôi sẽ tự đi xe tới buổi dạ tiệc, nhưng dù sao cũng cám ơn anh vì đã mời.”

“Có gì đâu.” Anh lướt lòng bàn tay ấm áp ngược lên cánh tay cô, rồi lân la trượt xuống cổ tay. Lông tay cô dựng lên. “Cô có chắc về chuyện chụp hình không?”

“Gì cơ?”

“Tôi ghét phải đợi chờ để chụp hình.”

Anh lại đang làm thế. Chiếm trọn hết khoảng không gian và hút hết khả năng suy nghĩ của cô. Chạm vào anh vừa ngọt ngào vừa đớn đau. “Tôi cứ tưởng anh quen quá với chuyện chụp hình rồi chứ.”

“Chụp ảnh thì không sao, chờ đợi mới làm tôi phát ngán. Tôi không phải là người kiên nhẫn. Khi tôi muốn thứ gì đó, tôi thích về lấy nó.”

Georgeanne có cảm giác anh không còn đang nói về những bức hình nữa. Vài phút sau đó, khi người thợ ảnh sắp họ đứng trên bậc thềm trước bục giảng kinh, cô đã buộc phải nếm trải cảm giác ngọt ngào pha đớn đau lần nữa. Wendell xếp họ đứng thành hàng, phụ nữ đứng trước đàn ông, trong khi Lexie đứng cạnh Mae.

“Tôi muốn được nhìn thấy những nụ cười xinh xắn hạnh phúc,” tay thợ ảnh yêu cầu, giọng điệu rớt cho thấy có lẽ anh ta đã kết nối được với phần nữ tính trong mình. Khi nhìn qua chiếc máy ảnh đặt trên giá ba chân, anh ta đưa tay ra hiệu cho họ xích lại gần nhau hơn. “Thôi nào, tôi muốn nhìn thấy những nụ cười xinh xắn hạnh phúc trên nhưng khuôn mặt xinh xắn hạnh phúc của các bạn.”

“Anh ta có liên quan gì với gã họa sĩ ở PBS[29] đó không?” John hỏi Hugh qua khóe môi.

“Cái gã vẽ tranh sơn dầu với kiểu đầu xù mì ấy hả?”

“Ừ. Hắn ta thường vẽ những cụm mây xinh xắn hạnh phúc và vài thứ khốn khiếp như thế ấy.”

“Bố!” Lexie lớn tiếng thì thầm. “Không nói bậy.”

“Xin lỗi con.”

“Các vị có thể cùng nói ‘đêm tân hôn vui vẻ?’ được không?” Wendell hỏi.

“Đêm tân hôn vui vẻ!” Lexie hét lên.

“Tốt lắm, cô bé. Còn những người khác thì sao?”

Georgeanne nhìn Mae và hai người bắt đầu cười vang.

“Nào, vui-vẻ-vẻ.”

“Chết tiệt, em kiếm đâu ra gã này thế?” Hugh muốn biết.

“Em biết cậu ta nhiều năm rồi. Cậu ta là bạn tốt của Ray.”

“Àà, ra là thế.”

John đặt tay lên eo Georgeanne và nụ cười của cô bỗng nhiên tắt lịm. Anh trượt lòng bàn tay tới bụng cô và kéo cô áp lưng vào bờ ngực vạm vỡ của anh. Giọng anh khẽ trầm bên tai cô khi anh bảo, “Nói ‘cheese’ nào”.

Hơi thở của Georgeanne nghẹn lại nơi cổ họng. “Cheese”, cô thốt ra yếu ớt, và tay thợ ảnh bấm máy chộp đúng khoảnh khắc ấy.

“Đến lượt gia đình chú rể,” Wendell thông báo khi chỉnh lại phim.

Các múi cơ nơi bắp tay John căng lên. Những ngón tay siết chặt lại tỏ ý sở hữu, và gấu váy Georgeanne trôi cao trên đùi. Rồi anh buông tay ra, lùi lại một bước, để lại một khoảng trống nhỏ ngăn cách giữa hai người. Georgeanne liếc nhìn anh, và anh lại nở với cô nụ cười dịu dàng thật khẽ.

“Này, Hugh,” anh nói, rồi tỉnh bơ quay sang đồng đội như thể không phải là chỉ vừa nãy thôi anh còn đang kéo Georgeanne áp sát vào ngực mình vậy. “Cậu đã có để mắt đến cách chơi của Chelios hồi bọn mình ở Chicago không?”

Georgeanne tự nhủ lòng đừng gán bất cứ ý nghĩa gì cho cái ôm kia. Cô hiểu đủ rõ để không tìm kiếm những động cơ hay suy diễn ra những cảm xúc rõ ràng là không tồn tại. Cô hiểu đủ rõ để không ngã lòng trước vòng ôm như muốn chiếm hữu hay nụ cười dịu dàng của anh. Tốt nhất là quên chuyện này đi. Chúng chẳng có nghĩa lý gì, cũng chẳng dẫn tới đâu. Cô hiểu đủ rõ để không mong chờ bất cứ điều gì từ anh.

Một tiếng sau, khi đứng gần bàn tiệc đứng chất đầy thức ăn và hoa tươi trong hội trường dạ tiệc, cô vẫn còn đang cố quên. Cô cố quên đi việc mình muốn tìm kiếm anh trong mỗi khoảnh khắc, cố không để ý cái cảnh anh đứng cùng nhóm cầu thủ chơi khúc côn cầu, cười cợt với một em chân dài tóc vàng hoe nào đó. Cô đã cố, nhưng không thể. Cũng chẳng quên được nhiều hơn rằng Virgil đang ở đâu đó trong hội trường.

Georgeanne đặt một quả dâu viền sô cô la lên đĩa của Lexie. Nó cho thêm một chiếc cánh gà và hai miếng bông cải xanh.

"Con muốn một ít bánh và một ít thứ kia nữa." Lexie chỉ vào chiếc bát pha lê đựng kẹo cưới hương bạc hà.

"Con sẽ có phần của mình ngay sau khi dì Mae và chú Hugh cắt bánh." Georgeanne đặt vài cái kẹo bạc hà lên đĩa cùng một miếng cà rốt rồi đưa đĩa cho Lexie. Ánh mắt cô lướt vội khắp đám đông.

Bất chợt dạ dày cô cuộn lên. Lần đầu tiên trong bảy năm trời, cô nhìn thấy Virgil Duffy bằng xương bằng thịt.

"Đến đứng cạnh dì Mae nhé," cô nói, quay lại nhìn con gái qua vai. "Một phút nữa mẹ sẽ quay lại." Cô đẩy nhẹ Lexie và nhìn con bước về phía cô dâu chú rể. Cô không thể để mình phải thấp thỏm suốt buổi tối tự hỏi Virgil có đối mặt với mình không hay hình dung xem ông ta sẽ nói gì. Cô phải chạm trán với ông ta trước khi mất hết dũng khí. Cô hít một hơi thật sâu và với những sải bước dài thận trọng, cô tới đối mặt với quá khứ của mình. Cô len lỏi qua đám đông khách dự cho tới khi đứng trước mặt ông ta.

"Xin chào, Virgil," cô nói và chứng kiến ánh mắt ông ta dần đanh lại.

"Georgeanne, cô cả gan gặp tôi cơ đấy. Tôi cứ băn khoăn mãi không biết cô có dám không." Sắc giọng của ông ta cho thấy ông ta không hề "cho qua" như John nói trước đó tại nhà thờ.

"Đã bảy năm rồi, và tôi đã tiến lên phía trước với cuộc đời của tôi."

"Dễ dàng cho cô. Nhưng không dễ dàng với tôi."

Vẻ ngoài của ông ta không thay đổi nhiều lắm. Có chăng là tóc ông ta mỏng hơn một chút, và bọng mắt ông ta phồng hơn một chút vì tuổi già. "Tôi nghĩ cả hai chúng ta nên quên đi quá khứ."

"Này, sao tôi phải làm thế?"

Trong giây lát, cô nhìn ông ta chăm chú, qua những nếp nhăn trên mặt để thấy người đàn ông cay đắng bên trong. "Tôi xin lỗi về chuyện đã xảy ra, và vì nỗi đau tôi đã mang lại cho ông. Tôi đã cố nói với ông tối hôm trước lễ cưới rằng tôi đang nghĩ lại, nhưng ông không chịu lắng nghe. Không phải tôi đang trách cứ ông, chỉ là đang giải thích cho ông biết tôi đã cảm thấy thế nào. Hồi ấy tôi còn trẻ, còn bồng bột và bây giờ tôi xin lỗi. Tôi hy vọng ông có thể chấp nhận lời xin lỗi của tôi."

"Chỉ khi nào địa ngục đóng băng."

Cô kinh ngạc phát hiện ra rằng cơn giận dữ của ông ta không khiến cô bận tâm cho lắm. Nếu ông ta không chấp nhận lời xin lỗi của cô thì cũng chẳng làm sao. Cô đã đối mặt với quá khứ của mình và cảm thấy được thoát khỏi cảm giác tội lỗi đã đeo đẳng theo cô ngần ấy năm trời. Cô không còn khờ dại và cũng chẳng còn sợ hãi. "Tôi rất tiếc khi nghe ông nói vậy, nhưng dù ông có chấp nhận lời xin lỗi của tôi hay không thì tối nay tôi vẫn sẽ ngủ ngon. Cuộc đời tôi đã có đầy những người tôi yêu mến và tôi hạnh phúc. Cơn giận dữ hay thái độ thù địch của ông không thể làm tôi tổn thương đâu."

"Cô vẫn còn nai tơ như bảy năm về trước," ông nói khi một người đàn bà bước tới gần và đặt tay lên vai ông. Georgeanne ngay lập tức nhận ra Caroline Foster-Duffy nhờ những bức hình của bà ta trên các tờ báo địa phương. "John sẽ không bao giờ cưới cô. Anh ta không bao giờ chọn cô thay vì chọn đội bóng của canh ta," ông nói thêm, rồi quay người bỏ đi với vợ.

Georgeanne nhìn chằm chằm vào lưng ông ta, bối rối trước câu nói từ biệt. Cô tự hỏi liệu có phải ông ta đã đe dọa John, và nếu vậy, sao John lại không kể với cô chuyện này. Cô lắc đầu, không biết phải nghĩ gì. Không bao giờ ngay cả trong những giấc mơ điên rồ nhất cô lại từng nghĩ John sẽ cưới cô hay chọn cô thay vì bất cứ thứ gì.

Thôi được, cô từ bỏ nỗ lực suy nghĩ khi bước về phía Lexie, vây quanh con bé là cô dâu, chú rể và một vài vị khách trông có vẻ gai góc. Có lẽ trong giấc mơ điên rồ nhất cô đã ảo tưởng thấy John đề nghị mình nhiều hơn một đêm yêu đương cuồng nhiệt, nhưng đó không phải là sự thực. Dù cô yêu anh, và đôi khi anh nhìn cô với ánh mắt có vẻ như khát khao thì cũng đâu có nghĩa là anh yêu lại cô. Đâu có nghĩa anh sẽ chọn cô vì cái gì đó hơn một màn làm tình bốc lửa. Đâu có nghĩa anh sẽ không vứt bỏ cô vào buổi sáng hôm sau, bỏ lại cô cùng sự trống rỗng và cô đơn.

Georgeanne bước qua sân khấu nơi ban nhạc đang sửa soạn chơi và ý nghĩ của cô lại trở về chuyện với Virgil. Cô đã đối mặt với ông ta, giải thoát bản thân mình khỏi gánh nặng quá khứ, và giờ cô cảm thấy khá thanh thản. "Mọi chuyện thế nào?" Cô hỏi khi bước tới đứng bên Mae.

"Tuyệt." Mae ngước lên nhìn cô và mỉm cười, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc. "Lúc đầu mình hơi lo lắng một chút khi phải ngồi cùng một phòng với ba mươi cầu thủ khúc côn cầu. Nhưng giờ khi

đã gặp hầu hết bọn họ rồi, mình cảm thấy họ thực sự rất dễ chịu, thậm chí còn gần như là người bình thường cơ đấy. Thật tệ vì Ray không còn nữa. Nó hẳn sẽ sướng lên mây nếu được ở gần mấy gã cơ mông săn chắc này.

Georgeanne khẽ cười và xiên một quả dâu trên đĩa của Lexie. Cô liếc sang bên kia căn phòng nhìn John và bắt gặp anh cũng đang nhìn mình qua đám đông. Cô cắn vào quả dâu và quay đi.

"Mẹ." Lexie nhăn mặt. "Lần sau mẹ ăn cái màu xanh kia kìa."

"Cậu đã gặp bạn của Hugh chưa?" Mae thúc khuỷu tay vào chồng mới cưới.

"Vẫn chưa," cô trả lời, và thảy nốt miếng dâu còn lại vào miệng.

Hugh giới thiệu cô và Lexie với hai người đàn ông mặc com lê len đắt tiền và thắt cà vạt lụa. Người đàn ông lịch thiệp đầu tiên, Mark Butcher, với một bên mắt bầm đen. "Có thể cô nhớ ra Dmitri," Hugh nói sau khi giới thiệu xong. "Cậu ấy từng ở ngôi nhà thuyền của John vài tháng trước khi cô ghé qua."

Georgeanne nhìn người đàn ông với mái tóc màu nâu nhạt và đôi mắt xanh lam. Cô không nhớ chút nào về anh. "Tôi nghĩ trông anh quen quen." Cô nói dối.

"Tôi vẫn còn nhớ cô." Dmitri nói, giọng Nga rất nặng. "Hôm ấy cô mặc đồ màu đỏ."

"Tôi ư?" Georgeanne hãnh diện khi anh ta có thể nhớ màu váy cô mặc. "Tôi rất ngạc nhiên là anh còn nhớ."

Dmitri mỉm cười và những nếp nhăn mờ xuất hiện nơi khóe mắt anh. "Tôi nhớ. Giờ tôi không đeo dây chuyền vàng nữa."

Georgeanne liếc nhìn Mae, người đang nhún vai và ngước lên nhìn nụ cười toét miệng của Hugh. "Đúng thế đấy. Anh đã phải giải thích với Dmitri là phụ nữ Mỹ không thích đàn ông đeo trang sức."

"Ồ, em không biết chuyện đó đấy," Mae phản đối. "Em thấy nhiều tay trông vẫn vô cùng mạnh mẽ với chuỗi ngọc đeo cổ và đôi khuyên tai hợp gu."

Hugh kéo Mae áp gần sát anh và hôn lên đỉnh đầu cô. "Anh không nói đến những tay mê đồ phụ nữ, em yêu."

"Cô bé này là con cô à?" Mark hỏi Georgeanne.

"Vâng, cháu là con tôi."

"Mắt chú làm sao thế?" Lexie đưa đĩa cho Georgeanne, rồi chỉ quả dâu vào Mark.

"Đội Avalanche tóm được chú ấy ở góc sân và thụi cho chú ấy một phát," John trả lời từ phía sau Georgeanne. Anh bế Lexie bằng một cánh tay và nhấc con lên cho tới khi Lexie cao ngang bằng

anh. “Đừng thương chú ấy, có lẽ chú ấy đáng bị như thế.”

Georgeanne liếc nhìn John. Cô muốn hỏi anh về câu nói Virgil quẳng lại trước khi bỏ đi, nhưng cô phải đợi đến khi nào chỉ có hai người.

“Có lẽ cậu ấy không nên quật gậy vào mông Ricci.” Hugh đế vào.

Mark nhún vai. “Năm ngoái Ricci làm gãy cổ tay tôi,” anh nói, và cuộc hội thoại của họ chuyển sang ai bị thương nhiều nhất. Ban đầu Georgeanne còn kinh ngạc trước danh sách xương gãy, cơ rách, và những mũi khâu. Nhưng càng nghe, cô càng thấy chuyện này lôi cuốn một cách bệnh hoạn. Cô bắt đầu tự hỏi bao nhiêu người đàn ông trong căn phòng này còn đủ răng thật của mình. Nghe chuyện họ nói thì có vẻ không nhiều lắm.

Lexie đặt tay lên hai bên đầu John, và xoay mặt anh về phía mình. “Hôm qua bố có bị đau không?”

“Bố ấy à? Bố làm sao mà đau được!”

“Bố ư?” Dmitri nhìn Lexie. “Con bé là con cậu ư?”

“Phải.” John quay sang nhìn đồng đội. “Con bé loắt choắt cả nghĩ này là con gái tôi, Lexie Kowalsky.”

Georgeanne đợi John nói rằng anh không hề biết gì về Lexie cho tới mãi gần đây, nhưng anh không nói gì. Anh không giải thích một lời nào về sự xuất hiện đột ngột của con gái mình. Anh chỉ ôm con trong tay cứ như thể con bé đã luôn nằm gọn trong vòng tay anh vậy.

Dmitri liếc nhìn Georgeanne, rồi lại nhìn John. Anh ta nhướng mày dò hỏi.

“Phải,” John trả lời, mặc cho Georgeanne tự hỏi về khoảng im lặng xen vào giữa hai người đàn ông.

“Cháu mấy tuổi rồi, Lexie?” Mark hỏi.

“Sáu ạ. Cháu sinh nhật rồi, và bây giờ cháu học lớp một. Cháu *cóa* một con chó nữa, vì bố mua nó cho cháu. Tên nó là Pongo, nhưng nó không to lắm. Nó không có lông nên tai nó rất lạnh. Cháu đã làm cho nó một cái mũ.”

“Chiếc mũ màu tía,” Mae nói với John. “Trông cái mũ như mũ lừa bằng giấy ấy.”

“Làm thế nào con đội được mũ cho con chó?”

“Nó ghì con chó giữa hai đầu gối,” Georgeanne trả lời.

John liếc nhìn con gái. “Con ngồi lên Pongo ư?”

“Vâng, bố ơi, nó thích con ngồi lên nó.”

John không nghĩ Pongo lại thích đội chiếc mũ ngu ngốc ấy chút nào. Anh há miệng định bảo rằng có lẽ con bé không nên ngồi lên con chó nhỏ tội nghiệp, nhưng ban nhạc bắt đầu chơi, và anh nhìn lên sân khấu. "Chào buổi tối," ca sĩ chính nói vào micro. "Với bài hát đầu tiên của đêm nay, Hugh và Mae đề nghị tất cả quý vị cùng họ bước lên sàn nhảy."

"Bố," Lexie nói, giọng hầu như bị tiếng nhạc át đi. "Con ăn một miếng bánh được không?"

"Mẹ con có đồng ý không?"

"Có ạ."

Anh quay sang Georgeanne và áp miệng gần tai cô. "Bố con tôi đi tới bàn tiệc bây giờ. Cô muốn đi với chúng tôi không?"

Cô lắc đầu, và John nhìn sâu vào đôi mắt xanh lá của cô. "Đừng đi đâu nhé." Trước khi cô kịp trả lời, anh và Lexie đã đi sang bên kia phòng.

"Con muốn một miếng thật to," Lexie nhắc anh. "Với nhiều kem."

"Con sẽ đau bụng đấy."

"Không, không đau đâu ạ."

Anh đặt con xuống bên bàn và đợi suốt mấy phút dài khủng khiếp chỉ để con bé chọn đúng phần bánh có những bông hồng màu tía. Anh lấy nĩa và tìm chỗ ngồi cho con tại chiếc bàn trong cạnh một đứa cháu gái của Hugh. Khi quay lại tìm Georgeanne, anh nhác thấy cô trên sàn nhảy với Dmitri. Bình thường anh vẫn ưa anh chàng người Nga trẻ tuổi này, nhưng hôm nay thì không. Không khi mà Georgeanne mặc một chiếc váy ngắn bó sát như thế, và không khi Dmitri nhìn cô như nhìn món trứng cá tầm trắng muối.

John len lỏi qua sàn nhảy đông nghẹt và đặt tay lên vai đồng đội. Anh không cần nói gì. Dmitri nhìn anh, nhún vai, rồi bước đi.

"Tôi không nghĩ đây là một ý hay lắm đâu." Georgeanne nói khi anh quàng tay quanh người cô.

"Sao lại không chứ?" Anh kéo cô lại gần hơn, để những đường cong mềm mại của cô áp vào ngực mình và để cơ thể hai người đu đưa theo điệu nhạc dặt dìu. *Anh có thể có sự nghiệp với đội Chinooks, hoặc anh có thể có Georgeanne. Anh không thể có cả hai.* Anh nghĩ về lời cảnh cáo của Virgil, và anh nghĩ về người đàn bà ấm áp trong vòng tay mình. Anh lựa chọn. Anh đã đưa ra quyết định từ mấy ngày trước ở Detroit.

"Trước hết, đó là vì Dmitri mời tôi nhảy."

"Cậu ta là một thằng nhóc hư hỏng. Tránh xa cậu ta ra."

Georgeanne lùi lại đủ để ngước lên nhìn thẳng vào mặt anh. "Tôi tưởng anh ta là bạn anh."

"Đã từng là thế."

Lông mày cô nhíu lại. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Cả hai chúng tôi đều muốn cùng một thứ, chỉ có điều cậu ta sẽ không có được nó."

"Anh muốn gì?"

Có rất nhiều thứ anh muốn. "Tôi thấy cô nói chuyện với Virgil. Ông ta nói gì vậy?"

"Không nói nhiều lắm. Tôi bảo ông ta là tôi xin lỗi về chuyện đã xảy ra bảy năm về trước, nhưng ông ta không chấp nhận lời xin lỗi của tôi." Cô bối rối trong giây lát, rồi lắc đầu và quay đi. "Anh nói ông ta đã bỏ qua, nhưng ông ta vẫn còn cay cú chuyện đó lắm."

John trượt lòng bàn tay tới mép cổ họng cô và đưa ngón cái nâng cằm cô lên. "Đừng lo lắng về ông ta." Anh nhìn thẳng vào mặt cô, rồi nhướng mắt nhìn người đàn ông già nua đang trừng trừng nhìn lại. Ánh mắt anh nhác thấy Dmitri và cả nửa tá những gã đang đưa mắt dòm ngó ngực Georgeanne. Rồi anh cúi mặt xuống và môi anh áp trọn lên môi cô. Anh chiếm trọn cô bằng miệng, bằng lưỡi và bằng bàn tay anh mơn trớn từ lưng xuống mông cô. Nụ hôn dịu dàng, thật lâu, và nóng bỏng. Cô siết chặt lấy anh, và sau khi cuối cùng anh cũng chịu dứt miệng khỏi cô, cô ngạt thở.

"Trời đất quỷ thần ơi." Cô thì thầm.

"Giờ hãy kể cho tôi về Charles đi." Ánh mắt cô thoáng mơ màng, phiêu diêu. Niềm đam mê trong mắt cô khiến anh nghĩ tới cảnh giường chiếu tả tơi và da thịt mềm mại.

"Anh muốn biết về Charles ư?"

"Lexie kể với tôi rằng cô đang tính chuyện kết hôn với anh ta."

"Tôi đã từ chối."

Cảm giác nhẹ nhõm lướt ào qua anh. Anh siết chặt vòng tay quanh người cô và vùi nụ cười vào làn tóc cô. "Đêm nay cô thật xinh đẹp." Anh nói vào tai cô. Rồi anh lùi người lại, nhìn vào khuôn mặt cô, vào bờ môi khêu gợi của cô, và nói, "Sao mình không tìm chỗ nào đó để tôi có thể lợi dụng cô một chút nhỉ? Bệ rửa tay ở phòng vệ sinh nữ có đủ lớn không?"

Anh nhận ra mắt cô ánh lên một tia thích thú trước khi cô quay đi và cố giấu nụ cười. "Anh đang phê thuốc đấy à, John Kowalsky?"

"Đêm nay thì không," anh cười. "Tôi đã theo phong trào 'Hãy nói không' của cựu đệ nhất phu nhân Hoa Kỳ Nancy Reagan. Cô thì sao?"

"Dĩ nhiên là không." Cô giễu.

Tiếng nhạc tắt và một bài hát nhịp nhanh hơn bắt đầu. “Lexie đâu rồi?’ cô lớn tiếng hỏi, cố át đi tiếng nhạc ồn ã.

John nhìn quanh tới chiếc bàn nơi anh để con ngồi lại và nhác thấy con ngồi đó, ai tay áp vào má và mí mắt chừng như chực sụp xuống. “Trông con bé như sắp ngủ gật.”

“Tôi nên đưa con bé về thì hơn.”

John đưa tay nhẹ lướt từ lưng ngược lên tới vai cô. “Tôi sẽ bế con bé ra xe cho cô.”

Georgeanne cân nhắc về lời đề nghị của anh trong giây lát rồi quyết định để anh làm thế. “Vậy thì tuyệt quá. Tôi đi lấy ví rồi sẽ gặp anh ngoài kia.” Tay anh siết chặt cánh tay cô trước khi anh buông cô ra. Cô dõi nhìn anh bước thẳng tới chỗ Lexie, rồi quay lại tìm Mae.

Có cái gì đó hoàn toàn khác trong những ve vuốt của anh đêm nay. Cái gì đó trong cách anh ôm cô và hôn cô. Cái gì đó nồng nàn và chiếm hữu như thể anh không muốn để cô đi. Cô tự nhủ đừng gán cho chuyện đó quá nhiều ý nghĩa, nhưng một ngọn lửa ấm áp nho nhỏ đã đậu lại nơi trái tim cô.

Cô vội vã đi lấy ví, rồi chào Mae và Hugh. Khi cô bước ra ngoài, bóng đêm đã đổ xuống, và bãi đỗ xe được chiếu sáng nhờ ánh đèn đường. Cô nhác thấy John đứng tựa vào xe cô. Anh choàng chiếc áo khoác len quanh người Lexie và ôm con áp vào ngực mình. Chiếc áo trắng tinh của anh nổi bật trong bãi đậu xe mờ tối.

“Không phải như thế,” cô nghe thấy anh nói với Lexie. “Con đâu thể tự đặt biệt danh cho mình được. Ai đó bắt đầu gọi con bằng một cái tên nào đó, và rồi cái tên ấy mới gắn với con. Con nghĩ chú Ed Jovanovski[30] tự chọn biệt danh cho mình là ‘Ed đặc biệt’ à?”

“Nhưng con muốn là ‘Mèo’.”

“Con không thể là ‘Mèo’.” Anh ngước lên nhìn Georgeanne và đẩy mình khỏi xe. “Chú Felix Potvin có biệt danh là ‘Mèo’ rồi.”

“Con có thể là chó được không?” Lexie hỏi, dựa đầu vào vai anh.

“Bố không nghĩ là con lại muốn mọi người gọi mình là Lexie ‘Chó’ Kowalsky lắm đâu, phải không?”

Lexie cười khúc khích bên cổ anh. “Không, nhưng con muốn có biệt danh giống bố.”

“Nếu con muốn là một con mèo, thì con thấy cái tên Báo Săn thế nào? Lexie ‘Báo Săn’ Kowalsky.”

“Được ạ,” vừa nói nó vừa ngáp. “Bố ơi, bố có biết tại sao các con vật lại không chơi tú trong rừng không?”

Georgeanne trợn mắt khi nhét chìa khóa vào ổ.

"Bởi vì có nhiều báo săn," anh trả lời. "Con kể cho bố câu chuyện cười này năm mươi lần rồi đấy."

"Ối, con quên mất."

"Bố không nghĩ là con có thể quên bất kỳ chuyện gì đâu." John khẽ cười rồi đặt Lexie vào ghế xe. Ánh đèn dưới trần xe hắt sáng lung linh trên làn tóc mướt của anh, và rọi vào bộ dây đeo quần có họa tiết màu lam đỏ. "Tôi sẽ gặp lại hai mẹ con ở trận khúc côn cầu tối mai."

Lexie lần tìm dây an toàn và đóng tách lại. "Ngọt ngào với con nào, bố ơi." Con bé chun môi lại chờ đợi.

Georgeanne mỉm cười bước sang sườn xe bên người lái. Cái cách John chăm sóc Lexie chạm vào phần mềm yếu nơi trái tim cô. Anh là một người cha tuyệt vời, và dù có xảy ra chuyện gì giữa Georgeanne và John đi chăng nữa thì cô vẫn luôn yêu anh vì anh đã yêu quí Lexie.

"Này, Georgie?" Giọng anh gọi cô tựa như một cái chạm tay ấm áp trong làn khí đêm giá lạnh.

Cô nhìn qua nóc xe vào gương mặt của John, một phần gương mặt anh vẫn khuất trong bóng tối.

"Cô định đi đâu?" anh hỏi.

"Ồ, về nhà, còn đi đâu nữa chứ."

Anh cười tự đáy sâu nơi ngực anh. "Cô không muốn ngọt ngào với ông bố này sao?"

Sự cám dỗ cười nhạo lòng tự chủ và lý trí mềm yếu của cô. Chết tiệt, cô đang định lừa ai chứ? Hễ dính dáng tới John thì cô làm gì còn lòng tự chủ nào nữa? Nhất là sau nụ hôn anh trao cô. Cô giật mạnh mở cửa xe, thậm chí trước cả khi kịp cân nhắc tới lời đề nghị đầy cám dỗ ấy. "Không phải hôm nay, cậu bé hư hỏng ạ."

"Cô vừa gọi tôi là cậu bé hư hỏng đấy à?"

Cô đặt một chân nơi cửa xe. "Như thế đã tiến bộ so với cái cách tôi gọi anh tháng trước rồi đấy," cô nói, và chuồi người vào trong xe. Cô nổ máy, và chạy xe khỏi bãi đỗ trong khi tiếng cười rộn vang của John lấp đầy buổi đêm.

Trên đường chạy xe về nhà, cô nghĩ về sự khác biệt nơi anh. Trái tim cô muốn tin tất thảy chuyện này là thứ gì đó kỳ diệu, cứ như anh vừa bị một quả khúc côn cầu bay trúng đầu rồi bỗng nhiên anh tỉnh táo trở lại và nhận ra mình không thể sống thiếu cô. Nhưng những kỷ niệm với John lại nói với cô điều hoàn toàn khác. Cô đủ hiểu biết để không đầu tư quá nhiều cảm xúc của mình vào anh hay để kiếm tìm những động cơ ẩn giấu sau hành động của anh. Cố giải mã mỗi từ anh nói hay mỗi lần anh chạm vào cô thì thật điên rồ. Lần nào cô lơ là cảnh giác trước anh cô cũng bị tổn thương đau đớn.

Sau khi đặt Lexie lên giường, Georgeanne vắt chiếc áo khoác lễ phục của John lên lưng ghế trong bếp và đá cho đôi giày tuột ra. Một cơn mưa nhẹ tí tách trên kính cửa sổ khi cô pha cho mình một tách trà thảo mộc. Cô bước tới ghế và vuốt nhẹ ngón tay dọc theo đường may vai áo khoác của John, cố mường tượng lại thật rõ hình ảnh anh đứng bên kia lối đi giữa hai hàng ghế nhà thờ với đôi mắt lam nhìn cô đăm đắm. Cô nhớ mùi nước hoa cologne và thanh âm giọng nói của anh. *Sao mình không tìm chỗ nào đó để tôi có thể lợi dụng cô một chút nhỉ,* anh nói vậy, và cô đã bị cám dỗ.

Pongo sủa liền vài tiếng trước khi chuông cửa reo. Georgeanne đưa tay xuống bế vốc con chó lên trong lúc đi tới cửa. Cô không ngạc nhiên lắm khi thấy John đứng nơi bậc thềm trước nhà, giọt nước mưa lấp lánh trên mái tóc thẫm.

"Tôi quên không đưa vé cho cô tới xem trận thi đấu buổi tối mai," anh nói, và chìa ra một chiếc phong bì.

Georgeanne nhận lấy tấm vé, rồi mặc cho lý trí nói lời từ chối, cô vẫn mời anh vào nhà. "Tôi đang pha trà, anh có muốn uống một tách không?"

"Nóng à?"

"Ừ?"

"Cô có trà đá không?"

"Dĩ nhiên rồi, tôi là người Texas mà." Cô bước trở lại bếp, đặt Pongo xuống sàn. Con chó chạy tới liếm liếm giày anh.

"Pongo đang dần trở thành một con chó giữ nhà tuyệt vời đấy," cô nói với anh khi thò tay vào tủ lạnh rồi lấy ra một túi trà.

"Phải rồi. Tôi cũng thấy thế. Con chó sẽ làm gì nếu ai đó lẻn vào nhà. Liếm chân anh ta ư?"

Georgeanne cười và đóng cửa tủ lại. "Có lẽ vậy, nhưng trước tiên nó cứ phải sủa om sòm cái đã. Có Pongo quanh quẩn ở bên còn tốt hơn là lắp đặt hệ thống báo động. Nghe thì kỳ lạ, nhưng tôi cảm thấy an toàn khi có con chó trong nhà." Cô đặt phong bì lên bàn bếp rồi pha trà.

"Lần sau tôi sẽ mua cho cô một con chó thực sư." John bước vài bước về phía cô và với lấy cốc trà. "Không đá. Cám ơn."

"Tốt hơn là không có lần sau."

"Lúc nào cũng có lần sau, Georgie thân mến ạ," anh nói, và đưa cốc trà lên môi, mắt anh không rời khỏi cô khi anh uống một hơi dài.

"Anh chắc mình không muốn uống đá chứ?"

Anh lắc đầu rồi đặt cốc trà xuống. Anh liếm đôi môi còn ướt trong khi lướt mắt qua ngực xuống đùi cô, rồi ngược trở lại lên khuôn mặt. "Cái váy đó đã khiến tôi phát điên lên cả ngày hôm nay đấy. Nó làm tôi nhớ tới cái váy cưới màu hồng bé xíu mà cô mặc lần đầu tiên khi mình gặp nhau."

Cô nhìn xuống. "Cái váy này chẳng có gì giống cái váy đó cả."

"Nó cũng ngắn và nó màu hồng."

"Cái váy kia còn ngắn hơn, không dây, và chật đến mức làm tôi nghẹt thở."

"Tôi nhớ." Anh mỉm cười, tựa một bên hông vào bàn bếp. "Trên đường đi tới Copalis, cô cứ hết kéo thân váy lên rồi lại co gấu váy xuống. Cảnh đó quyến rũ chết người, cứ như một trận kéo co khêu gợi vậy. Lúc ấy tôi chỉ chăm chăm xem phần thân nào sẽ thắng."

Georgeanne tựa một bên và vào tủ lanh, và khoanh tay lại. "Tôi lấy làm ngạc nhiên khi anh nhớ được cả mấy thứ ấy. Như tôi còn nhớ thì anh đâu có thích tôi lắm."

"Còn như tôi nhớ thì tôi thích cô như bị bỏ bùa mê ấy chứ."

"Chỉ khi tôi trần truồng. Những khi khác anh khá là thô lỗ."

Anh nhíu mày nhìn cốc trà trong tay, rồi ngước lên nhìn cô. "Tôi không nhớ như thế, nhưng nếu tôi từng thô lỗ với cô thì cũng không phải vì tôi ghét cô. Hồi đó cuộc đời tôi là một đống phân. Tôi nốc quá nhiều rượu và làm đủ mọi chuyện để hủy hoại sự nghiệp của tôi, hủy hoại chính tôi." Anh ngừng lại, hít một hơi thở sâu. "Cô còn nhớ tôi từng kể với cô chuyện tôi đã kết hôn chứ?"

"Dĩ nhiên." Sao cô có thể quên DeeDee và Linda cơ chứ?

"Chà, tôi đã không kể cho cô rằng Linda đã tự vẫn nhỉ. Tôi tìm thấy cô ta chết trong bồn tắm. Cô ta rạch cổ tay bằng dao lam, và trong suốt nhiều năm, tôi đã luôn đổ lỗi cho chính mình."

Georgeanne nhìn anh trân trối, choáng váng không thốt nên lời. Cô không biết phải nói gì hay làm gì nữa. Trong phút bốc đồng đầu tiên, cô đã muốn quàng tay quanh eo anh và nói với anh rằng cô rất tiếc, nhưng rồi cô kìm lại.

Anh uống thêm một hơi nữa, rồi đưa mu bàn tay lên quẹt miệng. "Sự thật là tôi không yêu cô ta. Tôi là một thằng chồng tệ bạc, và tôi chỉ cưới cô ta vì cô ta có mang. Khi đứa bé mất, chẳng còn gì níu giữ hai chúng tôi lại nữa. Tôi muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân ấy. Cô ấy thì không."

Nỗi đau bóp nghẹt ngực cô. Cô hiểu John, và cô biết anh hẳn đã bị giày vò vì chuyện ấy. Cô tự hỏi tại sao giờ anh lại kể cho cô? Tại sao anh lại tin tưởng mà tâm sự với cô câu chuyện đau lòng này? "Anh có một đứa con ư?"

"Phải. Thằng bé bị sinh non, nên một tháng sau thì mất. Nếu còn sống thì giờ Toby được tám tuổi rồi."

“Tôi rất tiếc,” là điều duy nhất cô có thể nghĩ ra mà nói. Cô không thể tưởng tượng được mình sẽ thế nào nếu để mất Lexie.

Anh để cốc lên bàn bếp cạnh Georgeanne rồi nắm lấy tay cô. “Đôi lúc tôi tự hỏi thằng bé sẽ thế nào nếu nó còn sống.”

Georgeanne nhìn thẳng vào khuôn mặt anh và một lần nữa ngọn lửa ấm áp nho nhỏ ấy lại bừng lên quanh tim cô. Anh quan tâm tới cô. Có lẽ niềm tin và sự quan tâm có thể biến thành thứ gì đó hơn thế.

“Tôi muốn kể với cô về Linda và Toby vì hai lý do. Tôi muốn cô biết về họ, và tôi muốn cô biết dù đã kết hôn hai lần thì tôi cũng sẽ không mắc lại những lỗi lầm xưa cũ ấy. Tôi sẽ không kết hôn nữa nếu chỉ vì đứa trẻ, hay bởi vì ham muốn. Sẽ chỉ là vì tôi phát cuồng lên vì yêu.”

Từng lời anh nói như gáo nước lạnh dội vào ngọn lửa ấm áp mới nhen ấy. Họ đã có con với nhau, và chẳng có gì phải nghi ngờ chuyện anh quấn lấy cô vì những ham muốn xác thịt. Anh chưa từng hứa hẹn gì với cô ngoài một lần vui vẻ, nhưng cô sẽ lại ngã vào vòng tay anh. Cô đã để đính mình hy vọng vào những thứ cô không thể có, để rồi nhận ra điều đó đau đớn đến mức khiến đáy mắt cô cay. “Cám ơn đã tâm sự, John, nhưng đơn giản là lúc này tôi không thể đánh giá cao sự thành thật nơi anh,” vừa nói cô vừa bước ra cửa trước. “Tôi nghĩ anh nên đi đi.”

“Gì cơ?” Giọng anh tỏ vẻ hoài nghi khi anh đi ngay sau cô. “Tôi ngỡ mình đang sắp nói tới điều gì đó quan trọng chứ.”

“Tôi biết. Nhưng không thể có chuyện cứ khi nào anh muốn làm tình thì lại tìm đến tôi và cứ thế chờ tôi xé toạc áo quần ra mà phục tùng anh.” Cô không thể ngăn cằm mình run run khi cô mở cửa trước. Cô muốn anh đi trước khi cô tan thành từng mảnh.

“Đó là điều cô nghĩ sao? Rằng cô chỉ là gái để tôi làm tình sao?”

Georgeanne cố không run rẩy. “Phải.”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?” Anh giật cửa khỏi những ngón tay cô đang túm chặt rồi đóng sầm lại. “Tôi dốc hết ruột gan với cô còn cô thì nhảy chồm chồm lên nó! Tôi thành thật với cô, còn cô thì nghĩ tôi đang cố chui vào quần cô.”

“Thành thật? Anh chỉ thành thật khi anh muốn thứ gì đó. Anh luôn lừa dối tôi.”

“Tôi lừa dối cô khi nào?’

“Luật sư của anh, là một.” Cô nhắc nhở anh.

“Đó không phải là lừa dối, chỉ là lỡ quên thôi.”

“Đó là trò dối trá, và hôm nay anh lừa dối tôi.”

"Khi nào?'

"Ở nhà thờ. Anh bảo với tôi rằng Virgil đã bỏ qua chuyện đó, rằng ông ta đã quên chuyện xảy ra bảy năm về trước. Nhưng anh biết ông ta chưa quên."

Anh ngã ngửa ra sau và nhíu mày nhìn cô. "Ông ta đã nói gì?"

"Rằng anh sẽ không chọn tôi thay vì đội khúc côn cầu của anh. Ông ta có ý gì?" cô hỏi, và đợi anh giải thích sáng tỏ.

"Cô muốn biết sự thật?"

"Dĩ nhiên."

"Được thôi, ông ta đe dọa sẽ chuyển nhượng tôi sang đội khác nếu tôi dính líu tới cô, nhưng cái đó chẳng có nghĩa lý gì. Quên chuyện Virgil đi. Ông ta chỉ điên tiết vì tôi có được thứ mà ông ta muốn."

Georgeanne dựa người vào tường. "Tôi ư?"

"Cô."

"Đó là tất cả ý nghĩa của tôi với anh ư?" Cô nhìn thẳng vào anh.

Anh thở hắt ra và đưa tay vuốt tóc. "Nếu cô nghĩ tôi chỉ tới đây để thỏa mãn ham muốn của tôi thì cô nhầm rồi."

Cô đưa mắt nhìn lướt tới chỗ phồng lên nơi quần anh, rồi nhìn lên mặt anh. "Tôi nhầm ư?"

Má anh tím tái vì giận dữ và hàm anh nghiến lại. "Đừng có lấy phản ứng của tôi trước cô và biến nó thành thứ gì đó bẩn thỉu. Tôi muốn cô, Georgeanne. Tất cả những gì cô phải làm là bước vào phòng, và tôi muốn cô.Tôi muốn hôn cô, muốn ve vuốt cô, muốn làm tình với cô. Phản ứng cơ thể của tôi rất tự nhiên, và tôi không thấy hối tiếc vì điều đó."

"Và rồi đến sáng anh sẽ lại ra đi, và tôi sẽ lại cô đơn."

"Chuyện đó thật ngớ ngẩn."

"Chuyện đó đã xảy ra hai lần rồi."

"Lần trước, cô đã rời bỏ tôi chứ."

Cô lắc đầu. "Ai rời bỏ ai hay rời bỏ khi nào thì cũng thế cả thôi. Đều kết thúc vậy cả. Không chủ tâm thì anh vẫn làm tôi tổn thương."

"Tôi không muốn làm cô tổn thương. Tôi muốn làm cô cảm thấy dễ chịu, và nếu cô thành thật với tôi như cách cô muốn tôi thành thật với cô, thì cô nên thừa nhận cô cũng thích tôi đi."

“Không.”

Mắt anh nheo lại. “Tôi ghét từ đó.”

“Xin lỗi, nhưng giữa chúng ta có quá nhiều thứ để có thể nói một từ nào khác.”

“Cô vẫn đang cố trừng phạt tôi vì chuyện đã xảy ra bảy năm trước sao, hay đó chỉ là cái cớ?” Anh chống tay lên tường ngay sát đầu cô. “Cô sợ gì chứ?”

“Không phải anh.”

Anh khum lòng bàn tay đỡ lấy cằm cô. “Nói dối. Cô sợ ông bố này sẽ không yêu cô.”

Hơi thở cô nghẹn lại trong phổi. “Thật tàn nhẫn.”

“Có lẽ thế, nhưng đó là sự thật.” Ngón cái anh cọ khắp bờ môi mím chặt của cô. Anh nắm tay kia quanh cổ tay cô. “Cô sợ phải với tay ra lấy thứ cô muốn, nhưng tôi thì không. Tôi biết mình muốn gì.” Anh trượt lòng bàn tay cô khắp khuôn ngực anh săn chắc rồi dọc xuống hàng cúc áo sơ mi của anh. “Cô vẫn đang cố ngoan cho tôi để ý phải không? Ừm, biết sao không, búp bê bé bỏng,” anh thì thầm khi đưa tay cô tới trước quần và áp thứ đang cương cứng của anh vào lòng bàn tay cô. “Tôi có để ý đấy.”

“Thôi đi,” cô nói, và không ngăn nổi nước mắt nữa. Cô ghét anh. Cô yêu anh. Cô muốn anh ở lại cũng tha thiết như muốn anh đi. Anh thật thô lỗ và tàn nhẫn, nhưng anh đã đúng. Cô hốt hoảng khi anh chạm vào cô, nhưng lại sợ anh không làm thế. Cô e sợ khi nhận lấy cái cô muốn, sợ anh sẽ làm cô đau khổ và bất hạnh. Cô đã đau khổ và bất hạnh đủ rồi. Cô không thể nào thắng nổi anh. Anh giống như ma túy, một thứ gây nghiện, và cô đã cắn câu. “Đừng làm vậy với tôi.”

John lau giọt nước mắt khỏi má cô và buông tay cô ra. “Tôi muốn cô, và tôi không ngại chơi bẩn.”

Cô phải dứt mình khỏi John, ngay lập tức. Cô phải cai nghiện. Không một nụ hôn nóng bỏng, ve vuốt rạo rực hay ánh mắt thèm khát nào nữa. Cô phải cứng cỏi. “Anh chỉ muốn cái…một cái…”

John lắc đầu và mỉm cười. “Tôi không chỉ muốn một cái đó. Tôi muốn tất cả.”

Chương 19

John nhìn vào mắt Georgeanne và khẽ bật cười. Cô đang cố mạnh mẽ nhưng không thể khiến mình thốt lên từ "mông". Đó là một trong những nét ở cô làm anh bị mê hoặc. "Tôi muốn trái tim em, tâm trí em và cơ thể em." Anh cúi đầu xuống, cọ cọ môi mình lên môi cô. "Tôi muốn mọi thứ của em, mãi mãi", anh thầm thì, quàng tay quanh eo cô. Lòng bàn tay cô áp vào ngực anh tựa như muốn đẩy anh ra, nhưng rồi bờ môi mềm mại hé mở, và anh cảm thấy chiến thắng sao ngọt ngào đến độ chỉ chút nữa thôi anh đã khuỵu xuống. Anh khao khát cơ thể cô và tâm hồn cô. Anh kéo cô đứng kiễng trên đầu ngón chân và làm thỏa mãn cơn khát trong anh. Trong khoảnh khắc, nụ hôn trở thành một màn ngấu nghiến xác thịt của miệng và lưỡi và khoái lạc. John cởi khóa lưng váy rồi vuốt ve bờ vai mềm. Anh kéo váy xuống, cởi những sợi dây mỏng manh của váy lót, lột trần cô tới eo. Cánh tay cô bị ép chặt hai bên, anh lùi lại để ngắm đôi nhũ căng tròn đang bày ra trước mắt anh như ảo ảnh của thiên đường mà anh vẫn hình dung tới. Anh quàng tay quanh eo cô và cúi mặt xuống, hôn thật nhẹ lên đỉnh bầu ngực trái của cô. Lưỡi anh liếm bầu ngực hồng chun chun lại, và cô rên lên. Cô khom người về phía anh, và anh bú mút đầu ngực cô. Georgeanne giãy giụa để giải thoát đôi cánh tay, nhưng anh ôm ghì cô thật chặt.

"John" – cô rên rỉ. "Em muốn được chạm tay vào anh"

Anh nới lỏng vòng ôm và chuyển sang bầu ngực phải. Anh đã sẵn sàng. Anh đã sẵn sàng từ bao tháng nay. Nỗi khát khao rần rật nơi háng anh thôi thúc anh xô cô vào tường, kéo váy cô cao trên eo, và vùi mình vào sâu trong cơ thể cô ẩm ướt nóng bỏng. Ngay bây giờ.

Cô chuội tay khỏi mớ dây áo lót lằng nhằng và kéo đuôi áo sơ mi của anh khỏi quần. John ngây người nhìn vào đôi mắt mê dại của cô. Trước khi anh để cơn thôi thúc kia hạ gục mình mà kéo cô tới ngay bên cánh cửa, anh chộp lấy bàn tay cô và kéo cô tới cuối nhà. "Phòng ngủ của em ở đâu?", anh hỏi khi đi xuôi hành lang. "Anh biết có một phòng ở đâu đó quanh đây mà."

"Phòng cuối cùng, bên trái."

John vào phòng và đứng sững lại. Phủ trên giường là một tấm chăn may trần in hình hoa lá và một tấm màn ren. Có để nửa tá gối đăng ten xếp tựa vào đầu giường. Giấy dán tường và vải bọc ghế in hoa. Một vành hoa lớn treo trên tủ com mốt, và hai bình hoa để ngẫu hứng quanh phòng. Anh vừa bước vào thế giới của phái nữ.

Georgeanne bước qua anh, giữ váy che ngực, "Có gì không ổn sao?"

Anh nhìn cô, đứng đó giữa muôn hoa, cố che chở mình bằng đôi tay bé bỏng mà không thể. "Không có gì, trừ việc em vẫn mặc đồ."

"Anh cũng vậy!"

Anh mỉm cười và nhấc chân khỏi giày, "Không lâu đâu."

Chỉ vài giây sau anh đã trút bỏ áo quần, và khi đưa mắt nhìn Georgeanne, anh gần như nổ tung. Cô đứng ngay đó, ngoài tầm tay anh, chỉ với chiếc quần lót bé hơn cả bé và đôi tất chân dài đeo nịt hồng. Anh đưa mắt đăm đắm nhìn phần đùi gợi cảm ngay trên nịt tất tới cặp hông đầy đặn. Bầu ngực căng tròn, bờ vai mịn màng, khuôn mặt lộng lẫy. Anh bước đến bên cô và ôm ghì cô vào lòng. Cô nóng bỏng và mềm mại, và có mọi thứ anh từng muốn ở một người đàn bà. Anh muốn nhâm nhi từng khoảnh khắc. Anh muốn làm tình với cô, kéo dài cơn khoái lạc. Nhưng anh không thể. Anh cảm thấy mình giống như một đứa trẻ đang được thả cho chạy trong sân chơi yêu thích và không thể ngừng lại; thứ duy nhất khiến anh còn lần chần là phải quyết định xem chơi ở đâu trước. Anh muốn miệng cô, vai cô, bầu ngực của cô. Anh muốn hôn vào bụng cô, đùi cô, vào giữa hai chân cô.

Anh đẩy cô xuống giường, rồi lăn mình để cô ở trên. Anh hôn miệng môi cô, và dò dẫm tay xuống mông cô. Anh tóm vào quần lót rồi kéo nó xuống chân cô. Thứ cương cứng của anh tì vào phần bụng mềm mại của cô, và rồi anh cọ nó vào người cô. Sức căng nơi háng anh trở nên mạnh hơn, và mạnh hơn nữa, cho tới khi anh nghĩ mình sắp nổ tung.

Anh muốn chờ đợi, anh muốn biết chắc cô đã sẵn sàng. Anh muốn trở thành một người tình dịu dàng. Anh ôm cô, lật mình để cô lại ở dưới và cởi chiếc quần lót khỏi chân cô. Anh ngồi lùi lại trên gót chân mình và nhìn cô không mặc gì, ngoại trừ đôi tất chân và nịt tất. Cô với cánh tay tới anh, và anh biết mình không thể chờ đợi được nữa. Thân anh trùm lên cô, hông anh lắc giữa cặp đùi nõn nà, và anh áp lòng bàn tay vào hai má cô. "Anh yêu em, Georgeanne", anh thầm thì khi nhìn sâu vào đôi mắt xanh lá, "Hãy nói em yêu anh đi."

Cô rên rỉ và lân la đôi tay xuống đằng sau anh. "Em yêu anh, John, em đã luôn yêu anh."

Anh đi sâu vào trong cô và ngay lập tức nhận ra mình quên bao cao su. Lần đầu tiên trong bao năm nay, anh mới cảm thấy được bao kín bởi da thịt ẩm ướt nóng bỏng. Anh tuyệt vọng vật lộn tìm cách kiểm soát mình trong khi cơn khát cô đang cào xé ruột gan. Anh rút ra, rồi lại thọc vào, và cả hai vỡ tan trong cơn cực khoái cuồng quay.

Lúc ấy là ba giờ sáng khi John tuột xuống gường và bắt đầu mặc quần áo. Georgeanne ôm chặt chăn quanh ngực và ngồi dậy nhìn anh cài khuy quần. Anh sẽ đi. Cô biết anh không còn lựa chọn nào khác. Không ai trong hai người muốn Lexie biết anh đã ở đây đêm qua. Mà sao trái tim cô vẫn nhói đau khi anh rời đi. Anh đã nói anh yêu cô. Anh đã nói thế nhiều lần. Vẫn còn hơi khó tin. Khó để cô tin vào niềm vui mà cô đang cảm thấy tự đáy lòng.

Anh với lấy áo sơ mi và xỏ tay vào ống tay áo. Nước mắt cay cay nơi mắt khiến cô phải chớp mắt kìm lại. Cô muốn hỏi liệu đêm mai cô có được gặp anh nữa không, nhưng cô không muốn mình tỏ ra tham lam và ham muốn.

“Có lẽ em không cần phải tới sân sớm đâu,” anh nói, ám chỉ tới cặp vé xem khúc côn cầu anh đã đưa cho cô. “Không cần đến sớm xem những màn biểu diễn trước trận đấu thì ngồi xem hết trận cũng đủ mệt với Lexie rồi.” Anh ngồi bên mép giường, đi tất và giày. “Mặc ấm vào nhé.” Khi mặc đồ xong, anh đứng dậy và nhoài người tới cô. Anh kéo cô nhổm dậy và hôn cô. “Anh yêu em, Georgeanne.”

Cô nghĩ sẽ chẳng bao giờ mình lại thấy chán nghe anh nói những lời ấy. “Em cũng yêu anh, John.”

“Anh sẽ gặp lại em sau trận đấu,” anh nói, và hôn lần cuối lên môi cô. Rồi anh ra đi, bỏ lại cô với lời cảnh cáo của Virgil còn văng vẳng trong đầu và đe dọa sẽ phá nát hạnh phúc của cô.

John yêu cô. Cô yêu anh. Anh có yêu cô đủ để từ bỏ đội khúc côn cầu của anh không? Mà ngay cả khi anh làm vậy thật, làm sao cô có thể sống nổi với chính mình?

Những ngọn đèn pha màu lục và lam xoay quanh sân băng như một chảo lửa cuồng nhiệt trong khi đến nửa tá đội trưởng đội cổ vũ mặc đồ thiếu vải lắc lư người theo những giai điệu rock như đấm vào tai phát ra từ hệ thống âm thanh ở sân Key Arena. Georgeanne có thể cảm thấy cả tiếng bass thùm thụp trong ngực mình và tự hỏi làm thế nào Ernie có thể chịu đựng được. Cô nhìn qua đỉnh đầu Lexie – con bé đang bịt tai – tới ông của John. Ông không có vẻ gì là khó chịu trước thứ âm thanh ồn ã này.

Ernie Maxwell trông không khác là mấy so với bảy năm về trước, với mái tóc bạn mỏng húi cua và chất giọng ồm ồm như của diễn viên Burgess Meredith. Điểm khác biệt duy nhất là bây giờ đôi mắt màu lam của ông nhìn mọi thứ đằng sau cặp kính đen và tai trái của ông đeo máy trợ thính.

Lúc đầu khi Georgeanne và Lexie tìm thấy chỗ ngồi, cô đã rất ngạc nhiên khi thấy ông đang đợi họ. Cô không biết có thể mong đợi điều gì từ ông của John, nhưng ông mau chóng khiến cô thấy thoải mái.

“Chào, Georgeanne. Trông cháu còn xinh đẹp hơn cả cô gái mà ông từng nhớ đấy,” ông nói khi giúp cô và Lexie cởi áo khoác.

“Còn ông, ông Maxwell, trông ông còn bảnh trai gấp đôi ông Maxwell mà cháu còn nhớ đấy ạ,” cô nói với một trong những nụ cười quyến rũ nhất của mình.

Ông cười vang. “Lúc nào ông cũng thích một cô gái miền Nam.”

Bỗng nhiên tiếng nhạc lịm đi và ánh đèn trong sân tắt phụt, chỉ trừ hai logo khổ lớn của đội Chinooks lung linh sáng ở hai đầu sân băng.

“Thưa quý ông, quý bà, đội Seattle Chinooks,” một giọng đàn ông vọng ra từ loa trên bảng điểm video điện tử to oành. Người hâm mộ bắt đầu cuồng nhiệt, và đội chủ nhà trượt vào sân băng giữa tiếng hò hét cổ vũ. Chiếc áo jersey trắng của họ nổi bật giữa bóng tối nhập nhòa. Từ chỗ ngồi phía trên cách dãy đèn xanh vài hàng ghế, ánh mắt cô lướt qua từng lưng áo cầu thủ cho tới khi cô tìm thấy cái tên KOWALSKY màu xanh trên áo số 11. Trái tim cô ngập tràn niềm kiêu hãnh và tình yêu. Người đàn ông to lớn ấy với chiếc mũ bảo hiểm màu trắng đội sụp xuống trán kia là người đàn ông của đời cô. Điều này vẫn còn mới mẻ và cô vẫn còn chưa tin hẳn rằng anh yêu cô. Từ khi anh hôn chào tạm biệt cô vẫn chưa nói chuyện với anh, và từ lúc đó, Georgeanne đã trải qua những khoảnh khắc khủng khiếp khi sợ rằng đêm qua chỉ là mộng ảo.

Thậm chí từ xa cô cũng có thể thấy anh đeo đệm gối và đệm vai, bên dưới đôi tất kẻ sọc dài mất hút trong hai ống quần đùi. Anh cầm chiếc gậy chơi trong đôi tay đeo găng lót đệm. Trông anh bất khả xuyên thủng như cái danh hiệu người ta trao cho anh, vững như một bức tường.

Đội Chinooks lướt từ cột gôn bên này sang cột gôn bên kia, rồi cuối cùng dừng lại dàn thành một hàng thẳng ở giữa sân. Đèn bật sáng, và tên đội Phoenix Coyotes được xướng lên. Nhưng khi trượt ra sân băng, đội bóng này được chào đón bằng những tiếng la ó của cổ động viên đội Chinooks. Georgeanne bỗng thấy thương đội khách, và nếu không phải lo cho sự an nguy của mình, cô đã hoan hô chào đón họ.

Năm cầu thủ mỗi đội tản ra trên sân băng về vị trí thi đấu của mình. John trượt vào vòng tròn phát bóng giữa sân băng, chống gậy chờ đợi.

“Đá đít bọn họ đi, cậu bé,” Ernie hét lên ngay khi quả bóng khúc côn cầu rơi xuống và trận đấu bắt đầu.

“Cụ Ernie,” Lexie kinh ngạc hét lên. “Cụ vừa nói một từ xấu.”

Hoặc là Ernie không nghe thấy, hoặc là ông cố tình làm ngơ trước lời nhắc nhở của Lexie.

“Con có lạnh không?” Georgeanne hỏi Lexie giữa tiếng ồn ào của đám đông. Họ đã mặc ấm: áo cotton trắng cổ rùa, quần jeans và đi giày cao cổ viền len.

Lexie vẫn đang dán mắt vào sân băng, lắc đầu. Con bé chỉ vào John, đang trượt dọc sân băng về phía họ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cầu thủ đội khách đang giữ bóng. Anh xô cậu ta thẳng vào đống biển hiệu quảng cáo ở mép sân, mạnh đến nỗi tấm biển của hãng Plexiglas rung lên răng rắc và Georgeanne có cảm giác họ sắp lao qua hàng rào chắn và xô hết cả đám đông khán giả ra ngoài. Cô nghe thấy những tiếng rít bật ra từ phổi hai người , và chắc mẩm sau cú xô mạnh đến thế anh chàng kia phải lên cáng cứu thương. Vậy mà anh ta thậm chí còn không ngã xuống. Họ huých khủyu tay và cố đốn ngã nhau, nhưng cuối cùng quả bóng lăn về phía gôn đội Coyotes.

Cô dõi theo John trượt từ đầu sân băng này đến đầu sân băng kia, đè ngã ai đó xuống sân băng và cướp bóng. Những pha va chạm thường rất bạo lực, khủng khiếp như những vụ tông xe, rồi cô nghĩ về đêm trước và thầm mong anh sẽ đừng làm tổn hại thứ gì cốt tử.

Đám đông cuồng loạn, ném vào không khí những lời chửi thề tục tĩu. Ernie thích hướng mối bất bình tới các trọng tài hơn. "Chống mấy con mắt khốn kiếp lên mà tập trung vào trận đấu đi mấy bố," ông la ó. Cả đời Georgeanne chưa từng bao giờ nghe thấy nhiều tiếng chửi thề như thế trong một khoảng thời gian ngắn đến thế, cũng chưa bao giờ thấy người ta khạc nhổ nhiều như vậy. Ngoài chửi thề và khạc nhổ, mỗi đội đều tung ra những cú đánh búa tạ, trượt đi vun vút, và gây sức ép lên khung thành đối phương. Nhưng đến cuối hiệp một, chưa có bàn thắng nào được ghi.

Trong hiệp hai, John bị phạt vì phạm lỗi ngáng người và bị buộc phải ra ngồi ghế phạt.

"Bọn chó!" Ernie hét lên về phía những người điều khiển trận đấu, "Roenik tự trượt chân ngã đấy chứ."

"Cụ Ernie!"

Georgeanne không định đôi co với Ernie, nhưng cô đã nhìn thấy John móc lưỡi gậy vào giày trượt của người kia và kéo chân anh ta từ bên dưới. John đã ung dung thực hiện màn tiểu xảo này, nhưng khi anh đặt một tay đeo găng lên ngực làm bộ ngây thơ, Georgeanne lại bắt đầu băn khoăn không biết có lẽ nào cái cảnh cầu thủ đối phương trượt từ đầu này sang đầu kia sân băng trong tư thế sõng soài ấy chỉ là do cô tưởng tượng ra không?

Hiệp ba, Dmitri cuối cùng cũng ghi một bàn cho đội Chinooks, nhưng mười phút sau, đội Coyotes san bằng tỷ số. Sự căng thẳng bóp nghẹt bầu không khí trên sân Key Arena, làm thỏa lòng người hâm mộ, và khiến họ ngồi nhấp nhổm không yên nơi mép ghế. Lexie nhảy cẫng lên, không thể ngồi một chỗ vì phấn khích. "Cố lên, bố," nó hét lên, khi John đang tranh bóng rồi trượt như vũ bão đến cuối sân. Đầu anh cúi xuống, anh phi như bay qua vạch giữa sân, rồi bỗng nhiên một cầu thủ đội Coyotes từ trên trời rơi xuống lao đến đâm sầm vào anh. Nếu không nhìn tận mắt, Georgeanne sẽ không thể tin một người đàn ông cao to như John có thể bị hất tung mấy vòng lên không trung như thế. Anh đáp lưng xuống mặt băng và nằm đó cho đến khi một hồi còi gióng lên. Huấn luyện viên và các chuyên gia y tế của đội Chinooks chạy đến. Lexie bắt đầu khóc, còn Georgeanne nghẹn thở, cảm giác nôn nao quặn thắt nơi dạ dày.

"Bố cháu không sao đâu. Nhìn kìa," Ernie nói, chỉ vào sân băng, "bố đứng dậy kìa."

"Nhưng bố bị đau," Lexie sụt sịt, nhìn John từ từ trượt không phải về phía băng ghế, mà về phía đường hầm mà đội đã trượt vào trong hai lần nghỉ giải lao trước đó.

"Bố cháu sẽ không sao." Ernie choàng tay quanh eo Lexie và kéo con bé lại gần mình. "Bố cháu

là Bức Tường cơ mà."

"Mẹ," Lexie rên rỉ khi nước mắt chảy thành dòng trên má, "mang băng cứu thương cho bố đi."

Georgeanne không nghĩ băng cứu thương có thể giúp ích được gì vào lúc này. Cô cũng muốn khóc, ánh mắt vẫn dán vào đường hầm kia, nhưng John không trở lại. Vài phút sau tiếng còi rít lên và trận đấu kết thúc.

"Georgeanne Howard?"

"Vâng?" Cô ngước nhìn người đàn ông đứng sau ghế, rồi đứng thẳng dậy.

"Tôi là Howie Jones, chuyên gia chăm sóc y tế của đội Chinooks. Anh John Kowalsky nhờ tôi tới tìm cô."

"Anh ấy bị thương thế nào?"

"Tôi không rõ lắm. Anh ấy muốn tôi đưa cô tới gặp anh."

"Chúa ơi!" Cô không thể tưởng tượng tại sao anh muốn gặp mình, trừ khi có lẽ anh bị thương nặng lắm.

"Cháu nên đi đi," Ernie vừa nói vừa đứng dậy.

"Còn Lexie thì sao ạ?"

"Ông sẽ đưa nó về nhà John, và ông sẽ ở đó cùng con bé cho đến lúc cháu tới."

"Ông chắc chứ ạ?", cô hỏi, những ý nghĩ mòng mòng quay trong đầu cô nhanh tới nỗi dường như cô không thể nắm bắt nổi điều gì.

"Dĩ nhiên rồi. Giờ thì đi đi nào."

"Cháu sẽ gọi báo cho ông biết tình hình." Cô cúi xuống hôn vào đôi má đẫm nước mắt của Lexie rồi chộp lấy áo khoác."Chà, ông không nghĩ cháu sẽ có thời gian gọi đâu."

Georgeanne theo Howie đi giữa hai dãy khán đài lưu động rồi qua lối đi cô từng thấy John biến mất vào vài phút trước. Họ bước trên những tấm thảm cao su dày và những người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ. Cô rẽ phải rồi đi qua một căn phòng lớn buông rèm. Nỗi lo lắng quặn thắt nơi bụng cô. Hẳn là phải có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra với John.

"Chúng ta gần đến nơi rồi." Howie bảo cô khi họ đi thẳng xuống cuối hành lang ồn ào toàn những người đàn ông mặc vest hoặc khoác trên người chiếc áo của đội Chinooks. Họ bước nhanh qua căn phòng đang đóng cửa đề tên "Phòng thay đồ" và rồi lại rẽ phải qua cái cửa hai cánh.

Và John ngồi đó, chuyện trò với một phóng viên truyền hình trước tấm biểu ngữ lớn màu lam của đội Chinooks. Tóc anh ướt bết và da anh loang loáng mồ hôi, trông anh giống như một cầu thủ vừa

chơi lăn xả, nhưng không có vẻ gì bị đau. Anh đã cởi áo thi đấu, bỏ đệm vai và giờ đang mặc một chiếc áo phông màu lam ướt rượt dính vào khuôn ngực vạm vỡ. Anh vẫn đang mặc quần đùi, đi tất sọc và đeo đệm lót bảo vệ ở chân, nhưng đã cởi giày trượt. Thậm chí dù không khoác đủ lệ bộ , trông anh vẫn ra dáng một cầu thủ lớn.

"Tkachuk đã giáng cho anh một cú khá đau trong những phút cuối của trận đấu. Cảm giác của anh như thế nào?" Phóng viên hỏi, dí micro vào mặt John.

"Bây giờ thì tôi thấy khá ổn rồi. Chắc sẽ bị thâm tím, nhưng khúc côn cầu là thế mà."

"Anh có ý định trả đũa trong các trận đấu sau không?"

"Hoàn toàn không, Jim. Lúc đó tôi đã cúi đầu, trong khi với những gã như Tkachuk, lúc nào anh cũng phải cảnh giác." Anh lau mặt bằng một tấm khăn tắm ngắn, rồi liếc quanh phòng. Nhác thấy Georgeanne đứng ở cửa phòng, anh thoáng mỉm cười.

"Trận đấu tối nay kết thúc với tỷ số hòa. Anh có thỏa mãn với kết quả này không?"

John quay trở lại với người đang phỏng vấn mình. "Dĩ nhiên là chúng tôi không bao giờ thỏa mãn với bất cứ cái gì chưa chạm vạch chiến thắng. Hiển nhiên là ở trận đấu sau chúng tôi sẽ phải tận dụng tốt hơn lợi thế hơn người. Bên cạnh đó, chúng tôi cũng cần tăng cường hàng công một chút."

"Ở tuổi ba mươi lăm, anh vẫn được coi là một trong những cầu thủ hàng đầu. Làm thế nào anh đạt được điều đó?"

Anh cười toét rồi khẽ tặc lưỡi: "À thì, có lẽ là nhờ những năm tháng sống thanh sạch."

Phóng viên và người quay phim đều cười ồ lên. "Tương lai nào đang đợi chờ John Kowalsky?"

Anh nhìn thẳng về phía Georgeanne và chỉ. "Cái đó còn phụ thuộc vào người phụ nữ ở đằng kia."

Mọi thứ bên trong Georgeanne đông cứng lại, và cô từ từ quay lại nhìn phía sau. Hành lang chật kín đàn ông.

"Georgeanne, em yêu. Anh đang nói với em đấy."

Cô quay lại và chỉ vào chính mình.

"Có nhớ đêm qua khi anh bảo anh sẽ chỉ kết hôn khi anh yêu say đắm không?"

Cô gật đầu.

"Ừ, em biết anh đang yêu em say đắm mà." Anh đứng dậy, chìa tay về phía cô. Cô bước tới bên anh trong cơn sững sờ kinh ngạc và đặt tay vào tay anh. "Anh cảnh báo với em rằng anh sẽ không chơi đẹp đâu đấy." Anh nắm chặt lấy vai cô và đẩy cô ngồi xuống chiếc ghế anh vừa đứng lên. Rồi anh liếc

nhìn người quay phim. “Chúng ta vẫn đang lên hình đấy chứ?”

“Phải.”

Georgeanne ngước lên, hình ảnh trước mắt cô trở nên nhạt nhòa. Cô đưa tay tìm John và anh túm lấy tay cô.

“Đừng chạm vào anh, em yêu. Người anh vẫn đang ướt mồ hôi.” Rồi anh quỳ một chân và nhìn vào mắt cô. “Khi chúng mình gặp nhau bảy năm trước, anh đã làm em tổn thương và anh xin lỗi về chuyện đó. Nhưng giờ anh đã là một người khác, và một phần lý do khiến anh đổi khác là em. Em trở lại cuộc đời anh và làm cho nó tốt hơn. Khi em bước vào phòng, anh cảm thấy ấm áp như thể em mang vầng dương rực rỡ theo vậy.” Anh ngừng lại, siết chặt tay cô. Một giọt mồ hôi chảy xuống nơi thái dương anh và giọng anh thoáng run run khi anh nói. “Anh không phải là nhà thơ, cũng không phải là một người lãng mạn, và anh không biết phải nói thế nào để bộc lộ hết những cảm xúc anh giành cho em. Anh chỉ biết rằng em là hơi thở trong phổi anh, là nhịp đập trái tim anh, là nỗi đau trong tâm hồn anh, và nếu không có em, anh trống rỗng.” Anh áp miệng vào lòng bàn tay đang xòe ra của cô rồi nhắm mắt lại. Khi anh nhìn vào cô lần nữa, ánh mắt anh xanh thăm thẳm và đầy căng thẳng. Anh thò tay vào trong đai quần sooc, lôi ra một chiếc nhẫn kim cương ít nhất cũng phải đến bốn cara. “Hãy lấy anh nhé, Georgeanne!”

“Ôi Chúa ơi!” Mọi thứ trước mắt cô nhòa đi và cô đưa những ngón tay rảnh lên dụi mắt. “Em không thể tin chuyện này đang xảy ra.” Cô hít một hơi đầy phổi, hết nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn đắm đuối gương mặt John. “Có thật không?”

“Dĩ nhiên rồi,” anh trả lời, thoáng cảm thấy khó chịu. “Em nghĩ anh lại đi tặng em một chiếc nhẫn kim cương giả sao?”

“Em không nói về chiếc nhẫn.” Cô lắc đầu và lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. “Anh có thực lòng muốn lấy em không?”

“Có chứ. Anh muốn mình sống bên nhau đến đầu bạc răng long và mình sinh thêm năm đứa nhóc nữa. Anh sẽ làm em hạnh phúc, Georgeanne. Anh hứa!”

Cô nhìn đăm đăm vào gương mặt bảnh trai của anh và tim cô đập thình thịch. Anh biết việc mình đang làm. Anh để người quay phim ghi hình, anh có một chiếc nhẫn lớn và bàn tay anh đang siết chặt tay cô. Đêm qua cô đã tự hỏi liệu anh có chọn cô không? Cô tự hỏi mình sẽ làm gì nếu được anh chọn? Giờ thì cô đã biết câu trả lời cho hai câu hỏi ấy. “Vâng, em sẽ lấy anh,” cô nói, vừa bật cười lại vừa òa khóc.

“Ơn Chúa!” anh thở phào, cảm giác nhẹ nhõm ùa qua gương mặt anh, “vậy mà anh cứ lo.”

Từ các khán đài bên ngoài vọng vào một tràng pháo tay như sấm nổi lên khắp sân băng. Sau đó

là tiếng hò reo phấn khích của mấy ngàn người hâm mộ. Tường đấu trường rung lên trước những phản ứng nhiệt thành của người hâm mộ.

John nhìn qua vai tới người quay phim. "Chúng tôi đang bị chiếu trên Jumbottrom[31] đấy ư?"

Anh ta giơ ngón cái lên và John quay lại nhìn Georgeanne. Anh nắm lấy cổ tay cô, rồi hôn vào các đốt ngón tay. "Anh yêu em!" Anh nói, lồng chiếc nhẫn vào tay cô.

Georgeanne vòng tay quay cổ anh và nép sát người vào anh. "Em cũng yêu anh, John", cô thổn thức vào tai anh.

Anh đứng dậy trong khi cô vẫn bám vào cổ anh, và liếc nhìn những người đàn ông trong phòng. "Thế nhé," anh bảo họ, và đèn quay phụt tắt. Georgeanne vẫn không buông vòng ôm khỏi cổ anh khi mấy người kia chúc mừng họ, và cô thậm chí vẫn dính chặt lấy anh khi người đàn ông cuối cùng rời khỏi phòng.

"Anh làm em mướt mồ hôi rồi," John nói, cúi xuống mỉm cười với cô.

"Em không quan tâm. Em yêu anh, yêu cả mồ hôi của anh nữa." Cô đứng xuống, áp sát vào anh.

Anh kéo cô gần hơn nữa. "Thế thì tốt, bởi vì chính em phải chịu phần lớn trách nhiệm cho việc anh vã mồ hôi. Trong vài giây, anh đã lo em có thể từ chối cơ đấy."

"Anh đã lên kế hoạch cho tất cả chuyện này bao giờ thế?"

"Anh mua nhẫn ở St. Louis bốn ngày trước, và sáng nay anh nói chuyện với mấy gã bên truyền hình."

"Anh đã chắc mẩm em sẽ đồng ý đến thế sao?"

Anh nhún vai. "Anh đã nói với em rằng anh sẽ không chơi đẹp mà."

Cô ngả người về phía sau và hôn anh. Cô đã đợi chờ giây phút này lâu lắm rồi và đặt trọn trái tim vào khoảnh khắc ấy. Miệng họ gặp nhau, mở ra và ướt. Cô nghiêng đầu sang một bên và liếm đầu lưỡi anh. Tay cô lướt dọc vai anh, lên cổ anh và luồn vào mái tóc ướt rượt.

Cơn ham muốn giần giật nơi hàng John và anh kéo mình khỏi nụ hôn ngọt ngào của Georgeanne. "Thôi nào," anh rên rỉ, rồi chùng chân xuống, thọc tay vào trong quần sooc chỉnh lại mình. Miếng bảo vệ đang bít chặt lấy bi của anh như một cái kẹp quả hạch và John phải hít một hơi để ngăn mình khỏi bật mồm chửi thề trước mặt Georgeanne. "Quần jockstrap của anh chật quá."

"Cởi nó ra."

"Nó có bốn lớp, và anh có việc phải làm trước khi lột trần mình."Anh đứng thẳng lên, đọc được nỗi thất vọng trong đôi mắt xếch màu xanh lá của cô.

“Cái gì có thể quan trọng hơn việc anh lột trần mình chứ?”

“Chẳng có gì.” Cô muốn anh và sự thật đó khiến anh tràn ngập niềm hưng phấn bản năng rạo rực. Anh yêu cô theo cái cách anh chưa từng yêu bất kỳ ai khác. Anh yêu cô như một người bạn, như một người phụ nữ anh tôn trọng, và như một người tình anh ham muốn từng giây từng phút mỗi ngày. Và cô yêu anh. Anh không biết tại sao cô yêu anh? Anh là một gã cầu thủ khúc côn cầu gai góc xấc xược chửi thề luôn mồm không biết chán, nhưng anh không định hoài nghi gì vận may của đời mình.

Giờ thì anh chẳng muốn gì hơn là mang cô về nhà và lột trần cô, nhưng anh còn có chút việc cuối cùng. Anh nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi phòng rồi đi về cuối hành lang. “Anh chỉ muốn làm sáng tỏ điều gì đó trước khi đi.”

Bước chân cô chậm lại. “Virgil ư?”

“Ừ.” Nỗi lo lắng khiến mày cô nhíu lại, và anh dừng bước, rồi đặt tay lên vai cô. “Em sợ ông ta ư?”

Cô lắc đầu. “Ông ta sẽ bắt anh chọn phải không? Ông ta sẽ bảo anh chọn hoặc là em hoặc là đội bóng.”

Một chuyên gia y tế bước ngang qua chỗ anh để tới phòng thay đồ. John nhích lại gần Georgeanne hơn để nhường đường cho anh ta.

“Chúc mừng, Bức Tường.” Anh ta nói.

John gật đầu. “Cám ơn.”

Georgeanne vân vê vạt trước áo phông của anh. “Em không muốn anh phải lựa chọn.”

Anh quay sang nhìn Georgeanne và hôn lên hàng lông mày để xua đi nỗi lo lắng trong cô. “Sẽ không bao giờ có sự lựa chọn nào hết. Anh sẽ không bao giờ bỏ em mà chọn đội bóng nào cả.”

“Vậy thì Virgil sẽ sa thải anh phải không?”

Anh chậc lưỡi và lắc đầu. “Virgil không thể sa thải anh, em yêu à. Ông ta có thể chuyển nhượng anh sang một đội bóng toàn thua, nếu ông ta muốn thế, biết đâu anh sẽ phải mang logo chữ Con vịt[32] trước ngực. Nhưng đấy chỉ là khi anh ép ông ta quá thôi.”

“Hả?”

Anh siết chặt tay cô. “Thôi nào. Càng giải quyết chuyện này nhanh, chúng ta càng có thể về nhà sớm.” Tuần trước anh đã bật đèn xanh cho người đại diện của mình liên lạc với Pat Quinn, tổng quản lý của đội Vancouver Canucks. Vancouver cách Seatle hai giờ chạy xe và đang cần một cầu thủ tiền đạo trung tâm. John cần chủ động nắm giữ tương lai của mình.

Cùng với Georgeanne đang đi bên cạnh, anh bước vào văn phòng của Virgil. "Tôi nghĩ có thể tìm thấy ông ở đây," anh nói.

Virgil ngước lên khỏi tờ fax trên bàn. "Anh bận quá nhỉ? Tôi biết người quản lý của anh đã liên lạc với Quinn. Anh đã biết mức chào chưa?"

"Rồi." John đóng cửa sau lưng và quàng tay sau eo Georgeanne. "Ba cầu thủ chuyên nghiệp và hai cầu thủ tiềm năng."

"Anh đã ba mươi lăm tuổi rồi. Và tôi ngạc nhiên là anh được chào giá cao đến thế?"

John không nghĩ mình lại ngạc nhiên chút nào. Đó là mức giá mua bình thường đối với đội trưởng một đội bóng hay bất kỳ cầu thủ nhượng quyền thương mại[33]. "Tôi là người giỏi nhất," anh tuyên bố.

"Giá mà anh nói trước với tôi."

"Tại sao? Lần trước ta nói chuyện với nhau, ông đã bảo tôi phải chọn hoặc Georgeanne hoặc đội khúc côn cầu. Nhưng ông biết không? Tôi thậm chí còn chẳng phải nghĩ gì về chuyện đó cả."

Virgil nhìn Georgeanne rồi quay sang nhìn John chằm chằm. "Cái anh vừa làm vài phút trước đúng là hơi phô trương đấy."

John kéo Georgeanne áp chặt vào người mình. "Tôi chẳng làm cái gì nửa vời cả."

"Ừ, anh không làm gì nửa vời. Nhưng anh đã quá mạo hiểm. Đó là chưa tính tới khả năng cô ta sẽ từ chối và tất cả sẽ được phát sóng trên kênh ESPN."

"Nhưng tôi biết cô ấy sẽ đồng ý."

Georgeanne nhìn anh, rồi hơi nhướn một bên mày. "Chẳng phải anh đã hơi tự phụ sao?"

John cúi xuống thì thầm vào tai cô. "Em yêu, 'hơi' và 'tự phụ' là những từ mà không người đàn ông nào muốn nghe trong cùng một câu cả." Anh nhìn mặt cô ửng đỏ , cười khùng khục. Nhưng đúng là có những giây phút khủng khiếp anh không cảm thấy 'tự phụ' như thế. Những khoảnh khắc nôn nao khi cô chưa trả lời lời cầu hôn của anh, và khi lảng vảng trong đầu anh là suy nghĩ quẳng cô lên vai mà chạy ra khỏi phòng, bắt cóc cô cho tới khi cô nói điều anh muốn nghe.

"Anh muốn gì, Bức Tường?"

John quay sang Virgil, "Xin lỗi."

"Tôi hỏi anh muốn gì?"

Anh cố giữ mặt mình bình thản, nhưng bên trong anh cười thầm. Chiếu tướng! Lão già đáng khinh đang chơi trò tháu cáy. "Để làm gì?"

“Tôi đã có một quyết định kinh doanh hấp tấp và quá ư xuẩn ngốc khi đe đọa chuyển nhượng anh . Điều kiện để anh ở lại là gì?”

John bật ngửa ra sau làm như đang cân nhắc câu hỏi kia, nhưng anh đã sớm lường được Virgil sẽ xuống nước. “Tuyển thêm một gã chuyên chặt chém ở tuyến hai có thể khiến tôi lờ lớ lơ chuyện ông từng dọa chuyển nhượng tôi. Mà không phải tôi đang nói đến gã tân binh tuyến bốn mà ông có thể đưa về không mất xu nào đâu. Tôi muốn một tay lão luyện. Một tay không e ngại chơi ở các góc và quanh quẩn trước cầu môn. Cao to. Trọng tâm cơ thể thấp. Đâm vào đối thủ mạnh như một con tàu chở hàng. Ông sẽ phải chi kha khá cho một gã như thế đấy.”

Mắt Virgil nheo lại. “Hãy lên danh sách và đưa tôi vào buổi sáng.”

“Xin lỗi. Tối nay tôi bận rồi.” Georgeanne thụi khuỷu tay vào sườn anh và anh đắm đuối nhìn gương mặt cô. “Sao thế? Em cũng sẽ bận đấy.”

“Được rồi,” Virgil nói. “Tuần tới hãy đưa nó cho tôi. Giờ thì, thứ lỗi cho tôi, tôi còn nhiều việc phải làm.”

“Còn một chuyện này nữa.”

“Một sát thủ triệu đô còn chưa đủ sao?”

“Chưa,” John lắc đầu. “Hãy xin lỗi vị hôn thê của tôi.”

“Em nghĩ là không cần làm thế đâu,” Georgeanne líu ríu. “Thực lòng đấy, John. Ông Duffy đây đã cho anh những gì anh muốn. Em nghĩ sự khoan dung…”

“Để anh lo vụ này,” John cắt ngang.

Mắt Virgil nheo lại. “Chính xác thì tại sao tôi lại phải xin lỗi cô Howard chứ?”

“Vì ông đã làm tổn thương cảm xúc của cô ấy. Cô ấy xin lỗi ông vì đã trốn chạy khỏi đám cưới với ông, vậy mà ông lại ném lời xin lỗi vào mặt cô ấy. Georgeanne rất nhạy cảm.” Anh khẽ siết tay cô, “Phải không, búp bê bé bỏng?”

Virgil đứng đó, hết liếc John lại nhìn Georgeanne. Ông ta hắng giọng vài lần, mặt đỏ lựng lên. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô, cô Howard. Giờ thì cô vui lòng chấp nhận lời xin lỗi của tôi chứ?”

John nghĩ Virgil có thể nói thật tình hơn nữa và mở mồm định bảo ông ta nói lại, nhưng Georgeanne ngăn anh lại.

“Dĩ nhiên rồi,” cô nói, áp lòng bàn tay lên lưng John. Cô ngước lên nhìn anh và trượt bàn tay dọc sống lưng anh. “Giờ thì mình để ông Duffy lại với công việc của ông ấy thôi,” cô gợi ý, một ánh nhìn yêu thương và có lẽ cả một nụ cười nữa lóe lên trong mắt cô.

Anh hôn nhẹ lên môi cô và bước ra khỏi phòng. Anh kéo cô áp chặt vào hông mình khi họ bước xuôi theo hành lang về phía phòng thay đồ, và anh nghĩ về giấc mơ anh đã mơ khi rời khỏi ngôi nhà ngọt ngào vào buổi sớm hôm ấy. Thay vì mơ giấc mơ yêu đương cuồng nhiệt mà anh thường mơ về Georgeanne, anh mơ được thức dậy trên một chiếc giường lớn ngập tràn hoa, vây quanh là những cô nhóc đang cười khúc khích. Những cô nhóc yếu đuối và những con cún yếu đuối, tất cả đều chăm chú nhìn anh như thể anh là vị siêu anh hùng vì đã giết chết lũ nhện và cứu sống con cá bé xíu.

Anh muốn giấc mơ ấy. Anh muốn Georgeanne. Anh muốn một cuộc đời được vây quanh bởi những nhóc tì tóc sẫm luôn mồm cười nói và ngưỡng mộ anh, những con búp bê Barbie và những con chó trụi lông. Anh muốn những chiếc giường diêm dúa, giấy dán tường in hoa, và một người đàn bà miền Nam gợi tình thì thầm vào tai anh.

Anh mỉm cười và lướt tay lên cánh tay Georgeanne rồi lên vai cô. Cả khi họ không sinh thêm đứa bé nào nữa thì anh đã có mọi thứ anh muốn.

Anh đã có tất cả.

Lời Kết

Georgeanne đứng trên bậc thềm khách sạn Princeville trên đảo Kauai. Vầng mặt trời nhiệt đới sưởi ấm đôi vai trần và đỉnh đầu cô. Cô đã mất cả mấy ngày nay mới học được cách thắt xà rông, nhưng lúc này cô chỉ đang quấn một miếng vải in họa tiết hoa vân anh buộc phía sau gáy che đi bộ đồ bơi. Cô cài một bông hoa lan lớn sau vành tai và thắt dây đôi xăng đan Hercules hồng cao trên mắt cá chân. Cô cảm tháy mình thật diệu đàng và nghĩ về Lexie cũng sẽ yêu Kauai. Con bé sẽ chết mê chết mệt những bãi biển đẹp mê ly và mặt nước xanh mát này. Georgeanne và John cần dành thời gian bên nhau nên đã để con gái ở lại với ông Ernie và mẹ John.

Một chiếc Jeep Cherokee thuê chạy tới điểm đỗ gần vỉa hè. Cánh cửa bên người lái mở ra, và trái tim cô đập rộn lên trong lồng ngực. Cô rất thích ngắm John cử động. Ở anh toát lên một vẻ tự tin mãnh liệt và anh bước đi với vẻ duyên dáng của một người đàn ông tự bằng lòng với chính mình. Chỉ người đàn ông hài lòng với làn da của mình mới mặc chiếc áo màu lam chóe in những bông hoa lớn màu đỏ và những chiếc lá lớn màu lục. Anh quá đỗi tự tin, đến mức đôi khi khiến Georgeanne mờ nhạt

trước anh. Nếu cô cứ để John lấn lướt mình, thì hẳn họ đã cưới nhau ngay sau ngày John cầu hôn cô. Cô đã cố trì hoãn lại được một tháng để có thể lên kế hoạch cho một đám cưới đầm ấm trong một nhà thờ nhỏ ở Bellevue.

Cho đến giờ họ đã lấy nhau được một tuần, và mỗi ngày qua cô lại càng yêu anh hơn. Đôi khi những cảm xúc trong cô quá lớn, và cô không sao kìm nén được. Cô thường bắt gặp mình nhìn đăm đăm vào khoảng không và mỉm cười, hay cười vang lên mà chẳng rõ vì sao, và không thể cất giữ niềm hạnh phúc trong lòng. Cô đã trao cho John niềm tin của cô, trái tim của cô. Và để đền đáp lại, anh khiến cô cảm thấy được che chở, được yêu thương mãnh liệt đến mức đôi khi khiến cô nghẹt thở.

Ánh mắt cô dõi theo anh khi anh bước vòng qua chiếc xe có hệ thống dẫn động đến cả bốn bánh. Anh mở cửa người ngồi, rồi quay lên mỉm cười với cô. Georgeanne nhớ lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh, anh đang đứng bên chiếc Corvette màu đỏ, bờ vai rộng và đẹp trai, trông như vị cứu tinh của đời cô vậy.

"Aloha, chồng yêu," vừa gọi anh cô vừa bước xuống bậc thềm.

Hai hàng mày anh nhíu lại. "Em có đang ở trần bên dưới tấm vải ấy không thế?"

Cô dừng lại trước mặt anh và nhún một bên vai. "Còn tùy xem anh có phải là cầu thủ khúc côn cầu không đã?"

"Ừm." Một nụ cười thổi bay cái nhíu mày. "Em có thích khúc côn cầu không?"

"Không." Georgeanne lắc đầu và hạ thấp bớt giọng, chớt nhả với giọng gợi tình mà cô biết luôn làm anh mê dại. "Nhưng hẳn là em có thể ngoại lệ vì anh, anh yêu."

Anh ôm choàng lấy cô, và lướt bàn tay lên cánh tay trần của cô. "Em muốn thân xác này của anh, phải không?"

"Em không thể đừng được," Georgeanne thở dài, và lại lắc đầu. "Em là người đàn bà yếu đuối, mà anh thì thật khó lòng cưỡng lại."

-THE END-

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

[1] Nguyên văn: Miss January. Tạp chí Playboy thường có cuộc bình chọn người đẹp theo từng tháng. Miss January là một danh hiệu như vậy, và thường được dùng để chỉ các cô gái đẹp một cách gợi cảm.

[2] DeeDee tuyệt vời

[3] NHL – The *National Hockey League*

[4] Tên đầy đủ là The Phi Beta Kappa Society: Hiệp hội học thuật được coi là danh giá nhất nước Mỹ thành lập năm 1776 tại trường đại học William and Mary

[5] Loại đồ bạc sang trọng với rất nhiều hoạ tiết trang trí cầu kỳ, thường là hoạ tiết hoa, lá, quả, đường diềm…lấy cảm hứng từ nghệ thuật thời Phục Hưng.

[6] Trong bộ phim này, Blanche Dubois là một cô gái miền Nam nuôi trong mình ảo tưởng lớn về cuộc sống và dục vọng. Chồng chết, cô qua lại với nhiều loại đàn ông, nhưng đằng sau những mối tình chớp nhoáng ấy là một Blanche mong manh và dễ bị tổn thương.

[7] Chồng của Stelia, em gái của Blanche là Stanley Kowalsky.

[8] Tên đầy đủ là Los Angeles Kings, một trong các đội khúc côn cầu của giải NHL.

[9] Nguyên bản món rượu whisky rẻ tiền ở ngay trước đó là redeye, từ tiếng lóng, vừa là rượu whisky rẻ tiền, vừa có nghĩa là chuyến bay đêm

[10] Nguyên bản là *meatballs* (thịt viên) phát âm nghe hao hao như *my balls* (tinh hoàn của tôi).

[11] Nhân vật mụ trộm chó độc ác trong *Một trăm lẻ một chú chó đốm.*

[12] Một chương trình truyền hình hành động phiêu lưu của Mỹ.

[13] Lễ trưởng thành của người Do Thái

[14] Kiểu váy liền thân có phần trên được giữ lại bằng dải vòng qua gáy, để lộ vai và lưng

[15] Một hãng mỹ phẩm quốc tế do Maximilian Faktorowicz thành lập năm 1909.

[16] Tên gọi đầy đủ là National Organization for Women, Tổ chức Phụ nữ Quốc gia. Tổ chức này được thành lập tại Mỹ năm 1966 với mục đích đưa phụ nữ Mỹ hòa nhập hoàn toàn vào đời sống xã hội chính yếu của nước Mỹ.

[17] Tên gọi khác của thành phố Philadelphia.

[18] Thuật ngữ trong khúc côn cầu: cản đối phương bằng cách lấy thân mình đẩy ngã đối phương xuống mặt băng.

[19] Wadziu Valentino Liberace (1919-1987): la một nghệ sỹ piano, đồng thời từng là ngôi sao giải trí có thu nhập cao nhất thế giới hồi những năm 1960-1970. Ông cũng là một trong những ngôi sao từng bị nghi ngờ về giới tính nhiều nhất.

[20] Rupaul Andre Charles (sinh năm 1960): là một diễn viên, người mẫu, nhạc sỹ, người chuyên diễn vai phụ nữ nổi tiếng của Mỹ. Ông rất nổi tiếng, đặc biệt trong cộng đồng người đồng tính.

[21] Đường có hàm lượng calo thấp, dành cho người cần giảm béo hoặc bị tiểu đường.

[22] Haystack Rock là bãi đá nguyên khối cao 72 mét ở bờ biển Oregon, là bãi biển cao thứ ba trên thế giới

[23] Chất trong loạt chuyện về Siêu nhân. Siêu nhân bị mất sức mạnh khi tới gần chất này.

[24] Nhân vật trong loạt truyện trinh thám cho thiếu niên của nhà văn Mỹ Adward Stratemeyer (1862-1930)

[25] . Những so sánh dựa theo logo từng câu lạc bộ.

[26] Nguyên văn: "Wanna ride the Zamboni?" tên một bài hát mà fan khúc quân cầu nào cũng biết. Ở đây, John có ý giễu cợt Georgeanne vẫn thèm khát anh

[27] Kahluá: Một loại rượu có hương cà phê nổi tiếng của Mexico.

[28] Nguyên văn: I love Hugh, nghe gần giống như I love you – Mình yêu cậu, nên Georgeanne mới đáp lại như vậy

[29] Chỉ Bob Ross, người dẫn chương trình The Joy of Painting (Niềm vui vẽ tranh) trên kênh PBS của Mỹ, nổi tiếng với chất giọng nhẹ nhàng và kiểu tóc xoăn xù.

[30] Cầu thủ khúc côn cầu người Canada hiện đang chơi choh đội Phoenix Coyotes trong giải Khúc côn cầu Nhà nghề Quốc gia. Special Ed (Ed đặc biệt) là biệt danh của anh.

[31] Một loại màn hình điện tử lớn của hãng Sony được lắp đặt chủ yếu ở các sân vận động thể thao hoặc các sân khấu biểu diễn ca nhạc

[32] *Vào thời điểm viết cuốn sách này, đội Anaheim Ducks – Những con vịt thành phố Anaheim – vẫn còn mang tên Mighty Ducks of Anaheim – Những con vịt vĩ đại thành phố Anaheim – một đội khúc côn cầu do Công ty Walt Disney thành lập và có thứ hạng không cao*

[33] Trong thể thao chuyên nghiệp, một cầu thủ nhượng quyền thương mại là một vận động viên không những là người chơi tốt nhất của đội, mà còn là người có thể làm lợi cho thương hiệu, danh tiếng của đội.